

မြစ်

အချစ်နဲ့၊ ၁၃၅ ဒီဂရီ

BURMESE
CLASSIC

COVER: Ida Kyaw

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး

အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

အရေး

အရေး

အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်နဲ့ အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ★ တမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ★ နိုင်ငံသားသည် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ★ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြား စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ ရော့ကွက်စီးပွားရေးစနစ်ပိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်း သားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ဖြင့်မားရေး။
- ★ အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ★ အမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ခိုင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး။

သျှင်မ

အချစ်နဲ့ ၂၃ ဦးဂရီ

အချစ်မေတ္တာဖွဲ့လုံးချင်းသန့်သန့်

သျှင်မ

အချစ်နဲ့ ၂၃ နှစ်

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၂၀၀၆၀၃
 - မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၆၀၀၆၀၄
 - ထုတ်ဝေခြင်း - ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ပထမအကြိမ်။
 - အုပ်စု (၅၀၀) အုပ်၊ တန်ဖိုး (၁၀၀) ကျပ်။
 - ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဟင်း (ယုံကြည်ချက်စာပေ) အမှတ် (၁၁၁)၊ (၃၃) လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - မျက်နှာပိုးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်အိမ်နီသက်လွင် (ပြ-၀၈၀၄၂) သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်။ အမှတ် (၁၀၆)၊ တာမွေလမ်း၊ တာမွေကြီး (က+ဂ) ရပ်ကွက်၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - မျက်နှာပိုးပန်းချီ - Idea Kyaw
 - ပြင်ပဆက်သွယ်ရေးမှူး - ခင်မာဆွေ
 - ဖြန့်ချိရေးမှူး - မြတ်မာမာမင်း
- သစ္စာမွန် Publishing Center မှ တာဝန်ယူ စီစဉ်ပါသည်။

“တစ်”ဟာ ‘နှစ်’ ရှေ့က နေပေမယ့် တန်ဖိုးအားဖြင့်တော့ နှစ်ထက်နည်းတယ်နော် ခင်မိန့်မိန့်ဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ ရှင်နောက်မှာ ချောက်ကောင်း ရောက်နေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် တန်ဖိုးကို ရှင်မမေ့နဲ့... ”

“ ဟို... ”
ဒေါ်စန္ဒီ ကိုယ့်ရင်ဘက်ကိုယ် လက်နှင့် ပြန်မိမိတော့မတတ်ဘုန်လှုပ်သွားသည်။

“ သူ အဲဒီလိုပဲ ပြောလား သား... ”
သားကိုမေးပေမယ့် မျက်ဝန်းတို့က သားရဲ့အဖေဆီရောက်နေပါပြီ။

ဦးတင်ထွန်းက ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်ဒေါသကို နှစ်လိုက်ဟန်နှင့် မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။

ရည်မွန်စာပေ

“ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးက သားရဲကလေးတို့ကို ငြိမ်ခံနေမှာတော့ မဟုတ်ဘူး... သူတစ်ခုခု တုံ့ပြန်လိုက်တယ်မို့လား သား”

မိဘနှစ်ပါးကြားမှာ ဘယ်မေးခွန်းကိုမှ ပြန်ဖြေချင်စိတ်မရှိပေမယ့် မဖြေလိုလည်း ရမှာမဟုတ်တာကြောင့် တံတောင်နှစ်ဖက် ဦးပေါ်တင်လျက် ခေါင်းကဆံပင်တွေကို လက်ခါးနှစ်ဖက်နှင့် စိတ်ရှိလက်ရှိ ထိုးဖုနေမိသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ မေးမနေပါနဲ့တော့ ဖေဖေရာ... သူနဲ့ကျွန်တော် လက်ထပ်ပြီးခဲ့ပြီ... ဖေဖေနဲ့မေမေ တို့စိတ်တိုင်း ကျ အားလုံးက ပြီးဆုံးသွားပြီ။ ဖြစ်လာသမျှကို ရင်ဆိုင်ရုံပဲ အဲဒါတစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

သားမျက်နှာကို မချီတန် ငေးကြည့်နေကြသည့် မိဘနှစ်ပါးထံမှ မည်သည့်အသံမှ ထွက်မလာပါ။

“သူနဲ့ကျွန်တော် ရှေ့ဆက်စခန်းသွားကြရမယ့် အကြီးနဲ့ ပတ်သက်သမျှ မေမေတို့ ဝင်မပါကြပါနဲ့။ သူပဲဆိုးဆိုး ကျွန်တော်ပဲလွန်လွန် ကျွန်တော်ဘက်ကလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ။ သူ့ဘက်က ကာကွယ်တားဆီးတာမျိုးလည်း မလုပ်ပါနဲ့။ အဲဒါကျွန်တော် မေမေနဲ့ ဖေဖေကို တောင်းပန်တာပါ...”

“ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ရှေ့ဆက်ဖြစ်လာမှာတွေက ကောင်းဖို့ရာ တစ်ခုမှ မရှိလို့ဘဲ။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်ရေးသတင်းကြောင့် ‘ငါတို့စိမ့်ပေးမိလို့’ ဆိုတဲ့ နောင်တတွေနဲ့ မေဖေ

တို့ စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး။ ချိတ် ချိတ်ချင်း ချိတ်ကြတဲ့နေရာမှာ ဘယ်ဘက်ကမှ ဖြောင့်လာနိုင်စရာအကြောင်း မရှိတဲ့အတွက် ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်တာတွေ ဖေဖေတို့သိရသမျှ စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ အသေအချာပဲ”

“မင်း... ဖေဖေတို့ကို ရွဲ့တာလား သား...”

“အချိန်က စကားပြောသွားမှာပါ ဖေဖေ... ဖေဖေတို့က ဒီမိသားစုအပေါ် တာဝန်မကင်းခဲ့တဲ့ ကြွေးတစ်ခုကို ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်ပေးခြင်းအားဖြင့် ရိုးရိုးလေး ပေးဆပ်ခဲ့ပေမယ့် ခံယူမယ့်သူက ရိုးရိုးလေး လက်ဝါးဖြန့်ယူမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ... အချိန်က စကားပြောသွားမှာပါ...”

“ဒီမိန်းကလေးက ဆိုးဝါးတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ဒို့ဘဝထဲတို့ ဝင်လာတယ်ပေါ့...”

“ဟင်... သား ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်... မေမေကို နားလည်အောင် ပြောစမ်းပါသားရယ်...”

ဦးတင်ထွန်းမျက်နှာမှာ စိတ်လှုပ်ရှားဟန်တွေ ဖုံးဖိမနိုင်တော့ပါ။ ဒေါ်စန္ဒီ ဖျူးဖျူးပျာပျာ ဖြစ်သွားရှာ၏။

“ဟုတ်မယ်... ဒါဟုတ်မှာပဲ...”

ခင်ခင်စိုးဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်၏ ထက်မြတ်သော စိတ်ဓါတ်ကို ထင်းခန်မြင်လာသည်။

“တော်ပါပြီ စန္ဒီရယ်... မတော်တဆဖြစ်ဖြစ်...”

တမင်တကာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆုံးရှုံးမှုတွေ၊ ပျက်စီးမှုတွေက တစ်တန်းကြီး ဖြစ်သွားခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဒီဆုံးရှုံးမှုတွေက အဲဒါထိုးလိုရနိုင်တဲ့ အရာ တွေလား။ မင်းတို့ တောင်းပန်မှုတစ်ချက်တည်းနဲ့ အားလုံးပြန်ပြီး ပြည့်စုံလာမှာတဲ့လား...

"အင်မတန် ရိုးသားပြီး အနစ်နာခံ ခွင့်လွှတ်လွန်းတဲ့ ဒို့ ယောက်ျားကို ပိုပြီးတန်ဖိုးထား မြတ်နိုးမိသလောက် မင်းတို့ လူတန်း စားတွေကို စေ့စေ့မကြည်ချင်လောက်အောင် မုန်းတယ်"

ဒီစကား ဒီမျက်ဝန်းနဲ့ အမုန်းတွေကို အဝက ဘာလို့ ပြန် မတွေးမိခဲ့တာလဲ ...။

နိုင်ငံခြားမှ ခင်ခင်စိုးရဲ့ ဆက်သွယ်မှုကို ရလိုက်ခါစက သူတို့ လင်ယောက်ျားနှစ်ယောက်လုံး အံ့သြလည်းအံ့သြ ဝမ်းလည်းသာခဲ့ကြ သည်။

ခင်ပွန်းယောက်ျားမရှိပါဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် သမီးလေး တစ်ယောက်ကို ဘွဲ့တွေတစ်သိကြီးနှင့် အင်ဂျင်နီယာ တစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့သူအဖြစ် ချီးမွမ်းမဆုံး ရှိခဲ့ကြသည်။

မည်သို့မည်ပုံ နိုင်ငံခြားမှာ ကြီးပွားချမ်းသာနေသည်ကို တော့ မေးလည်း မမေးရဲခဲ့ပါ။

"သမီးလေးကို နိုင်ငံခြားမှာ အိမ်ထောင်မကျစေချင်ဘူး။ မြန်မာပီပီ မြန်မာသွေးနဲ့ပဲ ရောစေချင်တယ်။ အဲဒါ မင်းရဲ့သားနဲ့ သမီးကို လက်ထပ်ပေးချင်တယ်။ ကူညီနိုင်မယ်ဆိုရင် အကြောင်းပြန်

ရည်မွန်စာပေ

ထပ်မံ၍ ဆက်သွယ်ချက်က သားနဲ့ သမီးကို လက်ထပ်ပေး လို့ကြောင်း လိုရင်းတိုရှင်းပဲ ဆိုလာသည်။

ခင်ညိုနဲ့ ခင်ခင်စိုးဆိုသည်နှင့် စိတ္တဇကမိန့်လို ခံစားနေကြရ သည့် ဦးတင်ထွန်းတို့ ဒေါ်စန္ဒီတို့က စဉ်းစားဖို့မလိုဘဲ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြ သည်။

ဒီကြွေးကြီးတင်နေသမျှ သွားလေသူ ကိုခင်ညို အပေါ် ဘယ်လိုမှ တာဝန်ကျေနိုင်တော့မည် မဟုတ်တာကြောင့် သေခါနီး တာတောင် အသေဖြောင့်မည် မထင်ခဲ့တာ။

ခင်မိန့်မိန့်ဆိုတာ ဖြူဖြူမည်းမည်း ပိန်ပိန်ဝဝ လက်ထပ်ရ သော်လည်း တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ချ၍ သားရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်တွေကို ချုပ်ကိုင်ပစ်ခဲ့သည်။

သားလေးခမျာ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့သည့် ပိန်းမတစ်ယောက် ကို ကိုယ်တိုင်သွားကြို ချက်ချင်း လက်ထပ်ခဲ့ရရသည်။

ခုတော့ ...

လွန်ကုန်ပြီ။ ကိုယ်က ဖြူစင်ခဲ့သလောက် သူတို့က မရိုးသား။

"သားထင်သလို မှန်နေရင်တောင် သူကမိန်းမသား သားက ယောက်ျားပဲ သူဘယ်လိုလက်နက်တွေနဲ့ တိုက်ခိုက်နိုင်မှာတဲ့လား"

အနီစက် နှုတ်ခမ်းတွန့်လျက် ခပ်ပဲ့ပဲ့ပြုံးသည်။

"ဒါတော့ ကျွန်တော်မသိဘူးဖေဖေ ခုလောလောဆယ်တော့

ရည်မွန်စာပေ

သူ့ကို ကျွန်တော် ရိုက်လိုက်တယ်။ သူ့ဘာမှ မြန်မလုပ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ပေးတဲ့ ဒဏ်ရာက သူ့ပါးမှာ နာရီပိုင်းလောက်ပဲ ထင်ကျန်မှာ။ သူ့စကားလုံးတွေကတော့ တစ်သက်စာပဲ . . . ”

မတ်တပ်ထရပ်၍ ဟင့်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ

“ကျွန်တော် သွားမယ် ဖေဖေ . . . ”

“သား”

ဒေါ်စန္ဒီ ကမန်းကတမ်း လိုက်ရပ်ရင်း

“သားရယ် . . . သားလေး စိတ်ဆင်းရဲမှာကို မေမေ မကြည့်ရက်ဘူး။ သားဘာဖြစ်ချင်သလဲဟင် . . . ဘာဖြစ်ဖြစ် မေမေ လုပ်ပေးမယ် . . . ”

“ဟာ . . . စန္ဒီ . . မင်းဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

ဦးတင်ထွန်း စိတ်လှုပ်ရှားသံနှင့် ဝင်တားသည်။

“မနေ့ကမှ လက်ထပ်ပြီးခဲ့တယ်။ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ စာရေးသလို ခုရေးခဲ့ဖူးလုပ်လို့ရမလား။ ခင်ညိုနဲ့ ခင်ခင်စိုးတို့အပေါ် မင်းတစ်စုံတစ်ခုမှ ထပ်ကျူးလွန်ဖို့ မကြိုးစားစမ်းပါနဲ့။ ဒီမှာသား . . . ”

ဇနီးဖြစ်သူကို ဟန့်တားရင်း သားဘက်ပြန်လှည့်သည်။

အနီစက်က မချီတရီ ဖြိုးလျက် လက်ကာလိုက်၏။

“သိပြီးသားမှတော့ ထပ်မပြောပါနဲ့ ဖေဖေ . . မေမေလည်း စိတ်မဆင်းရဲပါနဲ့။ ကျွန်တော့်အိမ်ထောင်ရေး မသာယာသမျှ ငါတို့

ရည်မှန်စာပေ

ပေးစားမိလို့ချည်း တွေးမနေပါနဲ့ ခုချိန်မှာ ဖေဖေကိုယ်တိုင် ဒီမိန်းမနဲ့ အတင်းအကျပ်တွဲခိုင်းလည်း ကျွန်တော်ကွာမပေးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ကျွန်တော့်အနာဂတ်ကို ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားလို့ . . . ”

x x x

မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင်မြင်ချင်းပဲ စူးစူးနစ်နစ် ခုန်မိသွားခဲ့ ပြီး မိနစ်ပိုင်း နာရီပိုင်းအတွင်း တူးတူးခါးခါး နှိုးတီးသွားလိုက်တာ အသွေးအသားတွေတောင် တဖျစ်ဖျစ် ခြည်နေမလားဘဲ . . .

အနီစက်ဆိုတာ အရွယ်ရောက်ပြီ ဆိုကတည်းက အိမ်ထောင်တိုင်း ပါးစပ်ဖျားမှာ မပါမပြီးသည့် နာမည်တစ်ခုဖြစ်နေခဲ့သည်။

ကိုယ်က ချစ်ဖို့မလို . . . သူတို့က ချစ်တာကို ခံယူပေးရုံနဲ့ အနီစက်ဘေးနားမှာ နေခွင့်တွဲခွင့်လောက်နှင့် ကောင်မလေး တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် . . .

အနီစက်က ငယ်စဉ်ကတည်းက မိခင်၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ခန္ဓာသင်ဆုံးမမှုအောက်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသူမို့ စိတ်ဖိုက်စိတ်ရိုင်း

ရည်မှန်စာပေ

ကောင်မလေးတွေနဲ့ အပျော်တွဲတာ ဆိုပေမယ့် ထိခိုက်နစ်နာသွားအောင် ဘယ်သူ့အပေါ်မှ မလွန်ကျူးပါ။

ခင်မိန့်မိန့်ဆိုသည့် မိန်းမနှင့် မတွေ့ဆုံမီအချိန်ထိ အချစ်ဟာ သူနဲ့ဆို အစိမ်းသက်သက်။

လေယာဉ်ကွင်းမှာ အဝတ်အစားရောင် အမှတ်အသားနှင့် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ့ရှာခဲ့ရသည်။

ရှာချိန်ပင်၊ မရလိုက်ပါ . . .

လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် တတိယမြောက် တစ်စုံတစ်ဦးထံမှာ သူ့အကြည့်တွေ စူးနစ်သွားသည်။

ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ရှာဖို့မှ သတိမရတော့ လူတွေထဲမှာ ထင်းနေသည့် မိန်းကလေး . . .

ဒူးဆစ်လောက်ထိရှည်သော ကုတ်အင်္ကျီအနက်ရောင်နှင့် ပျော့အိပ်ပြောင်လက်နေသည့် ထမီအနီရဲရဲက အခုခေတ်မြန်မာနိုင်ငံမှာ မော်ဒယ်တွေ ဝတ်နေကြသည့် စကတ်မျိုး ဂါဝန်မျိုး မဟုတ်ဘဲ ရှိုးရိုးထမီအတိုင်း ခပ်တိုတိုကို ချပ်ချပ်ကပ်ကပ် ဝတ်ထားသူ။

စပို့ရှပ်လည်ဟိုက် အဖြူရောင်ကို အောက်က ခံဝတ်ထားသည်။ ကာလာတွေက ဆန့်ကျင်ဘက်တွေမို့ ထင်းနေသည်။

ပခုံးအောက်ထဲသာရှည်သည့် ဆံပင်တွေက အကဲရောင်မဝစိတ် ရွှေညိုရိပ်သမ်းနေသေးသည်။

မျက်မှန်နက် စွပ်ထားသည်မို့ ဖြူဝင်းနေသည့် အသားရောင်

▣ ရည်မွန်စာပေ

မှလွဲ၍ ရုတ်တရက်ဘာမှ မသဲကွဲသေး . . .

ခင်မိန့်မိန့် ပဲဆိုတာ သိလိုက်ရသည်နှင့် သူတစ်ကိုယ်လုံး မိန်းမခနဲဖြစ်လျက် နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ဗရမ်းဗတာ လှုပ်ခါသွားတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် မယုံနိုင်ဖွယ်။

ကြုံဖို့လွှတ်လိုက်သည့် မောင်မျိုးကို ကွေ့ရှောင်လျက် သူပဲဆိုတာ မောင်မျိုး ဦးဆောင်ညွှန်ပြခြင်း မပြုရပါဘဲ သူ့ဆီကို သူမတည့်တည့် လျှောက်လာသည်။

သူ့မျက်လုံးတွေနှင့် တည့်တည့်ဆုံကြည့်ပြီးမှ

“ဒီမှာ ခင်မိန့်မိန့်ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကားပေါ်ကနေ ထိုင်ရာမထဘဲ သွားကြိုရမယ်လို့ ရှင့်အမေက သင်လိုက်တာလား”

ကားပေါ်ကနေ အားတုံ့အားနာ ကမန်းကတန်းဆင်းလိုက်တော့မည်ပြင်သည့် အနေအထားမှ ကိုယ်က မတ်ခနဲပြန်ဖြစ်၏။

“ရှင်ကိုယ်တိုင် ကားပေါ်ကဆင်းပြီး စာခါးလာဖွင့်ပေးပါ . . .”

“ဆောရီးပဲ ခင်မိန့်မိန့် မင်းနဲ့ကိုယ်က လောလောဆယ်သာမန်မိတ်ဆွေတွေဖြစ်ဖို့တောင် မလိုအပ်သေးတဲ့ဟာ ဒီလောက် ကိစ္စက မောင်မျိုးနဲ့တင် ပြီးပါတယ် . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ဖွင့်ပေးပါမယ် . . .”

အဲဒီအချိန်မှာ သူ့မျက်နှာပေါ်က မထိတထိ အပြုံးဟာ ခင်မိန့်မိန့်အတွက် အကောင်လိုက် နှပ်နှပ်စင်းစပ်ချင်စဖွယ် ဖြစ်နေတာ အသေအချာပင်။

▣ ရည်မွန်စာပေ

ဒါပေမယ့် ဆန့်ကျင်ဘက် ရယ်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။

“မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကျွန်မနဲ့ သွေးသားတစ်စုံတစ်ယောက်မှ မရှိပေမယ့် ခင်မိနဲ့မိနဲ့ဆိုရင် ခြေဖဝါးအောက်မှာ လက်ဝါးဖြန့်ခံပေးခေါ်ချင်တဲ့ လူတွေအများကြီးပါ ဒီမှာအနီစက် ရှင်သီထားရမှာက ခုချိန်ကစပြီး ရှင်ကျွန်မကို ဆန့်ကျင်ဖို့ ကြိုးစားခွင့်ရှိပေမယ့် ဘယ်တော့မှ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထားပါ”

သူ့ဘာမှ ပြန်မပြောလိုက်နိုင်မိ

ခင်မိနဲ့မိနဲ့က ပြောတဲ့အတိုင်း လက်တွေ့လုပ်ပြသွားသည်။

ဘယ်အချိန်က စောင့်နေသည် မသိသော ဌာနဆိုင်ရာကား တစ်စီးနှင့် ပဂျရိုအနက်ရောင်လေးတစ်စီး ထိုးရပ်လာသည်။

ခံပြင်းဒေါသများ ဗလောင်ဆူလျက် သူတို့ဘာတွေ ပြောလိုက်ကြသည်မသိပါ။

ပဂျရို ကားလေးပေါ်မှာ ခင်မိနဲ့မိနဲ့တက်သွားသည်။ မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်လာသော အကြောင်းတွေက ရင်ခွန်ဖွယ်မရှိပါ။

ရက်ရက်စက်စက် လှသလောက် မိုးထိအောင် မာနဝင့်နေသည့် အဲဒီမိန်းမကို အနီစက် ပက်ပက်စက်စက် မုန်းသွားသည်။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို နှစ်ခါဖြေပြီး စိတ်ကုန်လက်ရွှေ့ခဲ့လျက် စီးပွားရေးကို တစိုက်မတ်မတ် ကြိုးစားခဲ့စဉ်က အောင်မြင်မှုတွေနှင့်အတူ ဘာကိုမှ ဂရုမထားမိခဲ့သမျှ ခင်မိနဲ့မိနဲ့နဲ့တွေ့မှ

ရည်မွန်စာပေ

ဘွဲ့တစ်ခု၏ တန်ဖိုးကို နင့်နှင့်နဲ့ သိလာခဲ့သည်။

သူ့လက်ထပ်ရမယ့် မိန်းမသည် အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အပြင် အပိုဆောင်းထားသည့် ဘွဲ့တွေနှင့်။

သူ့မှာ ဆယ်တန်းပင် မအောင်။

“သိပ်ဂုဏ်မတက်နဲ့ အနီစက် ရှင်တို့ အထင်ကြီးတဲ့ အဲဒီဦးစိန်တွေက ကျွန်မအတွက်တော့ ဖိနပ်တစ်ရံလောက်တောင် တန်ဖိုးမရှိဘူး . . .”

“ရှင်ပိုင်တဲ့ စည်းစိမ်တွေကို ရှင်ကို ကျွန်မလက်ထပ်လိုက်ရုံနဲ့ ကျွန်မပိုင်တယ်။ ကျွန်မတတ်ထားတဲ့ ပညာတွေကို ရှင်ကျွန်မကို ဆူလိုက်ရုံနဲ့ ရှင့်ဆီရောက်မလာနိုင်ဘူးနော်”

“ဒါတွေကို ရှင်သိချင်မှ သိမှာပေါ့ ရှင်က ပညာမှ မတတ်ဘဲ လေ ပညာဆိုတာ ကိုက်စားလို့ ရသလားလို့ မမေးတာဘဲ ကျေးဇူးဆင်ရအုံးမယ် . . .”

“မင်း”

အဲဒီတုန်းကလည်း သူနဲ့ ကိုယ်နဲ့ လက်မထပ်ရသေးပါတဲ အနီစက် လက်ရွယ်လိုက်မိမတတ်ပါ။

“တော်တော် ရိုင်းပိုင်းတဲ့ မိန်းမ”

ရင်ထဲမှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် နာကျည်းသွားသည်။

“ပညာ” တည်းဟူသော ဆုံးရှုံးမှု တစ်ခုတည်းနှင့် ဒီမိန်းမရဲ့ နီးနှက်ချက်တွေကို သူတစ်သက်လုံး ခံသွားရတော့မည်။

ရည်မွန်စာပေ

စွန့်စွာ ချစ်ခြင်းသည် ခိုင်မာစွာ မုန်းတီးဖို့ ဖြစ်လာသည်။ လက်ထပ်ပြီးတော့လည်း မေမေတို့ လက်ဖွဲ့သည်တိုက်မှာ မနေနိုင်ပါတဲ့။

“အဲဒီခြံနဲ့ တိုက်ကို ပြန်ရောင်းပစ်လိုက်ပါအန်တီ ကျွန်မ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ချင်တယ် . . . မေမေ ဆန္ဒအရ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရတာဟာ အားကိုးရှာတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ ဝယ်ထားတဲ့ တိုက်မှာပဲ ကျွန်မနေမယ် . . . အနီစက် အဲဒီမှာ လိုက်နေပါ . . .”

“မင်း အားကိုးကိုး မကိုးကိုး ငါက မင်းယောက်ျားကွ။ အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက်က မိန်းမလက်အောက်ကို ခေါင်းရှို ဝင်ရမှာလား။ ငါ့သိက္ခာ၊ ငါ့အစွမ်းအစတွေကို မင်းရိုက်ချိုးပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ . . .”

“ဪ . . . ဒီသဘောရောက်သွားသလား။ ဆော့နိုးပဲ ရှင်ပြောတဲ့ကိစ္စတွေ ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူးလေ။ အဲဒီ ဦးစီးတာတွေ သိက္ခာတွေ နောက်တော့ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့ . . . လောလောဆယ်တော့ . . . ရှင်ကျွန်မနောက် လိုက်ဖို့ပဲ”

အနီစက်ကို ပြောရင်း ဒေါ်စန္ဒီဘတ် ပြန်လှည့်ကာ “မေမေကတော့ ပြောလိုက်တယ်။ ဦးတင်ထွန်းနဲ့ ဒေါ်စန္ဒီဟာ သမီးဆန္ဒရှိသမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးကြမှာပဲတဲ့။ ဒီအတွက်လည်း ယုံကြည်စိတ်ချပြီး ကျွန်မကို တစ်ယောက်တည်း လွှတ်လိုက်တာပါ”

ဒေါ်စန္ဒီ သားမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်၏။ အနီစက် သဘောပေါက်သည်။ ဒါပေမယ့် . . .

“ရှင်းနေတာပဲ မင်းလည်း မင်းဝယ်ထားတဲ့ တိုက်မှာနေ ငါလည်း ငါနေချင်ရာနေမယ် . . .”

“သား . . .”

အနီစက် သိပြီးသားပါ . . .

ချည်ပြီးတုပ်ပြီး ပြောသွားသည့် ခင်မိန့်မိန့် အနှောင်အဖွဲ့ကို မေမေ မလွန်ဆန်နိုင်။

စတွေ့ကတည်းက ခလုတ်တိုက်ခဲ့သည့် အယူအဆတွေ နှစ်ယောက်စလုံးထဲမှာ အံ့နှင့်ကျင်းနှင့် ရှိနေခဲ့တာ . . .

ကျိကျိတက် ချမ်းသာသလောက် တစ်ဦးတည်းသော သားလေး၏ မင်္ဂလာပွဲကို နှုံးတက်လက်မှတ်ထိုး လိုက်ရုံနှင့် တိတ်ဆိတ်စွာ ငြိမ်းသွားခဲ့ခြင်းအတွက်လည်း မေမေ စိတ်မကောင်းနိုင်ရှာ . . .

“ကျွန်မက မြန်မာနိုင်ငံမှာ တစ်ကောင်ကြွက်ပဲလေ အသိုင်းအဝိုင်းမပြောနဲ့ မိဘတောင်မှ မရှိတာ . . . မင်္ဂလာပွဲကို တခမ်းတနားလုပ်ဖို့ မလိုဘူးထင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဆန္ဒအရတော့ အန်တီတို့ ခြံထဲမှာ ဧည့်ခံပွဲလုပ်ရင်တောင် လူတွေ သိပ်မဖိတ်စေချင်ဘူး။

သူ့အမိန့်ပေးသမျှ တင်ပြလာသမျှ အားလုံးဖြစ်ခဲ့သည်ချည်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် လက်ထပ်ပြီးတာနှင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘဲ အနီစက် ခနိုးထွက်ခဲ့သည်။

ပြန်ရောက်သည်နှင့် ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ရ၏။

သူပြောသလိုလုပ်မှ သူ့စိတ်တိုင်းကျနေပေးမှ ဆိုတော့...

"ဒီမှာ ခင်မိန့်မိန့် မင်းယူထားတဲ့ လင်က အနီစက်ဆိုတာ ထူမထားနဲ့။ မင်းလို ဘွဲ့မရ ပေမယ့်... ဘွဲ့ရပြီးသား ပုဂ္ဂိုလ် အယောက်လေးဆယ်လောက်ကို လခပေး ခိုင်းထားနိုင်တယ်ကွ မှတ်ထား..."

"ဟား... ဟား ရှင်က ဒီလိုပြောသလား။ ဘာပဲပြောပြော 'တစ်' ဟာ 'နှစ်' ရှေ့ကနေပေမယ့် တန်ဖိုးအားဖြင့်တော့ နည်းတယ် နော်... ခင်မိန့်မိန့်ဆိုတဲ့မိန်းမဟာ ရှင်နောက်မှာ ရောက်ကောင်း ရောက်နေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် တန်ဖိုးကို ရှင်မမေ့နဲ့..."

"ပြန်နဲ့"

ခင်မိန့်မိန့်မျက်နှာ လည်ထွက်သွားသည်။

ညည်းသံ တစ်ချက်မှ ထွက်မသွားပေ။

ချာခနဲ ပြန်လှည့်လာ၍ သူ့ကိုရင်ဆိုင်သည်။

"ရှင် အဆင့်အတန်းက ဒါပဲလား အနီစက်..."

ခင်မိန့်မိန့် မျက်နှာကို မှဲ့ပစ်သည်။

"အားနွဲ့တဲ့ မိန်းမသားဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ရှင်ရိုက်ချက်ကို ငြိမ်ခဲနေ တယ်လို့တော့ မမှတ်လိုက်နဲ့နော်။" ကျွန်မက ရှင်လို အဖေရော အမေရောအုပ်ပြီး ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ မဟုတ်ပေမယ့် အဆင့်အတန်း ရှိတဲ့ အတွေးအခေါ်ရှိတယ်။ ပညာတက်တယ်... တစ်ခုပဲ ကျွန်မ

ဆိုသွားတယ်..."

ခင်မိန့်မိန့်အသံက သွားကြားမှယိုစိမ့်ထွက်လာသကဲ့သို့ အေးစက်မာကြောနေသည်။

"ရှင်နဲ့ပြိုင်ပြီး အောက်တန်းကျကျ ပြန်ဖက်ကိုင်ဖို့ ပညာနဲ့ ဘွဲ့တစ်ခုကို မေမေက သင်ပေးပေးလိုက်တာပဲ..."

ဆံပင်တွေ လှုပ်ခါသွားအောင် ချာခနဲလှည့်ထွက်သွား ခဲ့သည်။ အနီစက် အသားဆတ်ဆတ်တုန်၍ ကျန်ခဲ့ရသည်။

သူ ရိုက်လိုက်မိတာ တစ်ချက်တည်း...

ဒီမိန်းမ ပါးစပ်ထဲမှာ သူတင်မက ဖေဖေရော မေမေပါ တစ်စီ ကျိုးကျေကုန်ရသည်။

မျက်နှာချင်းပြန်ဆိုင်ကြတာ နှစ်ဆယ်လေးနာရီ မပြည့်သေး ဆါသတွေ အမုန်းတွေက ရင်နှင့်ပြည့်နေပြီ...

စိတ်ရှိလက်ရှိ ဟိုးအဝေးကြီးကို ထွက်သွားလိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမယ့်... မေမေတို့ကို သူ မနှိပ်စက်ချင်။

ဒါဟာ နာကျည်းစိတ်ကြောင့်ဟု သူ သတ်မှတ်သည်။ ချစ်တဲ့စိတ်က ဝန်းခနဲ မြင့်မားစွာ ဖြစ်တည်လျက် ဖြင်းထန်စွာ ဆက်ကွဲ မျက်စိခွဲပြီးပြီ။

x x x

“အစ်ကိုလေး”

“ဟ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်ခေါ်နေတာ သုံးခွန်းရှိပြီ”

“တောက်... အဲဒါကို မရမက ခေါ်ရသလား။ မင်းတော်တော် အလိုက်ကမ်းဆုံးမသိတဲ့ကောင်...”

မောင်မျိုး ခေါင်းကုတ်လျက် မျက်နှာမဲ့သွားသည်။

“မရမက ခေါ်ရတာက မမလေး ခေါ်ခိုင်းတာမို့ပါ...”

“ဘာကွ... မင်းကပါ သူ့ကြောင့် ငါ့ဖီးလ်ကို ဖျက်ဆီးရနေပြီပေါ့...”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး။ သူတစ်ခါတည်း ကားနားမှာ ရပ်စောင့်နေတာမို့လို့...”

မောင်မျိုးကို မကျေမနပ်ကြည့်ကာ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ရင်း ပလပ်စတစ်ကုလားထိုင်လေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲဖယ်လိုက်၏။

“တော်တော် ဇယားရှုပ်တဲ့ မိန်းမ...”

တချစ်တောက်တောက် ပြောသွားသည့် အနီစက် နောက်ကျောကို ကြည့်ကာ မောင်မျိုး သက်ပြင်းမချရဲသေး...

တစ်သက်လုံး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေလာခဲ့သည့် အကိုလေး မျက်နှာမှာ ဒီလို ခက်ထန်မှုမျိုး သူတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့။

“ဒို့က လူသစ်ထပ်ရှာမယ် မောင်မျိုး သားနဲ့လိုက်နေရမယ်နော်...”

ဒေါ်လေး အမိန့်ပေးလာတော့ မောင်မျိုး ဝမ်းသာသွားသည်။ သူ အစ်ကိုလေးကို ချစ်သည်လေ။ အစ်ကိုလေး အိမ်ထောင်ကျပြီး အိမ်ခွဲတော့မယ်ဆိုတော့ သူတကယ် ဝမ်းနည်းမိခဲ့သည်။ တကယ်ဆို ဘကြီးဆီ သူ့ရောက်လာတော့ ဆယ်လေးနှစ် သားပဲ ရှိသေးသည်။ ဒေါ်စန္ဒီတို့ မိသားစုက သူ့ကို ဆက်၍ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသည်။

အကိုလေးနဲ့ သူ့ရဲ့ သံယောဇဉ်က သေးသလား...

x x x

မိန်းမရပ်တန့်ရန် အချက်ပြမီးလေး လက်လာပြီး အရှိန်လျှော့ကျသွားလျက် မေတ္တာမွန် ဆေးခန်းရှေ့မှာ ရပ်သွားသည်။

ခင်မိန့်မိန့်ရဲ့ ကားနောက်မှာ အနီစက် ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ ဆေးခန်းရှေ့မှာ ဘာရပ်လုပ်တာလဲ...

သိချင်စိတ်နှင့် သူ့ကားဆီလျှောက်လာသော ခင်မိန့်မိန့်ကို ချက်မှောင်ကုတ်ကြည့်နေမိသည်။

သူမက ကားတံခါးကို ပုတ်၍

“ရှင် ခဏဆင်း...”

“မလိုဘူးထင်တယ်... မင်းနေမကောင်းရင် မင်းသွားပေါ့။

ဘာလဲ... မင်းကို ဆေးခန်းပို့ပေးဖို့ ခေါ်လာတာတော့ မဟုတ်ဘူး

တင်ပါတယ် . . .

ခင်မိန့်မိန့်က ဆတ်ခနဲဆို တံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပစ်၏။

“ရှင် တော်တော်၊ စကားများပါလား အနီစက် . . ဒီဆေးခန်းကို လာတာ ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်ကို သွေးစစ်ခိုင်းမလို့ . . .”

“ဘာ . . မင်း ဘာပြောတယ်။”

အနီစက် မျက်လုံးတွေ မီးဝင်းဝင်း တောက်သွားသည်။

“ရှင်က ဘာဖြစ်ကလဲ။ မိန်းမတွေထည်လဲတွဲပြီး ပွေ့ခဲ့ရင်ပဲတဲ့ ရှင်လိုလူကို သွေးမစစ်ဘဲ ပေါင်းရမှာ ဘယ်မိန်းမကောင်းမှ သတိမှာ မဟုတ်ဘူး . . .”

“ဟား . . . ဟား . . .”

ဟန်လုပ်ရယ်တာ မဟုတ်။

ဒေါသနှင့် မခံချင်စိတ်ကြောင့် အနီစက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

“နိုင်ငံပေါင်းစုံမှာ သွားလာကြီးပြင်းခဲ့တဲ့ မင်းလိုမိန်းမကိုကော ငါက မသတိရတော့ဘူးလား။ ငါပြောရမယ့်စကားကို မင်းက ဦးအောင်ပြောချလိုက်ပြန်ပြီ။ ဟား . . . ဟား . . .”

“ငွေရှိတဲ့လူကသာ ပျက်စီးတာ။ ပညာတတ်တဲ့ ကျွန်မလို မိန်းမက ကိုယ်ကျင့်တရားကို အသက်တန်ဖိုးထားတဲ့သူ။ ရှင် ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုနဲ့ ရှင်လိုလူမျိုးတွေကိုပဲ ကန်းအောင်လုပ်လို့ ရမယ်။ ခင်မိန့်မိန့်ကို ဘယ်တော့မှ မရဘူးဆိုတာ ယုံလိုက် . . .”

▣ ရည်မှန်စာပေ

“စိတ်ချ . . မင်းဟာမင်း ကန်းကန်းမကန်းကန်း ဘာဖြစ်နေနေ မင်းနဲ့လည်းမဆိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ မင်းကို ငါက သားမယားရယ်လို့ ဘယ်တော့မှ မခေါ်သင်းနေထိုင်မှာ မဟုတ်လို့ဘဲ”

အံ့ဩတာ၊ ဒေါသ ဖြစ်တာတွေကို မတွေ့ . . .

ခင်မိန့်မိန့်ဟင့်ခနဲပင် ရယ်ပါသေးသည်။

“မင်းရဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေကို ငါစိတ်မဝင်စားသလို ငါ့ကို မင်းစိတ်ဝင်စားဖို့ မလိုဘူး။ လက်မှတ်ထိုးပြီး ကတည်းက ချက်ချင်းခရီးသွားတဲ့ ငါ့ကို မင်းသဘောပေါက်ဖို့ ကောင်းတယ်”
ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လျက် ချွတ်ကိုင်ထားသည့် မျက်မှန်ကို ပြန်တပ်သည်။

ကားတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်ပေးလျက်

“ဒါဆို . . ဒီကိစ္စအတွက် ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဆွေးနွေးဖို့ မလိုတော့ဘူး။ သွားနိုင်ပြီ . . .”

ခေါ်တုန်းကလည်း သူပဲ ပြန်ပါဆိုတော့လည်း စကားလုံးက ပြောဝဋ္ဋာက ပြုတ်ကျ လာသလို . . .

အနီစက် ခင်မိန့်မိန့်ကို အေးစက်စွာ စိုက်ကြည့်လျက်

“ဘယ်ကိစ္စအတွက်မှ မင်းနဲ့ငါ ဆွေးနွေးဖို့မလိုဘူး ခင်မိန့်မိန့် မင်းထပ်သိထားရမှာက မင်းကို ငါ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး ဆိုတာပဲ . . .”

▣ ရည်မှန်စာပေ

အနီစက် ကားကို သိပ်ခနဲ ခါသွားအောင် ဘက်ခံဆုတ်၏။
လမ်းကြောက ရှင်းသည်မို့ တစ်ဆက်တည်း ဝိုက်ကွေ့ မောင်းထွက်
လိုက်သည်။

ခံပြင်းဒေါသတို့က ဘယ်လိုမှ မပြေနိုင်။

ခင်မိန့်မိန့်၏ ထိုးနှက်ချက်များမှာ မကျဆုံးဖို့ အင်အားတွေက
မာနပါပဲ။

ခင်မိန့်မိန့် . . .

ချောတဲ့ လှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ကြတဲ့
ခပ်ညှည့် ယောက်ျားတွေထဲမှာ ငါမပါဘူးဆိုတာ မင်းသိရမယ် . . .

× × ×

“ဒီမှာ”

“ဘာလဲ”

ခေါ်ပုံက ခပ်ရင့်ရင့်မို့ မောင်မျိုးကလည်း မာမာပဲ။

“ရှင်တို့ကားကြီးက ထွက်ချင်လည်းထွက် ဝင်ချင်လည်းဝင်
ဘာဖြစ်လို့ တိုးလို့တစ်လစ် လုပ်ထားရတာလဲ . . . ”

မောင်မျိုးက တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်။

အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာကာ ကက်ဆက်ခွေတွေကို အကျအန
စီနေသည်။

“ပြောနေတာ မကြားဘူးလား . . . ”

“တိုးလို့တစ်လစ် လုပ်ထားရတာက ဝင်လို့ထွက်လို့ မသေး
လို့ပေါ့ . . . ”

“ဒါဖြင့် ဂိုထောင်ထဲ ပြန်သွင်းထား။ ကျွန်မတို့ကား ထွက်
လို့မရဘူး ”

“ဟ . . . ပြန်သွင်းလို့လည်း မဖြစ်လို့ပေါ့ မင်းထွက်ချင်ရင်
ခဏစောင့်”

“ဘာ . . . ”

“ကား ကိုပြောတာ”

“တောက် . . . ”

မောင်မျိုးမျက်နှာကို ကုတ်ဖဲ့ပစ်ချင်လောက်အောင် ထွက်
နေသော ဒေါသများနှင့် ဂရင်းဆိုသော မိန်းခလေးထံမှ မြန်မာစကား
မဟုတ်သော ဝါကျတစ်ကြောင်း ခုန်ထွက်လာသည်။

“ဘာကွ . . . မင်း မိုက်ရိုင်းလှချေလား။ လူကိုများ တိရစ္ဆာန်
လိုလူလေး ဘာလေးနဲ့။ သတ္တိရှိရင် မြန်မာလို ရိုးရိုး ဆဲလိုက်စမ်း
. . . ”

“အော . . . အော ရှင်နားလည်သားပဲ။ မကျေနပ်ရင်
ကျွန်မလုပ် ပြန်ဆဲလေ ”

“ဒီမှာ ခပ်ရင်း (ဂရင်း) ဆိုတဲ့ မိန်းမ။ မင်း တော်တော်လှူဒါန်း”

“ခပ်ရင်း မဟုတ်ဘူး . . . ဂရင်း . . . ”

"ခပ်ရင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဂရင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမှာ လူကိုတော့ မစော်ကားနဲ့နော်။ လုံးဝ သည်းမခံဘူး . . . "

"ဟင်း . . . ဆရာတပည့် တစ်လေသံတည်းပဲ "

"အစ်ကိုလေးကို မင်း ဝေဖန်ဖို့ မလိုပါဘူး"

မောင်မျိုးက ကားစတီရာရင်ကို ခပ်မိမိအုပ်ကိုင်၍ ဂရင်းကို တစ်ခွန်းမခံ ရန်တွေ့သည်။

ဒီမိန်းမလည်း ဆရာတပည့် ပီသလိုက်ပုံများ . . .

တစ်လောကလုံးကို ကြည့်လိုက်တဲ့ မျက်လုံးတွေက သူ့ခြေထောက်အောက်က သတ္တဝါတွေလို။

"ကဲ . . . ရှင့်ကားကို နှစ်ပေလောက် ဘက်ခဲဆုတ်လိုက်ပါ"

"ဘာဖြစ်လို့ ဆုတ်ပေးရမှာလဲ။ အစ်ကိုလေး ဖိုင်တစ်အုပ် ကျန်နေခဲ့လို့ သွားယူတာ။ သူ့ဆင်းလာတာနဲ့ သွားမှာပဲ။ စီ နီ ယာ အတိုင်းစောင့်ပေါ့ "

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဂရင်း . . . "

ခင်မိန့်မိန့်

ဘာလုပ်ရမည်ဆိုတာ မောင်မျိုး သိလိုက်သည်။

"ဒီမှာ ကားဘက်ခဲဆုတ်ခိုင်းနေတာ မမ . . . သူက ဆုတ်မပေးဘူးတဲ့ . . . "

ခင်မိန့်မိန့် မျက်လုံးတွေ မောင်မျိုးဆီ စူးစူးစူးစူးပြေးဝင် လာသည်။

ရည်မွန်စာပေ

"ကျွန်တော် ရွှေပေးပါမယ် မမလေး . . . အစ်ကိုလေးက အဆင်ဆင်းလာမယ်ထင်လို့ စောင့်နေတာပါ "

တလက်လက်တောက်နေသော မျက်ဝန်းများက စကားလုံးတွေ ထွက်ကျမလာမီ မောင်မျိုး တောင်းပန်လိုက်သည်။

ဂရင်းဆိုတဲ့ ခပ်စွာစွာ မိန်းမ . . .

မြန်မာသံ မသီမသနဲ့ နီကျာရဲမ။

ကြည့်ရတာ မြန်မာသွေးမှ ပါရဲ့လားမသိ။

နေနှင့်တဲ့ ဂရင်း (ခပ်ရင်း) . . .

ဟင်းချို ပန်းကန်ပူပူထဲကို ထည့်မွှေပစ်မယ်။

x x

"ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ . . . ကိုယ်ဖြင့် ယုံတောင် မယုံချင်ဘူး ခရီးရောက်မဆိုက် ကလေးတွေ မင်္ဂလာသတင်းကြားရပြီး ရေတောင် ချိုးနိုင်ဘဲ ပြေးချလာတာ။ ပြောစမ်းပါအုံး . . . ပြုန်းခနဲကြီး "

ဒေါ်သီတာ့ကို ဒေါ်စန္ဒီအားနာလိုက်တာ ဖွင့်ဟတောင်းပန် ချမှာတောင် မတောင်းပန်ဝံ့။

"ပြောလေ မစံ . . . သမီးကို တောင်းတန်တာတော့ သူပဲ တောင်းပြီး ကိုယ်က သမီးကိုတောင် စကားစသီးပြီးပြီ။ ဘာလဲ ကိုယ့်သမီးက ရိုးရိုးဘွဲ့လေးတစ်ခုထဲမို့ နိုင်ငံခြားပြန် အင်ကျင်နီလာ

ရည်မွန်စာပေ

ကို ရွေးလိုက်တဲ့ သဘောလား။”

သာမန်မိတ်ဆွေ အဆင့်မျိုးမဟုတ်ကြသည့်မို့ ဒေါ်သီတာ ရန်တွေ့ပုံက သမီးရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ မဖွယ်ရာစရာ ဖြစ်နိုင် ပေမယ့် ကွယ်ဝှက် စိတ်ကောက်နေရမည့် လူတွေမှ မဟုတ်တာ။

“ပြောတော့ သီတာရယ် . . . ခွင့်လွှတ်ပါလို့လဲ ကိုယ် မတောင်းပန်ဝံ့ပါဘူး။ ကိုယ့်သားရဲ့မင်္ဂလာပွဲ အကြောင်းလည်း သီတာ ကြားသင့်သလောက် ကြားပြီးရောပေါ့ . . .”

“အင်း ပြောပါအုံး။ ပိုပြီး ပြည့်စုံအောင် . . . ကိုယ်ကတော့ သမီးရဲအဖေကို ဒီခရီးက ပြန်ရောက်တာနဲ့ ကလေးတွေကိစ္စ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်လို့ ပြောထားခဲ့တာ -- ကလေးချင်းကလည်း အဆင်ပြေကြပြီးသား။ ဖအေလုပ်သူကလည်း ဒီကလေးကို သူ့ဘော ကျတယ်လေ။ မခံ ဒီလိုလားနော် ကိုယ်တကယ် စိတ်ဆိုးတယ် . . .”

ပေါ်တင်ကြီး စိတ်ဆိုးပြနေပေမယ့် ဒေါ်သီတာမျက်နှာက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးရယ်ပါ။

“ဆိုးပါ သီတာ . . . ဒါ စိတ်ဆိုးထိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့အကြောင်းကိုလည်း နားထောင်ကြည့်ပါအုံး။ ပြီးမှ မကျေနပ်သေးရင် ကြိုက်သလိုလုပ်ကွယ်”

“ကဲပါ . . . ပြောပြပါဆိုမှ”

“ကိုယ်တို့မိသားစုကိစ္စတစ်ချို့ကို သီတာကို ကိုယ်ပြောပြ ခဲ့ဖူးတယ်နော် . . .”

ဒေါ်သီတာ ခေါင်းညိတ်သည်။

ဒေါ်စန္ဒရဲ့ဖေဖေ ဦးမင်းထွတ်တင်ဟာ လူမမယ်သားလေး တစ်ယောက်နဲ့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မှဆိုးဖို့ . . .

တကယ်တော့ ဦးမင်းထွတ်တင်မှာ တင်ထွန်းဆိုတဲ့ သား တစ်ယောက်သာ ရှိခဲ့တာပါ။

စန္ဒီကျော်သောင်းက ပထမ မွေးစားသမီး။

ခင်ညိုဆိုတဲ့ ကောင်လေးက ဒုတိယမွေးစားသား။

တမင်တကာ စိတ်ထက်သန်လှ၍ မွေးစားတာမဟုတ်ပေမဲ့ ကံအကျိုးပေးက ဤသို့ ဖန်လာတော့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဦးမင်း ထွတ်တင်ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် မွေးစားခဲ့ရသည်။

စန္ဒီဖေဖေက ဦးမင်းထွတ်တင်ရဲ့ စက်ရုံမန်နေဂျာတစ်ဦး။

စန္ဒီ ငယ်ငယ်ကတည်းက မိခင်မဲ့ခဲ့ရသူ . . .

သူမ . . . ငါးနှစ်သမီးလောက်မှာ ဖအေက တစ်ခါ စက်ရုံထဲမှာလုပ်ရင်း ထိခိုက်မိ၍ ဆေးရုံရောက်၏။

အနာမှစ၍ မေးခိုင်ဝိုးဝင်ကာ ဆေးရုံမှာပင် ဆုံးပါးသွား ခဲ့သည်။ သူ့သမီးလေးကို ဦးမင်းထွတ်တင်လက်ထဲကို ယုံကြည်စွာ အပ်နှံပါရစေဆိုတဲ့အကြောင်း တတွတ်တွတ် မှာကြားခဲ့ရသည်မို့ စန္ဒီလေး ဦးမင်းထွတ်တင် လက်ထဲရောက်ခဲ့ရတာပါ။

ဒါပေမယ့် စန္ဒီကျော်သောင်း ဆိုသည့် မန်နေဂျာ ဦးကျော် သောင်း၏ သမီးကလေးက သိပ်မဆင်းရဲ။

ခြံနဲ့အိမ်လေးတစ်လုံးရယ် မိဘလက်ဝတ်လက်စား အချို့နှင့် အတွင်းပစ္စည်းအနည်းငယ် ကျန်ခဲ့၏။

ဦးမင်းထွတ်တင် အားလုံးကို စနီအတွက် လုပ်ပေးထားခဲ့၏။ ခင်ညိုကျတော့ လွန်စွာဆင်းရဲလှသည်။

မအေက ငါးခိုးမင်းမှုနှင့် ထောင်ကျနေသည့်အပြင် မိခင် လုပ်သူကလည်း တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်သည်မို့ ခင်ညိုလေးခမျာ ရွာထဲမှာ လှည့်လည်လုပ်ကိုင်ပေးရင်း သူကျွေး ငါကျွေးနှင့် ကြီးပြင်း ခဲ့ရသူ။

သူနှင့်တွေ့ဆုံချိန်တွင် ခင်ညိုလေးကို သနားစိတ်ဝင်မိသည့် သူ့အား “သနားသဖြင့် ခေါ်ယူမွေးစားပါ သူဌေးရယ်” ဆိုသော ရွာသားတို့၏ တောင်းပန်တိုက်တွန်းသံတို့ကြောင့် မွေးစား ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။

ခင်ညိုက ခင်ညိုဆိုသည့်အတိုင်း ညိုမည်းမည်း ပိန်ကပ်ကပ် လေးရယ်ပင်။

ဒါပေမယ့် အစစအရာရာ ပြည့်စုံကြွယ်ဝသည့် သူဌေးကြီး ဦးမင်းထွတ်တင်ဆီမှာတော့ မျက်လုံးလှလှ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် အတော်ယောက်ျားပီသသော ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

သားသမီး သုံးယောက် အပြိုင်းအရှိုင်းလေးတွေ ဖြစ်လာ တော့ တင်ထွန်းနဲ့ စနီကျော်သောင်းက မဆိုသာပေမယ့် ခင်ညို လေးက အနေအေးလွန်းသည်။

စိတ်မှခံစားမှုတို့ကို လွန်စွာ ဖုံးဖိတတ်လျက် ပြုစီစဉ် ဘိုင်တိုင်လည်း ရှိတတ်ပြန်သည်။

ငယ်ငယ်တုန်းကဆို ဘယ်သူနဲ့မှ ထွက်မဆော့ဘဲ ချောင် တစ်ချောင်ချောင်မှာ ခပ်ကုပ်ကုပ်ငြိမ်နေတတ်သူမို့ ကြီးပြင်းလာ တော့လဲ သူ့အနေအထိုင်က ဒီမိသားစုထဲမှာ အဆန်းမဟုတ်တော့ သလိုပါပဲ . . .

ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျောင်းတက်ဖို့ကို ရိုက်မယ် ပုတ်မယ် ကြိမ်းမောင်း၍ထားခဲ့ရသူမို့ ဆယ်တန်းကို မအောင်နိုင်တော့ဘဲ ဒီမှာတင် ပညာရေးက ပြီးဆုံးခဲ့သည်။

သားရယ်လို့မွေးစားခဲ့ပြီးပြီမို့ နေရာတကာ စေတနာထား၍ တိုက်သားသမီးနဲ့တန်းတူ အခွင့်အရေးပေးခဲ့သည့်တိုင် ကိုခင်ညို၏ တစ်ချို့ အပြုအမူတွေက ဦးမင်းထွတ်တင်ရင်ကို ခိုးလိုးခဲ့လှ ဖြစ်စေ ခဲ့ရသည်။

“သူတို့ချင်းလည်း ချစ်နေကြပြီဆိုတော့ သားရဲ့ကိုကြီးနဲ့ ညီမလေးကို လက်ထပ်ပေးလိုက်တော့မယ်။ သားသဘောကရော”

မိသားစုဆုံတုန်း ဦးမင်းထွတ်တင် ကိုခင်ညိုကို မေးကြည့် သည်။

“ကောင်းပါတယ် ဖေဖေ . . . ကိုကြီးနဲ့ ညီမလေးက လိုက်ဖက်ပါတယ်”

“အံ့မယ် . . . သူများအတွက်ချည်း ပြောနေ။ ကိုလေးနဲ့ ဘယ်

၂၀ **အချစ်နဲ့ ၂၃ ဝိ၊ ဒီဂျီ**

စာရေးမလေးတို့လည်း ချစ်နေကြတယ်လေ။ အဲဒါ . . . ဖေဖေ
ကို တစ်ခါတည်း ဖွင့်ပြောလိုက်ပါလား။ ဖေဖေ တောင်းပေးမှာပေါ့။

“ဟေ . . . ဟုတ်လား သား . . .”

အဲဒီတုန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပေမယ့် ကိုခင်ညို ပုံစံက
သိပ်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိခဲ့ပါ။

သူ့စိတ်ထဲမှာ ဦးမင်းထွတ်တင်ကို ဖေဖေလို့ခေါ်ခဲ့သော်ငြား
ဒီမိသားစုကို မခင်တွယ်သလို မိသားစုတစ်ယောက်ရယ်လို့လဲ သူ့
ကိုယ်သူ့ မသတ်မှတ်ခဲ့တာ။

စာရေးမလေး ခင်ခင်စိုးကို သူ့အစွမ်းအစဖြင့် လက်ထပ်
ယူလိုလျက် ဒီအိမ်ကြီးမှ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ တစ်နေ့
ထွက်ခွာသွားမယ်လို့ ကြိတ်ကြံနေခဲ့တာ . . .

သွားပါပေါ့ဆိုမှ သိခဲ့ကြရပါ၏။

တကယ်တော့ အရွယ်နဲ့မလိုက် လောကဓံကို ကြမ်းတမ်းစွာ
ခံစားခဲ့ရသည့် ကိုခင်ညိုမှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက အပြင်းအထန်
ဖျားတတ်တာ မကြာခဏပါ။

နှလုံးရောဂါ ရှိနေတယ်ဆိုတာလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိ
မပေးဘဲ ဦးမင်းထွတ်တင် တစ်ယောက်တည်းသာ သိထားသည့်
အကြောင်းတစ်ခု . . .

ခင်ခင်စိုးနှင့် ကိုခင်ညို လက်ထပ်သွားကြပြီး လွန်စွာ
ကျပ်တည်းနေကြသည်မို့ တင်ထွန်းနဲ့စန္ဒီတို့ အမျိုးမျိုး ထောက်ပံ့ဖို့

☐ **ရည်မွန်စာပေ**

မုချင်မ

၂၉

ကြိုးစားခဲ့ကြပေမယ့် မအောင်မြင်။

‘အစကတည်းက မွေးစားသားပီပီ ဆက်ဆံခဲ့တာ’ ဆိုသော
ခါကျတစ်ခုက လူတွေထဲမှာ ပျံ့လွင့်လာခဲ့သည်။

ကိုယ့်ကလေးတွေ သံယောဇဉ်ကြီးနေကြတာလည်း အမြင်
သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးကို ခင်ညိုဆက်ဆံလာတဲ့ ပုံစံကိုလည်း
အသိမို့ ဒီဝါကျတစ်ကြောင်း၏ အရင်းအမြစ်ကို ဦးမင်းထွတ်တင်
သဘောပေါက်သည်။

ကြီးမားသော စေတနာထားခဲ့ရသူမို့ ရင်ထဲမှာ အနာကြီး
နာသွားခဲ့သည်။

မွေးစားသားဆိုပေမယ့် အညဉ္ဇာ တစ်ကောင်ကြွက်တို့လို
လက်မှတ်ထိုးလိုက်ရုံနှင့် မိန်းမရ ကြမ်းခင်း ခန့်စိုး တပေါ်မှာ
စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် နေပြခဲ့တဲ့အထိ သူ့အပေါ် မခင်တစ်ယောက်
ရယ်လို့ သတ်မှတ်အားကိုးခြင်း မရှိခဲ့သည့် ဒီသားကို ဦးမင်းထွတ်
အောင် စိတ်နာစပြုလာခဲ့တာ ကြာပြီလေ . . .

ဒီလို စကားမျိုးတွေ ကြားရတော့ ကိုယ့်ဘက်ကဘာမှ ငဲ့ကွက်
ဖို့ လိုတော့မည်မထင်။

စိစဉ်တာက တင်ထွန်းနဲ့စန္ဒီတို့ လက်ထပ်ကြဖို့။ တကယ်
လက်ထပ်သွားတာက ကိုခင်ညို . . .

“ကိုခင်ညို လက်ထပ်သွားတာ ရိုးမှရိုးရဲ့လား စန္ဒီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုထွန်း”

☐ **ရည်မွန်စာပေ**

“လက်ထပ်သွားကတည်းက ဒို့ကို ဖြတ်တောက်သွားလိုက်တာ။ သူ့မိန်းမဆိုတာကလည်း ကိုယ်နှုတ်ဆက်တာတောင် မရှောင်သာတဲ့ တုန့်ပြန်မှုနဲ့ . . .”

“ဒါကတော့ . . . ကိုလေး သူ့မိန်းမကို ဘာတွေပြောထားလဲမှ မသိတာ။ ကိုလေးက မြဲစိစိရယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ စန္ဒီတို့ကို တစ်ချိန်လုံး တစ်မျိုးမြင်နေလားမှ မသိတာ။ သူ့သဘောနဲ့သူ့မိန်းမယူသွားပြီး တစ်စက်မှ ပြန်လှည့်မကြည့်ဘူး”

“အဲဒါတွေလည်းပါတယ် ပြီးတော့ ကိုခင်ညိုက ညီမလေးကိုချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးတယ်လေ”

“ဟာ . . . ဒါက ကြာပြီပဲ ကိုထွန်းကလဲ”

“ကြာပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိချင်ရှိနေမှာပေါ့။ ကိုယ်တို့လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုကာမှ သူက မြန်းစားကြီး လက်ထပ်တာကိုထွန်း ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေလို့”

“ဒါနဲ့မဆိုင်ပါဘူး ကိုထွန်းကလဲ . . . သူနဲ့ မခင်ခင်စိုးနဲ့ ချစ်နေကြတာ စန္ဒီ သိထားတာပဲဟာ။ ကိုလေးကိုက စန္ဒီတို့ကို စိမ်းတာ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ဖေဖေကိုတော့ သူ ဒီလိုမဆက်ဆံသင့်ဘူး ဖေဖေ။ အရမ်းခံစားနေရတယ်နော် . . .”

သူတို့ ထင်မြင်ချက်တွေ အမျိုးမျိုးပေးရင်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ကျင်းပတော့မည့် လက်ထပ်ပွဲရက်သို့ပင် ရောက်လာခဲ့ပြီ။

မင်္ဂလာပွဲကျင်းပသည့်နေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် သတို့သမီးပျောက်သွားခဲ့သည်။ တစ်အိမ်တည်း

အမြဲအတူရှိနေကြသည့်လူနှစ်ယောက် ဒီနေ့ကျမှ ထူးခြားစွာ လူချင်းကွဲနေသည်။

မနက် မိုးမလင်းမီပင် ကုမ္ပဏီက အရေးတကြီး ဖုန်းဆက်ခေါ်၍ သတိုးသားလိုက်သွားရသည်။

မနက်မိုးလင်းလို့ သတိုးသမီးကို ပြင်ပေးရန်ရှာတော့ သတိုးသမီးလောင်းလည်း ပျောက်နေ၏။

“သားကြီး ထွက်သွားတာ ကျုပ်သိတယ်။ ကုမ္ပဏီရောက်မှတောင် ဖုန်းလှမ်းဆက်သေးတယ် . . .”

ဦးမင်းထွတ်တင် တဗျစ်တောက်တောက်ဆိုရင်း အတွင်းခန်းမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေလေသည်။

ကုမ္ပဏီက မီးခံသေတ္တာ အဖောက်ခံရ၍ သားကြီး အရေးတကြီး လိုက်သွားရတာ . . .

ဟိုရောက်မှ စိတ်မပူဖို့နဲ့ အချိန်မီ သူ့အပြတ်ရှင်းခဲ့မှာ ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း ဖုန်းလှမ်းဆက်ပါသေးသည်။

သမီးစန္ဒီက မည်သို့ ပျောက်ဆုံးနေရပါသနည်း။

သားကြီးဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်တော့လည်း ဖုန်းခေါ်လို့မရ၊ အိမ်လည်း ပြန်မလာ။

နှစ်ယောက်လုံး ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ။ မင်္ဂလာပွဲချိန်

က နီးကပ်လာပြီ။

ဦးမင်းထွတ်တင် တစ်ကိုယ်လုံး ထူထူပူပူကြီး ဖြစ်လာရသည်။
မထင်မှတ်ဘဲ ဖုန်းလိုင်းဝင်လာသည်။

သားကြီး ဖုန်းဆက်တာပါ။

အဲဒီနောက်ကို ဦးမင်းထွတ်တင် လိုက်သွားတဲ့အခါမှာတော့
“ဖေဖေ”

သူ့ရင်ခွင်ထဲ သမီးစန္ဒီ ပြေးဝင်ဝိုက်သည်။

“သူ . . . ကိုလေး ဖေဖေ . . . ကိုလေး . . . သမီးကို
ညာခေါ်ပြီး . . . ညာခေါ်ပြီး . . . သူ”
“ဘာ”

မျက်နှာမှာ သွေးချင်းချင်းနီလျက် သူတို့ကို စူးစူးဝါးဝါး
ကြည့်နေသည့် ကိုခင်ညို . . .

ဦးမင်းထွတ်တင်၏ လက်သီးချက်တွေ ပြေးဝင်သွားပြန်
သည်။

“ထိုးပါ . . . ကြိုက်သလိုလုပ်ပါဖေဖေ။ ဒါပေမယ့် စန္ဒီကို
ကျွန်တော် မညာဘူး။ ကျွန်တော် ဘာမှ မလုပ်ဘူး”
“ဟေ့ကောင်”

တင်ထွန်း လက်သီးက ခွပ်ခနဲပစ်ဝင်ပြန်သည်။

သူထိုးကြိတ်ထားလို့ ကိုခင်ညိုတစ်ကိုယ်လုံး မြင်မကောင်း
တော့ပါ။ ဒါပေမယ့် ရင်ထဲက ဒေါသတွေက ဘယ်လိုမှ မပြေပျောက်

ရည်မှန်စာပေ

သေး။

သူတစ်ယောက်တည်း ဒီတို လိုက်လာတာ
တစ်စုံတစ်ယောက် အကြောင်းကြားလိုက်လို့ပါ။

ရောက်တယ်ဆို မြင်ရတဲ့မြင်ကွင်းက မကောင်း . . .

စန္ဒီတစ်ကိုယ်လုံး အပေါ်ပိုင်းအင်္ကျီဆို၍ အတွင်းခံတောင်မှ
မရှိ၊ ကုတ်တင်ပေါ်မှာ တွန်းထိုးရုန်းကန်လျက် . . .

“ခွေးမသား . . . လူယုတ်မာ . . .”

သူ့နောက်တံချီထိုးဖို့ လက်ရွယ်တော့ ရောက်လာကြသည့်
ဝခန်းမှူးနှင့် တာဝန်ရှိရဲတွေက ဝင်တားကြသည်။

“ခဏလောက်နေပါအုံး ကိုတင်ထွန်း။ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို
မေးစရာရှိတာလေးတွေ မေးပါရစေ”

ကြည့်စမ်း ပြောနေပုံက။

ကျွန်တော့မိန်းမ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တာ တော်တော် စိုးရိမ်
ရတဲ့အခြေအနေနဲ့ လက်ထဲမှာ ငွေတစ်ပြားမှမရှိတာကို ကြံရာ
မရဖြစ်ပြီး ညီမလေး စန္ဒီကို သွားခေါ်ခဲ့တာပါ။

“မဟုတ်ဘူး . . . သူညာခေါ်တာ . . . ကားပေါ်မှာ စန္ဒီ
ဘယ်လို ဖြစ်သွားမှန်း မသိခင်အချိန်ထိ သူစန္ဒီဘေးမှာ အေးအေး
ဆေးဆေး ရှိနေတုန်း။ စန္ဒီ နီးလာတော့ အိမ်တစ်အိမ် ထဲမှာ သူ
စန္ဒီအင်္ကျီတွေကို . . . ဟင်း . . .”

“ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူး . . . သူသတိလစ်သလို ကျွန်တော်

ရည်မှန်စာပေ

လည်း သတိလစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်သတိရတော့ စန္ဒီရှိနေတဲ့ အခန်းရဲ့အပြင်မှာ။ တံခါးဟောင်းလို့ အထဲကို တွန်းဝင်သွားတော့ အိပ်ရာပေါ်မှာ သတိလစ်နေတာတွေ့လို့ ကျွန်တော် လန့်သွားပြီး စန္ဒီကို ကျွန်တော်နှိုးတာ။ ကျွန်တော် လူယုတ်မာ မဟုတ်ဘူး...

"ဒါဖြင့် . . . ခင်ဗျားမိန်းမ ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်တယ် ဆိုတာ ဘယ်ဆေးရဲ့မှာလဲ၊ ဘယ်အချိန်ကလဲ "

"ကိုညို . . . "

"ဟင် . . . "

ရုတ်တရက် အိမ်ပေါ်ပြေးတက်လာသည့် ခင်ခင်စိုးကို အားလုံး အလန့်တကြား ကြည့်မိကြသည်။ ကိုခင်ညိုမျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်လျက် အံ့အားသင့်၍ ပွင့်ဟသွားသော နှုတ်ခမ်းတို့မှာ အတန်ကြာသည်အထိ သတိလက်လွတ်။

"ခင် . . . "

"ကိုညို . . . ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဟင်။ ခင့်ကို ပြောပါ အုံး . . . "

"ကဲ . . . ကဲ . . . တော်ပါပြီ။ အားလုံး စခန်းလိုက်ခဲ့ကြပါ စခန်းကျမှ ခင်ဗျားတို့ တရားဝင်ဖြေရှင်းကြပေါ့ . . . "

x x x

"ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ မစံရယ် . . . နားထောင်ရတာ ရင်ထိတ်လိုက်တာ။ အဲဒီလောက်ထိ ကိုယ်မသိခဲ့ဘူး။ ဆက်ပြော ပါအုံး . . . "

"ကိုခင်ညို ထောင်ကျသွားတယ် မသိတာ . . . "

"ဟင် . . . သူ တကယ်ပဲ မစံကို "

"သူဟာ တရားခံမဟုတ်ဘဲ တမင်အကျခံသွားတယ် ဆိုတာ သူ ထောင်ကျသွားမှ ခို့ကို ခင်ခင်စိုး လာပြောပြတာ . . . "

"အို . . . ဒီမိန်းမနွယ်။ ကိုယ့်လင် ထောင်မကျအောင် အစက ကြိုးစားပါတော့လား "

"ခင်ခင်စိုးက ကိုခင်ညိုကို သိပ်ချစ်တာ . . . "

"ဒါ ချစ်တာလား မစံရယ် "

"သိတာ မသိတာတွေ့အများကြီး ရှိသေးတယ် သိတာ။ အကယ်တော့ ဒီလိုတွေဖြစ်လာအောင် ရက်ရက်စက်စက် ဖန်တီး သွားတာက အကြင်နာတရားလုံးဝမရှိခဲ့တဲ့ ကိုခင်ညိုရဲ့ အမေပဲ "

"ဘုရားရေ . . . မအေက သားကို ခုတ်းလုပ်တာ "

"ဟုတ်တယ် သိတာ။ အစကတော့ မင်္ဂလာဆောင်ခါနီး သတိုးသမီးကို ပြန်ပေးဆွဲရင် ပိုက်ဆံများများညှစ်လို့ရမယ် ထွက်ထားတာကိုး။ နောက်တော့ လုပ်ပြီးမှ သတ္တိကြောင်သွားပြီး ငွေကြေးတွေဆီမှာ ငွေမညှစ်တော့ဘဲ ခို့ကိုယ်ပေါ်မှာ ပါသွားတဲ့

လက်ဝတ်လက်စားနဲ့ အဝတ်အစားပါမကျန် အကုန်ချွတ်ယူသွားတယ် . . . "

"ထမီ အင်္ကျီတွေပါ ယူတယ်ဆိုတော့ တော်တော် အဆင်ပြေတဲ့ ပြန်ပေးပေါ့နော် . . . "

"သူတို့က တောမှာ ထမင်းနပ်မှ မမှန်တဲ့ဟာ။ အဝတ်အစားလဲမကံကြမ္မာပေါ့။ ခင်ခင်စိုး ကားတိုက်ခံရတယ်ဆိုလည်း ကျမှ နှစ်ယောက်လုံးကို မေ့ဆေးနဲ့လုပ်ပြီး တစ်နေရာခေါ်သွားတာ "

"တကယ်တော့ ကိုခင်ညိုက မိန်းမသတင်းကြားပြီး လက်ဝတ်မှာလည်း ငွေကမရှိတော့ မိသားစုထဲမှာ ချီးနဲ့သူက သူငယ်ချင်းတွေလိုတမျိုး ရင်းနှီးပိုသူတွေဦးလား။ ဒို့ကို အားကိုးတကြီး လာခေါ်ရှာတာ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ဒို့လဲလေ မာနကြီးလှတဲ့ ကိုခင်ညိုခမျာတော်တော် ဒုက္ခရောက်လို့သာ ရောက်လာတာပဲဆိုလို့ မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ့် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုတောင် သတိမေ့ချက်ချင်း ထလိုက်သွားတာ။ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ကြဘူး . . . "

"ဒီလိုဆို . . . ကိုခင်ညို သနားပါတယ်နော် . . . "

"ဟုတ်တယ် . . . "

ပြောပြီး ဒေါ်စန္ဒီမျက်ရည် ပေါက်ခနဲကျ၏။

"သူ တကယ်တမ်း ဖြေရှင်းမယ်ဆိုရင် အမှုကပေါ်တော့မှာ။ သူ့ရဲ့မူလ ထွက်ဆိုချက်နဲ့ အဖြစ်မှန်ကွင်းဆက်ကလေးတွေ ရှိနေတာပဲ။ "

တယ်။ ဒါပေမယ့် တရားခံဟာ သူ့အမေဆိုတာ သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ သူ့အားလုံးကို ရင်နာစွာနဲ့ အရှုံးပေးလိုက်တော့တာပဲ။

"မအေက မကြင်နာသလောက် သူက သိတတ်လိုက်တာ။ "

"ဒီပုံစံမျိုး မဟုတ်ဘူးသိတာ။ လူတွေကို စိတ်နာသွားတာ။ "

သူ့အပေါ်မှာ ကြင်နာမယ့်သူ မရှိနိုင်ကြပါလားဆိုတဲ့ ငယ်ကတည်းက အားငယ်စိတ်က ခေါင်းထောင်လာတာ။ မွေးတဲ့မအေကတောင် ချုပ်ရက်တယ်ဆိုတဲ့ ရင်နာခြင်းကို ဘဝနဲ့ချီပြီး ခံစားသွားတာ။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ အမှုကို သူကျူးလွန်ကြောင်း ဝန်ခံခဲ့တယ်။ အားလုံးကို ကွင်းစ မကျန်အောင် သူ့ဘက်ဆွဲယူလိုက်တာပဲ . . . "

"မအေရင်း ဟုတ်ရဲ့လားမှ မသိတာ မစ်ရယ်။ အရင်းဆိုလို့ မလုပ်ပါဘူး . . . "

"မသိဘူးသိတာ . . . ဒါကို ကာယကံရှင်ကလွဲပြီး အယ်သူ့အဖို့မှာလဲ "

"အင်း . . . ဆက်ပြောပါအုံး။ သူ့မိန်းမကတော့ ကံဆိုးဆုံးပဲနော်။ တကယ်ဆို ကိုခင်ညိုက မိန်းမ မျက်နှာတော့ ပြန်ခဲ့သင့်တာပေါ့။ "

အဲဒီလို မငဲ့ရကောင်းလားဆိုပြီး ခင်ခင်စိုးက လုံးဝအပြစ်မရှိတဲ့အပြင် သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာကိုတောင် ယောက်ျားအကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ ဆုံးသွားတဲ့အထိ ဖွင့်မပြောခဲ့ဘူး . . . "

"ဟယ် . . . ကိုယ်ဝန် ကျန်ခဲ့တယ် "

“ဟုတ်တယ် . . . သားနဲ့လက်ထပ်ထားတဲ့ ခင်မိန့်မိန့်ဆိုတာ ကိုခင်ညိုနဲ့ ခင်ခင်စိုးတို့ရဲ့ သမီးလေးပေါ့ . . .”

“ကြည့်စမ်း . . . အဲဒါဩစရာကောင်းလိုက်တာ။ ဒါနဲ့ ကိုခင်ညိုက . . .”

“သူက နှလုံးရောဂါသမားဆိုတော့ ဒီစိတ်နဲ့ဘဲ ထောင်ထဲမှာ ဆုံးသွားတာပေါ့ သိတာရယ် . . .”

ဒေါ်စန္ဒီ ဝိုင်းပြန်ပါသည်။

ဒေါ်သီတာပါ မျက်ရည်ဝဲနေလျက် . . .

“ခလေး တစ်ယောက်နဲ့ ကျန်ခဲ့ရတော့ ခမျာဘယ်လောက် ခုက္ခရောက်လိုက်မလဲနော် . . .”

“ဒို့ သိတာပေါ့ သိတာရယ်။ ဒါကြောင့် ဖေဖေကိုယ်တိုင် လိုက်ပြီး သူတို့သားအမိကို မရမက ခေါ်ခဲ့တယ်။ သူမလိုက်ဘူး”

“တော်တော် မာနကြီးတာပဲနော်”

“ကိုခင်ညိုက သူ့ကိုယ်သူ သိနေတယ်ထင်ပါတယ် သိတာ ရယ်။ ကိုခင်ညိုက ထောင်ထဲမဝင်ခင်ကတည်းက သူမိန်းမကို မှာ သွားတယ်တဲ့ . . .”

“ဘာတဲ့လဲဟင် . . .”

“ဒို့မှာ အပြစ်မရှိဘူး . . . ဒို့မိသားစုကို စိတ်မနာရဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘယ်တော့မှ ဒို့အကူအညီကို မယူနဲ့တဲ့ကွယ် . . .”

“ဆင်းရဲ ဘဝကနေ ရွှေပုံပေါ်စံရမှာကို ခေါင်းမာမာနဲ့

ငြင်းပစ်နိုင်တဲ့ ဒီအမျိုးသမီးကို ဒို့တော့ ချီးကျူးတယ်။ ယောက်ျားကို လည်း တော်တော်ချစ်တယ်နော် . . .”

“ဒို့ထက် ပိုပါတယ်ကွယ် . . . သူဟာ ကိုခင်ညိုအပေါ် နားအလည်ဆုံး ခွင့်လွှတ်နိုင်တဲ့ အကြင်နာဆုံးမိန်းမပဲ။ သူ ဒို့ကို စိတ်နာစရာမရှိဘူး ဆိုပေမယ့် မုန်းတော့မုန်းမှာပေါ့။ ဒို့တွေ သွားတောင်းပန်တော့ ဓားသွားလို အစွမ်းထက်တဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ ဒို့တွေရဲ့ကမ်းလှမ်းချက်ကို ခုတ်ထစ်ပစ်တယ်။ သူလည်း ကိုခင်ညို လိုပဲ . . . သူယောက်ျားကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရမှတော့ သူ့အတွက် ဘာမှ ခလိုအပ်တော့ဘူးတဲ့ . . .”

“ကလေးရှိသေးတယ်လေ . . .”

“အထူးသဖြင့် အဲဒီကလေးကို ဒို့တွေအရိပ်အောက်မှာ ကြီးပြင်းခွင့် သူမပေးနိုင်ဘူး . . .”

“အေးလေ . . . မုဆိုးမပေမယ့် သမီးကို အင်ဂျင်နီယာမကြီး ဖြစ်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့တာ နည်းတဲ့အရည်အချင်းလား”

“ခင်ခင်စိုးဟာ စေ့စပ်တယ် ထက်မြက်တယ် ၊ ပညာတတ် ပီပီ ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်တယ်။ ဒီအရည်အချင်းတွေဟာ ခင်မိန့်မိန့် နဲ့ဘဝကို ဖြစ်တာနဲ့ သိနိုင်ပါတယ်။ ဖေဖေလည်း အိမ်စိတ်နဲ့ပဲ လူမမာကြီးလုံးလုံး ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဒီစိတ်နဲ့ပဲ သေရတယ်ဆိုလည်း ချေးဘူး သိတာ။ ဒို့တွေရဲ့ မဆင်ခြင်မှုကြောင့် ဘဝသုံးခု ပျက်စီး ခဲ့တာကို အမြဲ ယူကျွေးမရ ပြောနေခဲ့တယ်။ ဒီကြွေးကို သူမဆင်

နိုင်ခဲ့ရင် ဒို့ဆပ်ပေးရမယ်။ ခင်ခင်စိုးနဲ့သူ့ကိုယ်ဝန်ထဲက မွေးလာမယ့် ကလေးကို တတ်နိုင်သမျှ စောင့်ရှောက်ရမယ်လို့ တဖွဖွမှာခဲ့တယ်”

“ဒါကြောင့် မေမေဆုံးသွားတဲ့နောက်ပိုင်း ဒို့သူ့ဆီကို မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး သွားနေခဲ့ တောင်းပန်ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး ဒို့နဲ့ ဖြတ်တောက်ဖို့အတွက် သူကလေးနဲ့အတူ ခြေရာဖျောက်သွား တော့တာပဲ။ ဒီနောက်ပိုင်း ဒို့ဘာမှ မကြားရတော့ဘူး။ အခု သူ့ကိုယ်တိုင် ဆက်သွယ်ပြီး ကလေးမလေးကို တစ်ယောက်တည်း မြန်မာနိုင်ငံ လွှတ်လိုက်တာ”

“ဟင် . . . သူတို့က နိုင်ငံခြား ဘယ်လိုရောက်သွားတာလဲ”

“ဒို့ ဘာမှမသိပါဘူးဆိုကွယ်။ ခင်မိန့်မိန့်ကိုလည်း ဘာမှ မေးမရဘူး။ ကိုခင်ညိုသမီးလေးမို့ ဒို့က သူလာတာနဲ့ ခင်ခင်စိုး ဆန္ဒအတိုင်း အားလုံးချက် ခင်စိတ်ပေးခဲ့တာပဲလေ။ ဒါပေမယ့် ခင်မိန့်မိန့်နဲ့ဆက်ဆံရေးကတော့ နွေးနွေးထွေးထွေး မရှိဘူး သိတာရယ်။ ကိုယ့်မှာ တစ်ဦးတည်းသော သားလေးပေမယ့် မင်္ဂလာပွဲကို တခမ်းတနားလည်း မလုပ်ဖြစ်လိုက်ဘူး။ ကလေးမလေး ဆန္ဒအတိုင်း အားလုံးဖြစ်စေခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အလိုမကျ နိုင်ဘူးဖြစ်နေသလိုပဲ . . .”

ဒေါ်သီတာက တွေးတွေးဆဆ ပုံစံနှင့်

“ဒို့ တွေးမိသလောက်ဆိုရင် . . . ခင်မိန့်မိန့်ဆိုတဲ့

▣ ရည်မှန်စာပေ

ကောင်မလေးဟာ သူ့အဖေနဲ့အတူ ဘဝကို ဆိုးတစ်ခါ ကောင်း တစ်လှည့် ရင်ဆိုင်လာခဲ့ရလိမ့်မယ်။ အတိတ်က အဖြစ်ဆိုးတွေ ကိုလည်း သိထားတော့ သူ မတ်တို့မိသားစုကို စိတ်နာနေမှာပေါ့။ သူ့ကြီးချင်းဘယ်လိုဘဲ သဘောထားထား သူက လူငယ်မို့လား။ သူငယ်လိုပဲ တွေးမှာပေါ့”

ဒေါ်စန္ဒီ ငေးငိုငိုနေရှာသည်။

“ဒါနဲ့သားထက်ကလေးမလေးက အသက်ပိုကြီးမှာပေါ့နော်”

“ဟင့်အင်း . . . ကြီးတော့ကြီးမယ် သိပ်တော့မကွာလှဘူး ဆိုက်က တစ်ထောင်ကျတာနဲ့ သားကို ကိုယ်ဝန် တန်းရတာဆိုတော့ သူက အသက်ပိုကြီးရင် တစ်နှစ်နီးနီးလောက်ပဲ ဖြစ်မယ်”

ဒေါ်သီတာက ဒေါ်စန္ဒီလက်ကို အားပေးသလို ဖျစ်ညှစ် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ . . .

“ကိုယ် အပြစ်တင်စောသွားတာ ခွင့်လွှတ်နော်။ မတ်တို့ရဲ့ အတွင်းရေးကို ဒီလောက်ထိ ခရေစေ့တွင်းကျ ပြောပြတဲ့အတွက် စည်း မတ်ရဲ့ခင်မင်မှုကို ကိုယ်အမြဲလေးစားနေမှာပါ။ နောက်လဲ နိုင်ငံပင်စရာရှိရင် ကိုယ့်ညီအစ်မလို သဘောထားပြီး အချိန်မရွေး ခေါ်လိုက် ကိုယ်လာမယ် သိလား . . .”

ဒေါ်စန္ဒီ ပွင့်လင်းစွာ ပြုံးပြမိပါသည်။

သူ့လုပ်ရပ်ပေါ် ဒေါ်သီတာ နားလည်သွားသည်ဆို၍ နှစ်ထဲမှာ ပေါ့ပါးသွားရတာ အမှန်ပါ . . .

▣ ရည်မှန်စာပေ

ပြော...။

ကိုခင်ညိုသမီးလေးရော သားလေးရော စိတ်ချမ်းသာကြပါစေ။

x x x

“ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ချမ်းသာနိမ့်မှာလဲ။ မင်းလုပ်တာ ကောင်းလား”

“ကောင်းကောင်း၊ မကောင်းကောင်းလေ ကျွန်မလုပ်တာ ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာဖို့ပဲ လိုတယ်...”

ထမင်းပွဲ ပြင်နေလျက်က တစ်ချက်မှယောင်ချာ တွန့်ဆုတ်မသွားဘဲ ပါးစပ်က စကားတွေ ခုန်ထွက်နေသလောက် လက်က ဇယ်ဆက်သလို လုပ်သွားလိုက်တာ ခဏအတွင်း ထမင်းပိုင်းက ပြည့်စုံသွား၏။

“မင်း အဒီလောက်ထိ အူမတိုသင့်ဘူးထင်တယ်။ ဟိုမှာက မင့်မာမိအရွယ်တွေ...”

“ဟင်... ကျွန်မက ဘယ်သူ့ကို သွားစော်ကားနေလို့လည်း အူတိုတယ်ဆိုတာ ရှင့်ကိုလား...”

ခင်မိန့်မိန့် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို စုံတွန့်၍ ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင်သည်။

“ရှင် ဟိုမှာ ထမင်းစားမှာကို ကျွန်မက အူတိုပြီး ဖုန်းဆက်

ရည်ခွန်စာပေ

ခေါ်တယ်လို့ ရှင်ထင်လား...”

“မင်း ဒီလို လုပ်တာပဲ ခိုလား...”

“So Sorry အနီစက်... ရှင့်ကို ရှင်နဲ့ထမင်းလက်ဆွဲစားချင်လွန်းလို့ အူတိုရလောက်တဲ့အထိ ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဟောဒီ အိမ်ကလွဲပြီး ရှင်ဘယ်မှာမှ ထမင်းမစားရဘူး အထူးသဖြင့် ဦးတင်ထွန်း ဒေါ်စန္ဒီကျော်သောင်းတို့ရဲ့အိမ်ဂေဟာမှာ မစားရဘူး”

“ဒါ ငါ့မိဘပဲ... မင်းတားလို့ ရမလား...”

“သိပ်ရတာပေါ့... နောက်ဆို ဝင်ခွင့်ထွက်ခွင့် ပိတ်ပစ်ဖို့အထိ ကျွန်မ ရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်။ ရှင် အပြင်မှာ ဘာတစ်ခုခုမှ ထွက်မစားရင်ပြီးရော။ ဒီအိမ်မှာ ထမင်းမစားနိုင်လို့ ဆန္ဒပြပြီး ချောင်တစ်ချောင်မှာ အငတ်ခံနေလည်း သဘောပဲ။ ထမင်းအပြင်မှာ သွားစားလို့ကတော့ ကျွန်မက ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့နောက်ယှက်ရမှာပဲ...”

“ငါ့ကို မင်းကြည့်စမ်း ခင်မိန့်မိန့်။ ငါက ယောက်ျားလေး ငါဘာလုပ်လုပ် ရတယ်ဆိုတာ မင်းသိလား တွေးမိရဲ့လား...”

ဘေးနားက ကုလားထိုင်မှာ စွေခနဲထိုင်ချ

သူပုခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ ကိုင်လှည့်ခံလိုက်ရသည်နှင့်

ရည်ခွန်စာပေ

အချစ်အား ၂၃ / ၅၈၇

၄၄
ခင်မိန့်မိန့်ရဲ့ မခိုးမခန့်မျက်နှာ ချက်ချင်းတင်းမာသွားသည်။

“ရှင်လက်တွေကို အမြန်ဆုံး ဖြုတ်ချလိုက်နော်။ ပြောထားတဲ့စကားတစ်ခွန်းကို ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ရှင်မတည်နိုင်ဘူးပေါ့”

“ဟာကွာ . . .”

အနီစက် ချက်ချင်းလွှတ်၍ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။

“တောက်”

အနီစက် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်နေသလောက် ခင်မိန့်မိန့်က ခပ်ရင်းနဲ့ဝှန်းကို လက်သုတ်ပဝါနှင့် အေးဆေးစွာသူနဲ့ရှင်းနေ၏။

“စောင့်ကြည့်နေပေါ့ မင်းလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်အထင်ကြီးတဲ့မိန်းမကို ငါဘယ်လိုအဆွယ်ချိုးမလဲဆိုတာ”

“အိုး . . . ကျွန်မက မြွေမှမဟုတ်တာ။ ရှင်အဆွယ်ချိုးလို့ ဘယ်ရမလဲ။ ရှင် ကျွန်မကို အဆွယ်မချိုးနိုင်ပေမယ့် ရှင် မာနတွေ ကျွန်မလက်ဖဝါးထဲမှာ မှန်ညက်သွားအောင် ကျွန်မ လုပ်နိုင်တယ် ရှင်ယုံလား . . .”

“စိန်လိုက် . . . မင်းအထင်တွေ တကယ်ဖြစ်မလာအောင် လုပ်ဖို့က ငါ့အပိုင်း။ ခင်မိန့်မိန့် မင်းကို ငါအလဲထိုးတော့မယ်ဆိုတာ ယုံလိုက်”

“ယုံအောင် ရှင်ကြိုးစားကြည့်ပါအုံး ဟင်း . . . ဟင်း”

ပန်းထက်မှာ ဆံပင်တချို့ ငိုက်ကျလျက် မျက်နှာကို ကွယ်ဝှက်သလို အနေအထားမှ တချို့တဝက်ပေါ်နေသည့် နှာတံ

ရည်မွန်စာပေ

ကော့ကော့နှင့် မျက်တောင်တိုစိပ်စိပ် ကလေးတွေကို စူးစူးစိုက်စိုက် ငုံ့ကြည့်နေရင်း အနီစက် အကြိတ်ထားပါ၏။

x x x

“မင်းကွာ . . . ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းမကိုရထားတာတောင် ပို ငါ့အောင် မလုပ်နိုင်ဘူး။ အနီစက်ကနေ

အဖြူစက်ဖြစ်သွားတုံးမယ် သတိထား . . .”

“ဘာလဲကွ ဘာကို သတိထားရမှာလဲ . . .”

“လာပါပြီ ရွှေလေးလုံး . . .”

ရွှေလေးလုံး အမည်ရ သန့်ဇင်ထွတ်ကို အနီစက် မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ အ. ထ. က မှာ ကတည်းက တစ်ယောက် တစ်လမ်း ကွဲသွားကြပေမယ့် သူတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်က အနေလည်းနီးကြည့်ဖို့ ခုချိန်ထိ တွဲနေဖြစ်ကြသည်။

ဒီဆိုင်မှာ မကြာခဏ ဆုံဖြစ်ကြ၏။

သန့်ဇင်ထွတ်က ဆရာဝန်ပေါက်စ။ ရှစ်တန်းကျောင်းသား ဘဝကတည်းက မျက်လုံးအားနည်းခဲ့သည်ဖို့ မျက်မှန်တပ်ထားရသူ။

နေထွန်းက ဘွဲ့တစ်ခုရပြီးပေမယ့် လောလောဆယ် အလုပ်မရှိ။ အားလုံးထဲမှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက အနီစက်က ချမ်းသတဲ့ ဆုံး . . .”

ရည်မွန်စာပေ

သန့်ဇင်ထွတ်တို့က မိသားစုများသလောက် ကျပ်တည်းကြသလို အနီစက် အမြဲအကူအညီပေးခဲ့သည်ချည်း...

နေထွန်းကတော့ အသင့်အတင့်ပြေလည်သည်။ အနီစက်လိုပဲ တစ်ဦးတည်းသော သား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နေထွန်းကော သန့်ဇင်ထွတ်ပါ အနီစက်ကို ချစ်ကြသည်။

ပညာ အကျိုးမပေးပေမယ့် စီးပွားရေးဦးနှောက်က သူ့ထက် ဝါရင့်ပညာရှင်များနှင့်တန်းတူ ရင်ဘောင်တန်းဝင်နိုင်သည့် အရည်အချင်းကြောင့် အလုပ်အကိုင်မယ်မယ်ရရ မလုပ်သည့်နေထွန်းကို သူ့မိဘများက အနီစက်ကိုလက်ညှိုးထိုး၍ သားဖြစ်သူကို အထင်ကြီးအားကျဖို့ အမြဲဆူနေကြသည်။

ဘယ်သူဘာပြောပြော သူတို့သုံးယောက်ဆုံရင်ဖြင့် ငယ်မူငယ်သွေးတို့ ဆူဝေလျက်...

"ဟောဒီမှာ... အဖြူစက်လေ မိန်းမလေးတစ်ယောက် ရပါတယ်။ လည်ပင်းနင်နေလို့..."

"လည်ပင်း နင်နေရင် ပြုတ်ကျသွားအောင် မင်းက လည်ပင်းကို ဖနှောင့်နဲ့တက်ပေါက် မပေးလိုက်ဘူးလား..."

"ပေးမလို့ဟာ သူက လက်မခံလို့..."

သန့်ဇင်ထွတ်က အနီစက်နဲ့ပို၍နီးအောင် ခဲ့ကို ရွှေ့ထိုင်ပြီး မျက်မှန်ကို အနည်းငယ်ပင့်တင်လျက်...

"မင်းတို့ဟာက ဘယ်လိုလဲကွ။ လူမသိသူမသိ လက်ထပ်တယ်။ လက်ထပ်ပြီးတော့ သူတို့သားက ဆယ်ရက်ကျော် ခရီးထွက်သွားတယ်။ မင်းကွာ ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းမလေး ထားခဲ့ပြီးများ ခရီးထွက်ရတယ်လို့..."

"လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်"

မထိုးစာတ်ထိုးတတ်နှင့် အနီစက်က မျက်စောင်းထိုး၍ တစ်ဖက်လှည့်သည်။

"မင်းကြီးတော်က သူ့ကိုမကြည့်လို့ဟေ့ ဟား... ဟား"

နေထွန်းက ခပ်ကျယ်ကျယ်တစ်ချက်ရယ်၍ အသံကို ပြန်နိမ့်ကာ...

"မိန်းမလေး တစ်ယောက်ကိုများ မထိရဲ မကိုင်ရဲ ဖြစ်ရတယ်လို့ ငါစောစောက ခေါ်သလို အဖြူစက်ဖြစ်သွားပြီလား"

"ငါ သူ့ရှေ့မှာ ဂူးမထောက်ဘူး သိပ်မာနကြီးတဲ့မိန်းမ"

"ဟ... အဲဒါကိုက မင်းများတာ။ မထားသင့်တဲ့မာန ထားတာ။ ခုတော့မင်း အစခက်နေပြီမို့လား"

"မခက်ပါဘူး... သူနဲ့ငြိမ့် လုံးဝစိတ်မကူးဘူး..."

"အေးလေ... ခုမှ မင်းတို့က ရက်ပိုင်းပဲ ရှိပါသေးတယ် ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ပြီးတော့ ကိုယ့်ဇနီးလည်း ဖြစ်တဲ့ ဇနီးမကို မင်းအမြဲမြင်နေရရင် မင်းနှလုံးသားက ဘာမို့လဲ"

အနီစက် မျက်မှောင်ကုတ်လျက် စားပွဲထိုးလေး လာခဲ့ပေ။

သည့် ကော်ဖီခွက်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ငါ သူ့ကို မြင်လိုက်စတုန်းက တော်တော်တုန်လှုပ်သွားတယ်...”

“သိပ်လှနေလို့မို့လား... တစ်ခါတည်း ချစ်မသွားမိဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် ဒါပေမယ့်... ခု သူ့ကို မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်လောက်အောင် မုန်းတယ် သူနဲ့ငါ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ရင်လည်း စကားကောင်းပြောဖြစ်တယ်လို့ မရိသဲဘူး စကားများတယ်၊ ရန်ဖြစ်တယ်၊ ငါ မုန်းတီးခါးသီးတဲ့ စကားလုံးတွေ ငါ့ကို အမြဲထိုးနှက်တယ်။

“အဆိုးဆုံးကတော့ ပညာဂုဏ်မောက်တာပဲ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက မင်းလက်အောက်က မင်းပိုင်တဲ့ ဇနီးမယားလေ။ သူ့ကို ဘာမှ လျော့ပေးစရာမလိုဘူး။ မင်္ဂလာဦးညမှာ ဆုံးရှုံးခံလိုက်တဲ့ မင်းမာနကို မှန်တယ်လို့ မင်းထင်လား”

“သူက သွေးစစ်ခိုင်းတယ်လေ။ ငါက မခံချင်လို့စိန်ခေါ်လိုက်တယ်။ ငါ့မိဘရဲ့ဆုံးမပဲ့ပြင်မှုနဲ့ ငါ့ကိုယ်ကျင့်တရားထိ ဖော်ကားတာ ဘယ်လိုမှမခံနိုင်ဘူး...”

“ဟုတ်ပါတယ် အဲဒါမင်းမှန်တယ်။ ကိုယ်မှန်လို့ ကိုယ်သူခိုင်းတာ မလုပ်ဘူး ဘာဖြစ်လဲ။ ဒါပေမယ့်... သူ မင်းကို လက်ထပ်ထားတာပဲ မို့လား...”

📖 ရည်မှန်စာပေ

“တော်ပြီ... တော်ပြီ... ဒီမိန်းမအကြောင်း ဆက်မပြောနဲ့တော့။ မင်းတို့ မသိတာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်”

“ဟေ့ကောင် ရှိရှိကွာ... အဲဒါတွေလည်း မသိချင်ဘူး မင်းတို့ လင်မယားပြေလည်သွားကြတာပဲ ရှိမြင်ချင်တယ်...”

“ဘယ်တော့မှ မပြေလည်ဘူး။ ပြေလည်ဖို့လည်း မကြိုးစားဘူး။ ရွှေလေးလုံး လွှက်ရည်မှာပြီးပြီလား...”

သူ့ကို တစ်ဆက်တည်းလှည့်မေးလိုက်၍ သန့်ဇော်ထွတ်ကြောင်သွားသည်

“နမောစရာကြီး... ”

“ဘာ နမောတာလဲ... ”

“ခင်မိန့်မိန့်... ”

“ဘာကွ... ”

“ဪ... လွှက်ရည်... လွှက်ရည် ရောက်ကတည်းက မှာလိုက်မိတာ နမောတယ်လို့ပြောတာ...”

“ခွေးကောင်... ”

“ဟား... ဟား... ”

x x x

📖 ရည်မှန်စာပေ

“ဂရင်းရေ . . . ညစာ ဒို့ကို မစောင့်နဲ့သိလား။ ပြန်ချိန်လည်း နောက်ကျမယ် . . .”

“အင်း . . . ဂရင်းတစ်ယောက်တည်း ပျင်းရင် မောင်မျိုးနဲ့ စားနဲ့လိုက်ပေါ့ . . .”

“အိုး . . . နိုး . . . နိုး”

ရှုံ့မဲ့သွားသည့် ဂရင်းမျက်နှာကိုကြည့်၍ ခင်မိန့်မိန့် ထမင်းစားရင်း ရယ်လိုက်မိသည်။

“တစ်ယောက်တည်းနေတာပဲ ဂရင်းရယ် . . . ပြီးတော့ ကောင်လေးက သန့်ပြန့်ရည်မွန်ပါတယ် . . .”

“မမ အပေါ်မှာသာ ရည်မွန်တာ . . . ဂရင်းအပေါ်ဆို သိပ်စွာတဲ့လူ”

“ဟုတ်လား . . . ဒါဆို သူ့ဆရာနဲ့တူလို့ နေမယ် . . .”

“မမကလည်း . . . ကိုနီက မဆိုးပါဘူး။ အရပ်လည်း မြင့်တယ်၊ ချောတယ်၊ ပြူတယ်၊ စတိုင်လ်မိုက်တယ်၊ မမက အရပ်မြင့်ပေမယ့် ကိုနီကပိုမြင့်တော့ သိပ်လိုက်တာပဲ ဘင်နီဆင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

ထမင်းလုတ်တန်းလန်းနှင့် ခင်မိန့်မိန့် ဝိုင်သွားသည်။

“သူ့နာမည် ထည့်မပြောပါနဲ့ ဂရင်းရယ် . . .”

ဂရင်းက အသည်းဖတ်ကလေးတွေ ခင်မိန့်မိန့်ပန်းကန်ထဲ လှမ်းထည့်ပေးရင်း . . .

ရည်မွန်စာပေ

“ဘာလဲ . . . လွမ်းသွားပြန်ပြီလား”

“ဟုတ်တယ် . . . သူ့ကို ဒို့သိပ်ချစ်တာ”

အရွယ်မရောက်မီကတည်းက သူ့အပေါ် အလိုလိုက် မြတ်နိုးတတ်လွန်းသည့် ဘင်နီဆင်။

သူတို့နိုင်ငံမှာတော့ တော်တော်ချမ်းသာသည့် မိသားစုပါ။ စက်ရုံကြီး အတော်များများကို ပိုင်ထားလျက် သူ့ကိုယ်တိုင် အင်ဂျင်နီယာ . . .

ပန်းရောင်ပြေးသောအသားနှင့် အရပ်မြင့်လှသည့် ခင်မိန့်မိန့် ဝံ့က သူတို့နိုင်ငံသားနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်မို့ ဘင်နီဆင်တို့တစ်မျိုးလုံးက ခင်မိန့်မိန့်ကို ချစ်ကြသည်။

ပြီးတော့ . . . ခင်မိန့်မိန့်ရဲ့ မျက်လုံးနှင့်မျက်ခုံး ။

ခပ်ထူထူရှိသောမျက်ခုံးက ကွေးမနေဘဲ ခပ်တန်းတန်းဆင်းကာ အဖျားနားကျမှ သွယ်သွားသည်။ မျက်ဝန်းတွေကျတော့ သိပ်လှလွန်းသည့်မဟုတ်ပါဘဲ တိုစိပ်စိပ် မျက်တောင်ထူလေးတွေ ဝန်းရံလျက် နက်မှောင်ရွှန်းလဲ့နေ၏။

ခပ်ကော့ကော့ ဖြောင့်စင်းနေသည့် နှာတံအောက်မှာ နှုတ်ခမ်းရဲလေးတွေက ပန်းရင့်ရောင် နှင်းဆီငုံလေး ချထားသည်သို့ ခို၏။

သူတို့လူမျိုးတွေထဲမှာ မရှိသည့် လှခြင်းမျိုးတွေ မြန်မာလေးက သူတို့နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူပေး၍ အစွမ်းကုန်လှနေ

ရည်မွန်စာပေ

လေတော့ . . .

ပညာတတ်သော၊ ရုပ်ချောသော၊ ပြီးတော့ ခင်မိန့်မိန့်၊ ဖိုခင်ရဲ့ ခင်ပွန်း၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုအရှိန်အဝါတွေနှင့် လွမ်းမိုးသော ဤမိန်းခလေးကို ဘင်န့်ဆင်နှင့်တကွ အားလုံးက ဖူးဖူးမှုတ် ဖြစ်နေ ခဲ့ကြသည်။

“မေ့မေ့သမီး . . . နိုင်ငံခြားသားနဲ့ ဘယ်တော့မှ မညား စေရဘူး . . . ”

“ဘင်န့်ဆင်နဲ့သမီး လက်မထပ်ရဘူး . . . ”

မေမေရဲ့ တင်းမာသော တားမြစ်ချက်နောက်မှာတော့ သူ့ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်ရှာသော

သူကလည်း ချစ်စိတ်တွေရှိနေပါလျက် ချစ်ခွင့်မပြုခဲ့နိုင်သော ဘင်န့်ဆင်ကို သူရှောင်ခဲ့ရပါသည်။

နောက်ဆုံး . . . မစ္စတာဂျိမ်းဆီမှာ သူမကို ဖွင့်ဟကမ်းလှမ်း လာသောအခါ . . .

“သမီး . . . မြန်မာနိုင်ငံကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ပြန်ရမယ် ”

မေမေ တစ်ခွန်းတည်းသော စကားကိုဆိုတော့သည်။

“ကိုတင်ထွန်းနဲ့ စန္ဒီတို့ရဲ့သားကို လက်ထပ်ရမယ်။ ချက်ချင်း လက်ထပ်ရမယ်။ မေမေဖြစ်အောင် စီစဉ်မယ်။ နယ်မြေရပ်ခြားမှာ မေမေရဲ့ဘဝဆုံးရပေမယ့် သမီးဟာ သမီးဖေဖေ ခေါင်းချခဲ့တဲ့ မြန်မာပြည်မှာပဲ နေရမယ်။ ကိုယ့်နိုင်ငံက ကိုယ့်လူမျိုးကိုပဲ

❏ ရည်မှန်စာပေ

ချစ်ဖို့ကြိုးစားပါ သမီးရယ်။ မေမေ့ကိုချစ်ရင် မလွမ်းနဲ့ သမီးရှိရာကို မေမေလာနိုင်အောင် ကြိုးစားပါမယ်”

“ဟင် . . . မမ . . . မမ မငိုနဲ့လေ ”

လက်ထဲက ဇွန်း ခရင်းကို အသာချကာ ခင်မိန့်မိန့် ပါးစပ် သုတ်လိုက်သည်။

“ဆောရီးနော် မမ . . . ဂရင်းပြောမိလို့ မမငိုရပြီ ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဂရင်းရယ်။ မမ . . . မမ မေမေ့ကို သတိရ သွားလို့ပါ . . . ”

ဂရင်းကလည်း စားလက်စ ထမင်းကို လက်စသပ်လိုက်၍

“ဂရင်းလည်း ဒက်ဒီကို သတိရတာပဲ။ မမ မရှိတဲ့အချိန် တွေဆို ပိုသတိရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဂရင်းက မမနဲ့တစ်သက်လုံးနေဖို့ ဆိုက်လာတာဆိုတော့ ဒက်ဒီကို မေ့ထားရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခရင်းရဲ့ ဒက်ဒီက အန်တီလောက်တောင် ဂရင်းကို မကြင်နာပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဂရင်းက သိပ်မခံစားရဘူး ”

ဂရင်းရဲ့ အမေကလည်း မြန်မာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ဂရင်းက မစ္စတာဂျိမ်းရဲ့သမီးအရင်း။

ခင်မိန့်မိန့်နဲ့ သွေးသားမတော်စပ်ပေမယ့် ပတ်သက်မှုအရ တော့ ညီအစ်မတော်သည်ပဲ . . .

ကြင်နာတဲ့ နေရာကျတော့ သူတို့လူမျိုးတွေက အတော်လေး ခနဲစိမ်းကြသည်။

❏ ရည်မှန်စာပေ

သဘာဝလိုဖြစ်နေတော့လည်း ၊ သိပ်တော့ မဆန်းပါချေ။
ဒါပေမယ့် ကြင်နာတတ်တဲ့ ဒေါ်ခင်ခင်စိုးနဲ့တွေ့တော့ မစွဲတာ ဂျိမ်းစ်
နဲ့ပတ်သက်သူမျှ လူကြီး လူငယ်တွေ . . .

အထူးသဖြင့် လူတွေအားလုံး ဒေါ်ခင်ခင်စိုးကို တအား
ခင်တွယ်ကြ၏။ ဂရင်းဆို သူမခင်လည်း ကွယ်လွန်သွားသည်က
တစ်ကြောင်း၊ မစွဲတာဂျိမ်းစ်ရဲ့ သမီးဖြစ်ပေမယ့် မြန်မာစကား
ကျမ်းကျင်သော ကပြားမလေး ဖြစ်တာလည်း တစ်ကြောင်းပို့
မြန်မာ နိုင်ငံသားအဖြစ် ပါလာခဲ့သည်အထိ ခင်မိန့်မိန့်ကို
ခင်နေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံမှာ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ဖို့အတွက်လည်း အားလုံး
အဆင်ပြေနေပြီမို့ ခင်မိန့်မိန့် အိမ်မှာနေချိန်သိပ်မရှိတော့ပါ။

“ဂရင်း . . .”

“ပြောပါ မမ . . .”

“ဂရင်းလည်း အဖော်ရအောင် အဖော်တစ်ယောက်လောက်
ငှားမယ် စိတ်ကူးတယ် . . .”

“အဖော်အတွက်နဲ့တော့ အလုပ်သမားမလိုပါဘူး မမရယ်
အလုပ်သမားက အလုပ်သမားပဲတာ။ ဂရင်းနဲ့ အဖော်ဖြစ်လာမှာ
မှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ . . . မမက သူများမျှက်တာပြုတ်တာကို
စားတတ်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။ ဂရင်းက မမတစ်ယောက်နဲ့
ဝေယျာဝစ္စလောက်တော့ အပျင်းပြေလုပ်နေရသလိုပဲ . . .”

ရည်မွန်စာပေ

အိမ်မှာ လူလေးဦး ရှိပေမယ့် လေးယောက်တစ်ခါမှ မဆုံ
ဖြစ်ပါ။

အနီစက်မရှိသည့်အခါ မနက်စက်ထမင်းကို သူ့ဟာသူ
လာခပ်ယူ၍ မောင်မျိုးက သူ့အခန်းထဲမှာပဲ စားသည်။

ညစာဘက်ကျတော့ အနီစက်ကို မောင်မျိုးက သူ့ကိုယ်တိုင်
အောင်ကျွေး၍ နှစ်ယောက်အတူပဲ ထမင်းခန်းမှာ စားကြ၏။

သူတို့ပြီးမှ ခင်မိန့်မိန့်တို့နှစ်ယောက် စားကြသည်။

တစ်ခါတစ်လေ ခင်မိန့်မိန့်တို့ အရင်စားဖြစ်လိုက်ကြတာ
လည်းရှိ၏။ လေးယောက်စာချက်ဟာ ပြုတ်တာတော့ ဂရင်း
နှင့်အတူ ခင်မိန့်မိန့်ကိုယ်တိုင် ဝင်ချက်တာပါ။

ဟိုမှာဆိုလည်း ဘယ်လောက်ချမ်းသာချမ်းသာ အလုပ်
သမားဆို ခြံစောင့်လောက်ပဲ ရှိကြတာမို့ ကိုယ်တိုင်လုပ်တာ အကျင့်
ပါနေပြီ။

ကျန်တာ အနီစက်ရဲ့ဝေယျာဝစ္စကို မောင်မျိုးက လုပ်သလို
ရောင်းကလည်း ခင်မိန့်မိန့်အတွက် သပ်သပ် ဖြစ်နေသည်။

အိမ်သန့်ရှင်းရေးကိုလည်း ဂရင်းကလုပ်ပေမယ့် မောင်မျိုးပဲ
လုပ်သွားတာများသည်။

ဘာပဲပြောပြော ခိုချိန်ထိတော့ မဆိုးသေးဟု ပြောရမည်။

“ဟယ်တော့ . . . ရေပြတ်နေပါလား”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား”

ရည်မွန်စာပေ

"အဲဒါ . . . ဂရင်းညွှတ်တာပါ မမရယ်။ ရေပြတ်နေတာ စောစောကတည်းက ဂရင်းသိထားတာကို မေ့နေမိတာ ဒုက္ခပဲ။ မမ အလုပ်သွားခါနီးမှ ရေချိုးဖို့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ . . . "

နှစ်ယောက်သား မွေးပွဲစောင်ကြီးတွေ ခြုံလျက် ရေချိုးခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာကြသည်။

"မမ . . . အောက်ထပ်က ရေချိုးခန်းထဲမှာ ကျွန်တော် ရေဆွဲတင်ပေးထားတယ်။ အဲဒီမှာ သွားချိုးလိုက်ပါလား . . . "

မောင်မျိုးကို ခင်မိန့်မိန့် ကျေးဇူးတင်စွာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

"ဒီမှာ . . . "

ခင်မိန့်မိန့် ထွက်သွားသည့်နောက်သို့ ဆက်လိုက်ဖို့ပြင်သည့် ဂရင်းရှေ့မှာ မောင်မျိုးက ခပ်တည်တည်ကြီး ပိတ်ရပ်၍

"ငါ ရေဆွဲပေးထားတာ မင်းချိုးဖို့ မပါဘူး။ "

ဂရင်းမျက်နှာ နီနီလေး ပို၍ ရဲသွားကာ အကြိတ်လိုက်၏။

"ရှင်ရေကိုကော ဘယ်သူက ချိုးမယ်ပြောလို့လဲ။ "

"မချိုးရင် ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်လေ။ ထမီရင်လျှားနဲ့ အောက်ထပ်ကို ဘာဆင်းလုပ်မှာလဲ။ "

"ဘာလုပ်လုပ် ရှင်အပူလား . . . "

"သိနိုင်ဘူးလေ မင်းက ရေကပ်ချိုးရင် ချိုးနေမှာ . . . "

"ယောက်ျားတန်မဲ့ တော်တော်အူပုတ်တဲ့လူ။ "

ဂရင်း ပစ်ပစ်နှစ်နှစ် ပြောပစ်သည်။

❏ ရည်မွန်စာပေ

"ယောက်ျားဆို အူမပုပ်ရဘူးလို့ ဘယ်တကူသိလဲ ပါမောက္ခတယု သင်မပေးလိုက်ဘူး။ အထူးသဖြင့် မင်းလို ကပြားမတွေ့ အပေါ် ဗိုပြီးပုတ်ခွင့်ရှိတယ် . . . "

"ကြည့်စမ်း . . . "

"ဟာ . . . မင်း . . . မင်း . . . ငါ့ကိုဆဲပြန်ပြီ။ ဒါပါနဲ့ဆို နှစ်ခါရှိပြီး မင်းတော်တော်လွန်ပြီ သိလား။ "

"ရှင် . . . ကျွန်မကို လွှတ်နော် . . . "

စိတ်လက်မာန်ပါ ဆွဲပစ်လိုက်ပြီးမှ မောင်မျိုး ကမန်းကတန်း လွှတ်ပေးလိုက်၏။

"ရှင်ကို ကိုနီနဲ့တိုင်ပြောမယ်။ "

"မင်းဆဲတာကိုလည်း မမနဲ့တိုင်မယ်။ "

ဂရင်းဆီက နောက်ထပ်ဘာသံမှ ထွက်မလာမီ မောင်မျိုး အသာလစ်ထွက်လာခဲ့သည်။

နောက်မှာ ဒေါ်အပွဲကြီး ပွကျန်ခဲ့မည့် နီကျာမကို မြင်ယောင်တာ မောင်မျိုး ခွီးခနဲရယ်ချလိုက်မိလေသည်။

x x x

"ဟာ . . . အနီစက် . . . လာ ဒီကို . . . "

ဧည့်ခံပွဲက သိပ်မစည်ကားပေမယ့် စားပွဲတိုင်းမှစ လူရှိ

❏ ရည်မွန်စာပေ

နေသည်သာ။

ခင်မင်လှသည်တော့ မဟုတ် . . .

ဒါပေမယ့် . . . မေမေတို့နဲ့ပတ်သက်၍ ကိုယ်စားလားပေးရတာမို့ စိတ်တော့မပါလှပေ။

ဦးစိုးငွေ၏သား စိုးစိုးက အနီစက်ကို တရင်းတနှီး ကြိုဆို၍ နေရာချပေးသည်။

“အန်တီတို့ မပါဘူးလား . . . ”

“ဟေ့ . . . လူလေး ကိုတင်ထွန်းတို့ မမြင်ပါလားကွဲ့။ ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ . . . ဖေဖေ ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းလို့ မေမေ မလာနိုင်တာပါ . . . ”

“ဟေ့ . . . ဟုတ်မယ် ဟုတ်မယ် ကိုတင်ထွန်းက သိပ် အပင်ပန်းမခံတာ ဟိုတုန်းကတည်းက . . . ”

သူတို့က စိတ်မကောင်းစွာ ပြောပေမယ့် အနီစက်ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

မေမေတို့ဆီ သူသိပ်မသွားဖြစ်တာ ကြာပြီ။

“သားလေးလား . . . မေမေကို တစ်ခုလုပ်ပေးပါအုံး သားရယ်”

ဆိုပြီး ဒီဧည့်ခံပွဲကို ကိုယ်စား လားပေးဖို့ ဖုန်းဆက်ပြော ခဲ့ရှာသည်။

ပေါ်မလာရကောင်းလားရယ်လို့ အပြစ်တင်သံ မကြားရ။

▣ ရည်မွန်စာပေ

တကယ်တော့ . . . သူသွားချင်လှပါသည်။

ဒါပေမယ့် . . . သူတို့အိမ်ရောက်သွားသည်နှင့် ခင်မိန့်မိန့် တစ်ခုခု ပြဿနာရှာမည်။

ဖေဖေ ပို၍ စိတ်ဆင်းရဲမည်။

ဒီတော့ . . . သူမသွားဘဲ နေလိုက်တာပဲ အကောင်းဆုံးလို့ မြင်ခဲ့၏။

“သားရယ် . . . သား ဖေဖေကတော့ သားကို မတွေ့တာ ကြာလို့တောင် မေးနေသေးတယ်။ သား သိပ်အလုပ်များနေ သလားဟင် ”

လာခဲ့ပါအုံးလားလို့ မေမေ မခေါ်ခဲ့ပါ။

ဖေဖေ ပင်ပန်းလို့ ဖျားရှာသည်ပါ။

အနီစက်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မကောင်းနိုင်တော့။ လာချ ထေးသည့် စားစရာတွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ရောက်လာပေမယ့် ဖုတ်တိပတ်တိ မစားဖြစ်သေး။

“ဟာ . . . ဘာမှလည်းမစားရသေးပါလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ အနီစက် ဘာလိုလို့လဲ အားမနာနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောနော် --”

စိုးစိုး ပျာပျာသလဲမေးရင်း အနားမှာ လာထိုင်၏။

“ခုမှ ဒီခြံကိုပြောင်းလာကြရတာမို့ အိမ်တက်မင်္ဂလာ ဧည့်ခံပွဲလုပ်ပေးရတာ။ ညဘက်ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ မိတ်ဆုံ စားပွဲလေးပေါ့။ အစကဆို ဒို့က အနီစက်တို့နဲ့ တစ်ရပ်ကွက်တည်း

▣ ရည်မွန်စာပေ

ပဲလေ . . . "

"ဟုတ်ကဲ့ . . . ကိုစိုးတို့မိသားစုကို ကျွန်တော်သိနေပါတယ်"

"သိရုံတင် ဘယ်ကမလဲ။ ဒို့လဲ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့မို့ သိပ်မလာဖြစ်ပေမယ့် ဒက်ဒီတို့နဲ့ အန်ကယ်တို့က သိပ်ရင်းနှီးတာ ဒီမှာ ခြံပြောင်းဖြစ်လို့ ဧည့်ခံပွဲလုပ်တာတောင် မဖြစ်မနေ ရောက် အောင်လာဖို့ လှမ်းမိတ်တာကိုကြည့် . . . "

"ဟုတ်တယ် . . . "

အနီစက် အစားအသောက်တွေကို စိတ်မပါလက်မပါ စားလိုက်ရသည်။

စိုးစိုးက အစကတည်းက ရင်းနှီးပြီးသားလူတွေလို အနီစက် အနားမှာ စကားတွေပြော၍ ဧည့်ခံပေးပါသည်။

"ကိုစိုးက အန်တီလိုပဲပေါ့နော် "

"ဟုတ်တယ် . . . မာမိနဲ့ဒို့က ဝါသနာချင်းတူတယ်။ ဒက်ဒီ ကတော့ စီးပွားရေးသမားပဲ။ ဒို့နဲ့မာမိလို တိုက်တွေ ကိုယ်တိုင် မဆောက်တတ်ပေမယ့် နာမည်ကြီး ကန်ထရိုက်တစ်ယောက်တော့ ဖြစ်နေတာပဲလေ . . . "

"ဟင် . . . "

အနီစက် မျက်လုံးတွေ စားပွဲတစ်လုံးဆီ ရောက်သွား၏။

ခင်မိန့်မိန့်

ဦးစိုးငွေတို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် စကားတွေ တစ်ရင်းတစ်နီး

▣ ရည်မွန်စာပေ

ပြောလို့။ ခုမှဝင်လာတာလား . . . ပြန်မလို့ ထလာတာလားမသိ။

အနီစက် စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ဝတ်မထားပါ။

ပန်းရင်ရောင် ဝတ်စုံပေါ်မှာ သူ့အမြဲဝတ်ထားတတ်သည့် တုတ်အင်္ကျီအနက်နှင့် . . .

ပခုံးအောက်နားမှာ ဝဲနေသည့်ဆံပင်တွေကလည်း မြင်နေ ဘျ အတိုင်း မျက်နှာပေါ်မှာပင် တစ်ချို့တစ်ဝက်က ဖယိုဖရဲ . . .

စကားပြောရင်းရယ် . . . ပြီးတော့ ခေါင်းငုံ့ချ . . .

မျက်နှာဘေးဘက်တွေမှာ ဝဲခနဲအုပ်ကျသွားသည့် ဆံပင် တွေကို ဘယ်လက်နဲ့ဖြစ်သလို ထိုးလှန်ပစ်၍ မျက်နှာလေး ပြန်မော့ လာပုံက သူ့စတိုင်နဲ့သူတော့ မဆတမ်းငေးကြည့်နေချင်ဖွယ်ပင်။

"အနီစက် . . . ခဏနော် . . . "

"အင်း . . . ရတယ် . . . ကိုစိုး."

အနီစက်အနားမှ ကိုစိုး ထသွားသည်။

ခင်မိန့်မိန့်ဆီသို့ပါ . . .

ဪ . . . ဒီလောက်ရင်းနှီးပါတယ်ဆိုတဲ့ လူတွေတောင်မှ အနီစက် အိမ်ထောင်ကျမှန်း၊ အနီစက်ရဲ့ဇနီးဟာခင်မိန့်မိန့်မှန်း မသိကြ . . .

တိတ်ဆိတ်စွာ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ရသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ပြန်တွေးမိတော့ ငိုရခက် . . . ရယ်ရခက် . . .

▣ ရည်မွန်စာပေ

ခင်မိန့်မိန့် ပြန်သွားပြီ။

လမ်းလျှောက်ပုံက နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်းမရှိ . . .။

ခါးမတ်မတ်နှင့် ခြေလှမ်းကျ၍ လမ်းလျှောက်မြန်သလို ထင်ရပေမယ့် သေသပ်ကျန၍ ကြည့်ကောင်းနေတာပင် . . .။

အဲဒီ မိန်းမတစ်ကိုယ်လုံး အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင် ချောနေ လှနေတာ အမှန်ပါ . . .။

ခါပေမယ့် . . .။

“ဟာ . . . အဖြူစက် ”

“နေထွက် . . . ”

“ဟား . . . ဟား . . . ခြံဝမှာ မင်းလေဒီလေး တွေ့လိုက် တယ်။ တစ်ယောက်တည်းကွာ . . . ဒီအချိန်ကြီး လမ်းမှာ တစ်ခုခုများ ဖြစ်မှဖြင့် ကိုယ့်လူ . . . ဟား . . . ဟား”

“ဟိတ်ကောင် . . . မင်းကြီးဒေါ် နောက်လင်ထပ်ယူလို့ ဒီလောက်ရယ်တာလား . . . ”

အနီစက် ကျိတ်ဆူတော့ နေထွက်က ပိုရယ်သည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ငါ့ကြီးတော်ကို မစိုးရိမ်ဘူးဟေ့ . . . ကောင်မလေး တစ်ယောက် သူ့ယောက်ျားကို ရွဲပြီး ကြားကားနဲ့ ပါသွားမှာ စိုးလို့”

“တော် . . . တော် . . . ”

x x x

▣ ရည်မှန်စာပေ

အရှိန်အနည်းငယ် လျှော့ကျသွားရင်း တစ်ချက် နှစ်ချက် တုံ့ဆွဲပြီး ကားကထိုးရပ်သွားသည်။

ဘယ်လိုမှ ပြန်နိုးကြည့်လို့မရတော့ . . .။

မီးတိုင်ကျပါးလျက် မှောင်ရိပ်ကျနေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ကြည့်၍ ခင်မိန့်မိန့် ကားပေါ်ကဆင်းသည်။

ဆောင်နေကျ ဓါတ်မီးသေးသေးလေးကို ကိုင်ရင်း စက်ဖုံး ကို ဖွင့်လိုက်၏။

တတ်သလောက် မှတ်သလောက်ကို အပြစ်ရှာကြည့်သည်။

ဘာမှမတွေ့ . . .။

သေချာပြီ . . .။ ဟိုနှိုက် ဒီနှိုက်လုပ်လိုက်ရုံနှင့် ရမည့်ပုံ ပေါ့။

ဟန်းဖုန်းကိုင်တတ်သည့် အကျင့်မရှိသည့်အတွက် ခင်မိန့်မိန့် ဒုက္ခရောက်လေပြီ။

အင်္ကျီလက်စကိုအသာမ၍ နာရီကိုကြည့်တော့ ကြီးနာရီ ဆိုးတော့မည်။ လမ်းတစ်လျှောက် စုန်ချီ ဆန်ချီ လျှောက်ကြည့်ရင်း တားတစ်စီးအလာကို မျှော်နေမိ၏။

ကားကို ဒုတိယအကြိမ် ကြိုးစား၍ အပြစ်ရှာကြည့်မိပြန် သည်။ နဖူးမှာချွေးလေးပင် စို့ချင်လာသည်။

“ဟင် . . . ”

ဘောင်းဘီ အဖြူတွေ အကျားတွေနှင့် လူသုံးယောက်

▣ ရည်မှန်စာပေ

သူမဆီသို့ ဦးတည်လာနေကြသည်။

ခင်မိန့်မိန့် တစ်ကိုယ်လုံး ဖျင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ကလေးလေးသာဆို . . . ကားဘီးတွေကြားထဲ တိုးဝင်၍ ပုန်းနေလိုက်ချင်သည်။

လောလောဆယ် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိသည်မို့ သူတို့ဘက်ကို ကျောပေးကာ ကားပြင်ဟန်လုပ်နေလိုက်၏။

ခြေသံတွေက နီးနီးကပ်ကပ်မှာ ရပ်တန့်သွားကြ၏။

“ညလေး . . . ကားဖျက်နေတယ် ထင်တယ် . . . ”

ပြောဆိုပုံက ရွံစရာ . . . ။

ကိုယ့်အဖြစ်ကို မေ့လျော့၍ ခင်မိန့်မိန့် ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်၏ ။

“အား ပါး ပါး . . . ”

“ဟိုက် . . . ရှားဘား . . . ”

ခင်မိန့်မိန့်ကို ကြည့်၍ သံစုံမြည်သွားကြပြီး . . .

“ခုချိန်မှာ သေဆိုရင် သေပျော်ပြီကွာ . . . တကယ် ”

“ငါတော့ မသေချင်သေးဘူး . . . ဟီး . . . ဟီး”

ခပ်ပုပု ဝဝ နှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးသမားက ဇီကရက်တို့ကို ပါးစွာ ချိုင့်ဝင်သွားအောင် တစ်ချက်ဖွာ၍ ခပ်လွဲလွဲကို ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

ရှေ့သို့ နှစ်လှမ်းခန့် တိုးလာ၏။

▣ ရည်မွန်စာပေ

“ဘာဆေးတွေစားပြီး . . . အဲသလောက် လှနေတာလဲ ညလေးရယ် . . . ”

တစ်ယောက်က သူရင်ဘတ်ကြီးကို တပုန်းပုန်းထုပ်၍

“အကူအညီ ပေးချင်လွန်းလို့ မေးနေတာပါကွယ် . . . အားကိုးစမ်းပါ ”

“မလိုဘူး . . . ရှင်တို့လမ်းကို ရှင်တို့သွား။ ဟင်း . . . ချပ်တွေကိုက . . . ”

“အမလေး . . . ပြောရက်လိုက်တာ။ စီရပ်ကလေးတွေကို”
နှုတ်ခမ်းမွေးက ခင်မိန့်မိန့်အနားကို လူချင်းထိကပ်လှအောင် တိုးလာ၏။

“ဒီကားကြီးကိစ္စ ကိုယ်တို့တာဝန်ထားစမ်းပါ။ ညလေး အေးအေးဆေးဆေး အနားယူရအောင် . . . လာ . . . ”

“မကိုင်နဲ့ . . . ”

ခင်မိန့်မိန့်ဆတ်ခနဲ ရုန်းတော့ လွတ်သွားသည်မို့ အားတက်တာ လှည့်ပြေးသည်။

သန်မာသော လက်ကြီးတစ်ဖက်၏ ဆောင့်ဆွဲခြင်း ခံလိုက်ရတာ တစ်ကိုယ်လုံး ရင်ခွင်တစ်ခုထဲ ပစ်ကျသွား၏။

“လွတ် . . . ခွေးတိရစ္ဆာန်ကောင် . . . ”

ကားမီးရောင် ဝင်းခနဲ ကျလာသည်။

သူတို့အားလုံးကို တည့်တည့်ထိုးထားလျက် အရှိန်ပြင်းပြင်း

▣ ရည်မွန်စာပေ

ပြေးဝင်လာသည်။

“ဟ . . . ဟ”

“သောက်ခွေး . . . ”

ဝေါခနဲပြေးလာသည် ကားကြောင့် ကောင်မလေးကို
ဆောင်လွှတ်ကာ ဝရုန်းသုန်းတာ လှိမ့်ရှောင်ကြရသည်။

“သောက်ကမြင်းမသား . . . သောက်ရမ်းမောင်းတာ”

ကြမ်းတမ်းစွာ ဆဲဆိုကြ၏။

တစ်ယောက်သော သူက ဘေးကို လွှတ်အောင်မရှောင်နိုင်
ဘဲ လမ်းဘေးမှာ ကုန်းကွ အော်ဟစ်နေ၏။

သူ . . .

ဟုတ်တယ် . . . ဒီကား . . . အနီစက်ရဲ့ကား။

ချက်ချင်းပျောက်ကွယ်သွားသည့်ကားကို ဝေးကြည့်ကာ
ခင်မိန့်မိန့် အံ့ကြိတ်လိုက်၏။

ဟိုသတ္တဝါတွေ ဗရုတ်သုတ်ခ ဖြစ်နေတုန်း ထွက်ပြေးသင့်
သည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုတောင် မေ့သွားခဲ့သည်။

နှမ်းနည်းတာလား . . . ဒေါသလားမသိ . . .

လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိ၏။

“အား . . . သေပါပြီ။ ခါးရိုးထဲက ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး။

အမလေးဗျ ဖြည်းဖြည်းထူကြပါ။ အား . . . ”

သူတို့ချင်းတွဲထူပေးပြီး ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပုံရသည့် နှုတ်ခမ်း

❏ ရည်မွန်စာလေ

မွေးက ခင်မိန့်မိန့်ဆီ လျှောက်လာတာ

“နင့်ကိုလဲ မထားခဲ့ဘူး။ လာခဲ့ . . . ”

“ဟာ . . . ဟိတ်ကောင် . . . လာ . . . လာပြန်ပြီ ကား
. . . ကား . . . ”

မြန်လိုက်သည့်ကား . . .။

မီးရောင်ဝင်းကနဲပေါ်လာသည်နှင့် အနားမှာ ဘွားခနဲ
ပေါ်လာသလိုပင် ခင်မိန့်မိန့်ကို လွှတ်ကာ နှုတ်ခမ်းမွေး ခွေးပြေး
ဝက်ပြေး ပြေးရပြန်ပြီ . . .။

ဒီတစ်ခါလှိမ့်ချလိုက်တာ . . . အကျမကောင်းပါ။

ကတ္တရာနဲ့ခေါင်း ပစ်ဆောင်မိက မျက်လုံးထဲမှာ မီးပွင့်
သွား၏။

“အား . . . ”

“နက်ကျော . . . နက်ကျော”

အကောင်းတိုင်းကျန်သည့် တစ်ယောက်တည်းသော သူက
နက်ကျောဆိုသည့် နှုတ်ခမ်းမွေးဆီ ဝိုးရိမ်တကြိမ် ပြေးလာစဉ်
ချက်ချင်း ဝိုက်ကွေ့၍ ခေါင်းပြန်လှည့်လာသည့် ကားမီးကြောင့်

“အမလေး . . . ငါ့ဆီလာပြီ . . . ”

နောက်ကြောင်းပြန်၍ ကျောကော့ ပြေးလေသည်။

သို့သော် အချိန်ပြင်းစွာဝင်လာသည်ကားက ခေါင်းကို
အုပ်ကိုင်၍ လမ်းပေါ်မှ ကုန်းကွ ရုန်းထနေသည့် နှုတ်ခမ်းမွေးနား

❏ ရည်မွန်စာလေ

တစ်တောင်လောက်အကွာမှာ တဲ့ခန့်ရပ်သွား၏။

ဒဏ်ရာကိုယ်စီနှင့် မျက်လုံးအပြုံးသားနှင့်သူတို့ ကားဆီသို့ ပြန်ပြန်ကြည့်ကြသည်။

စပို့ရပ်လက်ချည်အနက် ဘောင်းဘီချည်အနက်နှင့် ကားပေါ်က အေးအေးဆေးဆေး ဆင်းလာသည်လူ။

စတိုင်လ်ကတော့ ရုပ်ရှင်မင်းသား ရှုံးလောက်ပါရဲ့ . . .

ဒါပေမယ့် . . . နက်ကျောတို့ ဒဏ်ရာသဘာရမထားလို့ ကတော့ ဒီလိုရုပ်မျိုးကို လှလှပပကြီး ဆွဲခွာပစ်လိုက်မည်သာ။

“ဘာလဲ . . . ကိုယ့်လူက မကျေနပ်လို့ ကြည့်တာလား”

နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်လူက မှီတေတေကြည့်နေဆဲ။

အနီစက် နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံမျှ ပြုံးလိုက်သည်။

အသင့်ကိုင်လာပုံရသည့် ဟမ်းနီဖုန်းကို မြှောက်ပြ၍ . . .

“ခင်ဗျားတို့ ယုတ်မာတဲ့အတွက် ထိုက်သင့်တဲ့အပြစ် ဖော်လိုက်တာပဲ။ ဒီနေရာက အေးအေးဆေးဆေး သွားမလား။ ဒါမှ မဟုတ် ခင်ဗျားတို့သွားရမယ့်နေရာကို ကျွပ်ပို့ပေးရမလား . . .”

ပြောပြီး ဟမ်းနီဖုန်းခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ရာ . . .

“ဟာ . . . သွားမယ် . . . သွားမှာပါ . . . မလုပ်နဲ့နော်”

အကောင်းတိုင်းကျန်သည့် တစ်ယောက်က သူ့အဖော်တွေကို ဖရိုဖရဲ တွဲခေါ်ကာ -- ကမန်းကတန်း ပြေးလေသည်။

အနီစက် စက်ဖုံးဖွင့်ထားသည့် ကားဦးဆံကိုလျှောက်

▣ ရည်မှန်စာပေ

သွားကာ စက်ခန်းထဲကို တစ်ချက်ငုံကြည့်၍

“ဟောဟိုကားကို မောင်းပြီးပြန် . . .”

မမြည့်စုံသည့် ဝါကျတစ်ကြောင်းကို သံပြတ်နှင့်ဆို၍ ဟမ်းနီဖုန်းခလုတ်တွေကို နှိပ်နေသည်။

“ကျော်ကျော်လား . . . အေး . . . အနီစက်ပါ။ အေးတို့ယုံကားပျက်နေတယ် (-----) နားမှာ။ အေး . . . ခုလာခဲ့ကွာအေး . . .”

ဖုန်းပြန်ပိတ်လိုက်သည်အထိ တောင့်တောင့်လေးရပ်နေဆဲ နှုတ်ခမ်းခင်မိနီမိနီကို မျက်လုံးစွေကြည့်၍ နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ပစ်လိုက်သည်။ သူ့ကိုကျောခိုင်း၍ ကားကိုမှီကာ လက်ပိုက်လျက်ရပ်နေထိုင်၏။ မီးရောင်နှင့်အတူ ကားတစ်စင်း၏အသံကို ကြားလိုက်သည်။

ဝပ်ရှောင်က ကားလား . . .

ဟိုနဲ့ဒီ ဒီလောက်မြန်မြန် ရောက်လာပါမလား . . . တွေးဆဆဲ . . .

“ကျွန်မကို . . . () ကို ပို့ပေးပါ”

သူ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ခင်မိနီမိနီ ကားပေါ်တက်သွားပြီ . . .

ဝေးကွာသွားသည့် ကားလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ ထောင့်တည်းစွာ ပြုံးမိ၏။ အဲဒီကားက အစောကြီးကတည်းက လာပြီ။

▣ ရည်မှန်စာပေ

ဒီမိန်းမကို ခေါ်တင်သွားပါတော့လား . . . "

သူ့ဘက်က တစ်သစ်ရှုံးရအောင်။ ခုကျမှ ဒီကားက မိုးပေါ်က ကျလာသလို . . . "

တကယ်ဆို . . . ဒီနေရာမှာ ဒီပြင်မိန်းခလေးဆိုရင်လည်း သူ့ကူညီမိမှာပါ။ မတရားတာမြင်လျှင် ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှ ဖြေရှင်းပေးချင်တာ သူ့အကျင့် . . . "

ဒါပေမယ့် . . . ခင်မိန့်မိန့်မှန်းသိတော့ ကူညီဖို့ရာ သူတုန့်ဆိုက် သွားမိသေးသည်။

ဒီမိန်းမ ဒီလိုအချိုး ချိုးတတ်တာ သိထားသည်မို့ တစ်ချက်တော့ တွေ့နေမိသည် . . . "

အစကတည်းက ပစ်ထားခဲ့ရ အကောင်းသား . . . "

မတွေးသင့်ပါလျက် တွေးလိုက်မိသည်။

ကျေးဇူးတင်ခံချင်လို့ မဟုတ်ပေမယ့် ဒီလိုစော်ကားပြသွားတာမျိုးကို ရင်ထဲမှာ တန့်န့် ဖြစ်မဆုံး . . . "

နောက်ဆို ဒီမိန်းမနှင့် ပတ်သက်သမျှ ဥပေက္ခာထားနိုင်အောင် သူ့ကြိုးစားမည်။

x x x

"အို . . . သားဒီလို မလုပ်ရဘူး။ ဘယ်ဖြစ်မလဲသားရယ် မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူပြီး နှစ်လတောင် မပြည့်သေးဘူး ထားရစ်ခဲ့ပြီး ပစ်ပြေးတဲ့ လူယုတ်မာတစ်ယောက် သားအဖြစ် ခံမလား . . . "

"ဘာပြောပြော မေမေရာ . . . ဒီမိန်းမကို ကျွန်တော် နန်းတယ်။ အမြဲမဟုတ်တောင် တစ်နေရာရာကို တစ်နှစ်လောက် သွားနေလိုက်ချင်တယ်။ အိမ်မှာ ခဏပဲနေပြီး အဲဒီလို မကြာမကြာ ခဏထွက်မယ် . . . "

"သား . . . စန္ဒီ . . . "

"ဟော . . . "

ဒေါ်စန္ဒီ မတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ တိုးတိုးပြောရန် လက်ထောင်

ပြန်၏။

"သားဖေဖေ နိုးနေပြီ . . . "

"သားရာက်နေလား စန္ဒီ . . . "

"ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ကိုထွန်း နိုးပြီလား . . . "

"အေး . . . သားကို ခေါ်ခဲ့ပါအုံး . . . "

သူ့ကို တောင်နှံသလိုတစ်ချက်ကြည့်၍ ဒေါ်စန္ဒီ အခန်းထဲသို့ ဦးဆောင်ဝင်သည်။

သူ မရောက်သည့် ရက်ပိုင်းလေးအတွင်း သိသိသာသာ ကျသွားသည့် ဖေဖေကို အတန်ကြာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

"ထိုင်ပါအုံး သားရယ် ... ငါ့သားဘယ်လောက်ထိ စိတ်ညစ်နေတယ်ဆိုတာ ဖေဖေသိတယ် ..."

"မဟုတ်ဘူးဖေဖေ ... ကျွန်တော် မလာတာက ..."

သူ့စကားမဆုံးခင် ဦးတင်ထွန်းက လက်ကာပြသည်။

"သားတို့ အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း ဖေဖေတို့ အားလုံး သိတယ်။ ဒီလိုသိရအောင်လည်း မောင်မျိုးကို သားနားမှာ ထားပေး ခဲ့တာပေါ့ ..."

မောင်မျိုး ...။

ဒီကောင် ဘာတွေ ဖောက်သည်ချသွားပြီလဲ။

"ဒါဟာ ... သားတို့ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို စွက်ဖက်ချင် လွန်းလို့ မဟုတ်ဘူး ..."

"ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ဖေဖေ။ စကားများများ ပြောလို့ ဖေဖေ မော့နေပါ့မယ် ..."

"ဖေဖေအခြေအနေ ဒီလောက်မဆိုးသေးပါဘူးကွယ်။ ဖေဖေ ပြောချင်တာက သား မောင်မျိုးကို စိတ်ဆိုးပြီး ရန်မလုပ် ပါနဲ့။ ဖေဖေတို့အပေါ်လည်း တမျိုးမမြင်နဲ့။ သားရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို ဖေဖေတို့ စိစဉ်ပေးခဲ့တာမို့ မိဘစကားကို နားထောင်တဲ့ သားကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေတို့ သားအတွက် ကြိုးစားပေးဖို့ ဘာအခွင့်အရေးမှ မရှိတော့ဘူး"

"ကိုထွန်းရယ် ... သားနားလည်အောင် စန့်ပြောပြ

📖 ချစ်မွန်တပေ

ပါ့မယ်။ ကိုထွန်း နားလိုက်ဦးနော် ..."

ဦးတင်ထွန်း ခေါင်းခါသည်။

သူ့ဘေးမှာ တင်ပါးလွှဲထိုင်နေသည့် အနီစက်လက်ကို ရှိသမျှ အားလေးနှင့် ခပ်ဖျစ်ဖျစ်ဆုပ်လိုက်၍

"ဖေဖေကို ဂတိတစ်ခုပေးပါလား သား ..."

"ပြောပါ ဖေဖေ ..."

"စောစောက သားမေမေကို ပြောတဲ့စကားမျိုး သား နောက် ဘယ်တော့မှ မပြောတော့ဘူး ... မလုပ်တော့ဘူးလို့ ..."

အနီစက် မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

ခင်မိန့်မိန့်တို့ နိုင်လိုက်ပြန်ပြီ တစ်ချက် ...။

"ရှင် ကျွန်မကို အစွယ်မချိုးနိုင်ပေမယ့် ရှင်မာနတွေ ကျွန်မ ထက်ပေါ်ထဲမှာ မှန်ညက်သွားအောင် ကျွန်မလုပ်နိုင်တယ်။ ယုံလား ဆိုအောင် ရှင်ကြိုးစားကြည့်ပါအုံး ..."

အနီစက် လွတ်နေသည့်လက်တစ်ဖက်နှင့် ကုတင်စွန်းကို ဆင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ထားမိသည်။

ဒီမိန်းမလက်ထဲမှာ ဝှက်ဖဲတစ်ချပ် အမြဲရှိနေတာကို သူမကျေ နပ်နိုင်ပါ ...။

ခေတ်ပညာတတ် ချောချောလှလှ မိန်းကလေးကို ရထားပြီး သား စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေရတာကို ဖေဖေသိတယ် ..."

အနီစက် မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွား၏။

📖 ချစ်မွန်တပေ

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . မိန်းမဟာမိန်းမပေါသားရယ်။ မိန်းမတိုင်းမှာ အားနည်းချက်တော့ ရှိကြတာပါပဲ။ သူ့မေတ္တာနဲ့ နားလည်မှုကိုရအောင် သား တဖြည်းဖြည်းစည်းရုံးယူပါ။ ခင်မိန့်မိန့်ဟာ သာမန် မိန်းမလေးတွေနဲ့မတူဘဲ ဉာဉ်တစ်ခုရှိနေသလို မိန်းမလေးတော်တော်များများထက်လည်း အများကြီးသာပါတယ် ”

“သား . . . သူ့အပေါ် စိတ်ညွတ်နိုင်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြိုးစားပြီး အိမ်ထောင်ရေး သာယာအောင် သားရွယ်စူးပါ။ အခိုက်အတန့်အားဖြင့်တော့ စိတ်ဆင်းရဲစရာ ရှိနေမှာပဲ။ တကယ်လို့ သားသာ ပစ်စလက်ခတ်ထားပြီး ထွက်သွားရင် . . . ”

“ကိုထွန်း . . . ”

စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် အသံတွေတုန်ခါလာသောဦးတင်ထွန်း၏ မောသံကြောင့် ဒေါ်စန္ဒီ စိုးရိမ်တကြီး ဝင်တားသည်။

ဦးတင်ထွန်းက ရဲရဲစိုက်ပါ။

“သားကို ဖေဖေ ဘာအကြောင်းပြချက်နဲ့မှ မချုပ်ကိုင်ပါဘူးကွယ်။ ဒါပေမယ့် . . . ”

“တော်ပါတော့ ဖေဖေ . . . ဖေဖေ ဖြစ်စေချင်သလို ကျွန်တော် ကြိုးစားပါမယ်။ ဖေဖေ နေကောင်းအောင်နေပါ။ ”

“ကိုထွန်းရယ် . . . ခဏလောက်နားလိုက်ပါအုံးနော် ”

ဝိုသံပါနေသည့် ဇနီးဖြစ်သူကို မကျေမနပ်လှမ်းကြည့်ကာ ဦးတင်ထွန်းမျက်လုံးတွေ ခပ်ပြည်းပြည်း ခိုတ်သွားသည်။

ခင်မိန့်မိန့် . . .

မင်းတို့မိသားစု ဘဝပျက်ရသလို ဦးမိသားစုလည်း ကြိမ်မီးအိုးသလို ကျွမ်းကုန်တော့မယ်။

မင်းလက်စားချေတာ . . . ပီပြင်ပါပေတယ် . . .

x x x

“ဟုတ်ကဲ့ . . . လမ်းတော့ကြုံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် . . . ကျွန်မ ကိုစိုးစိုးနဲ့ မလိုက်နိုင်ဘူး။ ဆောရီးနော် . . . ”

“ဟာ . . . ဒါလည်းရပါတယ်။ ကျွန်တော်လာခေါ်တာက ဒီလိုပါ . . . မခင်က ဘယ်သွားသွား တစ်ယောက်တည်းသွားတတ်လာတတ်တာ မြင်ရတယ်လေ။ သွားရမယ့်နေရာတွေဝေးတော့ အဖော်ရအောင်ပါ။ ဟို . . . မာမီလဲပါမှာပါ ”

“ဒါပေမယ့် . . . ကျွန်တော့်ကားနဲ့မလိုက်နိုင်လည်း ရပါတယ်။ သွားကြတာတော့ တူတူသွားလို့ရတယ်မို့လား။ ညနေ ကျွန်တော် လာခေါ်လိုက်မယ်လေ။ မခင်က ကိုယ့်ကားကိုယ် မောင်းပေါ့ . . . ”

“မဟုတ်သေးဘူး . . . ကျွန်မ အဲဒီကန်ထရိုက်ကမ်းလှမ်းထားတဲ့ကိစ္စကို လက်ခံသင့်မသင့် မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး။ ခုချိန်က အလုပ်ကလည်း ကိုယ်နဲ့စိမ်းတဲ့နေရာမှာဆိုတော့ ကျွန်မ လူတွေ့မှ

ဖြစ်မယ်။ အထူးသဖြင့် အင်ဂျင်နီယာ အလုပ်က ... "

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် အင်ဂျင်နီယာ မဟုတ်ပေမယ့် ဒက်ဒီက ကန်ထရိုက်တာဆိုတော့ ဒီလုပ်ငန်းနဲ့ အတော်ရင်းနှီးပါတယ်။ မခင်ရောက်တာ မကြာသေးပေမယ့် အလုပ်တွေ သိပ်ရှုပ်နေတာလည်း သိနေပါတယ်။ ခုဟာက ပုဂ္ဂလိကဆိုပေမယ့် ဒီအလုပ်အတွက် မခင် စိတ်ချမ်းသာရမှာပါ ... "

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မ စဉ်းစားပါ့မယ်။ ရှင် လွှတ်ရည် သောက်သွားပါလား ... "

ရောက်စကတော့ ... ဧည့်ခံပေးမရဘဲလျက် ခုမှ စကားပြောကောင်းတုန်း ထရပ် စကားဖြတ်သည်မို့ စိုးစိုးမျက်နှာ ဖျက်သွားသည်။

"မသေ့ကတော့ပါဘူး မခင် ... ညနေ ကျွန်တော် လာခေါ်ရမယ်မို့လား ... "

"မခေါ်ပါနဲ့ ... သွားဖြစ်ရင်လည်း ကျွန်မ ဘာသာပဲ သွား ပါ့မယ်။ ကိုစိုးစိုး ခုကွများမှာစိုးလို့ပါ ... "

"ရပါတယ် ... မများ ... "

"မမရေ ... ဖုန်းလာတယ်။ အရေးကြီးလို့ပါတဲ့ ... "

"ဪ ... အေး။ ကိုစိုးစိုး ခဏနေနော် ... "

"ရပါတယ် ... ကျွန်တော့်ကိုလည်း ခွင့်ပြုပါအုံး။ နေ့လည် ကျွန်တော်ပဲ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်နော် ... "

▣ ရည်မှန်စာပေ

"သဘောပါပဲ ... "

စိုးစိုး လှည့်ပြန်သွားသည်။

"မမ ... "

ဖုန်းရှိရာ သွားဖို့ပြင်သည့် ခင်မိန့်မိန့်လက်ကို ဝရင်းကဆွဲထား၏။

ခင်မိန့်မိန့် တစ်ချက်ကြောင်သွား၏။

ခဏအတွင်း သဘောပေါက်လိုက်၍ နှုတ်ခမ်းမှာ ပြုံးရိပ် ထင်လျက် ဝရင်းနဖူးလေးကို မနာအောင် ထုသည်။

"မမ နေအုံး ... "

ဝရင်းက ပြန်ဆွဲထားကာ ...။

"အဲဒီလူက မမကို နှစ်သက်နေပုံပဲ "

"ဟုတ်မယ် ထင်တယ် ... "

"မမ မှာ အိမ်ထောင်ရှိတာ သူမသိဘူးလား "

"မသိလို့နေမှာပေါ့။ သူလည်း လူကြီးလူကောင်း သားသမီးပဲ"

"ဟင်း ... "

ခင်မိန့်မိန့် အနေဖြင့် အနီစက်ဟာ သူ့ယောက်ျားပါလို့ ဘယ်တော့မှ ထည့်မပြောမှာကို သိထားသည်မို့ ဝရင်းနှာခေါင်းလေး ရှုံ့ကာ ...။

"မိန်းမတစ်ယောက်ကို နှစ်သက်နေလည်း နည်းနည်းပါးပါး ခုံစမ်းဘူး ... "

▣ ရည်မှန်စာပေ

အနီစက် အားလုံးကို မြင်နေကြားနေရသည်။

အလုပ်သွားမလို့ ထွက်လာသည့် ခြေလှမ်းတွေက ဧည့်ခန်းထဲ က မြင်ကွင်းကြောင့် ရှေ့ဆက်မလှမ်းဖို့ မဆုံးဖြတ်ရသေးမီ ရပ်တန့် ပြီးသား ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

တိုက်ကြီးက ခမ်းနားလှပစွာ ဆောက်ထားသည်မို့ ခေတ်မီ သလောက် အပေါ်ထပ်ကဆင်းသည့် လှေခါးက နှစ်ခု။

လှေခါးနှစ်ခုဆုံရာသည် ဧည့်ခန်းမှာပေမယ့် ဆင်းလာပြီး ကိုယ်တစ်စောင်းလှည့်လိုက်မှ မြင်ရတာမို့ သူ ဒီမှာ ရပ်နေသည်ကို ဘယ်သူမှမသိသည့်တိုင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်တော့မလုံ။

တစ်ပါးသူတို့ စကားပြောတာကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် နားထောင်မနေသင့်မှန်း သိပါလျက် စိုးစိုးကို မြင်တော့ အံ့ဩ စိတ်နှင့် နေရာမှာပဲ ဆက်ရပ် နားစွဲလိုက်မိတာ . . .

သူတို့ အစကတည်းက သိတာလား။ ဟိုနေ့ည ဧည့်ခံပွဲကမှ သိတာလား။

စိုးစိုး မျက်လုံးတွေ မရိုးသားတာတော့ အသေအချာပါ။

ဒါ့အပြင် . . .

သူနဲ့ ခင်မိနဲ့မိနဲ့ ပတ်သက်နေမှန်းလည်း သိပုံမပေါ်။ ထို့ကြောင့် . . .

ရုတ်တရက်မြင်လိုက်တော့ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ဒီနားမှာတင် ခြေစုံရပ်နေမိတာပင်။

ရည်မွန်စာပေ

သက်ပြင်းကို ဟူးခနဲချ၍ အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။

မောင်မျိုးက ကားတံခါးဖွင့်ပေး၍ စောင့်နေသည်။

“ကိုနီ . . .”

အနီစက် နောက်လှည့်ကြည့်၏

“ဒီမှာ ပန်းစည်း . . .”

နီရဲနေသည့် ကတ္တီပါနှင့်ဆီတွေက ကြက်သွေးရောင် ပြေးနေ၏။

“ဟာ . . . ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာထားတာ ဘယ်တုန်းက လာပို့သွားတာလဲ”

“စောစောကမှပါ . . . ၊ ဂရင်းပေးဖို့ မေ့နေလို့။”

အနီစက်လက်ထဲ ပန်းစည်းထည့်ပေးကာ ကားနားမှာ ရပ်လျက် သူ့ကိုကြည့်နေသည့် မောင်မျိုးဆီ မျက်စောင်းတစ်ချက် စစ်သွင်းလိုက်သေးသည်။

အနီစက် မသိမသာ ပြုံးလိုက်မိရင်း . . .

“ဪ . . . ဂရင်း ညည်း မမကို အငှားကားနဲ့ မလွှတ်နဲ့တော့။ တော်ကြာ ဝပ်ရှော့က ကားလာပို့လိမ့်မယ် . . .”

“ရက်စ် ဘရာသာ . . . အိုး . . .”

ပြောပြီး ယောင်ယမ်း၍ ဂရင်းပါးစပ်ကို လက်ကလေးနှင့် ငြိမ်ပိတ်ရာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . .” ဟု ချက်ချင်း ပြင်ပြော၏။

ရည်မွန်စာပေ

ဒီတစ်ခါ အနီစက် သွားတွေပေါ်အောင် ပြုံးမိသည်။
ဗိုလ်ရုပ်ကလေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းသော တကယ့်ကလေး
တစ်ယောက်လို ပြုစင်သူလေးပါ။

ဒီရုပ်မျိုးနှင့် သူ့ဘာသာ စကားကိုပယ်၍ မြန်မာစကားကို
ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောနိုင်တာ ချီးမွမ်းစရာပင်။

ဘယ်လောက်ထိ မြန်မာကို ချစ်သည်မသိ ...
မြန်မာစကား တစ်မျိုးတည်းကိုသာ ပြောဖို့ဆုံးဖြတ်ထားပုံ။

တစ်ခါတစ်လေ ...

မီးဖိုထဲမှာ ခင်မိန့်မိန့်နဲ့ ဒီကလေးမ နှစ်ယောက် မြန်မာစကား
တစ်လုံးမှမပါဘဲ ဗလစ်ဆန်အောင် ပြောနေတတ်လျက် ...။

“ဟာ ... ဆောရီး”

ဟု အော်ကာ ဂရင်း၏ တခပ်ခပ်ကျိတ်ရယ်သံလေး ထွက်
လာတတ်သည်။

“အစ်ကိုလေး ... ဘာတွေ ပြုံးနေတာလဲ”
ကားမောင်းနေရင်း မောင်မျိုးက စပ်စုသည်။

“ဪ ... ကောင်မလေးကို သဘောကျလို့ပါ ...”

“ဟင် ...”

မောင်မျိုး မျက်ခုံးတွေ ပင့်တက်သွားသည်။

“ကောင်မလေးက ချစ်စရာလေး ...”

“ဗျာ ...”

မောင်မျိုး ပါးစပ်ကြီး ပြသွား၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ... တ ဟင်ဟင် တဗျာဗျာနဲ့ ...”

“ဟို ... ဟို ... ဟဲ ...”

မောင်မျိုးကို ခပ်တည်တည်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး အနီစက်
ဆစ်ဘက်လှည့်၍ ပြုံးနေသည်။

မောင်မျိုးမှာ ရောဂါ လက္ခဏာတွေ ရှိနေပြီပဲ။

x x x

“ဖေဖေ သက်သာရဲ့လား မေမေ”

ဒေါ်စန္ဒီ ... သက်ပြင်းလေးလေးချလျက် ...။

“ဆိုးတော့ မဆိုးပါဘူး။ သိပ်လည်း မထူးခြားပါဘူးကွယ်-

ဘားဖေဖေက ... မေမေ စိတ်ပူလို့ ... နေကောင်းရဲ့လား တဖွဖွ
အေးတော့ကို မကြိုက်ဘူး ... မေမေသိတယ် သူ့အတွက် မေမေ
အာဝန်ပိုမှာ စိတ်ပင်ပန်းမှာကို မလိုလားတာ ...”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ မေမေ ... ကျန်းမာတာမှ မဟုတ်ဘဲ
အစိုက်ရမှာပေါ့ ... ကျွန်တော် ... ဖေဖေဆီ သွားတွေ
ဆွဲခယ်...”

“မတွေ့နဲ့တော့ သား ... ခုပဲ ဆေးသောက်ပြီး
အိပ်သွားတာ သားလေးလာတဲ့အကြောင်း မေမေ ပြောလိုက်ပါမယ်”

မေမေတော့လေ ... "

အစချီ၍ စိတ်ပျက်သည့်မျက်နှာမျိုး ပြောင်းသွားကာ
ဒေါ်စန္ဒီ ဝိုင်းနေပြန်သည်။

"ပြေလေ မေမေ ... ဘာလုပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိလို့လဲ ... "

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွယ် ... သားလေး ထမင်းစားသွား
ပါလား ... "

"ဘာမဟုတ်မှမှာလဲ ... ပြောပါ မေမေ ... မေမေ
ကျွန်တော် ကိုမှ မပြောရင် ... ဘယ်သူ့ကို သွားပြောရမှာလဲ "

ဒေါ်စန္ဒီ ... သားမျက်နှာကို ရိုဝေစွာ ငေးကြည့်၏။

"မေမေ ပြောလဲ" ဖြစ်နိုင်မှာမှ မဟုတ်တာ သားရယ်။ သား
စိတ်ဆင်းရဲရတာပဲ ... ရှိမှာပေါ့ ... "

"ဘာ စကားမို့လို့လဲ ... "

မေးသာ မေးလိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ ရိပ်မိသလိုတော့
ရိုလာပါပြီ။

"ဪ ... သမီး ခင်မိန့်မိန့်သာ သားနဲ့အတူ သားဖေဖေ
ကို ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် လာကြည့်ပေးရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ
လို့မ။ ရောဂါက နှလုံးရောဂါဆိုတော့ စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်
လေ။ ကိုထွန်းဟာ သားအတွက် သောက ရောက်နေရှာတာ ... "

"ဟာ ... ကျွန်တော် ကြည်ဖြူလို့ ပေါင်းသင်းနေပြီပဲ။
သူ့ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်နဲ့ ပြေလည်ရင်ပြီးတာပဲ။ ဖေဖေက ဘာလို့

ရည်မှန်စာပေ

စိတ်ဆင်းရဲနေတာလဲ ... "

"ဟန်အောင်စကားတွေ ပြောမနေပါနဲ့သားရယ်။ သားတို့
အခြေအနေကို သားဖေဖေ အားလုံးသိထားတော့ ... စိတ်မချမ်း
သာဘူးပေါ့ ... "

"သူ့ကို ကျွန်တော် ချစ်အောင်ကြိုးစားမှာပါ မေမေ ... "
လေးကန်သည့် စကားလုံးအသွားတွေကို ဒေါ်စန္ဒီ
သိတာပေါ့။

"တိတိ ... တိ ... "

ဒေါ်စန္ဒီအခန်းက မြည်လာသည့်ဖုန်းကို အနီစက် ဆတ်ခနဲ
ကောက်ကိုင်၏။

"ပြော ... "

ဘယ်သူ့ဆီကလဲဆိုတာ သိပြီးသား ...

"ရှင် ... ချက်ချင်းပြန်လာဖို့ သတိပေးတာ ... "

"တောက် ... "

ဝပ်ခနဲ ချသွားသည့်ဖုန်းသံကို နားထောင်ရင်း အနီစက်
ဆက်ခေါက် လိုက်မိသည်။

ဒေါ်စန္ဒီ မျက်နှာ လွှဲသွားလေသည်။

"ကျွန်တော် ညနေ လာခဲ့တဲ့မယ် မေမေ ... "

"သား အဆင်ပြေအောင်နေပါကွယ် ... မေမေက ဖြစ်ပါတယ်"

x x x

ရည်မှန်စာပေ

“ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စကို ရှင်ဘာဖြစ်လို့ တောင်းဆိုနေတာလဲ . . . ”

“တောင်းဆိုနေတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းလုပ်သင့်တာကို ပြောပြတာ . . . ”

“လုပ်သင့်တာ၊ မလုပ်သင့်တာ လုပ်ဖို့ မလုပ်ဖို့က ကျွန်မကိစ္စ ရှင်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။ ခင်မိန့်မိန့်ဆိုတဲ့ ကျွန်မတာ . . . သူများ လက်ညှိုးညွှန်တိုင်း လိုက်လုပ်တတ်တဲ့ သူမှမဟုတ်တာ။ အထူး သဖြင့် ဦးတင်ထွန်းနဲ့ဇနီးဆိုရင် ကျွန်မက အနေသာကြီး . . . အနီစက် မျက်မှောင်ကုတ်၍ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေ၏။

“မင်းက ကောင်းသော လာခြင်းနဲ့မလာပေမယ့် . . . ဖေဖေ တို့က မင်းကို ချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ ကြိုဆိုခဲ့တာ . . . ”

“သိဘူးလေ . . . ”

ဆိုဟနောက်မှီမှာ မှီချ . ခြေချင်းချိတ် လက်ပိုက်၍ ခင်မိန့်မိန့် မျက်နှာက တင်းနေသည်။

“ခုချိန်ထိ . . . မင်းကို မေတ္တာမပျက်ဘူး . . . ”

“ပျက် . . . ပျက် . . . မပျက် ပျက် . . . ကျွန်မက သူတို့ မေတ္တာကို ခံယူဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဘယ်လို မေတ္တာမျိုးပဲ ထားထား။ ကျွန်မအပေါ် ဘယ်လိုမှ စူးရောက်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ လဲ အသေအချာပဲ . . . ”

“မင်းကို မေတ္တာတုံ့ပြန်ဖို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ သေခါနီး

ရည်မွန်တပေ

လူတစ်ယောက်ကို စိတ်ချမ်းသာဖို့ . . . ”

“ဘာ ပြော တယ် . . . ”

ခင်မိန့်မိန့် တစ်ကိုယ်လုံး မတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

မျက်လုံးတွေက မီးထတောက်တော့မတ် ဝင်းဝင်းလက်နေ သည်။

“သေခါနီး . . . ရှင့်အဖေ စိတ်ချမ်းသာအောင် ကျွန်မက လိုက်ကြည့်ပေးရမယ် . . . ဟုတ်လား . . . ကျွန်မအဖေကျတော့ စိတ်လည်း မချမ်းသာ . . . လူလည်းမကျန်းမာနဲ့ . . . ထောင်ထဲ မှာ ခွေးသေ ဝက်သေ သေသွားခဲ့ရတယ်။ အဲဒါ ဘာလို့သေကြောင့်လဲ ဘယ်သူသတ်တာလဲ . . . ”

“ရှင်အပါအဝင် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ ရှင့်မိသားစုတွေ အားလုံးကို ကျွန်မ သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ရှင့်ဇနီးလာဖြစ်နေရတယ်။ ကျွန်မရှင်ထဲကို ရှင်မမြင်နိုင်ပေမယ့် နဲ့နဲ့လေး ကိုယ်ချင်းစာတတ်ရင် သိမှာပဲ . . . ”

ခင်မိန့်မိန့် အသံက ကျယ်လှသည်။

မောင်မျိုးနဲ့ ဂရင်းတို့ ပြေးထွက်လာကြမည် ပြင်ပြီးမှ အကွယ်မှာ အသီးသီး ကိုယ်ရှိန်သတ်နေကြ၏။

“ပြဿနာဖြစ်လာရင် နှစ်ဖက်လုံးမှာ အပြစ်ရှိကြတာပဲ။ သောတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မင်းမျှမျှတတ တွေးတတ်ရမယ်။ တစ်ဖက်စောင်းနင်း လျှာထွက်နေတဲ့ဘက်ကို ဘယ်လိုအလေးချိုးနဲ့

ရည်မွန်တပေ

ညီမျှအောင် ဆွဲယူမှာလဲ . . . ”

“မင်း ဖေဖေကိုက လည်စင်းခံပြီး သူ့အပြစ်လုပ် အနစ်နာ ခံသွားတာ။ သူ့အမေအတွက် . . . သူ့ကာကွယ်သွားတာ . . . ”

“ဪ . . . ရှင်က . . . ဒီလိုပြောသလား . . . ”

ခင်မိန့်မိန့် အသားဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ဘီလူးဆာကစီး သလို မျက်လုံးတွေပြူး၍ နီရဲလာ၏။

“ဒီအမှုကို ဒေါ်ခင်ခင်စိုးဆိုတဲ့ မျက်နှာမဲ့မက လိုက်ဖို့ ကြိုးစား တော့ . . . ဒီကောင် ထောင်ကျမှ ကျေနပ်နိုင် မယ်ဆိုပြီး ပတ်သက်တဲ့ သက်သေတွေ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအားလုံးကို ငွေနှံဖိပြီး ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်တာ ဘယ်သူလဲ . . . ”

အနီစက် ကြောင်သွားသည်။

“ဟင်း . . . ဒါကျတော့ ရှင့်ဖအေက ထည့်မပြောဘူးမို့လား ဖြစ်သမျှ ဇာတ်စုံခင်းပြပြီး . . . မသိခဲ့လို့ မှားကုန်ကြတာပါဆိုတဲ့ ပြည်ဖုံးကားချ ပစ်လိုက်တယ်ထင်တယ် . . . ”

အနီစက် ဘာပြောရမှန်း မသိသလို ဆွံ့အနေ၏။

“ရှင့်မအေ နှစ်ခေါက်လာတယ် . . . စားစရာတွေလာဖို့ တယ် ကျွန်မ သွန်ပစ်လိုက်တယ်။ အီလည်လိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်တယ်။ ကျွန်မ မလိုက်ဘူး . . . ပုန်းတစ်ခါ ဆက်တယ် . . . ထူးပြီး ချပစ်လိုက်တယ် ဒါလောက်ဆို . . . သူ ကျွန်မသဘောကို သိမှာပဲ လူနာလိုက်ကြည့် ဖို့ ခေါ်ခိုင်းတာက သက်သက် တစ်ကိုယ်ကောင်း

ဆန်တာ . . . ”

“မေမေ နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး . . . မင်းကို ခေါ်ခဲ့ပါလို့ မှာတာ တုတ်ဘူး -- ”

“ဒါဆို . . . ရှင်က ခေါ်တာပေါ့ . . . ”

“ဟုတ်တယ် . . . ”

“ဦးတင်ထွန်းမကဘူး . . . ရှင်ရော . . . ရှင့်အမေပါ . . . သုံးလောင်းပြိုင် သေသွားရင်တောင် . . . ဟောဒီတိုက်ကြီး ကျ သွားအောင် ရယ်ပစ်လိုက်မယ် . . . ရှင်ယုံလား . . . ”

x x x

“ဟာ . . . မင်းမိန်းမက အဲသလောက်တောင်ပဲ ပြာလား”

“ဟုတ်တယ် . . . ငါလဲ ကိုယ်သိမထားခဲ့ရတဲ့ အဖြစ် အကျဉ်းကို ကြားလိုက်တော့ . . . ဘာမှ ဆက်ပြောချင်စိတ်ကို မရှိ တာဘူး . . . ”

“သူ ပြောသလို . . . မင်းက သူ့ဘက်က လက်ခံပေးလိုက် လား . . . ”

အနီစက် လက်တစ်ဖက်နှင့် အပင်တွေကို တွင်တွင်ဖွင့်ဖွင့် လှည့် လှည့် သူ့ကိုယ်တိုင်မပင် ဘာပြောရမှန်း မသိသောကိစ္စ . . .

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် . . . တစ်ဖက်က ချက်ချင်းထပေါက်ကွဲပြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ခံစားနေရတာ တွေ့တော့ ဆက်မပြောချင်တော့ဘူး။ မုန်းနေတဲ့စိတ် ရှိထားပေမယ့် သူ . . . ကာလကြာကြာ ဆင်းရဲမျှသိပ်ထားခဲ့တာတွေကို အဲဒီ အချိန်လေးအတွင်းမှာ မြင်လိုက်ရသလိုပဲ . . . ”

ခါတိုင်းလို ရယ်ချင်စရာ ပြောသည့်မျက်နှာမျိုးမဟုတ်ဘဲ နေထွန်း မျက်နှာက တည်တံ့နေ၏။

တွေးတွေးဆဆ ဟန်နီနဲ့ ချင်းညိတ်လိုက်ပြီး . . .

“သားအမိခြင်းပဲ . . . မိမိအိမ်ကို ကို မေးကြည့်ပါလား။

“ငါ . . . မေးပြီးပြီ . . . ”

“ဟင် . . . ဘာတဲ့လဲ . . . ”

အနီစက်မျက်နှာ အနည်းငယ်ငိုက်ကျသွားကာ ခေါင်း ညိတ်၏။

“ဟုတ်တယ် . . . ဖေဖေ အဲဒီ အချိန်တုန်းက . . . အန်ကယ်ညို ကိုယ်တိုင် တကယ်ကျူးလွန်ထားတယ်လို့ ယုံနေတဲ့ အပြင် . . . လုပ်ရက်လေခြင်းဆိုတဲ့ အမျက်ကြီးခဲ့တာလည်း ပါတယ် . . . နောက်ဆုံးတော့ . . . ထောင်ကျအောင်ချဖို့ကို မရအရ ဖန်တီး . . . ”

“တော်ပြီ . . . တော်ပြီ . . . ငါသဘောပေါက်ပြီ။ မင်းက ငါ တစ်ခု အကြံပေးချင်တယ်။ မင်းမိဘနဲ့ ခင်မိနဲ့မိနဲ့ကြားထဲ မင်း

မဝင်နဲ့ကွာ။ ငါ့အမြင်အရ ပြောရမယ်ဆိုရင် . . . သူတို့ဇာတ်လမ်း တွေကို သူကတော့ . . . အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခု ဘဝနဲ့ ဘဝကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရရင်း မအေလုပ်သူရဲ . . . နာကျည်းသံ . . . ပို့ချသံတွေနဲ့ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရမှာပဲ . . . ”

“ဒီတော့ . . . မိန်းမက သက်သက် . . . မိဘက သက်သက် မင်းမြင်ကွာ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မချစ်ကြပေ မယ့် မကြာမကြာ မမုန်းရအောင် မင်းကြိုးစားသင့်တယ် . . . ”

“ဒီမိန်းမကို ငါစိတ်ညစ်လှပါပြီကွာ . . . ”

“မင်းကလည်း ယောက်ျားတန်မဲ့ . . . မာနထားလွန်းတယ် ကိုယ်က ယောက်ျားပဲ . . . ပြေလည်အောင် မင်းအစွမ်းကုန် ကြိုးစားသင့်တယ် . . . ”

“ဟေ့ကောင် . . . တော်ပြီ - ဒီစကားမျိုးတော့ လုံးဝ လက်မခံဘူး . . . ”

“လက်မခံလည်း မပြောဘူးကွာ . . . တော်ကြာ . . . ကိုစိုးတို့ ရန်လေးတို့ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ငြိသွားမှ ပုဆိုးတောင် ပြန်မကောက်နိုင်ဘဲ ပြေးလိုက်မှာ မြင်ယောင်သေး . . . ”

“ဘာ . . . ”

အနီစက် မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် နေထွန်းကို လှမ်းကြည့် သည်။ လွှက်ရည်ကို တကျိုက်ကျိုက်မော့နေရင်း နေထွန်းက ချက်ချင်းစွဲ ကြည့်၏။

ပန်းကန်ကို ခွပ်ခနဲ တမင်ချ၍ နှုတ်ခမ်းမဲ့သည်။

“သတင်းနော် . . . သတင်းပေးရုံပဲ ရှိသေးတယ်။ ငုတ်တုတ် ကြီး အသက်ရှူရပ်သွားအုံးမယ် . . .”

“ဘာမှမရပ်ဘူး . . . နေပါအုံး . . . မင်းက ဒါတွေလည်း သိတာပဲလား . . . ရန်လေးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ . . .”

“မင်း မိန်းမ . . . လူမယ့်ကောင်လေ . . .”

“ကောင်းကောင်း ပြောကွာ . . .”

“ကောင်းကောင်း ပြောနေတာပဲ . . . မင်းမိန်းမ ပစ်ကျသွား နိုင်လောက်တဲ့အရည်အချင်း အပြည့်ရှိတယ် . . .”

“ဘယ်ကကောင်လဲ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ . . .”

“ဘယ်ကမှန်း ဘယ်သိမလဲ . . . ပါနည်းနဲ့ငါသိတာပေါ့။

တော်ပြီကွာ . . . ပြန်တော့မယ် . . .”

နေထွက်၊ ခပ်တည်တည်နဲ့ ထပြန်ဖို့ပြင်သည်။

အနီစက် ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းကိုင်ကာ . . .

“နေထွက်၊ မညစ်နဲ့ကွာ . . . မေးတာ ကောင်းကောင်း ပြော”

“ပြောပြီးပြီလေ . . . ဘာကျန်သေးလို့လဲ။ မင်းပဲ ခင်မိန့်မိန့်နဲ့ ပြောလည်စရာမလိုဘူးဆို။ သူဟာသူ ဘယ်သူနဲ့ပါသွားသွား အနေသာကြီး . . .”

နေထွက်၊ စိတ်တိုနေတာ အနီစက် သိပါသည်။

ဒါပေမယ့် . . . ခါတိုင်းလို ‘သွားကွာ’ ဆိုပြီး လွှတ်မပေး နိုင်ပဲ ဖြစ်နေသည်။

“အနေသာကြီးပါပဲ . . . ဒါပေမယ့် . . . လောလောဆယ် ငိုမိန်းမဆိုတော့ သူငယ်ရုတ်ငယ်ရက်လုပ်ရင် ငါသိကွာကျတယ် . . .”

“အဲဒါ . . . လာသေးတယ် . . .”

နေထွက်၊ မျက်နှာမဲ့၍ နေသည်။

“ပြောပြမယ်နော် . . . ရင်ထဲမှာ မီးတွေထတောက်နေရင် အဲဒါနဲ့ နားထောင်။ ရန်လေးဆိုတဲ့ကောင်က နိုင်ငံခြားသင်္ဘောက Second Officer မိဘက ချမ်းသာတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာ ဆွဲဆိုင်ကြီး နှစ်ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်။ နေရပ်မသိဘူး . . . ရပ်ချော တယ် . . . အချွဲကောင်းတယ် . . . မင်းမိန့်မကို အမှန် သွားမယ့်ရုပ်ပဲ”

x x x

ကားစတီယာရင်ကို မိုက်မိုက်ကန်းကန်းပဲ ဆွဲကွေ့ကာ အိပ်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

နောက်ကကား ဘရိတ်နင်း၍ ရပ်ပစ်လိုက်ရတာ သေလူ ဆိုပါစေ။ ခင်မိန့်မိန့် ကားပေါ်မှနေ၍ တစ်ဖက်ကားကို အတန်ကြာ တွေ့ရတယ်ဆိုသည်။

တစ်ဖက်ကားပေါ်မှ တစ်ယောက်တည်းသော လူရွယ်

ကလည်း ပြန်ကြည့်နေသည်။

ပြီးမှ ပြုံးတုံ့တုံ့ မချိုမချင် နှုတ်ခမ်းများ ဖွင့်လျက် သွားလေးတွေပေါ်အောင် ရယ်ပြ၏။

ပြီးတော့မှ တံခါးဖွင့်၍ ဆင်းချလာပါ၏။

ခင်မိန့်မိန့် နံဘေးမှာကားကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ထောက်၍ ကိုယ်ကို အနည်းငယ်ကိုင်ကာ . . .

“ဒေါသကြီးရင် အသက်တိုတတ်တယ် . . . နှမေ့စရာကြီးဗျာ . . . လူ့ဘဝကြီးက ဘယ်လောက်ပျော်စရာ ကောင်းသလဲ”

သူ့မျက်လုံးတွေကို ခင်မိန့်မိန့် တည့်တည့်ပဲစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“မင်းက သိပ်လှတာပဲနော် . . . နိုင်ငံပေါင်းစုံရောက်ဖူးတယ်။ ပါးစပ်နဲ့လည်း အများကြီးချစ်ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် . . . ရင်မခုန်ခဲ့ဘူး . . . မင်းကို ကိုယ်ရင်ခုန်တယ်။ ရွှေလာဝယ်တဲ့နေ့က မျက်လုံးအောက်က မင်းပျောက်သွားတာနဲ့ မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ဖြစ် ကျန်ခဲ့ရတယ် . . . ”

ခင်မိန့်မိန့် မေးရိုးလေးတွေ လှုပ်ခတ်သွားအောင် အံ့ကြိတ်လိုက်တာ သူ တစ်ချက်ကြည့်၍ ပြုံးပြန်သည်။

“မာနလည်း သိပ်ကြီးတာပဲလား၊ ဒါပေမယ့် . . . မင်းကို ချစ်နေပြီ။ ကိုယ်က မိန်းမနဲ့သိပ်တူရင် မကြိုက်ဘူး။ မူတာနဲ့တူမျိုး သက်သက်လှအောင် ပြင်တာမျိုးပေါ့။ မင်းကတော့ အပြစ်

တင်းတယ်။ မျက်ခုံးပင့်လိုက်တာ မျက်လုံးဝင့်လိုက်တာ . . . ခြေလှမ်းလေး လှမ်းသွားတာကအစ ရင်ခုန်ဖို့ကောင်းတယ်။ မင်းကို ခိုယ်သိပ်ချစ်တယ် . . . ”

“ရှင် . . . ပြောလို့ပြီးပြီလား . . . ”

“ဘယ်ပြီးမလဲ . . . ဟိုနေ့တွေကတည်းက ပြောချင်လို့ တကောက်ကောက်လိုက်နေတာ။ မင်းကို ကိုယ်လက်ထပ် ချင်တယ်”

“ကျွန်မမှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ် . . . ”

“မာမိက ပြောသားပဲ . . . ”

“ဘာ . . . ရှင် . . . ရှင် . . . ဒါနဲ့တောင် . . . ”

“မာမိက ကိုယ့်ကိုသိပ်ချစ်တော့ . . . အရမ်းသဝန်တိုတာတော်ရုံမိန်းမနဲ့ဆို မပေးစားဘူးလေ။ မင်းကို ကိုယ်အရမ်းကြွနေတာ သိတော့ . . . မာမိစုံစမ်းတယ်။ ဒါပေမယ့် . . . ခိုယ်မယ့်ဘူး”

“ရှင်ကို ညာစရာအကြောင်းရှိသလား။ ကျွန်မမှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ်။ ရှင် ခုလို လုပ်နေပုံက ကျွန်မသိကွာကို ရိုက်ချိုးနေတာပဲ . . . ”

“လုံးဝ . . . မယ့်ဘူး . . . ”

“မတတ်နိုင်ဘူး . . . နောက်တစ်ခါ ရှင် ထပ်နှောက်ချက်ရင် ကျွန်မဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ စောင့်ကြည့်နေ . . . ”

ခင်မိန့်မိန့် ကားစက်နှိုးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ . . . မင်းအိမ်ကို ကိုယ်လာမယ်။ ယုံအောင်
မင်းသက်သေပြပေတော့ . . .”

ဒေါသများနှင့် ခင်မိန့်မိန့်ကားလေးက ကြမ်းတမ်းစွာ . . .

x x x

“ဟင် --”

သူ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်နှင့် ကားနောက်မှာ
ကပ်လျက်ရပ်လာသည်ကားကို ကြည့်ကာ ခင်မိန့်မိန့် အံ့သြတာရော
ဒေါသတွေပါ စုပြုံသွားသည်။

ရွှေကိုယ်တော်က ပြုံးပြုံးကြိုး ဆင်းလာလိုက်တာ ရဲတင်း
လွန်းပါတီ . . .

“အို . . . ရှင် . . . အိမ်ထဲမဝင်နဲ့ . . .”

သူကပဲ ဦးဆောင်ဝင်တော့မယ့်ပုံမှီးခင်မိန့်မိန့် ပိတ်ရပ်လိုက်
ရသည်။

“ရှင်တော်တော် အချက်မရှိတဲ့လူပါလား . . . ရှင်ကို
ဘယ်သူက ဖိတ်လို့ ဒီထိလိုက်လာရတာလဲ . . . ခုထွက်သွား”

“ကိုယ် ဒီလောက် အပြောခံရမယ့်ရုပ်မျိုးလား။ အကဲခတ်
ဦးနော်။ ဒါ . . . မင်းမို့လို့ ခွင့်လွှတ်ထားတာ။ မင်းမှာ အိမ်ထောင်
ရှိမရှိ ခု လိုက်လာကြည့်မှ သိမှာပေါ့။ မရှိရင် ဒီကနေ မာမို့ကို

❏ ရည်မှန်စာပေ

ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်ပြီးခေါ်မယ်။ မရ ရအောင် တောင်းခိုင်းမယ်”

“တောက် . . .”

ခင်မိန့်မိန့် လက်တွေ့ယားလာသည်။

ရှက်ရှက်သဲသဲ ဖြစ်သွားမှာစိုး၍ မလှုပ်သာ . . .

“ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဟန်းနဲ့ဖုန်းနဲ့စကားပြောနေတာ ကျွန်မ
သောက်ပြီးပဲ . . .”

သူ သေသေချာချာ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“မိတ်ဆက်ပေးလေ . . .”

“သူနဲ့ ကျွန်မ ရန်ဖြစ်ထားတယ်။ ရှင့်အတွက် ဒါလောက်
ဆိုရင် မလုံလောက်သေးဘူးလား . . .”

သူ့မျက်နှာ တင်းမာစ ပြုလာ၏။

ခင်မိန့်မိန့်ကို ခပ်စူးစူးတစ်ချက်ကြည့်၍ . . .

“သူ ကိုင်နေတဲ့ ဖုန်းနဲ့ပါတ်ပြောစမ်းပါ . . .”

“ဘာလို့ ပြောရမှာလဲ . . .”

“ဒါဆို . . . မင်းဘက်က မူမမှန်တာ။ သူ မင်းအစ်ကို ဝမ်းကွဲ
အညာမို့လား . . .”

ခပ်ချဉ်ချဉ်ရှိလာသည်နှင့် ဖုန်းနဲ့ပါတ် ပြောလိုက်တော့

သူတကာယ် ဆက်သည်။

မလန့်စဖူး ခင်မိန့်မိန့်ရင်တွေ ဒိတ်ခနဲ ဆောင့်ခုန်သွား၏။

❏ ရည်မှန်စာပေ

ဖုန်းကိုင်ပြီး သူတို့ရှိရာဘက်သို့ အံ့သြဟန်နှင့် အနီစက် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တာ မြင်ရသည်။

ကိုယ့်ဘက်က သိက္ခာပုဂါကြောင့် ခင်မိန့်မိန့် ထူထူပူပူကြီး ငြိသွားလေသည်။

သူ့ဟန်နဲ့ဖုန်းကို ပြန်ပိတ် ဂျာကင်ထဲပြန်သွင်းကာ သူ့ကိုယ်သူ ရန်လေးဆိုသူက ခပ်ဟဟ ရယ်သည်။

“သူ ဘာပြောလဲသိလား . . .”

“ဘာပြောပြော ရှင်ပြန်ဖို့ကောင်းပြီဆိုတာ သိရဲ့လား . . .”

“သူကပြောတယ် ‘သူ့အဖီလုပ်ပြောသလားတဲ့’ သူပြော တဲ့အတိုင်းပဲတဲ့”

ခင်မိန့်မိန့် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ကဲ . . . ကိုယ်ပြန်မယ် . . . လွယ်လွယ်နဲ့ ရင်မခွန်တတ်တဲ့ ကိုယ့်ကို မင်းလွယ်လွယ်လေး ရှောင်ထွက်လို့ရမယ် မထင်နဲ့ . . .”

အမြဲ တင်းနေခဲ့သည့် စိတ်တွေ . . .

သူများအပေါ် အနိုင်ယူဖို့ အမြဲအသင့်ရှိနေတဲ့ မာနတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းမသိ။

ရှက်ခြင်း ဒေါသများက အသားများပင် တုန်ချင်သည်။

“ဒီမှာ . . .”

ဖတ်နေတဲ့ စာအုပ်ရှေ့မှာ ဖိုင်တစ်ထပ် ဘုတ်ခနဲ ပစ်က လာ၏။

“ရှင်နှမသာဆို ရှင်ဒီလိုနေမလား . . .”

“ဘယ်နေမလဲ . . .”

“ဘာ . . .”

“မင်းက ငါနှမ မှ မဟုတ်တာ . . .”

“ရှင် . . . ရှင် . . .”

အနီစက် ခင်မိန့်မိန့်ရှေ့မှာ ရင်ဆိုင်ရပ်လိုက်သည်။

“ရှင်က ခုနက ဘာစကားပြောလိုက်တာလဲ။ မလိုအပ်တဲ့

စကားတွေပြောပြီး သက်သက် ကျွန်မကို ချောက်တွန်းတာ . . .”

“မလိုအပ်တဲ့စကားပြောဖို့ ငါ့မှာ အချိန်ကို မရှိတာ။ ဘာလဲ

ဆိုမပြောလို့ ငါက ဘယ်လိုပြောပေးရမှာလဲ။ သူက “ခင်ဗျားက

ခင်မိန့်မိန့်ရဲ့ ခင်ပွန်းလားလို့” မေးတယ်။ အဲဒါ . . . သေချာအောင်

မင်းပြောတာလားလို့ ပြန်မေးတာလေ . . . တော်ကြာ . . .”

“ရှင် တော်တော့ . . .”

“မင်း ကောင်လေး စိတ်ဆိုးလွှားလို့လား . . .”

“တောက် . . .”

ခင်မိန့်မိန့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်သည်နှင့် အနီစက်

လှည့်လိုက်သည်။

အတင်းဆောင်ရုန်းပစ်သည်မှီ ပခုံးနှစ်ဖက်စလုံးကို ခပ်တင်း

ထုပ်ကိုင်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်၏။

“လင်ယောက်ျားဆိုတဲ့ လုံခြုံမှုကို ဒီထက် လေးလေး နက်နက်

သိလာအောင် မင်းကြိုးစားအုံး . . . ”

အစ်မမိ ကိုက်ထားလျက် ဆတ်ဆတ်တုန်နေသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို စိုက်ကြည့်၍ အနီစက်လက်တွေ ပြေကျသွားပါ၏။

x x x

“ပန်းလေးတွေက လှလိုက်တာဟယ် . . . ပုလဲမှုကလေးတွေ ကြွေးသလိုပဲ . . . ”

တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသော ပန်းတွေကိုငေးကြည့်ရင်း ဂရုတစိုက်စွာ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ လက်အုပ်လေးချီ၍ ထိုင်ချလိုက်မိသည်။

သေးမျှင်ပေမယ့် မာတောင့်နေသည့် အစိမ်းရောင် အနီအခက်လေးတွေမှာ အဖြူပွင့် သေးသေးလေးတွေ ဝေနေသည့် ကြားထဲတွင် နှင်းဆီနီနှင့် ပန်းနုရောင်အဖူးငုံလေးတွေ ရောထိုးစိုက်ထားပုံက ကံဗျာဆန်လှသည်။

ပန်းအိုးတိုင်းမှာ ဒီလိုပဲ လှလှပပစေ့စိုက်ကပ်လျှထားတာမို့ ဘုရားစင်တစ်ခုလုံး ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။

ဘုရားစင်တစ်ခုလုံးနှင့် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးအားရအောင် ဖူးမျှော်ပြီးမှ ဂရုစိုက်လှည့်လေးတွေကို မှိတ်ချ

“ဩကာသ . . . ဩကာသ . . . ဩကာသ . . . ”

❑ ရည်မှန်စာပေ

တာယက် . . . ဝစီကံ . . . မနောက် . . . ”

မောင်မျိုး ဘုရားစင်ရှေ့မှာ အကြာကြီးရပ်စောင့်နေသည်။

ဒီကပြားမ ဘုရားရှိခိုးတာလည်း ဘယ်ဆိုးလို့တုံး . . .

“အောင်မာ . . . ရှင်က . . . ဒီမှာ ကုတ်ချောင်း

ကုတ်ချောင်းနဲ့ ဘာလုပ်နေတာတုံး . . . ”

ဘုရားရှိခိုးပြီး ဘယ်အချိန်က အနားရောက်လာမှန်းမသိ မောင်မျိုးက လက်ထဲမှ ကိုင်လာသည့် ရေချိုင့်ကို ဂရုစိုက်စွာ ချွေ တအကားတပ်ပြု၍

“ဒီမှာ မမြင်ဘူးလား။ တန်တော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အကန်းမလေး ဖြစ်နေတာဟယ် ထင်ရဲ့ . . . ”

“မြင်တယ်လေ မြင်တယ် . . . ဒီရေချိုင့်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ညနေခင်း ဘုရားသောက်တော်ရေ လဲပေးရတယ်ဆိုတာ သိရင်မှတ်ထား ကပြားမ . . . ”

“ဘာ ကပြားမလဲ . . . ”

“ကပြားမ မို့ ကပြားမခေါ်တာ . . . ”

“မခေါ်နဲ့ . . . ကျွန်မ မာမိက မြန်မာ . . . ဒက်ဒီက အင်္ဂလိပ်ပေမယ့် မာမိက မြန်မာစစ်စစ် . . . ”

ဂရုစိုက် လက်မလေးထောင်၍ အပြတ်အသတ်ငြင်းသည်။

မောင်မျိုး တဟားဟား ရယ်ပစ်လိုက်၏။

“ဟား . . . ဟား နောက်တော့လဲ ဒါပဲ . . . ”

❑ ရည်မှန်စာပေ

“ရှင်နော် . . . ကပြားမ ရော ဘာဖြစ်လဲ။ ရှင်ကို တစ်နေ့ ပါးဆယ်ချက် . . . ဆယ်ချက် လာရိုက်နေလို့လား . . .”

“အဲလို . . . စောစောက ဝန်ခံပါလား။ အင်း . . . မင်းကြည့်ရတာ -- မြန်မာကောင်လေး တစ်ယောက်ယောက်ကိုများ မြင်နေသလားပဲ . . .”

“မြင်နေတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ရှင်ကလွဲရင် . . . မြန်မာလူမျိုး အားလုံး ချစ်ဖို့ကောင်းတယ် . . .”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . မင်း သေသေချာချာ ပေါင်းမကြည့် သေးလို့ပါ”

“ဘာ . . . ရှင် . . . ရှင်ကို ကျွန်မ ဆဲမိတော့မယ် . . .”

“ဟေ့ . . . ဘုရားစင်ရှေ့မှာ မဆဲရဘူးနော် . . .”

ဘုရားနဲ့တိုင်တည်တော့ ဂရင်းမျက်နှာ ပြောင်းသွား၏။

“ဖယ် . . . ဖယ် . . .”

ဂရင်းခြေလေးစောင့်၍ အပြင်ထွက်ဖို့ပြင်တော့ မောင်မျိုးက ဖယ်မပေးဘဲ

“တစ်ခုထပ်သေချာတာက မင်းနဲ့ငါ နောက်ဘဝလဲ ရေစက် ဆုံအုံးမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား . . . ငါက ဘုရားပန်းလဲတယ် မင်းက ဘုရားဖူးတယ် . . . ကဲ . . .”

“ဘယ်လို . . . ရေစက်ဆိုတာဘာလဲ။ ပန်နဲ့ရေစက်လာ အိမ်က ဘဲလဲနဲ့ ရေစက်လား . . .”

▣ ရည်မှန်စာပေ

“ဟား . . . ခက်ပါလား . . . ကပြားမရယ် ရေစက်ဆိုတာ မင်းနဲ့ငါ နောက်ဘဝလဲ . . . အတူပေါင်း . . .”

“တော်တော့ . . .”

“ခုလို ရန်ဆက်ဖြစ်နေတာမျိုးလဲ ရေစက်လို့ ပြောမလို့ . . .”

“နီး . . . ရှင်လို လူကို ဆောနီးပဲ . . .”

“ဒို့ကတော့ ဝဲလ်ကမ်း နော် . . .”

မောင်မျိုး တမင်၍ ပြော၍ ဘုရားခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

“ဟင်း . . . ရုပ်ကိုက . . .”

နောက်မှ မေတ္တာပို့သံလေး လွင့်ပျံ့လာပါ၏။

x x x

“ဟင် . . . ဂရင်း . . . ကိစ္စရှိလို့လား . . .”

တစ်ခါမှ ကိုယ်တိုင်ရောက်မလာဘူးသည့် ဂရင်းကို အနီစက် အံ့တပြောမေးသည်။

နှစ်ထပ်တိုက် တစ်လုံးမှာ လှေခါးကနှစ်ခု

တစ်ခြမ်းစီမှာ လူနှစ်ယောက်စီ သီးခြားနေခဲ့ကြတာ . . .

လေမယ့် အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းကို ပစောက်ကွေ့ရံ၍ ထုတ်ထား

သည့် ဝရံတာမှ အချိန်မရွေး ကူးသွားလို့ရပါသည်။

ဒါ့အပြင် တိုက်နောက်ဖက် ဝရံတာမှာလည်း ဝရံတာ

▣ ရည်မှန်စာပေ

တစ်ခုစီ သပ်သပ်ထုတ်ထားတာ နှစ်ခု . . . ။

သူတို့ အိမ်ထောင်တစ်ခုတည်း အတူနေကြပေမယ့် သူ့ဘက် ကိုယ်ဘက် ကူးလာဖို့ နေနေသာသာ . . . မလိုအပ်ဘဲ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ဖြစ်ကြတာ မဟုတ် . . . ။

ဂရင်းမျက်နှာက အရမ်းကို သိမ်မွေ့ နေလျက် . . .

“ကိုကြီးနီ -- အလုပ်သွားတော့မလို့လား . . .”

အခေါ်အဝေါ် ပြောင်းလဲလို့ပါလား . . .

သူ့ကိုင်ထားသည့် လက်ဆွဲအိတ်နဲ့ဖိုင်ကိုကြည့်၍ ဂရင် မျက်နှာ စိုးရိမ်ဟန်စွာကသလိုလိုပင် . . .

“ဟုတ်တယ် . . . နောက်တောင်ကျနေပြီ . . . ဘာကိစ္စ လို့လဲ ပြောလေ . . .”

“မုန့်ဟင်းခါးလေ . . . စနေနေ့က ရွှေတိဂုံဘုရားကို ဘုံရာ သွားဖူးတုန်းက ဂရင်းတို့ မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်စားကြတာ ကြိုက်တယ် သိလား။ အဲဒါကြောင့် အခု စပါယ်ရှယ်ချက်ထားတာ။ ကိုကြီးနီ စားပြီးမှသွားနော် . . . လာပါ . . .”

ဂရင်းက တရင်းတနီနီ ဆွဲခေါ်တော့မတတ် ဖြစ်နေသည် ထူးတော့ထူးဆန်းပါ၏။ ငြင်းရမှလည်း အားနာနာ ပြန်သည်။ မေမေတို့အိမ်မှာ ထမင်းသွားမစားဖြစ်တော့ပေမယ့် အနီစက် ကြုံသလို စားလိုက်တာ များပါသည်။

“အိမ်မှာ စားပါ အစ်ကိုလေးရယ်။ သူတို့ကလည်း လေ

▣ ရည်မှန်စာပေ

သောက်စာ ချက်ပြုတ်ပေးထားတာ။ အစ်ကိုလေးက အပြင်မှာချည်း အနေရင့် ကျွန်တော့်ကို မသနားဘူးလား . . .”

မောင်မျိုးကို ပြန်ငဲ့ရသည်။

ဒရိုက်ဘာ ဆိုပေမယ့် . . . ငယ်မွေးခြံပေါက်မို့ မောင်မျိုးနဲ့ သူက ညီအစ်ကိုလို နေခဲ့ကြတာ . . . ။

မေမေတို့နဲ့ နေစဉ်ကလည်း မောင်မျိုးက ဂိုထောင်မှာပဲ ခွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပေမယ့် ထမင်းစားချိန် လက်ဘက်ရည် သောက်ချိန် အားလုံး မိသားစုလို တစ်ဝိုင်းထဲပဲ စားနေလျက်ပါ။

“အဲဒါဆို ဟန်ကျတာပေါ့။ ကျွန်တော်လဲ အပြင်ထွက် စားရတော့ဘူး . . .”

အနီစက်ကို ဆွယ်သလို လက်တို့၍ မောင်မျိုးက တက်ကြွ နေသည်။

“ကိုကြီးနီကို ခေါ်တာ . . . ရှင်မပါဘူး . . .”

ဂရင်းကလည်း အားမနာစတမ်း ပြောချသည်။

“လာ . . . ကိုကြီးနီ . . .”

အနီစက် လက်ထဲကအိတ်ကို ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ဆွဲယူ၍ ဂရင်းက ဦးဆောင်သွားသည်မို့ အနီစက် မနေသာတော့ . . .

ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်လျှင်

မုန့်ဟင်းခါးစားနေသည့် ခင်မိနီမိနီကို မြင်လိုက်၏။

“လာပါ . . . ကိုကြီးနီ . . . တစ်ခါတည်း အတူတူစားကြ

▣ ရည်မှန်စာပေ

တာပေါ့...။

အသံကြားမှ ခင်မိန့်မိန့် ဖျတ်ခနဲ မော့လာသည်။

ဂရင်းဆီ အရှိန်နှင့်ပြေးဝင်သွားသည့် မျက်လုံးတွေကို အနီစက် မြင်လိုက်၏။ ဒါ ဂရင်းရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်ပဲ ဖြစ်မည်။ ခင်မိန့်မိန့် ချက်ချင်းပြန်ငဲ့၍ မုန့်စားနေသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ မုန့်ဖတ် ပွဲနှင့် ဟင်းရည်ချိုင့်ကို အသင့်တင်ထားပြီးသား တွေ့ရ၏။

ပြီးတော့ နံနံပင် ၊ ငရုတ်သီးမှုန့် နှင့် ငပြာရည် ရှောက်သီးစိပ် ဘာမှမလိုအောင် သေသေချာချာ ပြင်ဆင်ထားပါ၏။

“ဒီမှာထိုင် . . . ကိုကြီးနီ . . . ”

ခင်မိန့်မိန့် ရှေ့တည့်တည့်ကုလားထိုင်ကို ဂရင်းဆွဲထုတ်၍ နေရာပေးပြန်သည်။

အနီစက်ထိုင်ပြီးသည်နှင့် မောက်ထားသည့်ပန်းကန်ကို လှန်လိုက်၍ မုန့်ဖတ်နှင့်ဟင်းရည်ဆမ်းပေးသည်။

အုပ်ထားသည့် ပန်းအုပ်ပန်းကန်လေးကို ဖွင့်ကာ ကြော်ထားပြီး ငါးဖယ် ဆုပ်ကလေးနှစ်ဆုပ်ခန့် ယူ၍ ပါးပါးလေးတွေ ညှပ်ထည့်ပေး၏။

“ကိုကြီးနီ . . . အဲဒါ ကြိုက်လားဟင် . . . ”

“ကြိုက်ပါတယ် . . . ”

“ပဲသီးစိမ်း လှီးထားတာလေးတွေပါ ထည့်မယ်နော် . . . ”

“ဟာ . . . မထည့်နဲ့ နံတယ် . . . ”

▣ ရည်မွန်တလေ

အနီစက် စကားကြောင့် ဂရင်းပါးစပ်ကလေးဟကာ အံ့ဩသလို ဖြစ်သွားပြီး ဟီးခနဲ ရယ်လေသည်။

“ကိုကြီးနီက . . . မမနဲ့ တော်တော်တူတာပဲ။ မမလဲ နံနံပင်တော့စားပြီး ပဲသီးကျမှန်လို့တဲ့။ စိမ်းရွှေရွှေနံကြီး မို့လို့တဲ့လေ ဒါကြောင့် ပဲသီးလှီးပြီးသားဟာကို အုပ်ကိုထားရတာ။ စား . . . ကိုကြီးနီ . . . ရပြီ . . . ”

ဘာမှ ဂရုမစိုက်စွာ ပြောချလိုက်၏။

ခင်မိန့်မိန့် မျက်ခုံးတွေ တွန့်ကွေးစုကြုံလျက် မျက်နှာ မမော့ပေမယ့် ဒေါသဖြစ်နေပြီဆိုတာ သိသာလှသည်။

အနီစက် မသိမသာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

ထမင်းတစ်ဝိုင်းတည်းမှာ ခုလိုမျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်စား ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝ ထင်မထားခဲ့ပါ . . . ။

တစ်ခါမှလည်း စိတ်တောင်မကူးခဲ့မိတာ အမှန် . . . ။

ခင်မိန့်မိန့်စားတာသောက်တာ သေသပ်လွန်းသည်မို့ မကြာခဏ လွမ်းကြည့်ဖြစ်ရင်း ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်မိသလိုလို . . . ရင်ခုန်သလိုလို . . . ။

“ဂရင်း . . . မောင်မျိုးကိုပါ ခေါ်လေ . . . ”

“အင် . . . ”

ခင်မိန့်မိန့် စကားကြောင့် ပြုံးစိစိနှင့် ပျော်ရွှင်နေသည့်ဂရင်း မျက်နှာ မအိမလည်ကြီး ဖြစ်သွား၏။

▣ ရည်မွန်တလေ

“ဟုတ် . . .”

ဂရင်း ထွက်သွားတော့ အခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့၏။

“အဟွတ် . . . အဟွတ် . . .”

ခင်မိန့်မိန့် ငရုတ်သီးမွန်ပါသည်။

ဘေးဘက်သို့ မျက်နှာငုံချကာ အဆက်မပြတ် ချောင်းဆိုးနေသည်။ မုန့်ဟင်းခါး သိပ်မစားတတ်ဘူး ထင်သည်။ ဟင်းရည်ထဲမှာပါသည့် ကြက်သွန်ဖတ်တွေ အဆာပလာတွေ အကုန်ဆယ်၍ ဘေးမှာ ပန်းကန်သပ်သပ်ထဲ စွန့်ပစ်ထားတာ တွေ့ရသည်။

အစကတည်းက နှုတ်ခမ်းဖျားလေးတွေ ချွေးစို့နေတာ မြင်နေရလျက် ဒုလိ မပြတ်တမ်း ချောင်းဆိုးနေသောအခါ မျက်နှာလေး တစ်ခုလုံး နီရဲညိုမှောင်လာ၏။

အနီစက် ဆက်မစားဖြစ်တော့ပဲ ထိုင်ကြည့်နေမိသည်။

တာလုပ်ပေးရမှန်းလဲမသိ . . .

သူ့ကိုယ်ကလည်း တညတာမဟုတ်။

ဒီလိုမြင်နေရတော့လည်း သနားမိပြန်သည်။

သနားကောင်းမှုကြောင့် ဇော်ကားခံရတာလဲ အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့။

နောက်ဆုံး မချိမဆန့် ချောင်းဆိုးရင်း ခင်မိန့်မိန့် ငြိမ်ကျသွားသည်။ စားပွဲပေါ်မှောက်ချကာ မောဟိုက်နေရှာ၏။

▣ ရည်မွန်တလေ

အနီစက် မနေနိုင်တော့ပါ။

ဖန်ချိုင့်ထဲမှ ရေတစ်ခွက်ခပ်ကာ သူမနံ့ဘေးကို လျှောက်သွားလျက်

“ရော . . . ရေနည်းနည်းသောက်လိုက် . . .”

ရေခွက်ကို မျက်နှာနားထိ တိုးပေးလိုက်၏။

ခင်မိန့်မိန့် အသာကျုံးထကာ မော့မကြည့်ဘဲ ရေခွက်ကို ဆူ၍ ဖြည်းဖြည်းလေး-မော့သောက်ရှာသည်။

အနီစက် စားပွဲထောင့်က ပနံ့ကာလေးကို သူမနှင့် အနေအထား တော်တော်လောက်မှာ စားပေး၍ ခလုပ်ဖွင့်ပေးဆိုက်သည်။ လေနုအေးအရှိန်မျိုးနှင့် သူမ မျက်နှာထက်က ဆံစလေးများကို ဝေ့ဝဲသွားစေတာ မြင်မှ အနားက ခွာ၍ ဂရင်းချထားသည့် သူလက်ဆွဲအိတ်ကို ကောက်ယူကာ အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့၏။

သူ့ကျောပြင်ကို စူးရှသော မျက်လုံးတို့ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်ကိုမူ ကျောခိုင်းသွားပြီမို့ သိလိမ့်မည်မထင်ပါ။

x x x

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။

ဆောင်မောင် ခေါ်တုန်းက ဗျာထူးလိုက်ရင် ပြီးရော . . .”

“ရှင့်ကို . . . မမ ခေါ်ခိုင်းလို့ ခေါ်ရတာ။ သိပ်ပြီး စီးခို

▣ ရည်မွန်တလေ

ဖြစ်ပြီး ဘဝင်မြင့်မသွားနဲ့ . . . ”

“မင်း ကိုယ်တိုင် လာခေါ်လို့ . . . စားပေးရတဲ့ကိစ္စ ဘဝင် မြင့်ချင်လည်း မြင့်မှာပေါ့။ အင်း မြန်မာ့လက်ရာမဟုတ်ဘဲ ကပြားမုန့်ဟင်းခါးလေး စားရချင်သေးရဲ့ ”

ဂရင်း ခေါ်သဖြစ်ဖြစ်နှင့် သူ့ဘေးက ကော်ပိုက်လုံးမာမာ ကြီးကို ဆွဲယူကာ နောက်ကနေ ခေါင်းကို ခပ်နာနာလေး ရိုက်ပေး လိုက်၏။

“ဟာ . . . သေပြီ . . . သေပြီ . . . ”

မောင်မျိုး နောက်စေ့ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် နောက်ပြန် အုပ်ကိုင်၍ ပြုံးပြုံးပြဲပြဲ လှည့်လာသည်။

ခါးနှစ်ဖက်ထောက်၍ ဂရင်းအားရပါးရ ရယ်ပြလိုက်၏။

“ကပြား မုန့်ဟင်းခါးလေးရော . . . ကပြား ရိုက်ချက်လေးပါ ရသာစုံသွားအောင် အများဆန္ဒအရ ရိုက်ပေးတာပါ ဟဲ ဟဲ”

“မင်းကို . . . မမလေးနဲ့ တိုင်မယ်။ ခပ်နာနာ အထုပ် ရအောင် တိုင်မယ် . . . ”

“တိုင်လေ . . . ရှင့်ကိုလည်း ဂရင်းက တိုင်မှာပဲ . . . ”

“ဘာကွ . . . မင်း ကို ငါ ဘာလုပ်လို့လဲ . . . ”

“လုပ်တာမလုပ်တာ အသာထားလေ။ ရှင့်ကို ကျွန်မ ရိုက်လိုက်တယ် ဆိုကထဲက ရှင့်အပြစ်က ကျွန်မပါးစပ်ထဲမှာ ရှိတယ် သဘောပေါက် . . . ”

▣ ချည်မွန်စာပေ

“တောက် . . . ငါကွာ . . . ”

“အံ့မယ် . . . ရှင်က . . . ”

“မောင်မျိုး . . . ”

အနီစက်ခေါ်သံကြောင့် မောင်မျိုးပြေးထွက်မည်ပြင်ပြီးမှ သတိရကာ ခေါင်းကိုအုပ်ထားသည့် သူ့လက်တွေကို ဖျတ်ခနဲခွာချ သည်။

“လာပြီ အစ်ကိုလေး . . . ”

ပြီးမှ အသံပေးကာ ဂရင်းကို ခေါ်သနှင့်ပြန်ကြည့်၏။

ဂရင်းကပြုံးနေလျက်

“ကပြားမုန့်ဟင်းခါးလေးစားဖြစ်အောင်စားနော်။ ပြီးမှ အလုပ်သွားပေါ့” ဒီးကပြားမကို နုတ်နုတ်ပင်စားပစ် လိုက်ချင် သော်လည်း . . .

x x x

“တကယ်ဆို . . . ဂရင်းဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူး . . . ”

“ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်သင့်ရမှာလဲမမရဲ့။ သူကမမယောက်ျား ခရင်းရဲ့ ခဲအိုဆိုပြီးတော့ တစ်အိမ်တည်းအတူနေတာ။ မုန့်လုပ်စားတာလောက်တော့ ဖိတ်ခေါ်သင့်တာပေါ့ . . . ”

“အဲဒီ မုန့်ဟင်းခါးကိုလဲ မမ မကြိုက်ဘဲနဲ့ အားလုံးကြိုက်

▣ ချည်မွန်စာပေ

တယ်ဆိုပြီး ဂရင်းတမင်ထချက်တာ . . .

“တမင်မဟုတ်ပါဘူးမမရယ် . . . ဂရင်းတကယ်ကြိုက်လို့ပါ။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဂရင်းအကြိုက်ဆုံးသွားရည်စာပဲ။ မမကလဲ ပျက်နှာချင်းဆိုင် စားလိုက်ရတာလေးကို”

“မမသဘောကို ဂရင်းသိသားနဲ့ကွာ”

မွန်တေတေဖြစ်နေသည့် ခင်မိန့်မိန့် မေးစေချွန်မွတ်မွတ်လေးကို ဂရင်းက သူ့ဘက်ဆွဲယူတာ

“ဒီမှာကြည့်ပါအုံးမမရဲ့ . . .”

ခင်မိန့်မိန့်ပျက်နှာ မကြည်မလင်နှင့်ကြည့်၏။

“ဂရင်းက မမရဲ့အလုပ်သမားလားဟင် . . .”

“ဟို . . . ဂရင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ . . .”

ဒီလိုပြောတော့ ခင်မိန့်မိန့်ပျက်နှာပျက်လေသည်။

ဂရင်းဟာ . . . ချမ်းသာကြွယ်ဝသော ဘော့စ်တစ်ဦးရဲ့ သမီးပါတကယ်တော့ မစ္စတာဂျိမ်းစ်ဟာ ကိုယ်ရဲ့ ပထွေးသာတော်လျက် ဂရင်းရဲ့ဖခင်အရင်း . . .

ကိုယ့်အပေါ်ချစ်ခွင်လွန်း၍ . . .

ပြီးတော့ . . . မြန်မာဖြစ်သောသူ့မိခင်၏ မြန်မာပြည်ဆိုတာကို စိတ်ဝင်စားလွန်း၍ အားလုံးကိုထားခဲ့ပြီး လိုက်လာရှာသူ။

“ဂရင်းလေ . . . မာမီက မြန်မာနိုင်ငံအကြောင်း တဖွဖွပြော တယ်။ ဒယ်ဒီကိုမချစ်ဘဲ လက်ထပ်ခဲ့ရပြီး

မြန်မာနိုင်ငံကို မပြန်နိုင် တော့ပေမယ့် ဂရင်းကိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် လိုက်ပြချင်သေးတယ် လို့အမြဲပြောခဲ့တာသိလား . . .”

ဂရင်းမွေးတော့လည်း မြန်မာစကားကို အရင်တတ်ခဲ့ရတာ ဒက်ဒီနဲ့ သိပ်နီးနီးမှမနေခဲ့ရတာ။ မြန်မာစကားကို မြန်မာတစ်ယောက်လိုပြောတတ်အောင် မာမီက အချိန်ရှိတိုင်း ဂရင်းနဲ့စကားတွေအများကြီးပြောခဲ့တယ်။ မာမီဆုံးပြီး မကြာသေးခင် မမတို့နဲ့သိခဲ့ရတာပေါ့။ ဂရင်းလေ အန်တီခင်ကို မာမီလိုပဲချစ်တယ်။ မာမီးသွားတော့ မြန်မာတွေဆိုရင် မာမီကိုယ်စားပိုချစ်တယ်။ အန်တီခင်ကရော မမကရော ဂရင်းကိုလည်းအရမ်းချစ်ပြီး ကြင်နာခဲ့တာကိုး”

ဒီစကားတွေကို ဂရင်းအမှတ်ရတိုင်း ပြောနေတတ်သူပါ။ မြန်မာနိုင်ငံရောက်လာကြမှ အလွမ်းပြေသွား၍ လားမသိ ဒီစကားတွေ မကြားရသေးဘဲရှိတာ . . . ပျော်နေပုံလည်းရသည်။

“ဒီစကားတွေ . . . နောက်ဘယ်တော့မှမပြောနဲ့ဂရင်း။ ဂရင်းက မမရဲ့ညီမလေး . . . မမ ဂရင်းကို ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ပွားလေးလို ချစ်တယ်”

ဒါဆို . . . ဂရင်းရင်ထဲမှာ ဖြစ်လာတဲ့အတိုင်း လုပ်ခွင့်ပြုပါမေ . . . မမခိုင်းမှ ခေါင်းညိတ်လုပ်ရတာ . . . မမ မကြိုက်မှာစိုးလို့ ဖတ်ပုငြိမ်နေရတာမျိုး ဂရင်းမဖြစ်ချင်ဘူး . . .

“ဂရင်း . . . ဘာတွေမျိုးသိပ်ထားရလို့လဲ . . . ပြောလေ”

“မမနဲ့ ကိုကြီးနီတို့ကို ပြေလည်စေချင်တယ် . . .”

“ဟာ . . . မဖြစ်ဘူး။ ဒီကိစ္စတွေကို သိရက်နဲ့ မင်း ဒီစကားမျိုးမပြောသင့်ဘူး ဂရင်း . . .”

“အဲဒီ အတိတ်ကိုပြန်လှန်နေလို့ . . . မမတို့ခုလို စိတ်ဆင်းရဲနေကြရတာ။ ဂရင်းမမကို ကိုယ်ချင်းမစာလို့ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး နော်။ လူတိုင်းမှာ အတိတ်ဆိုတာ ရှိကြတာပါပဲမမရယ်။ အနိတိခင် လိုပဲ ဂရင်းရဲ့မမအဖို့ အတိတ်ဆိုးတစ်ခုရှိခဲ့တယ်။”

“ဒါဆိုလဲ ခံစားရတာချင်း မတူလို့ဘဲဖြစ်မယ်ဂရင်း။ မမခံစားခဲ့ရတဲ့အတိတ်ဟာ . . . ဘယ်သူနဲ့မှမတူခဲ့ဘူး။ သိပ်ကိုခါးသီးခဲ့တယ် . . .”

“မမတစ်ယောက်ထဲမှ သိပ်ကိုခံစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မမရဲ့အတ္ထုပ”

“ထားလိုက်ပါတော့ . . . ဒါပေမယ့် မမ အဲဒီအတ္ထုကိုပဲ မြတ်နိုးတယ် . . .”

“ကောင်းပါပြီမမရယ် . . . ဂရင်းမမကို နောက်ဘယ်တော့မှ စိတ်ဆိုးအောင် မလုပ်မိဖို့ကြိုးစားပါမယ် . . .”

ထထွက်သွားမည်ပြင်နေသည့် ဂရင်းလက်ကလေးကို ခင်မိန့်မိန့်လှမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“မမကို ခွင့်လွှတ်ပါ . . . နားလည်ပါညီမလေးရယ် . . . သူနဲ့

❑ ရည်မွန်စာပေ

ချစ်လည်စေ ချင်တဲ့ကိစ္စကလွဲရင်--မမ အားလုံးကို လိုက်လျောပါ့မယ် . . . မမ သူ့ကိုဘယ်တော့မှကြည်ဖြူနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ . . . ညီမလေးနဲ့ ထပ်ပြီးအချေအတင်မပြောပါရစေနဲ့ . . .”

x x x

တစ်ကိုယ်လုံးဖျင်းခနဲဖြစ်သွား၏

ဒီမိန်းခလေးကိုမြင်တိုင်း သူ့ရင်တွေအဆမတန်ခုန်နေတက်တာကိုလက်ခံနေမိရင်း ချစ်တယ်ဆိုတယ်ဆိုတဲ့အသိကိုလည်းအခိုင်အမာဆုံးလို့ယုံကြည်သည်

သူ့ခြေလှမ်းတွေအတိုင်း ရန်လေး မျက်တောင်မခတ်လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ခင်မိန့်မိန့်ဆိုသော မိန်းမလှလေး . . .

ကုတ်အင်္ကျီနက်ကိုအမြဲဝတ်ထားတက်တာ စတိုင်လ်တစ်မျိုးဆိုဖြစ်နေသည့်မိန်းမလေးနဲ့မှကိုမတူ . . .

ခုခေတ် ဆံပင်ရှည်တွေပြန်လည်ခေတ်စားနေကြပေမယ့် ခင်မိန့်မိန့်ဆံပင်တွေကပင်နဲ့အောက်နားထိသာအိတ်ခွေဝိုက်လျက် ရွှေညိုရိပ်သမ်းသည့်ဆံပင်တို့ . . .

မျက်မှန်နက်အောက်ကနီမြန်းသည်နှုတ်ခမ်းပါးလေးများနှင့် နှုတ်အင်္ကျီအနက်ဝတ်သော အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်ဟန်ဒီဇိုင်းတတ်

❑ ရည်မွန်စာပေ

U.S.A မင်းသမီးတစ်ယောက်နှင့်ပင်အတူတူနေပြန်သည်။

ရန်လေး အဲဒါလေးကိုပဲ မက်မောတာ...

ခက်သွက်သွက် ခါးမတ်မတ်
လမ်းလျှောက်တာကမန့်ပဲကြည့်ကောင်း နေသည်။

ဒီမိန်းခလေးမှလွဲ၍... သူ့နှလုံးသားကို လှုပ်ရှားတုန်
ယင်စေ နိုင်မည့်မိန်းခလေးမျိုးရှိနိုင်တော့မည်မထင်...

အဲဒီလောက်ထိ စွဲလမ်းတာ...

အိမ်ထောင်ရှိပေမယ့်... သူတို့ဇာတ်လမ်းကို ရန်လေး အားလုံး
နီးပါး သိထားသည်။

ခုချိန်ထိ မွဲတစ်ပေါက်မှမစွန်းသေးပါသည့်... သူမကို
စိတ်ကစွဲလမ်းဆဲရှိပေမယ့်... တင်မာလွန်းသောဆက်ဆံမှုများကြောင့်
သူ ကိုယ်ရှိန်သတ်ထားမိခဲ့သည်။

ခုတော့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်

“ဘယ်လဲကိုကို... အန်တီက... ခေတ်နဲ့တူတူပြန် ခဲ့ရ
မယ်လို့ မှာလိုက်တာ”

“ဖျက်ခနဲထလိုက်မိသည် သူ့လက်မောင်းကို ခေတ်က ဆွဲထား
၍ မာမိနဲ့အကျပ်ကိုင်သည်။

ရန်လေးကြည့်ရာကိုလည်း ချက်ချင်းလှည့်ကြည့်၏

မျက်နှာကလေးကွက်ခနဲ ပျက်သွား၏

မျက်မှန်နက်အောက်က ပြူဖွေးသောအသား ချွန်ကော့

နေသည့်နာတ် နှုတ်ခမ်းနိမ့်နိမ့်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကမြင်ရရုံနဲ့ပင်
နာလိုချင်စရာကောင်းနေပြီ...

“ကိုကို...”

ခေါ်သံက ဆောင့်ဆောင့်ထွက်လာ၏

သူက ဘယ်သူမို့လို့ ဒီလောက်ငမ်းနေရတာလဲ... ခေတ်ရှိနေတာ
ဧတိရသေးရဲ့လား...

“ခေတ်ကလဲကွာ... ဒါ ကိုယ့်လွတ်လပ်ခွင့်ပဲ...

ဆာရီး...”

ခေတ်ကျေနပ်တာ မကျေနပ်တာ ဂရုစိုက်ဖို့သတိမရ...

ဘယ်ဆို--ခေတ်က--မိဘတွေသဘောတူစေ့စပ်ပေးတော့မယ့်
အရည်အချင်းတွေဖိတ်လျှံနေသည့် မိန်းခလေး...

ထပြန်သွားရခက်...

ထိုင်နေရတော့လည်း... ကိုယ့်ထဲမှနေ၍ ဒီပြင်မိန်းခလေး
ငမ်းနေတာ ခေတ်ဘယ်လိုစိတ် သဘောထားကြီးကြီးထား

ကြည့် နေနိုင်ပါ့မလဲ...

“ပြန်ရအောင် ... ခေတ် ...”

“ဘယ်လို ...”

“ပြန်ရအောင် ...”

“အို... ခေတ်မှ... ရေခဲမုန့်မစားရသေးတာ...”

“ဒါဆို ... ခဏနော်...”

“ဟင်...”

သူ့ကိုထား၍ ဟိုမိန်းမဆီသွားတော့မည်ထင်လျက် ဒေါသထွက်နေသော သူ့အား ခုနစ်ခန့်ခန့်ဆဲ ရန်လေးက တိုက်ထဲဘက်ဆီလျှောက်သွားတကြောင့် သက်ပြင်းမောလေးချ၍ အသာငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

တစ်ယောက်ထဲကျမှ... ဟိုစားပွဲမှာ... မုန့်ထိုင်နေသည့် မျက်မှန်နက်နှင့် အမျိုးသမီးဆီပြန်ကြည့်မိလိုက်သည်။
ညကြီးမင်းကြီးများ မျက်မှန်နက်တပ်လို့...
တမင်သက်သက် ဆတန်ထွင်ကာနေမှာ...
ဒါမှမဟုတ်--မျက်လုံးတွေနားမှာအနာရှိလို့လား...

မျက်လုံးတွေပဲစေ့စောင်းနေလို့လား...
ကိုကိုကတော့သိနေသလိုပင်၊ သိတာမှ ရိုးရိုးသားသားသိတာ မဖြစ်နိုင်...

သူ့ကိုမြင်လိုက်မှ ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်သွားလိုက်တာ...
တွေးရင်း မသိကာစိတ်ဝင်လာကာ ရန်လေးဝင်သွားသည့်တိုက်သို့စိုးရိမ်မကင်းလွမ်းကြည့်နေမိသည်။

x x x

“ဒေါက်... ဒေါက်...”

တံခါးခေါက်သံ...

ရည်မွန်စာပေ

ရာရင်းတွေပြုစုနေရင်း အိပ်ချင်လာတာနဲ့ အိပ်ရာထဲဝင်တာဆန့်ကျင်ရုံရှိသေးတာမို့ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ဒေါက်ဒေါက်... ကိုကြီးနီ...”

တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ ဂရင်းအသံပါ ပါလာတော့ ထထိုင်ထိုင်မိသည်။

“ဂရင်း... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ...”

“တံခါးဖွင့်ပါအုံး... ကိုကြီးနီ... အရေးကြီးလို့...”

တံခါးဝမှာ ညဝတ်အင်္ကျီဖားရားကြီးအပေါ် ခြုံစောင်တစ်ခုညှိသိုင်းခြုံထားသည့်ဂရင်းကို စိုးရိမ်သောမျက်နှာနှင့် မြင်လိုက်ရသည်။

“အကိုကြီးနီ... မမခုထိပြန်မရောက်သေးဘူး... အဲဒါလုပ်ပါအုံး...”

အနီဝက်နာရီကြည့်တော့ ဆယ်နာရီထိုးတော့မည်။

“သူကဘယ်သွားတာလဲ...”

“ဒီမှာ dream card သူက ဟန်းဖုန်းကိုင်တာမဟုတ်တော့ဘဲ ဘယ်သွားသွားနေရာကိုတော့အမှတ်တရပေးထားခဲ့တာချည်းပဲ...”

အဲဒီနေရာ... ကိုကြီးနီသိလားဟင်...”

လိပ်စာကပ်လေးထိုးပြရင်းဂရင်းကမျှော်လင့်စွာကြီးမေးနေသည်။

အန်တော်လေးဆိုတော့ ဝေးတယ်လို့လဲမဆိုသာပါဘူး...

ရည်မွန်စာပေ

ဝီလူတွေက ပွဲစားလောကသား တွေပဲ--သူနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်
လို့လဲ..."

"ဂရင်းမသိဘူး... အစက သူလဲမသွားတော့ဘူးဆိုထိုင်မ
တာပဲ... ပြီးမှဘာစိတ်ကူးပေါက်သွားလဲမသိဘူး... ခုနစ်နာရီထိ
ပြီးကတည်းက ထွက်သွားတာ"

"သွားရတာနည်းနည်းလွမ်းတော့ နောက်ကျတာဖြစ်ပါလိ
မယ်... ခဏလောက်..."

"ခဏမှ စောင့်မကြည့်ပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးနီရယ်... မမက
ဂရင်း စိတ်မချဘူး ကိုကြီးနီလိုက်သွားလိုက်ပါနော်..."

"လိုက်သွားလဲ ညည်းမမက ... ကိုယ့်ကားကိုစီးတာ
မဟုတ်ဘူး မျက်နှာချင်းဆိုင်တာနဲ့ ရန်ဖြစ်တော့တာ..."

တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်မက ခံခဲ့ရပြီးပြီမို့အနီစက်တကယ်ကို
လိုက်ချင်တာ...

ညကြီးအချိန်မတော်သွားတာလာတာ ဒီလောက်အတင့်
တာလဲမကြိုက်ပါ...

မသက... ဂရင်းနဲ့ နှစ်ယောက် သွားတော့မ
ဘူးလား... ကိုယ်ကလဲ... ကိုယ့်ရဲ့အိမ်သူသက်ထားရယ်လို့
သဘောမထားခဲ့တာ အမှန်...

"သူလဲ... သူ့ကားမောင်းတာပဲဟာ... စောင့်ရှောက်
ပြီးခေါ်လာရုံပဲ... နော်... လိုက်သွားပါကိုကြီးနီရယ်..."

ဂရင်းကတောင်းပန်နေရှာသည်။

သူ့ကားသူမောင်းတာပေမယ့် ဟိုတစ်ခါလိုဆိုဘယ်နှစ်လုပ်
လဲ ကိုယ့်မှာသာ အလကားကောင်ကြီးဖြစ်လို့

"ဟိုကြီးနီ... မမက... ကိုကြီးနီလက်ထပ်ထားတဲ့ဇနီးနော်..."

တွေဝေနေသည် အနီစက်ကိုကြည့်ကာ
ရင်းမျက်နှာလေးနီ လာလျက် စိတ်မရှည်သံလေးပါလာ၏

"ဒါဆို... သွားမယ်... ညည်းပါလိုက်ခဲ့..."

"အို... မလိုက်ချင်ပါဘူး... မမတောင် တစ်ယောက်တည်း
သွားလာနေတာ ဂရင်းကအာခိုက်တော်ကြီး ကိုကြီးနီနဲ့ထွက်လို့
တောင်းမလား"

ဝင်းမှ အပြောကော...

နောက်ဆုံးတော့ အနီစက်ကတစ်စီးနှင့် လမ်းပေါ်ရောက်
လာရတာပါပဲ ...

x x x

ခေါင်းထောင်ဖို့ဘယ်လိုမှကြိုးစားမရ

"ခင်မိန့်မိန့်..."

"ခေါ်ခင်မိန့်မိန့်..."

ခေါ်သံတွေ... သူသိထားသူတို့အသံ... လုံးဝမသိခဲ့

ဘူးသည်အသံ သူ့ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုခပ်ဖွဖွဆွဲယူ၍ တယုတယခေါ်
နေသည် မိန်းမသံတွေလည်းကြားနေရင်းသတိမလစ်အောင်
မနည်းတင်းထားသည့် ကြားက ... အသံတွေကဝေးသွားလိုက်
နီးသွားလိုက်...

ဘယ်လိုဘယ်ပွဲမျိုးတက်တက်... ဘယ်သူ့ကြောင့် ပဲဖြူ
ဖြစ်သူမအရက်မသောက်ပါ... မူးယစ်ရီဝေတက်သောအချို့ရည်မျိုး
ကို ပင်မသောက်တက်...

ကျန်းမားရေးနှင့်ပတ်သက်၍လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်
သည် ဒါ... လုပ်ကြံမှုလား...

လုပ်ကြံရအောင်... ဒီပွဲမှာသူမအတွက် မသင်္ကာသူတစ်
ယောက်တစ်ယောက်မှမမြင်မိပါ...

ဒေါ်ရူပဇ္ဇာလည်း... သူ့ကိုတလေးတစားဖိတ် ကြား၍
ကြိုဆိုမည့်ခံခဲ့ကြသည့် အရာရှိအရာခံနှင့် လူကြီးတွေပင်

လုပ်ငန်းသဘောအရ... ပါတီပွဲမျိုးဖြစ်သွားရမေမယ်
တကယ့်အေးအေးဆေးဆေး ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပဲ

ခေါင်းတွေပြောင်းဆန့်အောင်ချာချာလည်မူးဝေနေသည့်
ကြားက ခင်မိန့်မိန့်အဖြေကိုမရမကရှာကြည့်ရင်း သတိကိုကိုယ်နှင့်
မကွာအောင်ထိန်းချုပ်ထားမိဆဲ

“သူ့ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ ... ပပရယ် ...”

ရည်မွန်တလေ

“ရုတ်တရက် ဦးကျောက် ရှောင် ဖြစ်သွားတာလားမသိဘူး”

ဒါဖြင့်ဆရာဝန်ခေါ်မလား... ဆေးခန်းပို့မလား...

သူ့အိမ်က ဖုန်းနံပါတ်ခေါ်ပြီး အကြောင်းကြားတာကောင်မလား”

အသံတွေထေးထွေးသလို... ခင်မိန့်မိန့် ဘယ်လိုပင်
အကြိတ်ထားထား... သတိတရားထို့တရားစက်စွာပြေး
သွက်သွား
လေပြီ...

တအင်းအင်း လှုပ်ရှားမှုရှိနေသည့်ကြားမှ လုံးဝငြိမ်သက်
သွားသော ခင်မိန့်မိန့်ကိုလူတို့ခေါ်ကာ ပွဲတစ်ခုလုံးမှာရှိသမျှလူတွေ
ချက်နာပျက်ကုန်ကြသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ... ခေါ်လို့မရတော့ဘူး...”

“ဟာ... ဒေါ်ခင်မိန့်မိန့်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... ကိုစက်ရော”

ရုတ်တရက် လူငယ်တစ်ယောက်တိုးဝင်လာလျက် ကိုစက်ဆို
သူ့ကိုလိုက်ရှာရင်း ခင်မိန့်မိန့်နားကပ်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... သူ့အမျိုးသားက အနီစက်တဲ့...
မောင်ရင်နဲ့ရင်းနှီးလား...”

“ရင်းနှီးတာပေါ့ဗျာ... ကိုစက်ရော... မပါဘူးလား...”

သူ့ဘာ ဖြစ်တာလဲ...

“မသိပါဘူးကွာ... မမတို့နဲ့တစ်ဝိုင်းတည်းထိုင်ပြီး...

အအေးသောက်နေကြတုန်း... မူးတယ်... လို့တစ်ခန့်ပဲ

ရည်မွန်တလေ

ပြောပြီး... မောက်ကျသွားတာ... "

"ဟေ... မောင်ရန်လေးပါလား... မင်းနဲ့သိရင် သူ့ဖုန်းနံပါတ်ပေးကွာ... လှမ်းဆက်ရအောင်... အန်ကယ်နဲ့ကုသိတာမကြာသေးတော့... လိပ်စာတောင်အလွတ်မရဘူး... ရန်လေးမျက်နှာတစ်ချက်ပျက်ကာချက်ခြင်းပြန်ထိန်း၍...

"ညနေကပဲ... ကိုစက်နဲ့ဒက်ဒီ... အလုပ်ကိစ္စနဲ့... ပဲခူးကိုထွက် သွားကြတယ်... ဒယ်ဒီတော့ပြန်မရောက်သေးဘူး... ဒါကြောင့် ခုနက အံ့ဩပြီးကျွန်တော်ကိုစုတ်ကိုလိုက်မှာတာပေါ့... ဒီပွဲမှာ စုံတွဲတွေသာအတက်များမှာလို့... ကိုစက်များပြန်ရောက်လာသလား လို့..."

ရန်လေးကမလိုအပ်ဘဲ အရှည်ကြီးပြောနေသည်။

"ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ..."

"သူ့ကို... ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အိမ်ပြန်ပို့ပေးလိုက်ပါမယ်... ဘာမှမပူပါနဲ့... ကျန်းမာရေးကတော့ အိမ်ကျမှ... သူ့အိမ်သားတွေ စီစဉ်ကြပါလိမ့်မယ်။

အားလုံးတစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကြ၏။

"သူကသူ့ကားနဲ့သူတစ်ယောက်တည်းလာတာ"

"ကျွန်တော့်မှာဒရိုက်ဘာပါပါတယ်... ဒေါ်ခင်မိန့်မိန့် ကားကို ကျွန်တော့်ဒရိုက်ဘာကမောင်းပြီးနောက်ကလိုက်ခိုင်းမှာပါ..."

"ကဲ... ဒါဆိုလဲ... သူ့အိမ်အရောက်မင်းပဲလိုက်ပို့ပေး"

လိုက်ပါ တော့ကွယ်..."

"မောင်ရန်လေး... အန်ကယ်... စိတ်ချမယ်နော်..."

မိဘအချို့အဝါရှိပေမယ့် ရန်လေးအပေါ်မဝံ့မရဲရှိရရင်း ခြံပိုင်ရှင် ဒေါ်ရူပါက တာဝန်အရ... ခပ်ရိုင်းရိုင်းပဲပြောလိုက်ရပါ၏။

"ဟဲ့... မင်းက... ဘာလုပ်နေတာလဲ... ကာဆီး... "

ကာဆီးနဲ့... ဖိုးကံ... "

ဒေါ်ရူပါက သူ့ခြံအလုပ်သမားလေးကိုအားမရသလို လှမ်းဆူမိသည်။

ရန်လေးက ခင်မိန့်မိန့်ကို ပွေ့ထွက်လမ်းမှာသူက ပေကပ်ကပ်... ကာရပ်သလို...

"ဟဲ့... ဖယ်ပေးလိုက်လေ... ငါတယ်... ပုလင်းနဲ့လှမ်းထု လိုက်ရ..."

ခင်မိန့်မိန့်အတွက်လည်းစိတ်ပူနေသည်မို့ တစ်စုံတစ်ရာပြော ချင်နေသည့်ဖိုးကံမျက်နှာကိုအကဲမခတ် မိဘဲ... ဒေါသတွင်တွင်ထွက် နေ၏။

ရန်လေး... ဖိုးကံကိုတစ်ချက်စူးစူးကြည့်၍ ခင်မိန့်မိန့်ကို

ကားဆီခေါ်လာခဲ့၏။

ဒေါ်ရူပါ နှင့် ဦးဇေယျာတို့အပြင် သူတို့နောက်က လူတစ်ချို့ လိုက်ပို့ကြလေသည်။

"ဟာ..."

ခင်မိန့်မိန့်ကားနောက်မှာ ဦးထိုးရပ်ထားသည့် မဲနက်ပြောင်လက်နေသောကားကပ်စီး...

စပွဲရှုပ်အဖြူဖြူမှာ လယ်သမားကောင်နက်နှင့်ဘောင်... ချည် အနက်ဝတ်... လူတစ်ယောက်

ကားကိုမှီရပ်လျက် အေးဆေးစွာ လက်ပိုက်၍ သူ့ခြေလှမ်းတွေကိုမမှီတ်သန်သောမျက်လုံးတို့နှင့်စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဟာ... ဟိုမှာအနီစက်...”

သူ့ကိုသိသူတွေက ရှင်းပြမှုအလှအယက်ရှေ့တို့လာ ကြသည်အဲဒီ အုပ်စုအနားရောက်ပြီးမှ သူ့အသားနောက်ပြန်ဆုတ်၍ ရပ်စောင့် နေသည်ကိုတော့ဘယ်သူမှမသိလိုက်ကြပေ။

ရန်လေးမျက်လုံးတွေတဝင်းဝင်းလက်ရင်း ခင်မိန့်မိန့်ကို ပိုင်နိုင်စွာပွေ့ထားလျက် သူ့ရှေ့တည့်တည့်သို့တိုးလာ၏

နှစ်ယောက်သားသည်ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့၍ အတန်ကြာစူးစိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။

“မင်းသိလား...”

ရန်လေးက အရင်းအဖျားမရှိသောစကားကိုဆိုသည်...

“သိတယ်... ကိုယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး... ကျေးဇူးတင်တယ်...”

အနီစက် မရယ်မပြုံးနှင့်ပြန်ဖြေသည်။

“မင်းထက်ပိုတယ်ဆိုရင် ယုံလား...”

ရည်မွန်စာပေ

ရန်လေးမေးသံက အေးစက်နေသည်။

“ရတနာနည်းနဲ့ယူရတာ အချစ်လို့မခေါ်ပါဘူးကွာ... ဒါပေမယ့်... ဒါမျိုးကိုယ်မလုပ်ရဲဘူးလေ... မင်းကိုချီးကျူးပါတယ်...”

လူတွေဝိုင်းဝန်း အံ့အားသင့်နေကြသည်။

နောက်က အပြေးအလွှားရောက်လာသည့် ဖိုးက တစ်ယောက်သာ ရန်လေးခိုင်းသည့်အတိုင်း သူ့ကိုယ်တိုင် ခင်မိန့်မိန့်သောက်မယ့်အအေးထဲမှာ အိပ်ဆေးတွေခပ်ထားခဲ့သူဖို့ သက်ပြင်းခိုးလေးချလိုက်သည်မှလွဲ၍ အံ့သြနေခြင်းမရှိ...

အနီစက်က... သူ့ကားတစ်ခါးကိုဆွဲဖွင့်ကာ

“ကိုယ်ပဲခူးကပြန်လာပြီဆို တော့... မင်းလိုက်ပို့ဖို့မရှိတော့ပါဘူး... သူ့ကို ဒီထဲမှာထည့် လိုက်ပါ...” သူပြောခဲ့အတိုင်းအနီစက်က ခပ်ရိုရိုဆိုသည်။

ရန်လေး သတိမေ့နေသည့် ခင်မိန့်မိန့်ကို နှမြော်ခြင်း မြတ်နိုး

ခြင်း နှင့် ကြေကွဲခြင်းများရောပြတ်စွာကြည့်ကာ အနီစက်ကားထဲကိုဖြည်းဖြည်းလေး စာယူတယူချပေးသည်။

ရန်လေးမျက်လုံးနဲ့ အပြုအမူတွေကြောင့် အားလုံးသဘောပေါက်သွားကြသည်။

အနီစက်၏သဘောထားကြီးပုံကို အံ့သြနေကြသလောက်

ရည်မွန်စာပေ

ရန်လေးကြံစည်ပုံကိုလည်း မတွေးရဲနိုင်အောင်ဖြစ်သွားကြရသည်။

တကယ်ဆို... ရန်လေးဆိုသည့် နိုင်ငံခြားသဘောတရားရာရှိ
တစ်ယောက်သည်... မိန်းမတစ်ယောက်ကို
ဤမျှခဲယဉ်းစွာရယူရန် ကြိုးစားဖို့မလိုဘူးထင်ပါသည်။

သူကတော့ဘယ်သူမျှန်နာမည်မကြည့် ဘယ်သူဘယ်လို
မျက်လုံးမျိုးတွေနှင့်ကြည့်နေတာကိုမှ ဂရုမစိုက်စွာ

“မင်းလက်ထဲမှာရှိပေမယ်... မင်းနဲ့မထိုက်ဘူးဆိုတာ
သဘောပေါက်”

“မင်းကိုယ်မင်းသဘောပေါက်အောင်ကြိုးစားပါအုံး...
ကိုယ်လစ်ပြီနော်...”

အနီစက်က ကားကိုကွေ့ပတ်၍ မောင်းသူနေရာမှဝင်ထိုင်
မည်ဖြုပြီးမှ

“အန်ကယ်... သူ့ကားကို မနက်ကျမှ ကျွန်တော်လာ
ယူပါမယ်...”

“ဟာ... ရတယ်... စိတ်ချလက်ချသွားတူမောင်...
မိန်းခလေးကို ဆေးခန်းအရင်ဝင်ပြလိုက်ရင်ကောင်းမယ်
ထင်တယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးထင်ပါတယ်ခင်ဗျာ... ခွင့်ပြုပါအုံး
...”

သူ့ကားဆီသွားနေပြီဖြစ်သော ရန်လေးက လည်းပြန်

▣ ရည်မှန်စာပေ

အကြည့် နှင့်မျက်လုံးချင်းဆုံကာ ခပ်မဲ့မဲ့တစ်ချက်ပြုံး၍
အနီစက်ကားပေါ် တက်လိုက်သည်။

x x x

“ဟင်... ကိုကြီးနီ... မမဘာဖြစ်လာတာလဲဟင်...”

“ဘာမှစိုးရိမ်စရာမရှိဘူးဂရင်း... နောက်မှရှင်းပြ
မယ်...”

လူတစ်ယောက်လုံးကိုပွေ့၍ အပေါ်ထပ်ရောက်သွားဖို့ရာ
အခက်အခဲရှိသည်မို့အနီစက်အောက်ထပ်က စာကြည့်ခန်းထဲပဲ
သွေ့ခေါ်လာခဲ့သည်။

မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် ဂရင်းကပ်ပါလာရှာသည်။

စာကြည့်ခန်းထဲက တစ်ယောက်အိပ်ကုတင်ပေါ်အသာချ
စာရေးစိုးထဲက သောက်ရေတစ်ခွက်ခပ်ယူလိုက်သည်။

“မမ သတိမေ့နေတဲ့ဥစ္စာ ကိုကြီးနီရေတိုက်မလို့လား...
ဂရင်းဆရာဝန်ခေါ်လိုက်မယ်လေ...”

“နေဘိုး”

ပြောပြောဆိုဆို လက်ထဲကကိုင်ထားသည့်ရေခွက်ထဲက ရေတွေကို
ဆီခိနဲ့မိန့်မျက်နှာဆီသို့ခပ်ကြမ်းကြမ်းပက်ပစ်လိုက်သည်။

ခပ်မိန့်မိန့်တွန့်ခနဲဖြစ်သွားတာမြင်လိုက်ရင်း

▣ ရည်မှန်စာပေ

“သူနဲ့ဆွေးနွေးစရာရှိတယ် . . . ဂရင်း . . . သူ့အတွက် အဝတ်အစားလဲဖို့ . . . စားဖို့သောက်ဖို့ပြင်ပြီးစောင့်နေ . . .”

“ဟုတ် . . .”

သတိရလာတာမြင်ရပြီးပြီမို့ ဂရင်းစိတ်ချလက်ချပဲထွက်လိုက်သည်။

“အင်း . . .”

မျက်နှာပေါ်မှာအေးခဲနေဖြစ်လျက် စပ်ဖျင်းဖျင်းဖြစ်သွားသည့် အထိအတွေ့ကြောင့် ခင်မိန့်မိန့်သတိဝင်လာသည်။

မူးနောက်ရီဝေသော မျက်လုံးတွေကို အားယူဖွင့်စဉ် ဖန်စပ်ရုံသည်မို့ မျက်နှာထက်ကို လက်နှင့်သပ်ချလိုက်တော့ရေတွေ “ဟင် . . .”

ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဘာဖြစ်နေသည် မတွေးမိနိုင်မီ သတိတရာကြောင့် ငေါက်ခနဲထထိုင်ပြီးသား ဖြစ်သွား၏။

သူမသည် အိပ်ရာထက်တွင် ရောက်နေလျက် ရှေ့တည့်တည့်မှာ အနီစက်စာကြည့်စားပွဲက ကုလားထိုင် နောက်မှီမှာ လက်တစ်ဖက် ဆန့်ထောင်လျက် လက်တစ်ဖက်က ခါးထောက်၍ ပွဲတေတေ ကြည့်နေသည်။

စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆက်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်နှင့် မျက်လုံးတွေ ချာချာလည်၍ ယိုင်ချင်သလိုလို ဖြစ်သွား၏။

သူမကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်တွေးကြည့်လိုက်သည်။

❑ ရည်မှန်စာပေ

ဒေါ်ရွှေပတို့ရဲ့ပါတီမှာ ရိုးရိုးအချို့ရည်တစ်ခွက်သောက်ပြီး သူမခေါင်းမထောင်နိုင်တော့တာ . . .။

ဘာတွေလဲ . . . ဘာတွေဖြစ်တုန်တာလဲ . . .။

အိမ်မှာပြန်ရောက်နေပြီဆိုတာ သိပေမယ့် . . . ဒါကိုယ့်အိပ်ခန်းမှ မဟုတ်ပေပဲ။

အနီစက် လက်ပိုက်ပြင်ရပ်လိုက်ပြီး

“မင်းကို . . . မေးစရာရှိလို့ စောင့်နေတာ . . .”

“မမေးနဲ့ . . . ကျွန်မအနားယူချင်ပြီ . . .”

“အိပ်ဆေးနဲ့ဖျော်ရည်တွေသောက်ပြီး မင်းတစ်လမ်းလုံး အိပ်လာတာပဲ လောလောဆယ် အနားယူဖို့မလိုပါဘူး . . .”

“ဟင် . . .”

ခင်မိန့်မိန့် အလန့်တကြား မော့ကြည့်သည်။

နာရီကိုကြည့်တော့ ဆယ့်တစ်နာရီခွဲပြီးနေပြီ။

“ကျွန်မ သောက်တဲ့အအေးထဲမှာ အဲဒါတွေ ဘယ်သူခတ်ထားလဲ။ ရှင့်ကို ဘယ်သူပြောတာလဲ . . .”

“မင်း . . . ပါတီမှာ ရန်လေးနဲ့အတူတွဲတက်နေပြီးတော့ အလေးကို မတွေးမိဘူးလား . . .”

“ရန်လေး . . .”

နားမလည်ပုံနှင့် ခပ်တိုးတိုးလိုက်ရွတ်နေလျက်

“သူ့အဲဒီပွဲမှာမရှိဘူး။ ကျွန်မသူ့ကိုမတွေ့ပါဘူး ရှင်မဟုတ်

❑ ရည်မှန်စာပေ

တာတွေ လာမပြောနဲ့ . . . ”

“ငါ . . . မင်းကို သူ့ရင်ခွင်ထဲက ဆွဲထုတ်လာခဲ့ရတာ အဲဒါမင်း သိလား . . . ”

“ဘာ . . . ”

ခင်မိန့်မိန့် ခြောက်သွားသွားပုံက ဟန်ဆောင်နေခြင်းမဟုတ်တာ သိသာပါသည်။

ဒါပေမယ့် အနီစက် မကျေနပ် . . . ။

ခင်မိန့်မိန့်ကို ရန်လေးရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မြင်နေရသည့် ကာလများအတွင်း လှုပ်ရှားခဲ့သော သူ့ရင်ထဲမှာ ဒေါသများ လှိုင်းစီးလျက်ရှိနေ ခဲ့တာ အားလုံးရဲ့ သိက္ခာအတွက် သူမျှသိခဲ့ရတာ . . . ။

အဲဒီလို မျိုးသိပ်ခဲ့လို့လဲ သူ့ကို အပေါ်ကြီးလို့ လူတော်များ များ သတ်မှတ်ကြလိမ့်မည်။

ဒီအတွက် . . . လုံးဝမကျေပ်နပ်ပါ။

“မင်းနဲ့ ရန်လေးရဲ့အခြေအနေကို ငါသိချင်တယ် . . . ”

“ရှင် . . . ဘာစကားပြောတာလဲ”

“မင်းနဲ့ငါ လင်မယားလုပ်တမ်းကစားနေတာကို စေ့စပ်စစ်ဆေးနေတယ် . . . မင်းအပေါ် အစွမ်းကုန်မျှော်လင့်နေတာလဲ ဒါကြောင့်ပဲ ဒီအကြောင်းတွေ မင်းကိုယ်တိုင် သူ့ကိုပြောပြဖို့ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးထားတာလို့ ငါထင်တယ်။

“ရှင် . . . ကျွန်မကို ဘယ်လိုမိန်းမစား ထင်နေလဲ . . . ”

“အပြီးအယာတတွေ သိပ်များပြီး အတ္တလွန်နေဆဲ ခပ်ကြောင်ကြောင် မိန်းမလို့ထင်တယ် . . . ”

“အဲဒါရှင်ဆန္ဒတွေဖြစ်မှာပါ . . . တစ်ခု သေချာနေတာက . . . ကျွန်မခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်ရုံမကလို့ ရူးသွားတာတောင် နှင်တို့မိသားစုကို မုန်းနေဖို့ကတော့ ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . . ဒေါ်ခင်မိန့်မိန့် ကျုပ်ဘက်က သည်း တစ်ခုသေချာပါတယ် . . . ခင်ဗျားရဲ့ အမုန်းတွေကြောင့် ဘယ်တော့မှ တုန်လှုပ်ခံစားရမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ခင်ဗျားရဲ့ မုန်းခြင်း၊ ချစ်ခြင်းကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားလို့”

“ဒါက ရှင်အပိုင်းပဲ . . . ရှင်ပြောချင်တာ ပြီးပြီမို့လား . . . ”

ခင်မိန့်မိန့်က သူ့ရှေ့က လှည့်ထွက်သွား၏။

“နေတုံး”

မညင်သာသော ဆောင့်ဆွဲခြင်း

စောစောက ရင့်သီးစွာ ထိုးနှက်ထားသော စကားလုံးတို့ အပေါ် အစွန်းဆုံးထိ ဒေါသဖြစ်ထားခြင်းတို့ လျှပ်တပြက် ပြေးဆောင်ကာ ခင်မိန့်မိန့်လက်တစ်ဖက် ရိပ်ခနဲ မြောက်တက်သွား၏။

“ဖြန်း . . . ”

အနီစက် ပါးတစ်ဖက် ပူခဲ့ဖြစ်သွား၏။

“ရှင်စကားပြောရင် လက်မပါဖို့ ကြိုးစားပါ အနီစက် ရှင် ကျွန်မကြားမှာ ဘာတစ်ခုမှ လိုတာထက် ပိုပိုမရှိဘူး။

အနီစက် ခင်မိန့်မိန့် တစ်ကိုယ်လုံးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲဖက် ဖပ်လိုက်သည်။

“မင်းဟာ ငါ့မိန်းမ မင်းလက်ကို ထိခွင့်မရှိဘူးဆိုတာ ယူဇွန် မရှိဘူး။ ရန်လေးလိုကောင်တောင် မင်းတစ်ကိုယ်လုံးကို ပွေ့ပိုက် ထားနိုင်ရင် ငါကပိုရမှာပေါ့ ဟုတ်ရဲ့လား . . . ”

“ရှင် ရှင် မညစ်မတ်နဲ့နော် လွတ်ကျွန်မကို . . . ”

ခင်မိန့်မိန့် မွန်းကြပ်စွာ ရုန်းကန်နေရင်း အတင် ထုနှက်ကန် ကြောက်နေမိသည်။

x x x

“အနီစက် ရှင် ကျွန်မကိုလွှတ်နော် ဒီလိုအကြမ်းဖက်လို့ ဘယ်တော့မှ မရဘူးဆိုတာမှတ်ထား ရှင်ကို မုန်းနေမှာပဲ မုန်းတယ် အို . . . ”

ဂရင်းအခန်းရှေ့အရောက် အတွင်းက အသံဗလံတွေကြောင့် ခြေလှမ်းတွေ တဲ့ရပ်သွားသလို တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာ၏။

“ဟိတ်”

နားနားကပ်ခေါ်လိုက်တာကြောင့် ရုတ်ရက် လန့်သွားတာ

ရည်မွန်စာပေ

ခရင်း “အမလေး” အော်မိတော့မလို့ပါးစပ်အပြုတွင် လက်ကြိုးတစ် ဆက်ကပါ ပါးစပ်ကိုပိတ်ပစ်လိုက်၍ ဆွဲခေါ်သွားလိုက်တာ . . .

ဂရင်း မောင်မျိုးလက်ထဲမှာ အရှုပ်ကလေးလို ပါသွားသည်။ လှေခါးခြေရင်းကျမှ မောင်မျိုးကလွတ်ပေး၏။

“လွတ်သွားသည်နှင့် ဂရင်းလက်တစ်ဖက်က မောင်မျိုးခေါင်း ခေါ် ဒေါက်ခနဲ ပြေးဆောင့်လေသည်။

“ပြော . . . ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ . . . ”

ညကြီးအချိန်မတော်မို့ ခပ်ကျိတ်ကျိတ် ရန်တွေ့ရသည်။

မောင်မျိုး . . . သူ့ခေါင်းသူပွတ်လျက်

“အံ့မာ . . . သူကများမေးရတယ်ရှ်သေး။ မင်းကရော . . . သူများလင်မယားရှိတဲ့ အခန်းရှေ့ ဘာသွားချောင်းတာလဲ . . . ”

ဖြူဖွေးသော မီးရောင်အောက်မှာ ဂရင်းမျက်နှာနီရဲသွား သည်။

“ရှင် . . . ရှင်နော် . . . ကျွန်မ ချောင်းတာမဟုတ်ဘူး . . . ”

“ဒါဖြင့် ခိုးနားထောင်တာပေါ့ . . . ”

“ရှင်နော် . . . ”

“အရေးထဲ . . . သူက ရှင်ခိုင်း သေခိုင်းလုပ်နေသေးတယ်။ သူတို့ ဟာ သူတို့လင်မယား ဘာဖြစ်နေနေ သွားအိပ်တော့ . . . ”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ် အိပ်အိပ်မအိပ်အိပ် ရှင်အမိန့်မပေးနဲ့”

“ပေးရမယ် . . . ဒီနေရာမှာ . . . ငါဆရာ . . . ”

ရည်မွန်စာပေ

နှစ်ယောက်သား အသံတိုးတိုးနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြရင်း
 ပေစောင်းပေစောင်းနှင့် ကျောခိုင်းကြသည်။
 မောင်မျိုးကတော့ တိတ်ဆိတ်နေသည့် စာကြည့်ခန်းသို့
 လှမ်းကြည့်၍ ဝမ်းသာနေမိတာအမှန် . . .

* * *

“ဟာ . . . ဟုတ်ရဲ့လားကွာ။ မင်းဥစ္စာက . . .”
 မင်းထွတ်တင် ဝိုင်းဝိုင်းကြီးထိုင်လျက် လမ်းမကြီးဆီသို့ ဝေ
 ကြည့်နေမိသည်။

“ည ဆယ်တစ်နာရီကျော်မှ သူ့ကိုယ်တိုင် အရေးတကြီး
 ဖုန်းဆက် ခေါ်လို့ ငါသွားခဲ့ရတာ။ ဒဏ်ရာက တော်တော်
 နက်နေတော့ အရိုး ထိသွားမှာ စိုးရိမ်လို့ ဆေးရုံဆေးခန်း
 တစ်ခုခုသွားဖို့ ပြောသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . ဘယ်လိုမှ တိုက်တွန်း
 မရဘူး။”

“ဒီမိန်းမက ဒီလောက်တောင် ရက်စက်ရသလား။”

နေထွန်း အသံတွေ မသိမသာ တုန်နေသည်။

သူငယ်ချင်းအတွက် မခံချင်ဒေါသတွေသာ ဖိစီးနေ၏။

“သူကတော့ သူ့မိန်းမလွန်တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ သူ့အပြစ်
 သူခံရတာလို့ ပြောတာပဲ။”

 ရည်မှန်းချက်ပေး

“ဟ . . . လင်မယားချင်းပဲ ဒီလိုဖြစ်တာဆန်းသလား။
 ဒီမိန်းမ သက်သက်အနိုင်ကျင့်တာ။ ငါသာ မင်းနေရာမှာဆို
 ဆရာဝန်ပီပီ ဒီအမှုကို ဆွဲဟပြီးသားပဲ။ အဲဒီပွယ်မရှိတာ။
 ကိုယ့်လင်တစ်ယောက်လုံးကို ခားနဲ့ထိုးရတယ်လို့”

“ဟုတ်တယ် . . . ဗိုက်ကိုမထိုးတာတောင် ကျေးဇူးတင်ရ
 ဦးမယ်”

“ဘာလို့ ကျေးဇူးတင်ရမှာလဲ၊ နေဦး ဟို အဖြူစက်ဆိုတဲ့
 ကောင်လဲ မိန်းမနဲ့တွေ့ပြီး သွေးကြောင်နေတာ သွားကို ကြပ်ပေး
 ဦးမယ်”

နေထွန်းကိုကြည့်ပြီး သန့်ဇင်တွတ်ခေါင်းကို အဲဒီပွယ်မဲ့
 တချင်းချင်းကုတ်နေမိ၏။

“မင်းကလည်းတစ်မျိုး . . . ဒီအချိန်မှာ အနီစက်နားကို
 ခင်းသွားလို့ဖြစ်မလား။ ငါတောင်ဆရာဝန်ဖို့ သူ့အကူအညီ တောင်း
 လို့ သိရတာ။ ဒီကိစ္စကို အနီစက်က ဘယ်သူမှ အသိခံတာ
 မဟုတ်ဘူး။”

“အလကား သူ့ကောင်မ အဖမ်းခံရမှာစိုးလို့ ဖူးနေတာ။ ပြော
 တော့ ဘာလေး ညာလေးနဲ့ ဒီမိန်းမကို ဘယ်တုန်းကတည်းက
 ကြိတ်ကြိုက်နေတယ်မသိဘူး။”

“မင်းက ဒါပဲသိတာကိုး။ ခင်မိန့်မိန့်က တုတ်တစ်ချောင်း
 အဲလေ ဓားတစ်လက်နဲ့ လူနှစ်ယောက်သတ်လိုက်တာ”

 ရည်မှန်းချက်ပေး

“ဘယ်လို...”

“ညကပဲ အနီစက်ရဲ့အဖေ အန်ကယ်ထွန်း ဆုံးသွားပြီ”
“ဟာ...”

နေထွန်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

ဘာအကြောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ဖွင့်နေကျ သူငယ်ချင်းတွေ ပြောနေမိပေမယ့် ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောရတာ သန့်ဇင်တွေ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မကောင်းနိုင်ပါ။

အားလုံး အဖြစ်အပျက်တွေက သူ့ရှေ့မှာ ဆက်တိုက်ဖြစ် သွားခဲ့တယ် မဟုတ်ပါလား။

လက်မောင်းမှာ ဓားတန်းလန်းနဲ့ အနီစက်ကိုမြင်သည်မှာ မောင်မျိုးပျာယာခတ်သွားကာ ဒေါ်စန္ဒီထံ ချက်ချင်းဖုန်းဆက်ခေါ်

သွေးထွက်လွန်ကာ သတိလစ်မတတ်ရှိနေသည့် အနီစက် သည် မောင်မျိုးကို သူ့ကို မြင်သွားတာ တွေ့သည်နှင့် တားဆီးလိုက် ပါသေးသည်။

သို့သော်...

လက်တကာကာရှိနေရင်း သတိလစ်မေ့မောသွားခဲ့သည့် တစ်ဖက်က ဖုန်းကိုင်သူက ဒေါ်စန္ဒီပါပဲ။

သူမခမျာလည်း မသက်သာလှသည့် ခင်ပွန်းသည်ကို နေ့စဉ် မပြတ်ပြုစုနေရသည်မို့ ဖုန်းလျှော့ရှိစဉ် သားရဲ့သတင်းဆိုးကို နားထောင်လိုက်ရသည်နှင့် ဖုန်းကိုင်ရင်းက မေ့မောသွားခဲ့ရှာသည်။

“စန္ဒီ... စန္ဒီ ဟေ့ တရုတ်မတို့၊ ကြည်ကြည်တို့လာစမ်း”

အလုပ်သမားတွေလက်မှာ ဇနီးသည်ကို ထားခဲ့ပြီး ချိနဲ့နေ သည့်လူမမာကြီးသည် ဒါရိုက်ဘာမောင်းသော ကားဖြင့် သားရှိရာ သို့ ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့ရှာသည်။

“သား.. သား” ဟု ရေရွတ်ရင်း ဇနီးဖြစ်သူ လဲကျသွားတာ ခွဲသားအတွက် ပူလောင်လှသော နှလုံးသားက ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှလုံး ရောဂါသည်ကြီးဘဝကို သတိမရခဲ့။

သား တစ်ခုခုဖြစ်ပြီ။

ဒါ ဟို မိန်းကလေးနဲ့ ပတ်သက်လိမ့်မယ်။

ဦးတင်ထွန်း တစ်ထစ်ချ သိနေသည်။

သားတို့ အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်သမျှ နောက်ပိုင်းသူ ဘာမှ ဂယနက သိခွင့်မရခဲ့ပေ။

အဆင်မပြေတာမှန်သမျှ သူ့နားသို့မရောက်အောင် မောင်မျိုး သတင်းပို့သမျှ ဒေါ်စန္ဒီ ဖုံးဖိထားတာ မသိဘဲနေမလား။

ဒါကြောင့် သတိလစ်နေသည့် ဇနီးသည်ကို မကြည့်နိုင်တော့ ပဲ သူ့ခွတ်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒေါ်စန္ဒီ သတိရလာလည်း သူ့ကိုသွားစေမှာမဟုတ်။ လမ်း မှာကတည်းက ဗရမ်းဗတာ ဆူပွက်လာခဲ့သောနှလုံးသွေးတို့က သွေး ဆုတ်ဖြူဖျော့နေသောသားကို မြင်လိုက်ပြီး...

“ခင်မိန့်မိန့်က ဓားနဲ့ထိုးလိုက်တာ”

ဆိုသော စကားကြားသည်နှင့် . . .

“အားလုံး ငါ့ရှေ့မှာပဲ ဖြစ်ကုန်ကြတာကွာ။ ငါတယ်လို့ မကြည့်ရက်နိုင်ဘူး။ ဒါတွေ အနီစက် ဘာမှမသိဘူး။ ငါကတော့ မိုးလင်းမှ ပြန်လာခဲ့တာဆိုတော့ သူတို့ကိစ္စတွေအားလုံး သိခဲ့ရတယ်။ အန်တီစန္ဒီ သနားစရာပါကွာ။ သူ့ခမျာ သားကလေး ဓားဒဏ်ရာနဲ့ ယောက်ျားကလည်းဆုံး”

“ဒါ မောင်မျိုးအပြစ်လဲ မကင်းဘူး”

“မောင်မျိုးခမျာလည်း သွေးသံရဲရဲမြင်တော့ အားကိုးရမယ့် သူကို ကမန်းကတမ်း သတိရအကြောင်းကြားရှာတာ။ သူ့ကို အပြစ် တင်လို့မရဘူး”

“ဒါပဲ နောက်ဆုံးတော့ ဒီမိန်းမကို မကောင်းတာ ရုပ်ကလေး လှသလောက် ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကျနေတာပဲ။ သူ့ လူတစ်ယောက် လုံးကို သွေးအေးအေးနဲ့ ဓားနဲ့ထိုးရဲတယ်”

“ကဲ . . . ငါအနီစက်ဆီသွားဦးမယ်”

“ငါလဲ လိုက်မယ်ကွာ။ ဘာဖြစ်လဲ အနီစက် မင်းကို အပြစ် မတင်စေရဘူး”

“ဟား . . . မဖြစ်ပါဘူးကွာ။ မင်းအိပ်က ဟောင်စွာ ဟောင်စွာနဲ့”

“မင်းပဲပြောတော့ သူ့မိန်းမက တစ်ချက်မှ လာမကြည့် ဘူးဆို”

“တော်ပါကွာ . . . ခင်မိန့်မိန့် ဘယ်မှာနေနေ မင်းက ကြားအောင် ကြိမ်းမယ်ကောင့်။ ပြီးတော့ အနီစက် ငါ့ကို သေသေချာချာမှာထားရက်နဲ့ မင်းပါလာရင်”

“ငါ့သူငယ်ချင်းကို ငါကြည့်ခွင့် မရဘူးလားကွ”

နေထွက် မျက်နှာနီလျက် ဝမ်းနည်းသလိုပြောလာတာမို့ နား လည်အောင် သန့်ဇင်တွတ် မနည်းရှင်းပြရသည်။

“မင်းကရော တစ်ညလုံး မအိပ်ရသေးဘူးဆို”

သူ့အတွက်ပင် သံယောဇဉ်စကား ဆိုရှာသည်။

မင်းထွတ်တင်က သက်ပြင်းချလျက် -

“အနီစက်ကို ငါစိတ်မချဘူး။ သူ့ဘယ်ဆရာဝန်နဲ့မှလည်း ပြဿနာမဟုတ်ဘူး။ ငါအိမ်မှာ မနက်စာစားပြီး ခဏမှေးခဲ့ပါပြီ။ ဆေးရုံ မှာလည်း ခွင့်တင်ရမှာပဲ”

သူတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက် အရေးဆိုလျှင် မည်သည့် အရေးကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်သည့် သူငယ်ချင်းပါ။

x x x

“မောင်မျိုး မင်း မေမေတို့ကို ဘာသတင်းမှ မပေးနဲ့နော်”

“ဟုတ် . . . မ . . . မပေးပါ . . . ဘူး”

အိမ်မှာလည်း ဘယ်သူမှ ရောက်မလာသည်မို့ မောင်မျိုး

မျက်နှာပျက်နေတာ သိသာလှပေမယ့် အနီစက် သံသယမရှိခဲ့ပါ။
“ငါတို့အကြောင်းမေးရင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပါမလဲ
ပြော၊ ဖေဖေကို ဂရုစိုက်ပါလို့။ ပြီးတော့ မေမေရော ကျန်းမာရဲ့လား
မသိဘူး။ ကောင်မလေးတွေကို ဘာမှမခိုင်းဘဲ ဖေဖေဝေယျာတို့
တွေကို တစ်ယောက်တည်း လုပ်ပေးရှာတာ”

“ဒီအကြောင်းတွေ မေမေတို့သိကြည့် ငါအိမ်မသွားဘဲ
မေမေတို့သိသွားရင် မင်းတရားခံ။ ဖေဖေကနှလုံးရောဂါသည်
ဒီသတင်းကြားလို့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး။ တစ်ခုခုဖြစ်လာလို့ကတော့
မင်းနဲ့ ငါဝေးပြီမှတ်”

မောင်မျိုးမျက်နှာ ဖြူဖျော့ကျသွားလေသည်။

“ငါ့ကို ဟန်းဖုန်းပေး”

မောင်မျိုး စားပွဲပေါ်က ဖုန်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး
တောင့်တောင့် ကြိုးရပ်နေလျှင် . . .

“ဟိတ်ကောင် မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ ငါ မေမေဆီ
ဖုန်းဆက် မလို့”

မောင်မျိုး ကယောင်ကတမ်းပုံစံနဲ့ ဖုန်းယူပေးလိုက်၏။

အနီစက် ကဏန်းတွေကိုနှိပ်၍ . . .

“ဟလို မေမေလား၊ ဟင် ဖေဖေကို ပေးလိုက်စမ်း။ ငါဖေ
နဲ့ပြောမယ်။ ဘာ ဆေးခန်းသွားပို့တယ်၊ ဒေါက်တာထူးက ဘာ
မလာတာလဲ။ ဒါပဲ စောစောကတည်းက မေမေ ဖေဖေ

ဆေးခန်း သွားပို့တယ်လို့ပြောလိုက် ပြီးတာပဲ”

မောင်မျိုးမျက်နှာ ချွေးသီးတွေ ထလာနေသည်ကို အနီစက်
မြင်ပါ။

“မေမေ မရှိဘူးတဲ့။ ဖေဖေကို ဆေးခန်းလိုက်ပို့တယ်တဲ့ကွာ”

“တကယ်ဆို ဒီကိစ္စတွေ ငါလုပ်ပေးရမှာ မေမေ ပင်ပန်း
နေရှာပြီ”

ကိုယ်တိုင် ဝက်ရာအနာတရနှင့် အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်
နေရပါလျက် စိတ်မကောင်းစွာ မြည်တွန်တောက်တီးနေတာကို
အခန်းအပြင်မှာ ခြေစုံရပ်လျက် မျက်ရည်တွေတွေကျဆင်းနေသော
ဒေါ်စန္ဒီ အားလုံးကြားနေရပါသည်။

သူမနှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်လေးပဲ ရောက်လာသည့်
ဒေါက်တာသန့်ဇင်တွတ်သည်လည်း သူမနောက်မှာ တိတ်ဆိတ်စွာ
ရပ် နေရင်း အားလုံးကို မြင်နေရသည်။

“အန်တီလည်း ပင်ပန်းလှပါပြီ။ သိပ်မခံစားပါနဲ့ အန်တီ
ဇယ်၊ သူကိစ္စကို သူကိုယ်တိုင် ကျေနပ်နေတာပါ။ အန်ကယ့်အတွက်
ဘာ နောက်ဆုံးခဏ်းကို ဂရုစိုက်စီစဉ်ပေးလိုက်ပါ”

ဒေါ်စန္ဒီ သန့်ဇင်တွတ်ကို မျက်ရည်လျှမ်းသော မျက်လုံးတွေ
နဲ့ လှမ်းကြည့်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းကိုခေါ်သွား၍ . . .

“သားလေးက သူ့ဖအေအတွက် စိတ်ပူနေရှာတယ် လူလေး
ဇယ်”

ဆရာဝန်ဆိုပေမယ့် ကျောင်းတက်နေစဉ်ကတည်းက သူ့နဲ့အတူ အိမ်မှာဝင်ထွက်စားသောက်နေသည့် ကလေးတွေနဲ့ သူ့စိမ်းတွေလို မဆက်ဆံဖြစ်ပါ။

သန့်ဇင်တွတ်က ဒေါ်စန္ဒီလက်ဝါးတစ်ဖက်ကို အားပေးသလို ဖျစ်ကိုင်လိုက်တာ . . .

“အစက စိုးရိမ်စရာပေမယ့် ခု တော်တော်လေး စိတ်ချရပါပြီ။ အနီစက်အတွက် အန်တီစိတ်ချနေပါ။ ကျွန်တော် ဆေးရုံမှာ ခွင့်တင်ထားတယ်လေ။ သူ့နားမှာ တစ်ချိန်လုံး နေပေးမှာ အန်တီ စိတ်အေးအေးထားပြီး လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါ။ အသုဘကိစ္စအတွက် မေ့မေ့တို့လည်းလာကြမှာပဲ”

သန့်ဇင်တွတ် သူတတ်သလောက်၊ မှတ်သလောက် အားပေးမိသည်။

မိသားတစ်စု ဘဝပျက်ရတာ ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ . . .

x x x

“အဲဒါ မမကြောင့်ပေါ့ . . . မမလုပ်ရက်တယ်”

ဂရင်းက ရဲရဲထင်းတင်း လက်ညှိုးထိုးပြောသည်။

“တကယ်ဆို သူက မမရဲ့ယောက်ျား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကိုက ဂရင်းလွဲနေတာ၊ သူ့နဲ့တို့နဲ့ အား

ရည်မွန်စာပေ

ဆိုင်ဘူး။ ဒါကို သူပဲ စိန်ခေါ်ခဲ့တာ။ တို့ကို သူကိုယ်တိုင် မညှာတော့ပြောခဲ့တာ။ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ တို့ဘက်က မင်းဝင်ကြည့်စမ်း”

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကားနိုင်လှပြောနေကြတဲ့ အချိန်မှာ မှန်တာလည်းပါမယ်၊ မှားတာလည်းပါနိုင်တာပဲ။ မမ ဒီ လောက်ထိ ရက်စက်ရဲတာ ဂရင်းအံ့ဩတယ်”

သူ့အပေါ် အရမ်းတွယ်တာခဲ့သည့် ဂရင်းမျက်နှာတင်းတင်း ကြောင့် ခင်မိန့်မိန့်ရင်ထဲမှာ တုန်လှိုက်လာသည်။

“အဲဒီ . . . မင်းမာနတွေကို ဝါမုန်းတာ”

“ဘယ်လိုမှ စေတနာထားဖို့ မကောင်းတဲ့မိန်းမ”

သူမဘဝ ကြွေလွင့်ရတော့မည့် နောက်ဆုံးအချိန်ထိ အမုန်းစကားတွေသာ တတွတ်တွတ်ပြောခဲ့သည့်ယောက်ျား။

သူမအပေါ် ကြမ်းတမ်းသော အနမ်းတွေ၊ ချစ်ကိုင်မှုတွေနှင့် အနိုင်ကျင့်ခဲ့သော ယောက်ျား . . .

“ငါမုန်းတယ် . . . သူ့ကိုမုန်းတာပဲ သိတယ်”

“မမမှာ ဒီထက်မက ရက်စက်ဖို့ အစီအစဉ်တွေရှိနေသေးတယ်ပေါ့။ မမလုပ်သမျှ သူတို့အားလုံးက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ခံကြမှာပါ”

“တော်ပြီဂရင်း . . . ငါ့ခေါင်းထဲမှာ ဒီနေ့ကစပြီး သူ့ကိုမုန်းတဲ့ အမုန်းလောက် ကြီးတဲ့အရာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး”

ရည်မွန်စာပေ

မိန်းမတစ်ယောက်ကို အမုန်းတွေနဲ့ အဓမ္မချုပ်ကိုင်ပြီး အနိုင်ကျင့်
တဲ့ လူယုတ်မာ”

“အဲဒီအမုန်းတွေကို အန်တီအပေါ် ပုံချပေးလိုက်ပါ သမီး
ရယ်”

အခန်းဝမှာ မတ်တပ်ရပ်နေသူ့ကို နှစ်ယောက်လုံး မမြင်ခဲ့
ကြ။

ဒေါ်စန္ဒီကို လှည့်ရင်ဆိုင်လိုက်သည့် ခင်မိန့်မိန့်မျက်လုံးတွေ
က နူးညံ့ခြင်းမရှိ။

ဒေါ်စန္ဒီမျက်ရည်တွေ ဝေ့ဝေ့နေရာမှ တအိအိ လျှိုက်ခတ်လာ
ရင်း ပါးပြင်ပေါ်သို့ အရှိန်နှင့် ဖြတ်ပြေးသွားလေသည်။

“ဒီနေ့ သူ့အဖေအသုဘချမယ့်နေ့ပို့ သားကို လာအသိပေး
တာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖခင်ရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးကို သားက ပို့သင့်တယ်
လေ။ အန်တီ သမီးကို ကျေနပ်ပါတော့လို့ မတောင်းပန်ပါဘူးကွယ်။
ဒါပေမဲ့ သမီးရင်ထဲမှာ အမုန်းတွေကျန်နေသေးရင် အန်တီကိုမသေ
ပါ။ အန်တီကို တစ်ခုခုတုန့်ပြန်လိုက်ပါကွယ် သားဟာ . . .”

“အန်တီဘာသဘောနဲ့ ဒါတွေလာပြောနေတာလဲ”

“အန်တီတို့မိသားစု ပျက်စီးပြိုကွဲသွားပါပြီ။ ကိုလေးလို့
ကိုထွန်းလဲ နှလုံးရောဂါနဲ့ ဘဝဇာတ်သိမ်းခဲ့ပြီ။ အန်တီလည်း ကိုထွန်း
ရဲ့ကိစ္စအားလုံးပြီးတာနဲ့ စစ်ကိုင်းတောင်မှာ တရားအားထုတ်
လူဝတ်ကြောင်ကို စွန့်တော့မယ်။ အန်တီ ဘာအတွက်မှ နောက်

ဆဲမတင်းပါရစေနဲ့”

“ပျက်စီးကြမယ်ဆိုရင် သားအတွက်လည်း မကောင်းဘူး။
မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ သမီးအတွက်လည်း မကောင်းပါဘူးကွယ်။ သမီး
ရင်ဆိုင်မုန်းတီးခဲ့တဲ့ဘဝမျိုး အန်တီတို့ ဖြစ်နေပါပြီ”

“ဪ . . . အန်တီက အန်ကယ်ဆုံးတာ။ သီလရှင်ဝတ်မှာ
အွှေအားလုံးကို ကျွန်မကြောင့်လို့ ပုံချလိုက်တာလား”

ဒေါ်စန္ဒီ ခေါင်းကို လေးပင်စွာခါလိုက်၍

“ဒီလိုတွေဖြစ်လာစေဦးတော့ သမီးလေးကို အန်တီ ဘယ်လို
သဘောမထားပါဘူး။ ကံကြမ္မာအကျိုးအကြောင်းတွေက ဘိုက်
ဆိုင်ခဲ့တာကိုး။ ဒါပေမဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ ဘဝတွေက တူနေ
တာကြောင့် သမီးကျေနပ်မယ်ဆိုရင် အန်တီတောင်းပန်ပါရစေ”

“စကားလုံးတွေက သိပ်လှတာပဲ။ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မ
ချုပ်ရပ် ဘယ်သဘောပဲရောက်နေနေ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ကျွန်မနားက
အနီစက်ဆိုတဲ့ လူထွက်သွားလို့ တစ်ခုလပ်ဘဝရောက်သွားလည်း
အမုန်းဟာ အမုန်းပဲ။ အနီစက်ဆိုတဲ့လူကို ကျွန်မ သိပ်မုန်းတယ်”

ဒေါ်စန္ဒီ အသားဆတ်ဆတ်တုန်လျက် အင့်ကနဲရှိုက်သည်။
အမုန်းပြီးတွေ သားလေး ခံစားရရှာသည်ဆိုသော သောကဖြင့်
အိပ်ယာထလဲခဲ့ရင်း ကိုထွန်း ဆုံးခဲ့ရရှာသည်။

သူမပါ လိုက်သေပေးလို့ပြောမယ်ဆို သေပေးလိုက်ချင်ပါ၏။

“သမီးလေးကို စန္ဒီတို့လက်ထဲ ယုံယုံကြည်ကြည် အပ်ဆိုက်

ပါရစေ။ ပြီးခဲ့တာတွေကို မေ့လိုက်ပါ။ တို့သမီးလေးဘဝကို ဂရုစိုက် ထိန်းကျောင်းပေးရင် ကျေနပ်ပြီ” တဲ့။

ဒေါ်ခင်ခင်စိုး သုံးကြိမ်တိတိ မှာလိုက်သောစကား။

ခင်မိန့်မိန့် သားနဲ့လက်ထပ်ပြီးမှ မည်သည့်ဖုန်းမှ မလာတော့ တဲ့။ ဘယ်ဆီ ဘယ်မှာ နေမှန်းမသိသူကို ဘယ်လိုမှ ဆက်သွယ် တတ်။

သူက ကိုယ့်ဆီ အချိန်မရွေးဆက်လို့ရပေမယ့် သူကလည်း မဆက်တော့သလို ကိုယ့်မှာလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်သည့်အဖြစ်၊ ဒေါ်ခင် ခင်ထောက်တောင်းပန် လက်မြှောက်အရှုံးပေးရုံကလွဲ၍ ဘာမှ လုပ်ဖို့မရှိ။

“ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်မလုံဘူးစနီ။ တကယ်တော့ ကိုထွန်းမှာ အပြစ်ရှိတယ်။ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာတွေမှာ ကိုခင်ညိုဘက်က မသိနိုင် တဲ့ဖြစ်ရပ် အခက်အခဲတွေ ရှိနိုင်တာ တွေးမိရက်၊ ဖော်ထုတ်နိုင်ခွင့် ရှိရန်နဲ့ မယားထိ ဓားကြည့်ဆိုတဲ့ဒေါသနဲ့ ထောင်မကျကျအောင် ချခဲ့တာ။ သူတို့တွေ ဘဝပျက်ရတာ ကိုထွန်းကြောင့်၊ ဒါတွေကို ကိုထွန်းသားလေးနဲ့ ပြန်ဆပ်ရတော့မယ်”

“ခင်မိန့်မိန့်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးမျက်လုံးထဲမှာ သာမန်မိန်းမနဲ့ မတူပဲ ထူးခြားတဲ့ အရိပ်တွေရှိတယ်။ ဒီမိန်းကလေးဟာ တို့မိသားစု ထဲကို ကံကောင်းခြင်း လက်ဆောင်တွေနဲ့ ဝင်လာတာမဖြစ်နိုင်ဘူး တဲ့”

ခုတော့ ရှင်က စောစောစီးစီး မျက်နှာလွှဲသွားပြီပေါ့။

ဒေါ်စန္ဒီ နံဘေးကရပ်နေတဲ့ မိန်းကလေးကို တစ်ချက်ကြည့်

အားလုံးကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

ဘာအဆက်ဆက် ဝင့်ကြွေးတွေ ဆပ်ခဲ့ရပြီးပြီဆိုရင် ဒီဝင့် ကြွေး ဒီဘဝဒီမျှနဲ့ပဲ ကျေပါစေ။

x x x

“အန်တီ၊ ထွက်သွားပြီဆို”

“ဟုတ်တယ်။ မေမေအတွက် မနေ့က တစ်လပြည့်ဆွမ်းကပ် သယ်၊ ဒီနေ့ ထွက်သွားတာပဲ”

“ဟာကွာ၊ ခဏတဖြုတ် ခရီးသွားလိုက်လဲ ရတာပဲ။ ဆရာဝန် ဝတ်တဲ့အထိ ‘ဖြစ်တာတော့ မင်းတားဖို့ကောင်းတယ်’ အနီစက် ခေါင်းခါသည်။

“မေမေအ တွက် အဲဒါအကောင်းဆုံးပဲမို့လို့ ငါရင်နာနာနဲ့ နှိပ်နေခဲ့တာပဲ။ မေမေ တရားတဘောင်ဝင်သွားပေမယ့် ငါ့အမေ သားဘယ်ဆိုပြီး မျက်နှာလေး ပြေးကြည့်လို့ရသေးတယ်။ ဒီမှာနေ သောကတွေပီစီးပြီး ဖေဖေနောက်မကြာခင် လိုက်ရမှာ”

“အဲဒီ မိန်းမကို မင်း စိတ်မနာဘူးလား”

“သူလဲ ဒီလိုတွေဖြစ်လာအောင် တမင်ရည်ရွယ်ခဲ့တာ မဟုတ်

ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်။ သေခြင်း ရှင်ခြင်းဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကံတရားကို လူတစ်ယောက်က မမိန့်တီးနိုင်ပါဘူးကွာ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ ကြောင့်ဆိုတာမျိုးတော့ ဖြစ်လာတာပေါ့...။

“ခွယ် မင်းက ကာကွယ်နေတုန်းပဲနော်”

“မဟုတ်ဘူး... အဲဒီနေ့က ငါလည်း စိတ်ရိုင်းတွေဝင်ပြီး ရိုင်းစိုင်းမိခဲ့တယ်။ အဲဒီအတွက် ဒီနေ့ထိ နောင်တရနေတုန်းပဲ။ တကယ်ဆို သူ့အချစ်ကိုရအောင် အရင်ကြိုးစားသင့်တယ်”

“ဟင်... ဒါဆို မင်းက သူ့ကိုချစ်လို့ ကြံတာပေါ့”

အနီစက် နေထွန်းကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

“မိန်းမတစ်ယောက်ကို အမုန်းနဲ့ဖျက်ဆီးရလောက်အောင် ငါ အောက်တန်းမကျပါဘူး။ မင်း ငါ့ကို အထင်သေးလှချည်လား”

“နို့ မင်းပဲ ဒီမိန်းမကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆို”

အနီစက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။

“သူ့ကို ချစ်ခွင့်ပန်ရလောက်အောင်တော့ ငါအရှုံးမပေးနိုင်တာ အမှန်ပဲ။ သူ့ကို စတွေ့ကတည်းက စွဲလမ်းခဲ့တဲ့ ချစ်စိတ်တော့ အတူနေကြာလာလေ ပိုလေပဲပေါ့”

“ဒါဆို မင်းလွန်တာ”

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည့် သန့်ဇင်တွင် ဝင်ပြောသည်။

“မင်းက ချစ်ရိပ်ချစ်ယောင်မပြဘဲနဲ့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း

ချဉ်းကပ်တော့ ဟိုက ပိုမုန်းတာပေါ့”

“နေပါစေ... တစ်နေ့တော့ သူနားလည်လာမှာပါ”

“မင်းက ဖွင့်ပြောတောင်းပန်ဖို့ စိတ်မကူးဘူးလား”

“ခင်မိန့်မိန့်ဟာ ချောမော့တောင်းပန်သံတွေကြောင့် ပျော်ဝင်သွားမယ့် မိန့်လေးမျိုးလို့ မင်းထင်လား”

“မထင်ဘူး...”

“ဒါပေမဲ့ သူဟာ မိန်းကလေးထဲက မိန်းကလေးပဲ။ သူ ဘယ်လောက်မုန်းမုန်း တစ်ဖက်က ခယတောင်းပန်တာ၊ ချစ်တာတော့ လိုချင်မှာပဲ”

“ငါ ဘယ်တော့မှ မတောင်းပန်ဘူး”

x x x

မြန်မာနိုင်ငံ ဗိသုကာများအသင်းရုံးရှေ့မှကား ဆီသို့အလာ-

“ခဏလောက် စကားပြောချင်တယ်...”

“ဟင်...”

ရပ်ထားသည့် သူမကားရဲ့ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်ထားသည့် ဆလွန်းကားဖြူလေး...

ရန်လေးမျက်နှာက ခါတိုင်းလို မချိုမချင် ရိတ်တိမဟုတ်။ လေးနှုတ်မှုများနှင့် ရီဝေနေသည်။

“တို့ နှုတ်ဆက်ချင်လို့ပါ။ တစ်နေရာသွားပြီး ဆယ်မိလောက် စကားပြောခွင့်ပေးပါ”

“မပေးနိုင်ဘူး။ ရှင်ခေါ်ရာလိုက်ဖို့မပြောနဲ့ ဒီနေရာမှာ မယ်ဆိုရင်တောင် ရှင့်စကားတွေကို နားထောင်ပေးဖို့ ကျွန်မ အချိန်မရှိဘူး”

“တောက် . . .”

ရန်လေးကိုယ်ထားသည့် စတီရင်ရာကို ဖာသာပြန်ထုတ်
“ခင်မိန့်မိန့် မင်းအဲဒီလို ပြတ်ပြတ်သားသား ခါချတတ်
တွေကို ငါစွဲလမ်းတာ။ ငါဘယ်နိုင်ငံရောက်ရောက် နှစ်တွေ၊ အ
လောက်ပဲကြာကြာ မင်းကို မမေ့ဘူးဆိုတာယဲ့။

ကားက မြို့လယ်လမ်းမမှာ ဝေါခနဲ ဆောင့်ထွက်သွား
သည်။ ကားတိုက်ပြီး မြန်မြန်သေသွားလဲ အေးရောပဲ။

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ခင်မိန့်မိန့် မေတ္တာပို့သည်။

သူမ သေလောက်အောင် မုန်းတီးသူတွေထဲမှာ ဒင်
နဲပါတ် (၁) တရားခံ။ သူ့ကြောင့် . . .

x x x

“မမ. . . မမ ထတော့လေ နေမကောင်းဘူးလား”

ခြင်ထောင်အနားစတစ်ဘက်ကို ဘေးဆွဲကပ်လိုက်

ရည်မွန်စာပေ

ခွေခွေလေးဖြစ်နေသည့် ခင်မိန့်မိန့်နဖူးလေးကို ဂရင်းစမ်းသပ်
ကြည့်၏။

“ကိုယ်လဲ မပူပါဘူး။ မမ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိပါဘူး ဂရင်းရယ်။ ညည
လည်း သိပ်အိပ်လို့မရဘူး။ မနက်ကျတော့လည်း အစောကြီး မထ
ချင်ဘူး။ အိပ်နေတာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ခေါင်းကို မထူချင်တာ”

ဂရင်း ခင်မိန့်မိန့်မျက်နှာကို စိုးရိမ်စိတ်လေးနှင့်ကြည့်ကာ
ဆရာဝန်ပြုကြည့်မလား မမ။ တော်ကြာလာရင် မဖြစ်သင့်
တာတွေ ဖြစ်နေမှဖြင့် . . .”

“မဟုတ်တာ ဂရင်းကလဲ ဒါလောက်လေးနဲ့ ဆရာဝန် ပြုရ
မလား”

“မမကလေး သိပ်ပေတာပဲ။ အဲဒါကြောင့် ဖြစ်စရာရှိ အကြီး
အကျယ်ကြီးပဲ အမှတ်လဲမရှိဘူး”

ပွစိပွစိပြောရင်း အိပ်ရာသိမ်းရာ ကျန်ခဲ့သည့်ဂရင်းကို ငဲ့
ကြည့်ကာ ခင်မိန့်မိန့်ပြုံးလိုက်မိသည်။

အဲဒီတစ်ယောက်ဟာ ခင်မိန့်မိန့်အတွက်ဆို လွန်လွန်ကဲကဲ
ကို ချစ်တတ်တာပါ။

ယုယုယုယုလည်း ချစ်သည်။

အားကိုမြတ်နိုး၍လည်း ကြင်နာသူ။

နိုင်ငံခြားမှာဆိုလည်း အိမ်ဖော်ရယ်လို့ ထားတာသိပ်မရှိလှ

ရည်မွန်စာပေ

ပါ။ အိမ်ရှင်မတွေက အသက်ကြီးသည်အထိ ဂါဝန်တွေ၊ ဘောင်းဘီတွေနှင့် မီးဖိုထဲမှာ ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်နေကြတုန်း။

ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး ကိုယ်ထူကိုယ်ထပဲ။

ဒါကြောင့် အကျင့်ပါနေသည့် ခင်မိန့်မိန့်တို့ အိမ်ဖော်မှာ စိတ်ပင်မကူးခဲ့တာ။

နံနက် မိုးမလင်းမီဆူ၍ ကိုယ့်အရိတ်ဖက်စစ်အတွက် ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ထစီစဉ်ရတာ တစ်မျိုးပျော်စရာကောင်းသည်လေ။

ဒီနေ့ဆို ဂရင်းတစ်ယောက်တည်း လုပ်လိုက်တာနေမှာ သဘက်စောင်လေး ပုခုံးပေါ်တင်လျက် မျက်နှာသစ်ထားသည့် ရေတွေကို သုတ်ပစ်ပြီး ထုံးစံအတိုင်း ခြံထဲဆင်းခဲ့သည်။

နှင်းဆီတွေထဲကအလှဆုံး ပန်းသုံးပွင့်ကိုခူး၍ ဘုရားလှူရန် “အို”

ခြံထဲဆင်းဖို့ ခြေအချမှာ မိုက်ကနဲ ဖြစ်သွားလျက်တိုက်နံရံကို တံတောင်နှင့်ထောက်၍ ထိန်းရ၏။

ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲခါပစ်လိုက်ကာ ကိုယ်ကို မတ်မတ်ပြန်ရ လိုက်သည်။

သတိထား၍ ဆက်လျှောက်သည်။

ခြေလေးလှမ်းမြှောက်ဝယ် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ချာချာလည်လျက် မျက်လုံးထဲမှာ ပိန်းပိတ်မှောင်သွားပါ၏။

“ဟာ . . . ဟိုမှာ အစ်ကိုလေး . . . ဟိုမှာ မမလဲသွားပြီ”

❑ ရည်မွန်စာပေ

အနီစက်ပြေးလာတော့ ခင်မိန့်မိန့်ဖြစ်ခင်းပေါ်မှာ ခွေခေါက်ပုံကျလျက်။

x x x

“ဘာ . . . ဘာပြောတယ်”

ခင်မိန့်မိန့် အိပ်ရာပေါ်မှ အတင်းကျုံးထ၏။

“ငါ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မမ . . .”

ဂရင်းမျက်နှာမှာ စိုးရိမ်ဟန်များ ပြည့်လျှံနေရှာသည်။

“မရှိရဘူး . . . ဒီကိုယ်ဝန်ကို ငါလုံးဝမလွယ်ဘူး။ သွေးဆိုး၊ သွေးညစ်အဟဉ်း . . . ဟင့် ရက်စက်လိုက်တာ။ ငါဒီလောက်မုန်းတဲ့ လူရဲ့ သွေးကိုငါက လွယ်ရဦးမယ်တဲ့”

“မမရယ် မငိုပါနဲ့”

ငိုသံပါလေးနှင့် တားဆီးရင်း ယုယစွာထွေးပွေ့လာသည့် ဂရင်းကို တံအားပေးဖက်၍ ခင်မိန့်မိန့်ကလေးလို တအင့်အင့်ရှိက် ငိုမိသည်။

ဤမျှ ရင်နာရခြင်းမျိုး တစ်သက်တာ မကြုံခဲ့ဖူးပါ။ ဆရာဝန် ကို လိုက်ပို့ပြီး ကြားရသော စကားတွေကြောင့် အနီစက်တုန်လှုပ် သွားသည်။

❑ ရည်မွန်စာပေ

ဒေါသလည်း ထွက်မိ၏။

“မသွားပါနဲ့ အစ်ကိုလေးရယ်၊ လောလောဆယ် သူ ပေါက်ကွဲပါစေ။ အစ်ကိုလေးပဲ သူ့ကိုနားလည်နိုင်တယ်ဆို၊ သူ့ဘက်ပြန်ကြည့်ပေးလိုက်ပါဗျာ။ သူလည်း မိခင်လောင်းတစ်ယောက်ပဲ နေပြီပဲ။ ပက်ပက်စက်စက် လုပ်မယ်မထင်ပါဘူး။”

ကိုယ့်ဆရာပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ အတင်းအကျပ်ဆွဲခဲ့ရင်း မောင်မျိုး တားဆီးနေမိသည်။

အနီစက်က သူ့လက်တွေကို ပုတ်ချပစ်၍

“ဒီမိန်းမ ကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်မချဘူးလို့ မင်းပြောနိုင်လား သူ့ ငါ့ကိုဘယ်လောက်မုန်းမုန်း ငါ့သွေးကို သတ္တိရှိရင်ဖျက်ဆီးကြရင်သွေးဆိုသည်အသံ ကြားလိုက်ရသည်နှင့် အနီစက် ယာခတ်နေပါတော့သည်။

ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားခဲ့သည့် အချစ်ရဲ့ ဆုလာဘ်တစ်ပါး။ ခင်မိန့်မိန့်နဲ့ သူတို့အတွက် ချစ်ကြိုးမျှင်လေး။

မမြင်ရသေးသည့် ရင်သွေးလေးကို မုန်းဆ၍ မြတ်နိုးမဆဲ

x x x

“တကယ် သေချာတယ်ပေါ့နော်”

“အသေအချာပါပဲ။ ယူပြောတာနဲ့တွက်ကြည့်ရင် နှစ်

ရည်မှန်စာပေ

ကျော်နေပြီ”

ဒေါက်တာ ဝင်းဝင်းနွယ်က ဝိုင်ကျသွားအညွှန်း မိန်းကလေးကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ

“တို့ တစ်ခုမေးလို့ရမလား”

“မေးပါ ဒေါက်တာ”

“မင်းမှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ်မို့လား”

“မရှိဘူး ဒေါက်တာ”

“ဟင် . . .”

နောက်ဆုံးပေါ် ကိုယ်ပိုင်ကားလေးနှင့် ရပ်ရည်ကအပျံ့စား။ မနူးမနပ် ဆတ်ဆတ်လတ်လတ် ပုံစံမျိုးလည်း မပေါက်ပါဘဲ

“ကျွန်မ . . . ကျွန်မသူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ပြီးမှ သူ့ခရီးသွားရင်း ကားမှောက်လို့ ဆုံးသွားတာပါ။ ကျွန်မ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲဟင်။ ဒီကိုယ်ဝန်ကို ဘယ်လိုမှ မွေးလို့မဖြစ်ဘူးဒေါက်တာ၊ ငွေဘယ်လောက်ကျန်ကုန်၊ ကျွန်မကို”

ဒေါက်တာက ခါးခါးသီးသီးငြင်း၏။

“ဒီလိုသာဖြစ်လာခဲ့ရင်ဆိုတာမျိုး မင်းအစောကြီး ကတည်းက တွေးထားသင့်တယ်။ ဒီအခြေအနေရောက်မှတော့ ဖြစ်လာသမျှကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားတာအကောင်းဆုံးပဲ”

“ကျွန်မဒီကလေးကို ဘယ်လိုမှမွေးလို့မဖြစ်ဘူး ဒေါက်တာ”

“ဒါဆိုလဲ မင်းသဘောပါပဲ။ ဒီမှာတော့ မင်းဆန္ဒပြည့်စုံမှာ

ရည်မှန်စာပေ

မဟုတ်ဘူး။ တို့က လူ့အသက်ကို ကယ်တဲ့ဆရာဝန်”

“ရပါတယ်၊ ဒေါက်တာကို ကျေးဇူးတင်ပါကယ်”

မျက်မှန်ကိုပြန်တပ်၊ ကားသော့ကိုယူ၍ ဆေးခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် . . .

သူမရှေ့မှာ ကားတစ်စီး ကျိတ်ကန်ထိုးရပ်၊ ချပ်ကန်တံခါးပွင့်သွားကာ အနီစက် ဆင်းချလာတာ မျက်နှာကြီးတင်းလျက်။

“မင်း ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ၊ မင်း ဘာလုပ်လိုက်ပြီလဲ၊ အရပ်မြင့်မြင့်ကြီးက သူမနားမှာ မိုးရပ်လာသည်။

“ကျွန်မစိတ်နဲ့ ကျွန်မကိုယ်၊ ဘာလုပ်လုပ်ရင်မေးစရာလား”

“မင်းခြေလှမ်းတွေကို ငါ့သိတယ် ခင်မိန့်မိန့်”

“လူတွေကြားထဲမှာ ရှင်သိကွာမမဲ့နဲ့၊ ဒါရန်ဖြစ်ရမယ့် နေရာမဟုတ်ဘူး”

အနီစက် မရှူနိုင်၊ မကယ်နိုင် ဖြစ်သွားသည်။

ချက်ချင်းကားပေါ်ပြန်တက်ကာ ခင်မိန့်မိန့်ကားနောက်ကပ်လိုက်ခဲ့သည်။

အခွင့်အရေးရသည်နှင့် ကားကိုကျော်တက်၍ မှုပိတ်လိုက်သည်။

“ရှင် . . . ဘာအရူးထတာလဲ ဖယ်ပေး”

“မင်းကိုပြောစရာရှိလို့ ခဏဆင်းခဲ့”

ရည်မွန်စာပေ

“မဆင်းနိုင်ဘူး၊ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြော”

“ဟ မြန်မြန်ပြောလို့ မရလို့ပေါ့။ ဆင်းကွာ”

“မဆင်းဘူး။ လုံးဝမဆင်းဘူး။ ပြောချင်တာ အိမ်ကျမှပြော”
အနီစက် ခင်မိန့်မိန့်ဘေးက ကားတံခါးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ဖွင့်၍ . . .

“အိမ်ထိပြန်လို့မဖြစ်ဘူး။ ဆယ့်တစ်နာရီမှာ အစည်းအဝေးအနီးတက်ရမှာ၊ အချိန်မရှိဘူး ဆင်းကွာ”

“မဆင်းဘူးလို့ ရှင်ကို ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ”

“ရတယ် . . .”

“အို . . . ရှင်”

တစ်ဖက်ထိဟနေသည့် မှန်ကြားမှ ချထားသည့် လောဘ်ကို အနီစက်ဖွင့်လိုက်သည်။

ကားတံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် ခင်မိန့်မိန့်ဘေးကို ကမန်းကမန်းရွှေ့ထိုင်လိုက်ရ၏။

အနီစက်က ကားထဲမှာ ဝင်ထိုက်ပြီးသည်နှင့် . .

“မင်း . . . ငါ့ကို ဘယ်လောက်ပဲမုန်းမုန်း၊ ငါ့ရင်သွေးကို ဘာမှ မဖျက်ဆီးပါနဲ့၊ မင်းရင်နဲ့လွယ်ထားရတာဟာ မင်းရင်သွေးထဲ”

“မပြောနဲ့ ဘာမှမပြောနဲ့ . . . အဲဒီအသံကို ကျွန်မကားမထောင်ချင်ဘူး။ ဖျက်ဆီးမယ် ရင်သွေးတင်မတဘူး။

ရည်မွန်စာပေ

ကျွန်မပါသေသွားလည်း ဂရုမစိုက်ဘူး။ ရှင့်သွေးကို မရရအောင် ဖျက်ပစ်မယ်”

ပြောရင်း မျက်ရည်တွေဝေနေသည့် ခင်မိန့်မိန့်မျက်နှာလေးကို အနီစက်စက်စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ရှင်... ဘာလုပ်နေတာလဲ... သွား ကျွန်မကားပေါ်က ခုဆင်း”

“သွားမှာပါ။ မင်းကို ငါဘာတစ်ခုမှ မချုပ်ချယ်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းဘာလုပ်လုပ် ငါသိနေတယ်ဆိုတာရယ်၊ ဒီကလေးကို မင်းဘယ်တော့မှ ဖျက်ဆီးလို့မရဘူးဆိုတာရယ်ကို သိထားပါ။ တကယ်လို့များ ဖြစ်လာခဲ့ရင်လည်း ငါဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ မင်း စောင့်ကြည့်”

x x x

ပန်းနုရောင်ပြေးလျက် နေ့မှတ်နေသည့် ပါးပြင်လေးကို အနီစက် တယုတယ ရှိုက်နမ်းလိုက်မိသည်။

“ရှင်...”

“မင်းကို ငါအရှုံးပေးလိုက်ပါပြီ ခင်မိန့်မိန့်ရယ်၊ ငါလေ မင်းကိုချစ်တယ်၊ ဖြစ်ခဲ့တာတွေအားလုံးဟာ မင်းကိုချစ်လို့ ဖြစ်ရတာတွေပါ။ မင်းယုံရဲ့လား”

▣ ရည်မွန်စာပေ

“မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မကိုချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးတာ ရှင်တစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်တာ၊ ဒါတွေကို ယုံဖို့မယုံဖို့ လိုက်စဉ်းစားမရရင် ကျွန်မအသက်တောင် ဝအောင်ရှူရှုမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာ... မင်းငါ့ကို အဲဒီလူတွေနဲ့ တတန်းထဲထားတယ်... မင်းကို ငါ ပေါ့ပေါ့လေးချစ်ခဲ့တယ်လို့ မင်ထင်လား”

“ဒါက ရှင်ကိစ္စပဲ။ ဒီမှာ ရှင်သိထားဖို့က ခင်မိန့်မိန့်ဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ အထင်မကြီးတတ်ဘူးဆိုတာပဲ။ အထူးသဖြင့် ရှင့်လို အကျင့်မကောင်းတဲ့လူမျိုးပေါ့”

“မင်း... မင်း”

သူ့ဒေါသတကြီး ခင်မိန့်မိန့်ပန်းနှစ်ဖက်ကို ဆောင့်အဆွဲ၊ ခင်မိန့်မိန့် တအား ရုန်းလိုက်သည်တွင်-

“အား...”

“ဟာ ခင်... မိန့်... မိန့်”

လှေခါးတိမ်မှ အရပ်ကလေးတစ်ရပ်လို ထိုးကျသွားသော ခင်မိန့်မိန့်ကို သူ့အမိအရ လှမ်းဆွဲလိုက်သော်လည်း...

x x x

“ဟာ...”

အိပ်နေရာမှ လန့်နိုးလာလျှင် နဖူးနှင့် လည်ပင်းတို့မှာ ဆွေး

▣ ရည်မွန်စာပေ

တွေ စိုစွတ်လျက်သား ရှိနေတာ သိလိုက်၏။
 အချိန်သည် ညဉ့် (၂) နာရီတိတိ။
 နှလုံးခုန်နှုန်းက တဒိတ်ဒိတ်မြန်နေဆဲ ...
 အိပ်မက်ဆိုးကြောင့် ရင်တစ်ခုလုံး ပူလောင်လျက် အိပ်ရာမှ
 ထထိုင်လိုက်မိသည်။
 ခင်မိန့်မိန့်ရယ် ...
 မင်းကို ငါသိပ်ချစ်တယ်။
 ငါ့ရင်သွေးကို ဆုံးရှုံးမခံနိုင်တာဟာ မင်းကို ချစ်လွန်းလို့ဆို
 တာ မင်းဘာဖြစ်လို့ မသိရတာလဲ။
 မလိုဘူးလေ။
 ကျွန်မကို ချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးတာ ရှင်တစ်ယောက်တည်း
 မှ မဟုတ်တာ။
 ရှင်သိထားဖို့က ခင်မိန့်မိန့်ဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ ဘယ်
 ယောက်ျားကိုမှ အထင်မကြီးတတ်ဘူးဆိုတာပဲ။ အထူးသဖြင့် ရှင်လို
 အကျင့်မကောင်းတဲ့လူမျိုး ...
 ရှင်လို အကျင့်မကောင်းတဲ့လူမျိုး ...
 အနီစက် မျက်လုံးတွေ မှိတ်ပစ်လိုက်မိသည်။
 အိပ်မက်ဆိုးပေမယ့် ခင်မိန့်မိန့်အသံတွေက ခုထိ နားထဲမှာ
 စွဲကျန်နေတုန်း။
 သူ တကယ်တမ်း ချစ်ခွင့်ပန်လျှင်လည်း ဒီထက်မကသေး

❑ ချည်မွန်တပေ

ပြင်းထန်ဆုံးစကားလုံးတွေနှင့် ထိုးနှက်လာမည်မှာ သေချာပါ
 သည်။
 ဒါကြောင့် သူ့အပြုအမူ၊ အပြောအဆိုတွေက အတ္တဓာန်တာ
 သွာ၊ ရက်စက်ရင့်သီးနေတာမျိုးတွေ ရှိကောင်းရှိမည်။
 အချစ်တစ်ခုကို မျှသိပ်ဟန်ဆောင်ထားမိခြင်းအတွက် ဖြစ်
 ဘာရတဲ့အကြောင်းတွေကို ပြေရှင်းဖို့လည်း ဘယ်တော့မှ ကြိုးစား
 မိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။
 မိန်းမဆန်ဆန် ပျော့ပျောင်းနူးညံ့ခြင်းမရှိသည့် မိန်းမ
 တစ်ယောက်အပေါ် သူကလည်း ဘယ်တော့မှ ခူးထောက်ခယဖို့
 မကူး။
 အချစ်တွေ ငါ့ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်ပြည့်သိပ်နေတယ်။
 ဒါပေမယ့် မင်းမသိစေရဘူး။

x x x

"ဆရာ တစ်နာရီမှာ meeting ရှိတယ်နော်"
 စက္ကထရီမလေးက သူ့ဝတ္ထုရားအတိုင်း လှမ်း၍ သတိပေး
 သည်။
 ဖိုင်တွေ တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ်လှန်လိုက်၊ လက်မှတ်ထိုးလိုက်
 တွေ့မိရုံမျှပြန်နေသည့် ဖုန်းတွေကို တစ်ခါတစ်ရံ လက်မှာ

❑ ချည်မွန်တပေ

ဘယ်တစ်ဖက် ညာတစ်ဖက်ကိုင်လျက် အလုပ်ရှုပ်နေတတ်သည်။
အနီစက် ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ညိတ်ပြနိုင်သည်။

အတော်လေးကြာလျှင် . . .

“ဆယ်မိနစ်ပဲ လိုတော့တယ်ဆရာ”

“အေး . . . လားရှိုးကဖုန်းကို စောင့်နေတာ။ ငါးမိနစ်အထိ

ကျမှ သွားမယ်”

“တိ . . . တိ”

ဟန်းဖုန်းက မြည်လာ၏။

“ဟလို အနီစက်ပါ . . . ဗျာ . . . ဟင် . . . ဂရင်းလား

မထင်မှတ်ဘဲ အိမ်ကဖုန်းဝင်လာ၏။

ကိုကြီးနီ မမ () ကိုသွားတယ်၊ အရေးကြီးတယ် . . .

မြန်မြန်လိုက်ပါအုံး . . .”

“ဟင်”

အနီစက် ဖုန်းပိတ်၍ ထရပ်ပြီးသွား ဖြစ်သွားသည်။

စားပွဲပေါ်က ဖုန်းတစ်ခုက မြည်လာ၏။

သူဘာမှ ဂရုမစိုက်မိ . . .

အတွင်းရေးမှူးမလေးက ထလာ၍ ဖုန်းကိုင်လိုက်သည်။

“ဆရာ . . . လားရှိုးက”

“ဪ . . . ပေး . . . ပေး”

လိုအပ်သလောက်သာ ခပ်မြန်မြန်ပြော၍ ဖိုင်တစ်အုပ်က

အသည်းအသန်ရှာသည်။

ပြီးတော့ စာရွက်လေးရွက်ခန့်မှာ လက်မှတ်တွေထိုး၍

“ထက်ထက် meeting ကို မင်းပဲတက်လိုက်တော့ . . . ဒါကို

ခိုက်တာ ဦးဖိုးဝင်းလက်ထဲထည့်ပေးလိုက် . . .”

အတွင်းရေးမှူးမလေးက ခပ်တွေတွေပြန်ကြည့်ကာ

“ဆရာ ဒီနေ့ meeting က ဆရာတက်မှ ဖြစ်မှာလေ . . .”

အနီစက် ဖိုင်ကို သူမရှေ့မှာ ချပေးလိုက်သည်။

“မင်း ငါပြောသလိုဆုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

x x x

ကိုယ့်ကို ခေါ်မည်အလှည့်ကို စိနီယာအတိုင်း စောင့်နေရင်း

မကြွေဝင်လာသည့် ကားတစ်စီးကြောင့် ခင်မိန့်မိန့် သတိလက်

မထရပ်လိုက်မိလေသည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် . . .

“မခင်မိန့်မိန့် . . .”

ကိုယ့်နာမည် ခေါ်သည်နှင့် အခန်းထဲသို့ သုတ်ခနဲဝင်ပစ်

သည်။

“ဒီမှာ လှဲလိုက်ညီမ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် မခန့်ဖူးသော ရင်တွေ့ခန့်လျက်
ဒေါက်တာနဲ့ဆရာမလေး ပြောတာကို မကြားတချက် ကြားတချက်
အပြင်မှာ အနီစက်ရောက်နေပြီ . . .

နေရာမရှောင် ဇွတ်တရွတ်နိုင်မှုတွေကို သိထားသည်မို့
ဒီနေ့ အစီအစဉ်လည်း လွဲတော့မယ်ဆိုတာ သိလိုက်၏။

“အထဲမှာ မခင်မိန့်မိန့် ရှိတယ်မို့လား”

အပြင်မှာ တိုက်ပေးသူကို မေးသံကြားလိုက်ရ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် . . .”

“ဟုတ်ရင် ခေါ်ပေးပါ . . . ကျွန်တော်သူယောက်ျားပါ”

“သူ နေမကောင်းလို့ . . .”

“သူ့ကို ခုချက်ချင်း ခေါ်ပေးပါ . . . ဒါလောက်ဆို ခင်ဗျား
သဘောပေါက်ဖို့ကောင်းပြီ”

အနီစက်အသံက ခပ်ရိုင်းရိုင်း မာဆတ်ဆတ် . . .

“ရှင်တော်တော်ရိုင်းတဲ့လူပါလား . . . ဒါဆေးခန်း”

“အသံအဆုံး ကန့်လန့်ကာစ ရုတ်ခနဲ သိမ်းဖယ်သွားတာ
အနီစက်ဝင်ချလာသည်။

ဘာစကားမှ ထပ်မံဆို . . .

ခင်မိန့်မိန့်လက်တစ်ဖက်ကို မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်၍ အပြင်ဆောင်
ထုတ်လာသည်။

ကားထဲကို တွန်းထည့် . . . ကားကိုပတ်၍ သူဝင်ထိုင် . . .
သိပ်ခနဲဆောင့်ခနဲအောင် မောင်းထွက်ခဲ့လေသည်။

ထူးဆန်းစွာ ငြိမ်သက်လိုက်ပါလာသည့် ခင်မိန့်မိန့်ကို
တစ်ချက်မှ-လှည့်မကြည့်ဘဲ ကားကိုသာ ဂရုစိုက်မောင်းခဲ့၏။

ကားလေးက ကန်တော်ကြီးစောင်းမှာ ဦးတိုက်ရပ်တန့်
သွားသည်။

“မင်း . . . သိပ်ကို ဒေါသဖြစ်နေတယ်မို့လား . . .”

ပြောပြီး ဒီဘက်လှည့်လိုက်သည်နှင့် သူ့ကို စူးစူးရှရှ စူးစိုက်
ကြည့်နေခဲ့သည့် ခင်မိန့်မိန့်လက်တစ်ဖက် မြောက်တက်သွား၏။

အနီစက် ဖတ်ခနဲ ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်သည်။

“အခွင့်အရေးဆိုတာ တစ်ခါပဲရတယ်ဆိုတာ မင်းသိမှာပါ
. . . မင်းနဲ့ငါ လက်မပါဘဲ ရှင်းရအောင် . . .”

ခင်မိန့်မိန့် သူ့လက်ထဲက အတင်းပြန်ရှုန်း၏။

“ရှင်နဲ့တန်တာ အဲဒါပဲ . . . ရှင်နဲ့ဆွေးနွေးစရာ ရှင်းစရာ
ဘာမှမလိုဘူး၊ ကျွန်မလက်ကို လွှတ်”

“တရားမဝင် သန္ဓေတားဆီးတိုက်ဖျက်ရေးတွေ လုပ်နေတဲ့
ဆေးခန်းထဲကို မင်းဘာသွားလုပ်တယ်ဆိုတာ သိနေတဲ့နောက် ငါက
ပန်းကုံးစွပ်ပြီး လာကြိုနေရအုံးမှာလား . . . ဒီမှာ ခင်မိန့်မိန့်
မင်းကိုယ်ဝန်လေးလ ရနေပြီ . . . နုနုလေး မဟုတ်တော့ဘူး
ဒါကို ခုတ်ရက်စက်စက် ဖျက်ဆီးဖို့ မင်းကြိုးစားနေတုန်းပဲ . . .”

“ကျွန်မ ရှင်ကို စကားကုန်ပြောပြီးသား အဲဒီကလေးဟာ ခင်မိန့်မိန့်နဲ့ အနီစက်တို့ရဲ့ သွေးသားအဖြစ် လောကကြီးထဲကို လုံးဝ ရောက်မလာစေရဘူး”

“အဲဒီ ခလေးကိုပဲ ငါ့ရှုံးနေရတာ မင်းသိရဲ့လား... ခလေးသာ ပျက်ဆီးသွားရင် ငါ့ဘဝ ဘာဖြစ်သွားသွား ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတာ လဲ မင်းကို စကားကုန်ပြောလိုက်မယ်”

နှစ်ယောက်သား အံ့ချိန်ကြာမြင့်စွာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိကြ သည်။

ခင်မိန့်မိန့်က ခပ်မဲ့မဲ့ တစ်ချက်ပြုံး၍ အနီစက်ဆုပ်ကိုင်ထား သည့်လက်ကို ဆောင့်ရှန်းပစ်သည်။

“ရှင် ဒီကလေးကို သိပ်လိုချင်တယ်ပေါ့”

“ဒါထက် အရေးကြီးတာတောင် ဒါလောက် အရေးမ ကြီးဘူး”

“ကောင်းပြီ ရှင် ရရစေ့မယ် ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ပြော ...”

“အဲဒီကလေးဟာ ခင်မိန့်မိန့်နဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင်ဘူးဆိုတာ ရှင်တစ်သက်လုံး အသိအမှတ် ပြုရမယ်”

“ဘာ ...”

“ဒါ ရှင်လိုချင်လိမ့်တဲ့ ကလေးလေ ကျွန်မမုန်းတဲ့ ကလေးတဲ ကျွန်မဘဝထဲ အဝင် ဘူး”

“အနီစက် စားတော့ဝါးတော့မတတ် မျက်လုံးတွေနှင့် ခိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒီကလေး လူ့လောကထဲ ရောက်လာရင် ကလေးရဲ့ ခွင့်ခြင်း သေခြင်းဟာ ရှင်တာဝန် ... ကလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မအဖော် ဘာအခွင့်အရေးမှ မတောင်းဆိုဖို့ မပတ်သက်ဖို့ ရှင်ကတိပေးနိုင် မလား”

“မင်းရင်ထဲမှာ နှလုံးသားရှိရဲ့လား ခင်မိန့်မိန့်”

“ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မတောင် သတိမထားမိဘူး ... ဒါ နဲ့အပူလည်း မဟုတ်ပါဘူး ... တကယ်လို့ ရှင်က ကတိပေးနိုင် ခဲ့လည်း ရတယ် ... ကျွန်မနည်းနဲ့ ကျွန်မ ဒီကလေးကို ဖျက်မယ် ဆိုက အားကြိုးမာန်ကက် လိုက်ကန့်ကွက်တားဆီးမယ်ဆိုရင်တော့ ကလေးမွေးရတဲ့အထိ ဖြစ်လာရင်တောင်မှ ဒီကလေးဟာ ကောင်း ကောင်းကန်းကန်း ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မယ် ... ကဲ ... ရှင်ပြော”

“မင်းပြောချင်တာရော ကုန်ပြီလား ...”

“အင်း ... ခုတော့ ကုန်ပြီ”

“အိုကေ ခုချိန်ကစပြီး အဖျက်လုပ်ငန်းတွေ အားလုံးဝဋ်လွှတ် ကလေး ငါ့လက်ထဲကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ရောက်လာအောင် နားထောင်ပါ”

“ကျွန်မပြောတဲ့အတိုင်း ...”

“ကတိပေးတယ်”

ခင်မိန့်မိန့်ပြုံးနေတာကို မကြည့်မိအောင် အနီစက် အကြိတ်ထားလိုက်သည်။

မင်းရင်ထဲက အမုန်းတွေ ရှိသလောက် ထုတ်စမ်းပါအံ့ ခင်မိန့်မိန့် . . .

* * *

ကိုယ်ဝန်အနည်းငယ် ပျို့အန်လာသည်နှင့် ခင်မိန့်မိန့် အလုပ်နှင့်တစ်မှလွဲ၍ မည်သည့်လမ်း မည်သည့်ပွဲမျိုးမှ မသွားတော့ပေ။

သူမလွန်စွာနှစ်သက်မြတ်နိုးသည့် ကုတ်အင်္ကျီကိုလည်း စွန့်ပယ်ထားရသည်။

အရင်ကလို မျက်နှာမှာ ကရင်စ်တစ်မျိုးမျိုးလိမ်း၍ ပတ်ရိုက်ထားတာမျိုးလည်းမရှိ

မှန်ရှေ့မှာ ရပ်မိလျှင် ပုံပျက်ပန်းပျက် ကိုယ့်ကိုကိုယ် မြင်ရမည်။

ရေချိုး ခေါင်းပြီး၍ ရေမွှေးဆွတ်ရုံလောက်နှင့် ပြီးလွှဲမှန် ကြည့်စရာမလိုတော့ . . .

ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ခံပြင်းလျှက် ရက်ပေါင်းများစွာကြိတ်နှိတ်ကျော်ဖြတ် နေရသည်။

ခုဆို မှန်မကြည့်ဖြစ်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ . . .

“မမ . . . ဒီမှာကြည့်စမ်း”

ပလပ်စတစ်အိတ်တွေ စက္ကူထုပ်တွေ ပွေ့ပိုက်လျှက် ဂရင်းပြုံးချင်စွာ ဝင်လာသည်။

“ဘာတွေလဲ . . .”

“အင်္ကျီတွေလေ . . . မမအတွက် ခိုက်ဖုံးအင်္ကျီလေးတွေ သိပ်လှတာပဲ . . .”

“ဒါ . . . ဘယ်သူဝယ်တာလဲ”

“ကိုကြီးနီ . . .”

“ဘာ . . .”

ခင်မိန့်မိန့် စွေ့စွေ့ခုန်သွားတာကိုကြည့်၍ ဂရင်းက ရယ်သည်။

“အလကားပြောတာပါ မမရယ် . . . ဒါတွေ ဂရုအကိုယ်တိုင် ထွက်ဝယ်လာတာ”

“ဘယ်တုန်းက ထွက်လိုက်တာလဲ ဗိုလ်မခင်မိလား”

“အို . . . မမကလဲ မမက မိုးလင်းကမိုးချုပ် အလုပ်သွားနေတဲ့ဥစ္စာ . . . ဂရင်းက ပျင်းပျင်းရှိတိုင်း ဒီလိုပဲ ထွက်လည်နေကျ”

အိမ်မှာ ဂရင်းအတွက် ကားတစ်စီးရှိနေသည်မို့ ခင်မိန့်မိန့် တွေတွေဝေဝေနှင့်ပင် လက်ခံလိုက်ရသည်။

“ဂရင်းက မမကိုမမေးဘဲ ဘာလို့ ဝယ်လာတာလဲ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ မမကိုယ်ဝန် ရှစ်လထဲ ရောက်နေပြီ... တော်ရုံအင်္ကျီပွဲပွဲနဲ့ ကြည့်မကောင်းတော့ဘူး မမရဲ့”

“နေပစေကွာ အဲဒီအင်္ကျီတွေကို ဒို့သံသယရှိနေတယ် ကိုယ့်တာကိုယ်ပဲ ဝယ်ဝတ်မယ်”

“မမရယ်...”

ဂရင်း အက်တင်အပြည့်နဲ့ ချဲ့ပြလိုက်သည်။

“မမ ဘာကို သံသယရှိတာလဲ... ကိုကြီးနီ ဝယ်ပေးတယ် ထင်လို့မို့လား... မမဒီလောက် မုန်းနေမှန်းသိရက်နဲ့ ဂရင်းက ယူလာပါမလား... ဂရင်းကို မမဒီလောက်ထိ အထင်သေးတယ် ပေါ့...”

ဂရင်း တကယ်ဝမ်းနည်းသွားရှာတော့ ခင်မိန့်မိန့် သက်ပြင်း ချမိရသည်။

“ကဲ... ကဲ... ထားခဲ”

“မမ... တကယ်ဝတ်မှာလား...”

“အစ်... ”

ဒါဆို ခုဝတ်ပါ မမရယ်... ဟောဒီမှာ မမကြိုက်တဲ့ အနက်ရောင်လေး... အနားတွန့်လေးတွေနဲ့ ပွပွကားကားလေး မမနဲ့ သိပ်လှမှာပဲ...”

ဂရင်း အတင်းပူဆာနေတာ တကယ် ကလေးလေးလိုပင်

“ဂရင်းရယ်... အားလုံးဝတ်ပြီးနေပြီ နောက်နေ့မှ

တော်မယ် အလုပ်ချိန်လဲ နီးနေပြီ... နော်”

“အင်္ကျီလဲတာ သာကြာတာ မှတ်လို့ မမကလဲ... လာပါ ခရင်းဝတ်ပေးမယ်”

ညီမလေး တစ်ယောက်ရယ်လို့ ခွင့်လွှတ်ထားသမျှ ဂရင်း နှိုးဆွဲတတ်သူပါ...

ကိုယ့်ကို တွယ်တာလို့ နိုင်ငံရပ်ခြားမှ လိုက်ပါလာသူလေးမို့ ခင်မိန့်မိန့်မျက်နှာညိုမခံနိုင်လောက်အောင် အလိုလိုက်နေမိ သည်။

“သိပ်လှတာပဲ” မမရယ်... အရင်ပုံစံကတော့ အပျိုရှုံး အောင်လှတာ... ခုကျတော့ ကိုယ်ဝန်နဲ့မို့ ခန့်ခန့်လေးလှတာ ခရင်းဖြင့် ကြည့်လို့ကိုမသဘူး... မမမျက်နှာမှာ ပတ်ဖိနပ်ရိုက် ယယ်နော်...”

“တော်ပြီကွယ်... မမသွားပါရစေတော့”

ဂရင်းနေရာမှာသာ ဒီပြင်တစ်ယောက်ယောက်ဆိုလျှင် လွယ်... ဒီကိုယ်ဝန်နှင့်ပတ်သက်၍ ပေးမတာ... ယုယတာ... ခေးပေးတာ ကိုယ်ကလုပ်သင့်သလား...

မျက်နှာမကြည်မသာနှင့် ထွက်သွားသည့် ခင်မိန့်မိန့်နောက်မှ ကပ်လိုက်လာရင်း လှေခါးထိပ်ရောက်လျှင် ခြံထဲမှ တက်လာသည့် အနီစက်ကို အပေါ်စီးမှ မြင်လိုက်ရ၏။

ခင်မိန့်မိန့်နောက်မှနေ၍ ဂရင်းက လက်မလေးထောင့်ပြ

အချစ်အား ၂၃ / ၅၈၇

လိုက်သည်။

အနီစက် လှစ်ခနဲပြုံး၍ မျက်နှာလွှဲ၏။

နှစ်ယောက်သား ဆက်သွယ်နေကြတာကို ခင်မိန့်မိန့် လုံးဝ မရိပ်မိခဲ့ပေ။

“မမရယ် . . . ကိုကြီးနီ ဝယ်ပေးတဲ့ အင်္ကျီလေးနဲ့ လှလိက်တာ . . .”

လှေခါးအတိုင်း ဆင်းသွားသည့် ခင်မိန့်မိန့်နောက်ကျောလေးကိုပြုံးကြည့်ရင်း ဂရင်းတွေးနေမိသည်။

မမသာသီရင် မလွယ် . . .

အနီစက် ဧည့်ခန်းမှာထိုင်ရင်း ခင်မိန့်မိန့်အားလောက် စောင့်နေလိုက်သည်။

ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ . . .

မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် လျှောက်လာသည့် ခင်မိန့်မိန့်တစ်ကိုယ်လုံးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကတည်းက စူးစူးစေ့စေ့ ကြည့်၍ အနီစက် ပြုံးလိုက်မိသည်။

ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားရတဲ့ ပုံလေးကို ပို၍ မြတ်နိုးသွားမိ၏။

“ခင်မိန့်မိန့် ခဏလောက် စကားပြောရအောင်”

သူနှင့် ခပ်စောင်းစောင်းအနေအထားမှာ ခင်မိန့်မိန့်ရပ်လိုက် ကာ

မြို့သွင်မ

၁၇၃

“အလုပ်ချိန်နီးနေပြီ . . . ရှင်ပြောစရာရှိတာ နောက်မှ ပြော”

“အဘီအလုပ်ကိုပဲ ပြောမှာ . . .”

အနီစက် ထိုင်ရာမှထ၍ ခင်မိန့်မိန့်နားမှာ ရပ်သည်။

“နောက်နေ့ကစပြီး မင်းအလုပ်မဆင်းနဲ့တော့ . . .”

“ဘာဆိုလို့လဲ . . .”

“ဆိုတာပေါ့ကွ . . . ကိုယ်ဝန်ကရင့်နေပြီ . . . မင်းမားရေးအတွက် အချိန်ပိုင်းအတိုင်း စောင့်ရှောက်ဖို့ ဆရာဝန်ပင့်ထားတာလဲ မင်းတစ်နေ့ကုန် အလုပ်သွားနေတာနဲ့ ဘာမှစိစေးခဲ့ရဘူး . . . ခု မရတော့ဘူး . . . ခင်မိန့်မိန့် မင်းပုံမှာပဲ နေ . . . မနက်နဲ့ညကို ဆရာဝန်တွေ အချိန်မှန်လာလိမ့်ယ”

“သူတို့ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း မင်းလိုက်နာရမယ် . . . ဒါဟာ ကိုယ်ဝန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းပေးထားတဲ့ ကတိအတိုင်း လုပ်ရမယ့်တာဝန် . . . မင်းစိတ်ပါပါ မပါပါ လုပ်ရမှာဘဲ . . . ဒီနေ့သွားရင် အလုပ်ကို ထွက်စာဖြစ်ဖြစ် ခွင့်ဖြစ်ဖြစ် တင်ခဲ့ပါ”

“ထွက်စာလည်း မတင်နိုင်ဘူး . . . ခွင့်လည်းမတင်နိုင်ဘူး ဒါ ကျွန်မတတ်ထားတဲ့ပညာ ဒုက္ခဆင်းရဲ အမျိုးမျိုးခံပြီး မေမေ သင်ပေးခဲ့တဲ့ပညာ . . . ရှင်ပညာမတတ်တိုင်း စကားကို ပေါ့ပေါ့လေး ပြောနဲ့ . . .”

“မင်း . . . ငါ့ကို အာမခံစေတာနဲ့ မလိုဘူး . . .
မင်းပညာ ကိုလည်း ဝလိင်ကြီး ပုတ်ခတ်နေတာ မဟုတ်ဘူး . . .
ငါပြောတာ က ဒီအချိန်မှာ မင်းအလုပ်သင့်ဆုံးအလုပ်ကိုမဲ
နေရာတကာ မာန တံခွန်ထူဖို့ မကြိုးစားနဲ့ . . .”

အနီစက် ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောချသည့်။

အစကတော့ ဖေဖေတို့မေမေတို့ရှိလို့ အစစအရာရာ ထိန်း
ချုပ်ခဲ့သည်။ ခင်မိန့်မိန့် ဘာပဲလုပ်လုပ် တစ်ချက်မှ ငဲ့မကြည့်ဘဲ
နေခဲ့သည်။

ခု နေလို့မရတော့ . . .

အနားမှာ ငဲ့ရမယ့်သူတွေလည်း မရှိတော့ . . .

ပြီးတော့ သူ့စွဲလမ်းမြတ်နိုး တန်ဖိုးထားစွာ ချစ်ရသူမှာ
သူ့ရင် သွေးလေးနှင့် . . .

မျက်စိအောက်မှာထား၍ အရိပ်တကြည့်ကြည့် နေချင်ပြီ
. . .

သူ့ခါတိုင်းလိုတောင် အပြင်မှာ နေ့လည်စာ မစားဖို့ စိတ်ကူး
ထားခဲ့သည်။

ခင်မိန့်မိန့်

အိမ်မှာရှိနေပြီဆိုလျှင်

နေ့လည်ထမင်းပြန်စားရင်း မြင်ခွင့်ရနိုင်သည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်လျှင် ရန်ဖြစ်နေရပေမယ့် . . .

ရန်ဖြစ်နေရရင်း မျက်နှာလေးကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း သူရင်ခုန်

ရည်မွန်စာပေ

နေရတာကို ကြည်နူးမိသည်။

အနီစက်အလုပ်ကိုလည်း ပို၍ကြိုးစားကာ စေ့စေ့စပ်စပ်
လုပ်ကိုင်လာခဲ့တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအသိ . . .

အဲဒါ မင်းကြောင့်

မင်းကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင် ချစ်တာ
မင်းမှမသိဘဲ . . .

မေမေ လွှဲပေးခဲ့သည့် “စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ
အတွင်းပစ္စည်း ရတနာတွေအားလုံး သူ့မှာ ရှိသည်။

တကယ့်တော့ မေမေကိုယ်တိုင် ခင်မိန့်မိန့်ကို လွှဲပေးခဲ့ဖို့ပါ။

ဒါတွေ ဂရင်းအားလုံးသိသည်။

“သူ့ကို မတွေ့နဲ့တော့ မေမေ . . . မေမေစိတ်ဆင်းရဲမှာစိုး
ညို့ပါ . . . ခုချိန်မှာ မေမေသူ့ကို စိန်မိုးရွှေမိုး ရွာချပေးလဲ အကောင်း
ဆင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူ့ကိုယ်တိုင် မေမေ့ကို တားခဲ့တာ . . .

“မမကို ကိုကြီးနီ တကယ်မချစ်ဘူးလားဟင် . . .”

ဂရင်း တစ်ခု မေးခဲ့ဖူး၏။

“ချစ်တာပေါ့ . . . ညည်းမမကို စမြင်ဖူးကတည်းက ငါချစ်
ခဲ့တာ . . . ခုလည်းချစ်တယ် . . . နောင်လဲ ချစ်နေမှာပဲ . . .
ပေမယ့် သူ့မာနတွေက ငါ့အချစ်တွေကို အဆိပ်ဖြစ်အောင်
စိန်တီးနေသလိုပဲ . . .”

ရည်မွန်စာပေ

ဂရင်း နားလည်ပုံရပါသည်။

နောက်ပိုင်းမှာ ဂရင်းရဲ့အကူအညီတွေ အများကြီးရခဲ့သည်။ ကိုယ်ဝန်ကို ကိုယ်ဖိရင်ဖိ စောင့်ရှောက်ပေးဖို့လဲ ဂရင်း

စိတ် ပါလက်ပါ ကတိပေးခဲ့၏။

“စိတ်ချပါ . . . မမွေးဖွားသေးတဲ့ ရင်သွေးလေးကို ဂရင်း ခုထဲက ချစ်ထားပြီးသား . . .”

ခင်မိန့်မိန့်အတွက် အချိန်မှန်သောက်ဆေးတွေ အားဆေး တွေ အနီစက်ဝယ်ပေးသမျှ ဂရင်းက ပိုင်ခံတိုက်ပေးသည်။

“မမတစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာမခံနိုင်လို့ ဂရင်းရှာဖွေ ဝယ်လာခဲ့ရ တာ မမ မသောက်ဘူးပေါ့ . . .”

မျက်ရည်တစ်ချက်ပဲပြလိုက်တာနှင့် ပိုင်ပြီးသားပဲ . . .

လွန်ခဲ့သော သုံးလခန့်ကတည်းက ဝယ်ထားခဲ့သည့် ဗိုက်ဖုံး အင်္ကျီတွေ အထပ်လိုက်ကို မနေ့ကမှ ဂရင်းလက်ထဲ ထည့်ပေးခဲ့၏။

“ဝယ်ထားတာ သုံးလကျော်ပြီကွ . . . ညည်းမမ ကိုယ်ဝန်က သိပ်မထွက်တော့ ဝတ်ခိုင်းလည်း ဝတ်မှာမဟုတ်လို့ အသာကြည့်နေရတာ . . .”

“ကိုကြီးနီရယ် . . . ပေးပေး . . . မမကို ဂရင်း အတင်း ဝတ်ခိုင်းမယ်”

ဂရင်း တကယ်ပိုင်ပါသည်။

ချက်ချင်း ဝတ်လာစေနိုင်လျက် သူ့ကို လက်မထောင်ပြန်။

❏ ရည်မှန်စာပေ

ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးလိုက်တာ ဘယ်လိုပြောရမှန်းပင်မသိ . . .

နတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေ့၍ ငြိမ်သက်နေသော ခင်မိန့်မိန့် ကို သူကလည်း တိတ်ဆိတ်စွာပဲ ရပ်ကြည့်နေလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ ခင်မိန့်မိန့် ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။

အနီစက် ကားနားထိ လိုက်လာခဲ့တာ . . .

“မင်း တစ်ခုခု ဂလန်ဂဆန်လုပ်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့နော် . . .

မင်းကတိအတိုင်း ဒီအချိန်မှာ ငါပြောသမျှ မင်းလက်ခံရမယ်”

ခင်မိန့်မိန့် ကားတံခါးကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ဖွင့်လိုက်၍ သူ့ကို မုန်းတီးစွာ နှည့်ကြည့်သည်။

“ရှင်ဟာလေ တစ်နေ့နဲ့တစ်နေ့ မုန်းဆရာကောင်းလာကလို့”

“ဟုတ်လား မင်းကတော့ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် သိပ်ချစ်ဖို့ တောင်းတယ် . . . တကယ်”

“ဟင်း . . .”

ခင်မိန့်မိန့် ချာခနဲ ပြန်လှည့်ကာ ကားထဲဝင်သည်။

အနီစက် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုံးပါလေသည်။

x x x

“ဟ . . . ဟ . . .”

ပစ္စည်းတွေပွေ့၍ အိမ်ထဲအဝင် အထဲကထွက်လာသည်။

❏ ရည်မှန်စာပေ

သန့်ဇင်တွတ်နှင့် တိုက်မိကာ လက်ထဲကပစ္စည်းတချို့ ပြုတ်ကျကုန်၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ကိုယ်တော်ရယ် . . .”

သန့်ဇင်တွတ် အတက်ချကေ့စ တစ်ဖက်နှင့် လိုက်ကော့ပေးရှာသည်။

“ဟိတ်ကောင် . . . ဘယ်လိုလဲ . . .”

“ဘာလဲကွ . . . မင်းဟာ အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ”

အရေးထဲ အရင်းအဖျား စစ်ဆေးနေသည့် သန့်ဇင်တွတ်ကို အနီစက် မှန်ကုတ်ကုတ်ကြည့်ကာ . . .

“မင်း ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ . . .”

“ဪ . . . ဟဲ ဟဲ ကောင်းပါတယ်”

အနီစက်မျက်စောင်းကြီး ပစ်ထိုး၍ အထဲဝင်စေသန့်ဇင်တွတ် ပါ လိုက်ဝင်လာသည်။

“မင်းလက်ထဲက ဝေါလ်ရှိတွေက ဘာပုံတွေလဲ များချေလွှား”

“ဘာပုံတွေဖြစ်ဖြစ်ကွာ . . လာထိုင်အုံး . . . ငါမေးရိတယ်”

“အဲမာ . . . ဒါ ဆရာဝန်ကို ပြောတဲ့လေသံလား . .

“ဒါကြီး ထားလိုက်စမ်းပါကွာ . . . မျက်စိနောက်လွန်း

ဆေးသေတ္တာကို ဆွဲယူကာ စားပွဲဝေါ်တင်လိုက်သန့်ဇင်တွတ် ကို အနားမှာ ထိုင်စေသည်။

“သူ့ဘယ်လိုနေလဲ . . . ခြေချောင်းလေးတွေ အမ်းနေတာမင်းသေသေချာချာ ကြည့်ခဲ့ရဲ့လား . . . အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ . . . ဘာဖြစ်တတ်သလဲ . . . မျက်နှာလဲ နည်းနည်းဖြည့်လာသလိုပဲလည်း စကားသိမ်မပြောချင်တာနဲ့ ကြည့်နေလိုက်တယ် . . . ပြောရင်လည်း ဘာတစ်ခုမှ အံဝင်ခွင်ကျ မဖြစ်ဘူး တစ်ခါဟစ်ခါ ခြိတ်ရှိုလက်ရှိ ကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်ချင်တာ . . .”

“ကောင်းတာပေါ့ လက်သည်ခဲတောင် အကုန်သက်သာသေး”

“ဟိတ်ကောင်”

ဒီလိုပြောတော့ အနီစက် ဆတ်ဆတ်ခါ သွားသည်။

သူ့လက်မောင်းကို လက်သီးနဲ့ မနာအောင် ထိုးချလိုက်၏။

“ချက်ချင်းပြင်ပြောနော် . . . အချိန်မီသေးတယ်”

ဒီတစ်ခါ သန့်ဇင်တွတ် မျက်စောင်းကိုး၏။

“သူတို့နှစ်ယောက်မတည့်တိုင်း နေရာကကွာ ငါ့ပဲခိုင်း . .

ဒါနာ ဒီအိမ်ရောက်ရင် ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ဂိုက်ဆိုက်တွေလဲ ပြုတ်ခင်မိန့်မိန့်ကို မျက်နှာချိုသွေးရ . . . စိစိပေါက်ပေါက် ခမ်းတာတွေပြေရ . . .”

“အေး . . . ခုနမေးတာတွေ မင်းဘာမှ မဖြေသေးဘူး”

“ဟာ ပါဏ်း . . . အဲဒီခြေထောက်လေးတွေ အမ်းနေတာ . . ဘာဖြစ် ကတ်သလဲဆိုတာ . . မျက်နှာအမ်းနေတာက သွေးတွေ သွေးထိုးတာများလား . . မင်းကလဲ ကိုယ်ကဆရာဝန်ပဲ . . .”

“မဟုတ်ပါဘူး မင်းကဆရာဝန်ပါ ... ရော့ ဒီဆရာ
ယူသွား မင်းပြောသမျှတွေ စုံစုံစေ့စေ့ ကိုယ်တိုင်ကြည့်ခဲ့ ...
တစ်ချက်အခါအခါများပြီနဲ့ အနီစက် ဟဲခနဲရယ်သည်။

“စိုးရိမ်လို့ပါကွာ ... ကဲ ပြောပါအုံး ... အဲဒါ ဘာ
တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး ကိုယ်ဝန်ဆိပ်တက်တာ ... ကိုယ်
ဆောင်များဟာ မွေးခါနီးရင် ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်တယ် ...
ဒါပေမယ့် သင့်တင့်ရုံထက် လွန်လာတာမျိုးကျရင်
ဂရုစိုက်ရတာပေါ့ ... စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး ... မင်းမိန်းမ
ဒီလောက် ဆရာဝန်တွေ ဝိုင်းနေတာ ဘာဖြစ်စရာရော ရှိလို့
...”

“ဒီလိုပြောလိုရမလားကွ ... အခု လရင့်လို့ ဆေးခန်း
တစ်ပတ်တစ်ခါ သွားဖို့တောင် ဘယ်လိုမှ ပြောမရလို့ အဲဒီ
ဆရာဝန်ကျဆရာဝန်မကို ပင့်ထားရတယ် ...”

“ဆေးရုံမှာ ဆရာဝန် ကျန်သေးရဲ့လား ...”

“မင်းလို ဘာလချောင်ဆရာဝန်တွေတော့ ကျန်အုံးမှာ
“ကြည့်စမ်း ... ဇော်ကားတာ ဇော်ကားတာ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

x x x

“ဟာ ဒါတွေက ဘာတွေလဲ ... ဘာလုပ်တာလဲ ...
ရင်းရေ ဂရင်း”

ပိုစတာနှစ်ချပ်ကို တစ်ဖက်တစ်ခုကိုင်၍ ခေါ်လည်းခေါ်
ညှိခန်းဝရန်ဇာတ်ကလည်း ထွက်လာခဲ့သည်။

ဂရင်းက ပေါ်မလာဘဲ အနီစက်သစ် ရောက်လာသည်။

“သူမလက်ထဲက တွန့်ကြေစုတ်ပြနေသည့် ပိုစတာတွေကို
ဇရာတသသလိုလိုက်ကြည့်လျက် ...

“ဘာဖြစ်လို့ ပိုစတာတွေ ဖြုတ်ပစ်ရတာလဲ
... ဒါလမ်းအေး ဆိုင်က နှစ်ပဲတစ်ပြားနဲ့ ကောက်ဝယ်လာတာ
ဘတ်ဘူး...”

“သကြားမင်းဆီက သွားယူလာတာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ...
အဲလဲ ဒီကလေးပုံတွေ ရှင်ဝယ်ကပ်ထားတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ရှင် သူများအခန်းထဲ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဝင်ရလောက်
အောင် အောက်တန်းကျရသလား ... ဒါတွေကိုကော ဘယ်သူ
ပြုချက် နဲ့ ကပ်ရတာလဲ ...”

“ဘယ်သူခွင့်ပြုချက်မှ မလိုဘူးလေ ... အဲ အခန်းထဲ
ဘာကတော့ ဂရင်းကို ချီသြပြီးမှဝင်တာ ... မင်းက ဘာမကျေ
နပ် ဖြစ်နေတာလဲ ...”

“မကျေနပ်ဘူး ... ဒါတွေလာကပ်ထားတာ ဇနီးမကျေ

နပ်ဘူး... ကျွန်မ မမြင်ချင်ဆုံးအရာတွေ အခန်းထဲမှာ လဲ
တစ်ခုမှမကျပုန်အောင် ရှင်ပြန်ရှင်းပေး..."

"ဒါ ရှင်းရမှာ မဟုတ်ဘူး မင်းဖြုတ်ထားတဲ့ ပုံတွေနေရာ
တောင် အသစ်ပြန်ကပ်ဖို့ ငါ့မှာ အပိုတွေ ရှိသေးတယ်... မင်းဗို
ထဲက ကလေးရဲ့ အသံအရည် ဖွံ့ဖြိုးမှု စင်ကြယ်မှု ချစ်စေ
ကောင်းမှုတွေဟာ ဒီပုံလေးတွေ မင်းမျက်လုံးရှုမှာ အမြဲရှိနေ
ပို့ အဆင်ပြေမှာ..."

"နာဒါတွေက ကျွန်မအတွက် ဘာမှမလိုဘူး... ဒီကလေး
ဟာ ဘီလူးကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် သရဲလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ်"

"ဟေ့... မင်း... မင်းတော်နော်..."

"ကျွန်မနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး... ရှင်စိတ်ကူးယဉ်ချင်ရင်
အခန်းထဲမှာ ကပ်ထား"

"ငါ့အခန်းထဲမှာ ကပ်ရအောင်... ငါမွေးမှာမှမဟုတ်
မင်းမွေးရမှာ မင်းကြည့်ဖို့မလိုဘူး..."

"မကြည့်ဘူး... မလိုဘူး"

ခင်မိန့်မိန့် အခန်းထဲကို ချာခနဲ ပြန်လည်ပင်ကာ ကပ်ထဲ
သမျှ ပိုစတာတွေကို ဖြုတ်လည်းဖြုတ် ဖြုတ်လည်းဖြုတ် ဝါးပြင်ထဲ
မှာ မျက်ရည်စက်တို့ ကြွေလေ၏။

"ကောင်းပြီ ဒါဟာ သိပ်အရေးမကြီးတဲ့ကိစ္စပို့လို့ ပြီး
မင်းရဲ့ စိတ်ဆင်းရဲမှုဟာ ကလေးနဲ့ပဲ ပတ်သက်နေလို့... ဒီကလေး

မင်းကို ငါ အလျှော့ပေးလိုက်မယ်..."

ပိုစတာတွေကို နှမောလှစွာ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်၍ အနီစက်
အခန်းဝမှာ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

တကယ်ဆို အင်မတန် စိတ်ဓါတ်ခက်ထန်နေတတ်သည့်
ခင်မိန့်မိန့်မျက်ဝန်းမှ ရှားပါးသော မျက်ရည်စတွေတို့ကို သူမကြည့်
ရက်...

ငိုလည်း မငိုစေချင်ပါ...

ဒါပေမယ့်... ငါမင်းကို အရှုံးမပေးနိုင်တာလည်း တစ်ပိုင်း
လေ...

x x x

"မိန်းကလေးမွေးတယ် ကိုကြီးနီ တအားချစ်ဖို့ ကောင်းတာ
မမနဲ့ သိပ်တူတာပဲသိလား..."

အနီစက် ပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်သွားသည်။

"သူကော... ကျန်းမာရဲ့လား... မွေးပြီး သတိတွေ
ဘာတွေ လစ်သွားအုံးမယ်"

"အမလေး ကိုကြီးနီကလည်း မမ ဘာမှမဖြစ်ဘူး...
ဆရာဝန်တွေ သမားတော်ကြီးတွေကလည်း ဝရစိုက်လိုက် ကြတာမှ
စိတ်ချ..."

အနီစက် ရင်ထဲက အပူလုံးကြီး ပြုတ်ကျသွားလိုက်တာ
အုန်းခနဲတောင် မြည်သွားသလားမသိ . . .

“ဒို့ခဏ ဝင်ကြည့်လို့ရမလား”

“လူကြီးကိုလား . . . ကလေးကိုလား”

အနီစက် မလုံမလဲနှင့်ရယ်သည်။

“နှစ်ယောက်လုံးပေါ့ . . .”

“ရပါဗျာ . . . အားလုံး ကျန်းကျန်းမာမာပါပဲ . . .”

ဆရာဝန်နဲ့ သမားတောင့်ကြီးတွေ ထွက်လာကြသည်။

ခင်မိန့်မိန့်က မီးဖွားရတာ သိပ်မခက်ဘဲလှပါ . . .

ဓမ္မတာအတိုင်းပဲ ဖွားနိုင်ခဲ့သည်။

အနီစက်က စိုးရိမ်လွန်၍ ဆေးရုံတစ်ရုံလုံးက ဆရာဝန်တွေ
ခင်မိန့်မိန့်အနားမှာ အစည်းအဝေးတက်သလို စုပြုံရှိနေခဲ့ရခြင်း
ဖြစ်သည်။

ကြည့်ပါအုံး . . .

မွေးကင်းစအရွယ်မှာပင် နှာတံပေါ်ပေါ်လေးထင်းလျက်
မျက်ခုံးတန်းလေးက ထူနက်နက်ကလေး ရှိနေသည်။

ဆံပင်ကျတော့ မအော့လို မဟုတ်ပါဘဲ နက်မှောင်ရှည်လျား
စွာ ရှိနေသည်။

‘သမီးလေး’ ဟု စိတ်တွင်းမှ မရဲတရဲ ခေါ်ကြည့်ရင်း
အနီစက်သမီးလေးကို တယုတယ ပွေ့ထားမိသည်။

ရည်မွန်စာပေ

“ကိုကြီးနီ . . . မမကို ကြည့်အုံးလေ . . .”

ခပ်တိုးတိုးပြောရင်း ဂရင်းက ကလေးကို ပြန်ခေါ်သည်။

အနီစက် ခင်မိန့်မိန့်နားမှာ တင်ပါးလွှဲဝင်ထိုင်လိုက်၏။

စိတ်ကို မချုပ်တီးလိုက်နိုင်မိ . . . နဖူးပြေပြေမှာ ချွေးတို့နှင့်
ခွေဝိုက်ကပ်တွဲနေသည့် ဆံစလေးများကို လက်ဖဝါးနှင့် ဖွဖွလေး
သပ်တင်ပေး၍ ချွေးစတို့ကို သုတ်ပေးမိ၏။

ခင်မိန့်မိန့် မျက်လုံးတွေပွင့်လာကာ သူ့ကို မြင်သည်နှင့်
တစ်ဖက်ကို မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

မျက်ရည်ပေါက်လေးတစ်စက် နားထင်မှတစ်ဆင့် ဆံစများ
ကြားထဲသို့ လျှောစင်းကျလာသည်။

အနီစက် ခင်မိန့်မိန့်လက်ဖဝါးလေးတစ်ဖက်ကို ခပ်ဖိမိ ဆုပ်
ကိုင်လိုက်သည်။

‘မင်းကို . . . သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ် . . . တကယ်ပါ . . .’

ဒီနေ့ဟာ ကိုယ် အပျော်ဆုံးနေ့များထဲက တန်ဖိုးအရှိဆုံး နေ့ပါပဲ . . .

“ရှင် . . . ကျွန်မနားက ခုချက်ချင်း လာသွားလိုက်ပါ . . .”

ခင်မိန့်မိန့် လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။ အနီစက်ကိုင်ထား
သည့် သူမလက်ကလေးကို . . . ကျန်နေသည့် အားလေးဖြင့်
ချန်းရှာ၏။

အနီစက် လက်ကို အသာဖြေလွှတ်၍ ထရပ်လိုက်သည်။

“ဒီအချိန်လေးမှာ မင်းကို ဂရုစိုက်ကြည့်ခွင့်လေးတော့

ရည်မွန်စာပေ

ပေးပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းဟာ သမီးကို မွေးပေးတဲ့ မိခင် ဖြစ်နေ လို့ပါ။”

“ရှင် . . . သွားတော့နော် . . . ”

ခင်မိန့်မိန့် အကြိတ်ထားသည့်ကြားမှ မျက်ရည်တွေ လိမ့်ဆင်း လာပြန်သည်။

“မင်းဟာ . . . သမီးကို မွေးပေးတဲ့ မိခင်ဖြစ်နေလို့ . . . ”

တဲ့ လူမဆန်တဲ့လူ . . . သိပ်ကို ဝတ္တရားဆန်ချင်လွန်းသူ

ရှင်ကို မုန်းဟယ်ဆိုတာတွေထက် ပိုမုန်းတယ် . . . သိလား

x x x

“ရှင် . . . အဲဒီလိုလုပ်မှာကို . . . ကျွန်မ သဘောမတူဘူး အနီစက် . . . ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ”

“ကလေး . . . ကင်ပွန်းတပ်တာ . . . ဒီလောက်ထိ လုပ်ရရ မလိုဘူးထင်တယ် . . . ”

“ဘာဖြစ်လို့မလိုရမှာလဲ . . . ဒီကလေးဟာ . . . ဒီလောက် ထိ အရေးမပါဘူးလို့ မင်းပြောတာလား . . . ငါ့ဘဝမှာ သမီး ဆိုတာထက် အရေးကြီးတာ ဘာမှ မရှိဘူး . . . ငါကလွဲရင် ငါ့ရင်သွေးဟာ . . . ဒီ သမီးပဲ . . . သမီး . . . လူလောကထဲ

ရည်မွန်တပေ

ချောက်လာတာဟာ . . . ငါ့ဘဝရဲ့ ဝန်ဖိုးမပြတ်နိုင်တဲ့ ရတနာ . . . ဒါကို ထိုက်တန်တ ကြိုဆိုခြင်းမျိုးနဲ့ ဂုဏ်ပြုရမယ် . . . အဲဒါ . . . ငါ့မျှော်လင့်ချက် . . . ”

“ရှင်မျှော်လင့်ချက်ထဲမှာ . . . ကျွန်မ လုံးဝမပါဘူးဆိုတာ . . . ရှင်မမေ့နဲ့နော် . . . ဒီပွဲမှာ . . . ရှင်ကစားယောက်ထဲ နွဲ့လို့ဖြစ် တယ်ဆိုရင် ကြိုက်သလိုလုပ် . . . ”

“ဟာ . . . ဒီလိုလုပ်လို့ရမလား . . . မင်းရင်နဲ့လွယ် ပွေးထားတဲ့ ကလေးကို လူအမေအပြန်နဲ့တော့ . . . မင်း ရပ်တည်နိုင်ရမှာပေါ့ . . . လူလောကထဲဝင်လာတာတည်းက သမီး ကို မအောမဲ့တဲ့ ဘဝမျိုး မင်းအဖြစ်ခံနိုင်ပေမယ့် ငါမခံနိုင်ဘူး . . . ”

“ဒါက . . . ကျွန်မနဲ့မှ မဆိုင်ဘဲ . . . ရှင်နဲ့ကျွန်မ ကတိထား ခဲ့တဲ့အတိုင်း ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး . . . ကျွန်မ နေချင်သလို လွှပ်လုပ်စွာနေမယ် . . . ကလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မရှေ့မှာ နာမည်တောင် လာပခေါ်နဲ့ . . . ဒါပဲ . . . ”

အနီစက် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် စားပွဲပေါ်က ဝန်းတိုးလေးကို ဆွဲယူကာ ခွမ်းခနဲ ကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်သည်။

ကျေမသွားသည့် မှုတ်များနှင့်ပွင့်ဖတ်မွှားများ ခဉ့်ခန်းထဲမှာ ပြန့်ကျဲသွားလေသည်။

ဂရင်း လန်ဖျန်၍ ထရပ်လိုက်မိသလို မောင်မျိုး တံပြတ်တီး တိုလေးကို ကမန်းကတန်း ထယ့်သည်။

ရည်မွန်တပေ

“မင်းဟာ . . . လူဖြစ်ပြီး လူစိတ်နည်းနည်းမှ မရှိတဲ့ မိန်းမ . . . မင်းကို မွေးဖွားခဲ့ပြီး မင်းမိခင်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ မင်းလို စိတ်ဓါတ်တွေရှိခဲ့ရင် . . . ဒီနေ့ ခင်မိန့်မိန့် ဆိုတဲ့ဘဝကို မင်းရောက်လာမလား . . . ”

ခင်မိန့်မိန့် ဆတ်ခနဲထရပ်ကာ အနီစက်ကို ရင်ဆိုင်ကြည့်သည်။

“မေမေ့ကို ရှင်ဘာမှ ဆွဲမထည့်နဲ့ . . . ကျွန်မဖေဖေဟာလဲ ရှင်လို တစ်ကိုယ်လုံး အတ္တမာနတွေ ပြည့်နေတဲ့ လူမဟုတ်ဘူး . . . တစ်ကိုကောင်း မဆန်ဘူး . . . ”

“အဲဒါ . . . မင်း သင်ပေးတာပဲ . . . မင်းအတ္တက ပထမ . . . အဲဒီ အတ္တကို ဖြေဖျောက်ဖို့ ငါမစဉ်းစားဘူး အဲဒါလဲ . . . ငါအတ္တပဲ ဒါပေမယ့် . . . ငါက . . . ခုတိယပါ . . . ခုချိန်ထိ . . . ငါ မင်းကိုလိုက် မမီသေးဘူး ခင်မိန့်မိန့် . . . ဒီနေ့တော့ မင်း အတ္တကြီး တာကို အံ့သြတယ် . . . အထင်လည်းသေးတယ် . . . မိခင်တိုင်း ထားခဲ့ကြတဲ့ ကြီးမားတဲ့ မေတ္တာဗိမာန်ကို မင်းလက်ထက်ကျမှ ငါချေပစ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့ မိန်းမရိုင်း . . . ”

“ရှင် . . . တော်တော် . . . ”

ခင်မိန့်မိန့် အသားဆတ်ဆတ်တုန်လာလျက် တအားအော် ပစ်သည်။

ဂရင်း မမ့ကို ကျုံးဖက်လိုက်မိသည်။

📖 ရည်မှန်စာပေ

“တော်ပါတော့ မမရယ် . . . ကိုကြီးနီ . . . တော်ပါတော့ရှင် မမက သွေးနုသားနုနဲ့ပါ . . . ”

ဂရင်း အနီစက်ကိုပါ လှည့်တောင်းပန်သည်။

ထိုအခါကျမှ အနီစက် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဆောရီး . . . ”

အနီစက် ဆံပင်တွေကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုးဖွရင်း လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

x x x

မိန့်မိန့်စက်နိုင် . . .

ကင်ပွန်းတပ်မွေးနေ့အင်္ဂလာ

လူတိုင်းဩဇာရလောက်အောင် ခမ်းနားနေသည်။ ဒီနေ့ပွဲ အတွက် သုံးရက်လောက်ကြို၍ သတင်းစာတွေထဲမှာ ကြော်ငြာ ခဲ့သည်။

နည်းနည်းရင်းနှီးသူရော . . . များများရင်းနှီးသူတွေပါ စေ့ငှ အောင် ဖိတ်၍ ရှပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်များ ပါဝင်သည့် တီးဝိုင်းနှင့် ဖျော်ဖြေဧည့်ခံ၏။

စားသောက်ဖွယ်ရာ သုံးမျိုးနှင့် ကျွေးမွေးဧည့်ခံဖို့ အဆင်သင့် ကြိုဆိုဖို့ . . . သူနုနုရာနှင့် သူ . . . လုပ်သကဲ့သို့

📖 ရည်မှန်စာပေ

တွေ အသင့်စောင့်နေ၏။

မိန့်မိန့်စက်နိုင် ဆိုသည့်နာမည်နှင့် ကတန်းကလေးသည် ပြည့်ဝန်းသော လပြည့်၏ အလယ်တည့်တည့်တွင်ရှိကာ တိမ်မှောင်ဝန်းလေးတစ်ချို့ ပုံဖော်လို့ နောက်ခံထား၏။

ပြီးတော့ နာမည်နှင့်ကပ်လျက်တွင် နှင်တံခေါ် ကြိမ်စက်ကို ကိုင်ထားသည့် နတ်သမီးပုံသေးသေးလေး ရှိနေသည်။

“ဂရင်း ကြည့်ပါအုံး . . . ဒို့စိတ်ကူးယဉ်ထားတာ . . . ဘာလို သေးလဲ . . .”

ဂရင်း မျက်ရည်လေးတွေပင် လည်လာရှာသည်။
ဒါတော့ . . . ဒီလောက် စိတ်ထားမှန်း . . . သူမတို့ မသိခဲ့ပါ . . . နာမည်ပါသည့် ကန့်လန့်ကာကိုပင် နေ့လည်လောက်ကျမှ ဆင်းခဲ့သည်။

“ဒါတွေကို . . . ဒို့သမီးလေ . . . စမ္မေးဖွား လာ တဲ့နေ့ကတည်းက ဖားချင်း အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့တာ . . .”

“အစကတည်းက စိတ်ကူးထားခဲ့တာပေါ့ . . .”

“ဒါပေါ့ . . . စိတ်ကူးနဲ့ ရူးနေခဲ့ရတာလေ . . .”

အနီစက်ကို ဂရင်းပြုံးပြုံးလေးကြည့်မိသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး စွတ်စွတ်ဖြူသော အနောက်တိုင်းဝတ်စုံက အရပ်မြင့်၍ တောင့်တင်းကျနေသော ကိုယ်မှာထင်းနေသည်။

အေးခွဲထားသည့်ဆံပင်က မကိုမရှည်ပေမယ့် . . . ကရ

တစ်မျိုးလိမ်းထား၍ နောက်လှန်ပြီးထားသည်မို့ ကြည့်ကောင်းနေသည်ပင် . . .

မျက်ခုံးတန်းတို့က ထူ၍နက်သည်။

နှာတပေါ်လျက် . . . မျက်လုံးတို့က မှောင်လဲ့စူးရှနေသည်။

ဤမှ ယောက်ျားပီသ၍ ချောမောနေသူသည် . . . မမကို ချစ်နေသတဲ့ . . . မုန်းလှပါသည်ဆိုသော မိန်းမ၏အချစ်ကိုလည်း ကန့်လန့်တိုက်၍ မချစ်သလိုနေပြန်သူ . . .

မမသည် ဤယောက်ျားအပေါ် အနည်းငယ်မှ မေတ္တာစိတ် ယိုဖိတ်ခြင်းမရှိသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း . . .

ဧည့်ခံပွဲစတော့မှာမို့ စိတ်ညွှန်ကြားနေသည့် အနီစက်ကို ဂရင်းလိုက်ကြည့်နေမိဆဲ . . .

ဒီအရပ် . . . ဒီရုပ်ရည် အရည်အချင်းမျိုးနှင့် မိန်းမလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှပင် . . .

မမ . . . ဒီအတိုင်းဆက်မုန်းနေပါက . . . အနီစက် . . . ဒီပြင် သာယာဖွယ် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် မပြီဘူးလို့ ဘယ်သူက ပြောနိုင် မလဲ . . .

ဒါဆို သမီးလေး မိန့်မိန့်စက်နိုင်

“ဟိတ် . . .”

“အမလေး . . .”

မှောင်မျိုးက ဂရင်းကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်၍ မုန်းစရာ

ကောင်းလှသည်။ အသံနှင့်ရယ်သည်။

“စနိုးဝိုက်လေး ကျနေတာပဲ . . . ဒီလိုတော့လဲ . . . မင်းလှသားပဲ . . .”

“ရှင်ကတော့ . . . ဟိုမှာ ဧည့်ခံမယ့် အလုပ်သမားလောက်တောင် အရောင်မထွက်ပါလား . . .”

“အရောင်ထွက်တာ . . . ကျောက်တို့ ပတ္တမြားတို့ပဲ . . . ကမင်းလို . . . ဆွဲကြိုးတွေ လက်ကောက်တွေမှ မဝတ်တာ . . . ဘယ်အရောင်ထွက်မလဲ . . .”

“ဒါဖြင့် . . . အရောင်ထွက်အောင် ဝတ်မလား . . . မောင်မျိုး . . . ဘာလိုလို လေသံနှင့်ပြောတော့ ဂရုမပြန်တာတင်းသွား၏။”

“မောင်မျိုး . . .”

“ဗျာ . . . အစ်ကိုလေး . . .”

“တစ်ရုံးလုံး လူစေ့အောင် ဖိတ်ခဲတယ်မို့လား . . .”

“တစ်ယောက်မှ မကျန်ပါဘူး -- အစ်ကိုလေး . . .”

“အေး . . . ပြီးရော . . . မင်းလဲ . . . တစ်ခုခုစားသောက်ပြီး စာသွား ကြည့်တော့ မနက် စာမေးပွဲ ရှိတယ်မို့လား . . .”

“ရပါတယ် အစ်ကိုလေးရဲ့ . . . သမီးရဲ့မွေးနေ့မှာ . . . ကျွန်တော် ပျော်ပျော်ကြိုး နဲ့ရမှာပေါ့ . . .”

အနီစက် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

ရည်မွန်စာပေ

ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ . . . လုပ်ငန်းတော်တော်များများကို မောင်မျိုးနှင့် လွှဲထားခဲ့ရသည်။ ဒီလိုလွှဲနိုင်အောင်လည်း လုပ်ငန်းတွေနှင့်ကျွမ်းဝင်အောင် မောင်မျိုးကို သူ သင်ကြားပြသ ထားခဲ့ရတာ အစောကြီးကထဲကပါ . . .

ဒီနှစ်ဆို မောင်မျိုးက ဒုတိယနှစ်ပင်ပြီးတော့မည် ရှေ့လျှောက် . . . များစွာ အားကိုးဖြစ်လာမည့် လူငယ်လေးတစ်ယောက်ပင်

ဒီလို ကူဖော်လောင်ဖက်မရှာလို့လည်းမဖြစ် . . . သူ့အတွက် သမီးလေးတာဝန်ကပိုလာပြီမဟုတ်လား . . .

“ဂရင်း . . . ညည်းမမ . . . ဘာလုပ်နေလဲ . . .”

“ဟို . . . အိပ် . . . အိပ်နေတယ်ထင်တယ် . . .”

“ဟာ . . . ဒါ အိပ်ရမယ့်အချိန်မှ မဟုတ်တာ . . .”

အနီစက် နာရီကိုတစ်ချက်ငုံကြည့်ပြောကာ တိုက်ထဲသို့ခြေလှမ်းကျကြိုးများ နှင့် ဝင်သွား၏။

“ဒုက္ခပဲ . . .”

“မင်္ဂလာရှိဆုံးအချိန်မှာ . . . ဘာဒုက္ခတွေတနေတာလဲ . . .”

လာပြန်ပြီ သူ . . .

ဂရင်း စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိသည်။

“ဟိုမှာ ကိုကြီးနီ ဝင်သွားတာကိုပြောတာ . . .”

ရည်မွန်စာပေ

“ဝင်သွားတော့တာဖြစ်လဲ... အဲဒါ ဒုက္ခလား...”

“မမ ကိုသွားခေါ်တာ ရှင့်...”

“ခေါ်ရမှာပေါ့... ကလေးမွေးနေ့မှာ... မအေမရှိလို့ ဖြစ်မလား...”

“ရှင်ကလဲ... ဘာမှမသိဘဲနဲ့ ပြောနေပြန်ပြီ... မမက ခုနကတည်းက ကားမောင်းပြီး အပြင်ထွက်ဖို့လုပ်နေတာသိလား... ခေါင်းတွေမူးပြီး သူ့ကိုယ်သူမဟန်မှန်းသိလို့ ပြန်ထိုင်နေတာ... ကိုကြီးနီ... သွားခေါ်ရင်ရန်ဖြစ်ကြတုံးမှာပဲ...”

“ဖြစ်တော့တာဖြစ်လဲ... ရန်များများဖြစ်လေ... ချစ်လေ တဲ့ နင်နဲ့ငါမတည့်တာ ကြည့်ပါလား...”

“ဟယ်... ခွေးဝဲစား...”

x x x

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဘယ်သူလဲ...”

“ဒို့ပါ... အင်ဒဲမယ်နော်...”

“အို... မလာနဲ့...”

အနီစက် ချက်ချင်း အခန်းထဲ ရောက်လာ၏။

“ခြံထဲမှာ ဧည့်ခံပွဲစတော့မယ် မင်း ပြင်ဆင်ထားဖို့ ကောင်း

ရည်မှန်စာပေ

ပြီ...”

“ကျွန်မ မီးဖွားထားတာ ခုနှစ်ရက်တောင် မကျော်သေးဘူး ခြံထဲဆင်း လို့ဖြစ်မလား... ရှင်နှမချင်းစာနာစိတ်ရောရှိရဲ့ဦး...”

“မဆိုင်ပါဘူးကွာ... ကိုယ့်ခြံထဲကိုယ်ဆင်းတာ ဘာ ဖြစ်လဲ... မင်းလဲ နေကောင်းပါတယ်... မနေပါရစေနဲ့ဆို လို့... ဆရာဝန်တွေကို ခွင့်တောင်းပြီး သုံးရက်ထဲနဲ့ ဆေးရုံက ဆင်းလာခဲ့ တာ... ခုမှ ရောဂါတွေရွတ်ပြမနေပါနဲ့...”

“ဆေးရုံကို အထုပ်တွေအပိုးတွေနဲ့... ခဏ ခဏ ရောက်လာကြတဲ့ ရှင့်အုပ်စုတွေကို မမြင်ချင်မပြောချင်လို့ ဆင်းလာ ခဲ့တာ... ကလေး တစ်ယောက်လုံးမွေးထားရတဲ့လူကို ရှင်တစ် ထိုက်ကောင်း ဆန်ဆန် လာပြောမနေနဲ့...”

“အဲဒီလောက် အသက်နဲ့ရင်းပြီးမွေးထားရတာဟောင်း... ငင်းတန်ဖိုး ထားဖို့မစဉ်းစားခဲ့ဘူးမို့လား... ဆေးရုံမှာ လူနာလာ မေးကြတဲ့ မိတ်ဆွေတွေကလဲ မင်းမခေါ်ချင်မပြောချင်တာကို မသိဘဲနေမလား ဒါပေမယ့် သမီးရဲ့ဘုန်းကကြီးတော့... သော့ကလေးတွေပါတဲ့ ခြေထိပ်ဆိုလား... စိန်ခြေကျင်းလိုမျိုးလေး တစ်စုံတောင်ရလိုက်သေးတယ်... သမီးက လူလောကထဲ ဆင်းလာကတည်းက သုံးသိန်းတန် ပစ္စည်းတစ်ခုကို သူ့အစွမ်း နဲ့သူရခဲ့တာ...”

ရည်မှန်စာပေ

သူနဲ့စကားပြောနေရာတာ စိတ်ပျက်စိတ်ကုန်ဖြစ်ရရင် ခင်မိန့်မိန့် ခေါင်းအုံးပေါ်အသာမီချလိုက်သည်။

“ဟေ... မအိပ်နဲ့လေ... မင်းကို အောက်ဆင်း ခိုင်းနေတာ... ဘယ်နှယ်အိပ်ရတာလဲ...”

“ရှင်ကို ကျွန်မ နှစ်ခွန်းမပြောဘူး...”

“မရဘူးကွာ... မင်း ခဏလေးဖြစ်ဖြစ်လိုက်ရမယ် နောက်နေ့ကစပြီး ဒို့ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ အရေးမဆိုဘူးဆိုတာ ကတိထပ်ပေးတယ် ထပါ... မနက်က ကင်ပွန်းတပ် တရားနာ တော့လည်း မင်းပါတာ မဟုတ်ဘူး... ထကွာ...”

ခင်မိန့်မိန့် ဆက်ခနဲထထိုင်လိုက်ပြီးမှ ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ရှင် ကျွန်မ အခန်းထဲက အခုထွက်သွားနော်... ကျွန်မ အဲဒီ ကလေးနဲ့အတူတူတွဲလျက်ရှိနေရမယ့် အခြေအနေမျိုး ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မဖန်တီးဘူး...”

“ခင်မိန့်မိန့်... ဒီနေ့... သမီးအတွက်... ငါမင်းကို လုံးဝအလျှော့ ပေးမှာမဟုတ်ဘူးနော်...”

အနီစက်၏ ငွတ်တရွတ်နိုင်မှုကို သိထားရလျက် အရှုံးမပေးနိုင်သည့် နှလုံးသားက ဆက်ဆက်ခါနာကျည်းလာရင် ခင်မိန့်မိန့် သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟင်”

သူ့ကို မုန်းတီးစွာကြည့်ရင်း ထိုင်နေရင်းမှ တစောင်းတိုက် လေးပုံကျသွားသည့် ခင်မိန့်မိန့်ကို အနီစက် ကမန်းကံတန်း ပြေး သူသည်။

“ခင်မိန့်မိန့်...”

သူ လှုပ်ခေါ်သော်လည်း သတိမရတော့ပေ။

အိတ်ထဲမှာ အမြဲဆောင်ထားသည့် ဟန်းဖုန်းကို ကဗျာက ဆာနိပ်သည်။

“မောင်မျိုး... မောင်မျိုး... ဒေါက်တာသက်မာ ဧည့်ခန်း နာရီတယ်... ခေါ်ပြီး အပေါ်ထပ် ခုချက်ချင်းတက်ခဲ့လို့ မြန်မြန် ... ဟေ့ ... ဟေ့

“မူမပျက်နဲ့နော်... ဘယ်သူမှမသိစေနဲ့...”

ဖုန်းကို ချက်ချင်းပြန်ပိတ်၍ မောင်မျိုးတိုက်ထဲဆီ ခပ်သူတ် သူတ်လျှောက်ဝင်သွားတာ ခြံထဲမှာတိုလျှောက်ဒီလျှောက် လုပ်နေ သည့် ဂရင်းမြင်ဖြစ်အောင်မြင်လျက် နောက်ကအပြေးလေး လိုက် ဆာခဲ့သည်။

သူမထင်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာပြီလား...

x x x

“မင်း... သိပ်ကိုမှားတယ်... အနီစက်”

“တူတ်တယ်... ဦးနီစက် မှားတယ်... ဒီချိန်မှာ သူ့လောက် စိတ်မထိခိုက်သင့်ဘူး... ခုနှစ်ရက်ဆိုတာ တော်တော် အရေးကြီးတဲ့ အချိန်လေ... သူ့လို သတိကောင်းကောင်း ရှိနေတာတောင် အင်မတန် စိတ်ခိုင်လို့...”

“ဗျာ... ဒီလောက်ထိ ဖြစ်သွားနိုင်လား”

ဆရာဝန်နှစ်ယောက်ကို တစ်လှည့်စီလိုက်ကြည့်ရင်း အနီစက် မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် မေးသည်။

“သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့... သူ့ရင်ထဲမှာ... သူ့ရင်သွေး အပေါ် မေတ္တာစိတ်ဝင်နေတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်... ဒါဟယ်သို့မှ မမြင်နိုင်တဲ့ သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်လေ... ဒီထဲက မင်းကို သိပ်မုန်း နေတာကလဲ ရှိနေမယ်... သူ ခံစားနေတာတွေ သိပ်များနေတုန်း မင်းကထပ်ပြီး ဒုက္ခသွားပေးတော့... ဒီလောက်လေးဖြစ်သွားတာ သိပ်ကိုတော်တာ...”

သန့်ဇင်တွတ် သူ့ကို ပြစ်တင်ရင်း ရှင်းပြနေသည်။

ဒေါက်တာသက်မာကလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ရှိ၏။

မနေ့က ခြံမိခြံမိသဲ ကျင်းပခဲ့သည့် ကင်ပွန်းတပ်မင်္ဂလာ ဧည့်ခံပွဲကြီးကတော့ အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားပါသ...။

ဒီနေ့ဆို... သမီး သက်တော်ရာကျော် ချည်ပါစေ ဆိုသည့် တောင်းဆိုမေတ္တာပို့သံများကို သတင်းစာမှာ တွေ့ရပါ၏။

သမီးလေးအတွက် ဝမ်းသာကြည်နူးရပေမယ့် ဒီဘက်မှာ စိတ်ညစ်နေရတာ ဘယ်သူမှ မသိပါ။

“ဒီအတွက် ငါသူ့ကို တောင်းပန်မှာပါ... ကျွန်တော်တောင်းပန်မှာပါ ဒေါက်တာ...”

အနီစက် ဆရာဝန်နှစ်ယောက်လုံးကို တိုင်တည်၏။

“ရှေ့ဇလ္လာကလဲ သူ့စိတ်ချမ်းသာသလို နေရစေမှာပါ...”

“ဟုတ်တယ် ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဝေဖန်ရရင် မခင်မိနဲ့မိနဲ့ဟာ သူ့ကိုယ်သူ သားဖွားထားတဲ့ မီးနေသည်ဆိုတဲ့ အသိမျိုး မဝင်မိအောင် မီးနေသည်လို မဖြစ်အောင် သူ့ကြိုးစားနေ တယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်”

“မီးဖွားရတာ မခဲယဉ်းဘူး... ကျန်းမာရေးကောင်းတယ်... ပြောဆိုနေထိုင်တာ အားလုံးက သာမန်မိန်းမ တစ်ယောက်လိုပဲ ဒါဟာ သိပ်မထူးဆန်းပေမယ့် သူ့စိတ်ကြောင့်လို့ပဲ ကျွန်မထင်တယ်... တကယ်ဆို သူ့မွေးရတာ သားဦးလေ... ဦးနီစက်က ချမ်းသာတယ် အရှိန်အဝါရှိတယ် သူ့မွေးတုန်းကလဲ ဆရာဝန်တွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နဲ့... ဘာမှလိုလေးသေးမရှိ ဖြစ်ခဲ့တာကြည့်... ဒီလိုအခြေ အနေမျိုးမှာ သူမသာယာခဲ့ဘူး... လတ်တလော အခြေအနေထဲက ရုန်းထွက်ချင်နေတဲ့ ဆန္ဒတွေကို သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ ကျွန်မမြင်နေရတယ်...”

အနီစက်နဲ့ သန့်ဇင်တွတ် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်

ကြည့်လိုက်ကြသည်။

သန့်ဇင်တွတ်က ရယ်ကျဲကျဲမျက်နှာနှင့်

“ဆရာမက... သားဖွားမီးယပ် အထူးကုမလုပ်ဘဲ စာရေးဆရာမ ဖြစ်ဖြစ် စုံထောက်ဖြစ်ဖြစ် လုပ်ဖို့ကောင်းတာ... အခြေအနေကိုလည်း အကဲခတ်တတ်တယ်... မျက်လုံးထဲက စာကိုလည်း ဖတ်တတ်တယ်”

“ဒီလောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူးရှင်... မိန်းမချင်းမို့ ပိုပြီးနားလည်နိုင်တာပါ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားသားဆိုတာ ဇနီးသည်ကို အလျော့ပေးပြီး စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားပေးသင့်ပါတယ်”

ဒေါက်တာ သက်မာက အမျိုးသမီးထုဘက်က သာသာထိုးထိုးလေး ပြောနေသည်။

အနီစက် ဘာမှစောဒက မတက်မိပါ...

သူ့ကြောင့် ခင်မိန့်မိန့် ဘာမှဖြစ်မသွားခြင်းသည်ပင် ကြီးစွာသော ကံတရားကြောင့်...

x x x

“မေမေ သမီးတို့ကျောင်းမှာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေ လုပ်ရိုး ကစားကြမှာ အိမ်ထဲတို့ မာလာတို့က ဂါဝန်လှလှလေးတွေ ဝတ်ကြမှာ သိလား... သမီးမှာ အသစ်လဲမရှိဘူး...”

ရည်မွန်စာပေ

ငါးတန်းကျောင်းသူဘဝလေးကပါ ...

သူမသိတတ်ဆိုးဝါးစွာ မေမေ့ကို ပူဆာခဲ့မိသည်။

မေမေဟာ မုဆိုးမပါလားဆိုသည့် အသိတရားဆင်ခဲ့မိသည့် နောင်တသည် နောက်ကျစွာ ရခဲ့ပါသည်။

သမီးလေး မျက်နှာမငယ်စေချင်သည့် မေမေသည် ဖေဖေနဲ့ ဆက်ထပ်ခဲ့စဉ်က ဝတ်ခဲ့သည့် ဝတ်စုံလေးကို ဖြတ်နီးစွာ သိမ်းထားရာမှ တုန်ယင်စွာ ထုတ်ယူ၍ စိုက်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တာ ဖြစ်ရ၏။

ပြီးတော့ ဘာမှမကြာလိုက်ပါ... ပန်းနုရောင်အထပ်အစပ်လှလှလေးတစ်ထည် ခင်မိန့်မိန့်ကိုယ်ပေါ် ရောက်ခဲ့သည်။

မုဆိုးမမို့ စာရေးမဆိုသည့် လစာလေးက စားဖို့အပြင် ခတ်ဖို့ မလုံလောက်ပါ...

သမီးလေး အရွယ်ရောက်လာပြီဆိုသည့် အသိနှင့် ထို့နောက် ခုနစ် မေမေ စက်တစ်လုံးကို တစ်လငါးရာနှင့် ငှားကာ နေ့ဘက်အလုပ်ဆင်း၍ ညဘက်မှာ တစ်ညလုံး အထည်ခံတွချုပ်သည်။

အစကတည်းက စက်ချုပ်တတ်သူမို့ အဆင်ပြေပေမယ့် ခုကတော့ လူးလှိုမ့်နေအောင် ပင်ပန်းရှာသည်။

တစ်ထည်လုံးတွဲပြီးမှ ခြောက်ကျွတ်သာရသည့် အင်္ကျီတွေကို ချွတ်ခြေကိုက်အောင် မနက်သုံးနာရီထိ ပုံမှန်ချုပ်ကာ မေးခနဲ တစ်ချက်အိပ်ပြီး ချက်ချင်း အလုပ်ထဆင်းသည်။

ရည်မွန်စာပေ

ရုပ်ရည်ရူပကာ ချောမောသည့် ဒေါ်ခင်ခင်စိုးမှာ ရှောင်တိမ်း ရသည့် အန္တရာယ်ကလည်း များလှသည်။

ဒါပေမယ့် ဘဝကို ကျပ်တည်းစွာ ရုန်းကန်နေရရင်း မဖြစ်မနေ တစ်စုံတစ်ယောက်ဆီက အကူအညီ ယူခဲ့ရ၏။

ယောက်ျားတော်တော်များများသည် အခွင့်အရေး သည်နှင့် အာသာငမ်းငမ်း ရယူချင်ကြသည်။

အိန္ဒြေသိက္ခာကြီးလှသည့် ဒေါ်ခင်ခင်စိုးက သစ္စာတရားကို နှိပ်စက် ပွန်းပဲ့မခံနိုင်သူ ...

ဒါပေမယ့် မစားရတဲ့ အမဲ သဲနဲ့ ပက်တတ်သည် အကျင့်လည်း ခိုကြပါ၏။ ကွယ်ရာမှ မဟုတ်တရုတ်တွေပြောရုံ သူတို့နဲ့ ဘာလိုလို ဖြစ်ခဲ့တဲ့ပုံမျိုး ဖြစ်အောင်ဖန်တီးကြသည်။

“ဟဲ့ကောင်မ ... ထွက်ခဲ့စမ်း ... သူများလင်ကို ကြော်တောင်နှိုက်၊ ရုပ်ကလေးတန်းပြပြီး မြို့မြို့ကစား၊ ဝီလိုအကျင့်မျိုးနဲ့မှာ ခုမှ ရှက်တဲ့ပုံဖမ်းပြီး အပြင်မထွက်ဝံ့သလို လုပ်နေတယ်ပေါ့ ...

အိမ်ထဲမှာ သမီးလေးကို တင်းတင်းဖက်၍ ဒေါ်ခင်ခင်စိုး တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသည်။

ရှက်ခြင်းနှင့်ဒေါသက အားပြိုင်လျက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ငြိမ်နေပြန်လျှင် ဟုတ်နေပေလို့ပဲလို့ ပတ်ဝန်းကျင်က ထင်ကြမည် ထွက်ပြန်လျှင်လည်း ရှင်းရမယ့် ပြဿနာကမကြားဝံ့မနာသာ ...

“မေမေ ဟိုမိန်းမကြီးက မေမေ့ကို တအားပြောနေပြီ”

မျက်ရည်ဝဲနေသည့် သမီးလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိလျှင် “တုန်းခနဲ ထိုးတက်သွားသည့် ဒေါသက ဘာမှမမြင်တော့ ...

“အမလေး မီးကြီးနဲ့ ထွက်လာတယ်တော့”

အိမ်ရှေ့ကနေ အော်တုတ်နေသည့်မိန်းမ ကျောကော့ အောင် ပြေးလေသည်။

ဒေါသက တားဆီးမရတော့သည်မို့ လက်ထဲမှာ ကိုင်လာ သည့်မီးတိုလေးနှင့် အမိအရ လွမ်းပစ်ထည့်လိုက်၏။

“ဟယ် ... လူသတ်ကုန်ပြီ”

“ဟိုမိန်းမ လဲကျသွားပြီဟေ့”

တစ်ရပ်ကွက်လုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားသည်။

မီးက ခပ်တုံးတုံးပေမယ့် လူအသားကျတော့ ပါးပါးလေး ထိတာနှင့် သွေးချင်းချင်းနီသွားစေခဲ့သည်။

လေထဲမှာ ဝဲပျံသွားလျက် အိမ်မိန်းမရဲ့ ဂုတ်ပိုးကို ထိသွား ခဲ့သည့် မီးချက်ကြောင့် အသက်မသေခဲ့သည့်တိုင် အမှုဆိုင်ခဲ့ရ သည်။

အရပ်ကောင်းလို့ ကူညီကြတဲ့သူတွေကြောင့် ထောင်မကျ ခဲ့ပေမယ့် အလုပ်တော့ ပြုတ်သွားသည်။

သမီးလေး လက်ကိုဆွဲရင်း ကြုံရာအလုပ်လုပ်၍ ဒေါ်ခင် ခင်စိုး ဘဝကို ရင်ဆိုင်ခဲ့သည်။

သမီးလူမမယ်အဝလေးနှင့် မုဆိုးမဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ခင်မိနဲ့မိန့်

ပညာသင်နှစ်တွေမှာ မပျက်မကွက် တက်လှမ်းနိုင်ခဲ့တာ ကြီးမားသော မိခင်မေတ္တာနှင့် ဇွဲလုံ့လကြောင့်ပါ . . .

ခင်မိန့်မိန့် ရှစ်တန်းကျောင်းသူအရွယ်တွင် ဒေါ်မိမိစိုးတို့ မိသားစုနှင့် ဆုံဆည်းခဲ့ရသည်။

ဒေါ်မိမိစိုးတို့က သိပ်အချမ်းသာကြီး မဟုတ်ပေမယ့် နိုင်ငံခြားသွားချင်သည့် လူများထဲမှ ငွေယူကာ နိုင်ငံခြားသို့ လူပို့ပေးသည့်အလုပ်ကို တိကျမှန်ကန်စွာ လုပ်နေကြသူတွေ . . .

ကံအကြောင်းတရား၏ လှည့်ကွက်ဆန်းများကြောင့် အဲဒီအိမ်မှာ ဒေါ်ခင်ခင်စိုးနှင့် ခင်မိန့်မိန့်တို့က တစ်နှစ်ခန့် ခိုလှုံနေခဲ့ရပြီး အမေရိကန်နိုင်ငံသို့ ရောက်သွားခဲ့ကြသည်။

ကံဆိုးချင်တော့ ချစ်သူပျောက်ရှာပုံတော်ဖွင့်သည့် တစ်ခုလပ် မတစ်ယောက်နှင့် ခိုကပ်ပါသွားရခြင်းပင် . . .

ဟိုရောက်တော့ သူမက ရက်စက်စွာ တစ်ဖက်နိုင်ငံသို့ ကူးသွားခဲ့သည်။ ဟိုမှာ နေထိုင်ခွင့် ဇီဝကုန်တော့ . . . ဒေါ်ခင်ခင်စိုး ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိဖြစ်ခဲ့ရသည်။

နောက်ဆုံး နေထိုင်ခွင့်ရရေး . . . မြန်မာနိုင်ငံမှာ နာမည်ပျက် များစွာနှင့် ရုန်းကန်လျှင် သမီးလေးနောင်ရေး ဘယ်လိုဖြစ်လာမလဲ စသည့်အရေးများနှင့် ဒေါ်ခင်ခင်စိုး . . . မစွတာဂျိမ်စ် ၏ တရားဝင် ဇနီးဖြစ်ခဲ့လေသည်။

“မေမေဟာ . . . ငရုတ်သီးမပါဘဲ ငါးပိရည်နဲ့စားပြီး ဒို့ကို

ဟင်း နဲ့ကျွေးခဲ့တယ် အနားကွဲနေတဲ့ ထမီနှစ်စကို ဆွဲချည်ပြီး ဖြစ်သလိုဝတ်၊ ဖြစ်သလို လုပ်ခဲ့ရတယ်။ မေမေနဲ့ တို့ဘဝ ဒီထိဆိုးရွားခဲ့ရတာ။ မေမေမရှိခဲ့လို့ပဲ လင်ယောက်ျားဆိုတဲ့ အရိပ်မဲ့ခဲ့သလို တို့မှာ လဲ ဖခင် မေတ္တာငတ်ခဲ့ရတယ်။ မချစ်မနှစ် သက်တဲ့ နိုင်ငံခြားသားရဲ့ ရင်ခွင် မှာ မေမေဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဒုက္ခခံခဲ့ရတယ်”

“တို့ကို နားလည်ပေးပါဂရင်းရယ်၊ ဘယ်သူတွေ တို့ကို ဘာပြောပြော ဂရင်းနားလည်ရင် မမ ကျေနပ်တယ်”

ဂရင်း မျက်လွှာလေးချလိုက်လျှင် ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

“မမကို ဂရင်းနားလည်ပါတယ်။ မမ ခံစားခဲ့ရသမျှကိုလည်း စာနာပါတယ်”

“ခု မမလုပ်နေတာတွေကိုလည်း စာနာစိတ်နဲ့ ဆက်ပြီး ခွင့် လွှတ်ပေးပါ။ မမဆောက်ခဲ့တဲ့ တိုက်ကလေးလဲ ပြီးနေပြီ။ မေအဲဒီ မှာ သွားနေမယ်။ ဒီလူမျက်နှာ၊ ဒီကလေးငိုသံ မမ ဘာမှ မမြင်ချင်၊ မကြားချင်ဘူး၊ သူတို့နဲ့တွေ့တိုင်း စကားများရန် ဖြစ်နေရတာကို လည်း စိတ်ပျက်တယ်”

“ဂရင်းကိုလည်း မမခွင့်လွှတ်ပါနော်။ ဂရင်းမမနဲ့ အတူနေချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးလေးက လူမမယ်အရွယ်လေး၊ ပြီးဘော့ မမကို ချစ်သလို သမီးလေးကိုလည်း ဂရင်းချစ်တယ်”

မမရဲ့ ရင်သွေးမို့ပါလို့ မပြောရဲပါ။

“ဒါ့အတွက် စိတ်ထဲ မထားပါနဲ့။ မမက ဂရင်းစိတ်ဆင်းရဲ

မှာကိုပဲ ပူတာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဂရင်းက မမမျက်နှာနဲ့ ပျော်မွေ့ ခဲ့တာ၊ မမတာဝန်မဲ့သလိုဖြစ်မှာစိုးတယ်။

ဂရင်းမျက်ရည်ကျပါသည်။

ခင်မိန့်မိန့်ရင်ခွင်ထဲ မျက်နှာလေးအပ်၍ အင့်ကနဲရှိုက်၏။

သူမချစ်သော အမေက မြန်မာမို့ မြန်မာကို ဂရင်းချစ်သည်။

ညီအစ်မတော်လို့ရနေသော ကြော့စ် ဂရင်းပိုချစ်သည်။

ငယ်ငယ်ကတည်းက အမြဲအတူနေလာသည့် အစ်မရင်း တစ်ယောက်လိုမို့ တစ်အိမ်စီခွဲနေရမည်ဆိုတော့ ဝမ်းနည်းနေမိသည်။

“တစ်ခြံတည်းမှာ အတူရှိနေတာပဲ ဂရင်းရယ်၊ မမဆီ အချိန် မရွေး လာလို့ရတာပဲ။ မမတစ်ခုတော့ ပြတ်ပြတ်သားသားပြောပါရစေ။ အဲဒီကလေးသေးသေးကို တို့ဆီ ဘယ်တော့မှ ခေါ်မလာပါနဲ့။ တို့ဝင်မယ့်၊ ထွက်မယ့်လမ်းမှာ အယောင်ပြသလို ရှိမနေပါစေနဲ့။ အဲဒါ ဂရင်း ဂရုစိုက်ပေးပါ။”

ခင်မိန့်မိန့်က သူမ နှလုံးသားတွေ နူးညံ့နေချိန်ဆိုလျှင် သူ့ကိုယ်သူ မမဟု သုံးတတ်ပေမယ့် တစ်ခါတစ်လေကျတော့ ‘တို့’ တွေ ‘မင်း’ တွေဖြစ်လာတတ်သည်။

သူမမျက်နှာကို မော့မော့လေး ငေးကြည့်ရင်း ဂရင်း ခေါင်း ညိုက်ရှာသည်။ မမနှလုံးသားတွေ အရည်ပျော်ကျသွားအောင် မည်သည့် စွမ်းအင်လိုပါသနည်း။

x x x

▣ ရည်စွန်တလေ

“သူ တခြားထွက်မသွားအောင် ချုပ်ကိုင်ထားနိုင်တာပဲ ဂရင်း ကို တို့ကျေးဇူးတင်နေပါပြီ။ ကလေးထိန်းဖို့ကိုတော့ နာနီတစ်ယောက်ငှားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ မဟုတ်ရင် ညည်းသိပ်မင် ဝန်းနေမလားလို့။”

ဂရင်းပျာပျာသလဲ ခေါင်းခါသည်။

“မငှားပါနဲ့၊ အိမ်မော်ဆိုတာ မကောင်းကြတာများတယ်။ ဘိုယ့်အတွင်းရေးလဲ အပြင်လူသိနိုင်တယ်။ ကလေးကို သူတို့လက်ထဲ စိတ်ချလက်ချ မထည့်နိုင်ပါဘူး။ ဂရင်းမှာ ဘာအလုပ်ရှိတာမှတ်လို့ အိမ်ဘာယီရကော၊ သမီးလေး ‘ဝေယျာဝစ္စပါ ဂရင်းပဲလုပ်မယ်’”

အနီစက် ခေါင်းကို လေးတွဲစွာ ခါသည်။

“ကလေးက သိပ်ငယ်နေတယ်၊ ကြာလာရင် ကလေးခုကွခံရင်း ညည်းအိပ်ရာထဲလဲလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ သူ့ဆီမှာ သွားလာ နေထိုင်ပေးဖို့ အချိန်ပေးရဦးမယ်။”

“ဂရင်းပြုစုမယ့်ကလေးဟာ ဂရင်းချစ်တဲ့ မမရဲ့ ရင်သွေးပါ။ ခိုကြီးနီ ဒီအတွက် သူ့ရဲ့ မသိစိတ်ကလည်း ဂရင်းပြုစုတာကို ကျေနပ်နေမှာပါ။ ဒီအတွက် ဂရင်းပြုစုဖို့လိုတဲ့ ကလေးအိပ် အချိန်ပေးပြုစုမယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဂရင်းပြောသလို လုပ်ကြည့်ဦးပေါ့။ အတယ်လို့ လိုအပ်လာရင်တော့ စီစဉ်ရလိမ့်မယ်။ ဒါ ဂရင်းကို ညည်း အားနာလို့ဆိုတာ..”

▣ ရည်စွန်တလေ

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဂရင်းနားလည်ပါတယ်။ ဂရင်းကိုယ်တိုင် ချစ်စေပြုစုမှာကို အားနာဖို့ မလိုပါဘူး”

“ကျွန်တော်ကတော့ ကြိုက်တယ်”

“မင်းက ဘာကြိုက်တာလဲ”

“ဂရင်းပြောတာကိုပေါ့။ သူပြောတာ အမှန်တွေချည်းပဲ။ ကလေးက သူ့တူမ၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ပြုစုတာထက် ဘာကောင်းဦးစွာလဲ။ အိုကေ”

လိုတာထက်ပို၍ အိုကေနသည့် မောင်မျိုးကို အနီစင်မျက်မှောင်ကြီးကုတ်၍ ကြည့်သလို ဂရင်းမျက်စောင်းထိုးလေသည့် ရင်ထဲမှာပြောစရာတစ်ခုကို ပြောသင့်မပြောသင့်စဉ် စားရင်း . . .

“ကိုကြီးနီ ညကျရင် . . . ဟို”

“ပြောလေ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟို . . . အနီတီခင်ဆီက ဖုန်းလာလိမ့်မယ်”

“ဟင်”

သူနှင့် တစ်ခါမျှ တိုက်ရိုက်မဆက်ဆံဖူးခဲ့သော ယောက္ခမအသံပြာလား၊ အသံဝါလားပင် မသိခဲ့သည့် ဒေါ်ခင်ခင်စိုးဆိုတာ သမီးဆန္ဒအတိုင်း သူတို့နှင့် စကားမပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိတတ်တည်းက သူမစူးစမ်းခဲ့တာ။

“ခင်မိန့်မိန့်ဆီကို ဆက်မှာလား”

❑ ရည်မွန်စာပေ

“ဟုတ်တယ်။ အစကတော့ မမစိတ်တိုင်းမကျသမျှ သူ့ဆီ ဖုန်းခဏခဏဆက်ပြီးတိုင်မှာဆိုးလို့၊ လုံးဝမဆက်သွယ်ဘူး။ မမဆက် လဲ ဖုန်းမကိုင်ဘူး။ လက်ထပ်ပြီးကတည်းကပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဂရင်းနဲ့တော့ အမြဲ ဆက်သွယ်တယ်”

“ကိုယ်တို့ အိမ်ထောင်ရေးအခြေအနေကို အမှန်အတိုင်းသိလား”
ပြောသင့်သလောက်တော့ ဂရင်းပြောပြထားတယ်။ အနီတီခင်နဲ့ ကိုကြီးနီစကားပြောချင်တဲ့ဆန္ဒရှိရင် ပြောလို့ရအောင်၊ ဂရင်းကူညီပါမယ်”

အနီစက် အကြာကြီးစဉ်းစားနေပြီးမှ . . .

“ရှိလက်စနဲ့ ရှိပါစေတော့ ဂရင်းရယ်၊ တော်ကြာ မယ်မင်းကြီးမက အနာတစ်လုံးထပ်တိုးနေဦးမယ်”

အနားမှ နေ၍ မောင်မျိုးက ဆိုဖာလက်တင်ကို ဘုတ်ကနဲ ဖုတ်လိုက်၍-

“အစ်ကိုလေးကလဲ၊ ကျွန်တော်သာဆို မေမေ၊ မေမေသမီးက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုဆက်ဆံတယ်၊ ဘာညာ၊ မေမေနည်းနည်း ကျပ်ပေးပါဦး။ ဘာညာတိုင်ပင်ပစ်လိုက်မှာ”

“အဲဒါ ရှင်ယူတဲ့မိန်းမ လင်နောက်လိုက်မှ တိုင်ပေါ့”

“ဟောဗျာ”

x x x

❑ ရည်မွန်စာပေ

အချိန်တွေသာ မြန်ဆန်စွာ ကုန်လွန်ခဲ့သည်။
 အမှန်ကို အချစ်လို့ အသွင်ပြောင်းဖို့ရာ မလွယ်ကူခဲ့ပါ။
 ခင်မိန့်မိန့် သမီးကို မီးဖွားပြီးသည်နှင့် ခြံထဲမှာ တိုက်သေ
 သေး ပုပုလေးတစ်လုံး ထပ်ဆောက်သည်။

မွေးပျံ့ပျံ့လှပသော ပန်းခြံအလယ်မှာ အပန်းဖြေဌာနလေး
 တစ်ခုနယ်ပါပင်။

“ကျွန်မ အဲဒီကလေးအသံကို မကြားချင်ဘူးတဲ့”
 သူကတင်းတော့ ကိုယ်ကလည်းပြတ်သည်။
 မိုးလင်းသည်နှင့် ခင်မိန့်မိန့်က လိုသည့်အချိန်ထက် ပိုစောင့်
 အလုပ်ထွက်သွားသည်။

ရုံးဆင်းချိန် အိမ်ကိုပြန်သည်နှင့် တံခါးမကြီးကို အသေပိတ်
 ဤတိုက်ထဲက လုံးဝမထွက်ဘဲ နေပါ၏။

အနီစက်ကတော့ ဒီနေရာမှာ သူမနဲ့ လိုက်မတူနေနိုင်ပဲ
 အလုပ်ခွင်မှာ နေရတာတောင် အိမ်ကို နာရီဝက်တစ်ကြိမ်လောက်
 ဖုန်းဆက်ဖြစ်သည်။

နေ့လည် ထမင်းစားချိန်ကို မဖြစ်ဖြစ်အောင်ပြန်လာလျှင်
 ထမင်းသွက်ဆွက်စားပြီး သမီးလေးနှင့် အချိန်အနည်းငယ်ဖြု
 သွင်း အလုပ်ချိန်ပြီးသည်နှင့် ဂရင်းအတွက် စားစရာ
 သမီးအတွက် ကစားစရာ တပွေ့တဖိုက်နှင့် ပြန်လာတတ်၏။

သမီးလေးကို ကိုယ်မိရင်မိ ပြုစုပေးနေသည့် ဂရင်း

❑ ချည်ဖွင့်စာပေ

သူ့ကျေးဇူးတင်သလို ညီမလေးအရင်းတစ်ယောက်သဖွယ်လည်း
 ချစ်ပါသည်။

ဂရင်းကလည်း အနေကြာလာလေ အနီစက်၏ စိတ်ဓာတ်
 နှင့် သမာဓိတရားကို လေးစားချစ်ခင်လာလေ။

အားလုံး ရိုးသားအေးချမ်းစွာ အချိန်တွေကုန်လွယ်ခဲ့လျက်
 သမီးလေး နှစ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့မှာတော့ ဒေါ်သီတာတို့သား အမိနဲ့
 စက်သက်ဖြစ်ဖို့ အကြောင်းပန်လာလေသည်။

“ဒီလူ၊ ဒီဟာတွေမှ ယုံယုံကြည်ကြည်မတိုင်ပင်ရင်”
 အားလုံး သူ့ကို တိုင်ပင်မှာလဲ၊ မစံရှိုစဉ်ကတည်းက အကြောင်း
 တွေအားလုံး အနီစက်က ခရေစတွင်းကျ သိခဲ့တာပါ။

ဒေါ်သီတာနှင့် သူမရဲ့သမီး နွေးသီတာအောင်အပြင်
 နွေးနေ့ရှင် သမီးလေးလဲ ဖအေလက်ကိုဆွဲလျက် အနားမှာ ရှိနေခဲ့
 သည်။

သူတို့သားအမိအပြန် အနီစက်တို့လိုက်ပို့ရင်း ဒီစကားတွေ
 ပြောဖြစ်ခြင်းဖြစ်သည်။

သမီးလေး မိန့်မိန့်စက်နိုင်သည် ဒေါ်သီတာတို့သားအမိကို
 စစ်လှည့်စီ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း တိတ်ဆိတ်စွာနေ၏။

“သမီးလေးက သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ ကိုကိုရယ်၊ မျက်
 အောင်လေးတွေက ရှည်ပြီး ကော့ပျံ့နေတာပဲ”

သမီးပါးလေးကို ငဲ့၍နမ်းမည်ပြင်တော့ မိန့်မိန့်စက်နိုး

❑ ချည်ဖွင့်စာပေ

ခြေထစ်လှမ်းဆုတ်၍ ရှောင်ပစ်သည်။

“သမီး ဒီလိုမလုပ်ရဘူးလေ၊ အနီတိကချစ်လို့”

သမီးကို ပွေ့ချီလိုက်ရင်း အနီစက်ကပြောတော့ မအေလည်ပင်းကိုဖက်၍ လုံးဝကို လှည့်မလာတော့ပါ။

“နေပါစေသားရယ်၊ ကလေးက ခုမှသိတော့ စိမ်းမာလေအင်း... လူလေးတို့အိမ်ထောင်ရေးကြောင့် ကလေးအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်လာမှာ မြင်ယောင်မိတယ်ကွယ်”

“ဒီအတွက် မပူပါနဲ့အနီတိ။ ကျွန်တော် သမီးကို မအေရော၊ မရွေးလိုရော ချစ်နိုင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့အဒေါ်ကိုယ်တို့ စနစ်တကျ ပြုစုနေတာပါ”

“မအေနဲ့တော့ ဘယ်တူမလဲကွယ်၊ သူ့မအေကို အဲဒါ သမေမေပဲလို့ပြပြီး သားအမိချင်း လွတ်ပေးကြည့်ပါလား”

ဒီလိုမျိုး စိတ်ကူးထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ်လုပ်ကြည့်ခဲ့ပါပြီ။ ပြီးမှ ထင်သာ ခင်မိနဲ့မိနဲ့စိတ်ဟာ နူးညံ့မလာသည့်အပြင် သမီးရဲ့ နှုတ်ရင့်သီးစွာ မောင်းမထုတ်နိုင်ဘူးလို့မပြောနိုင်။

ဤသို့ဖြစ်ခဲ့လျှင် သမီးနဲ့ဖြားယောင်းပါသည်ဆိုသော စွဲချက်များနှင့် နုနယ်သည့် သမီးရဲ့နှလုံးသားလေးမှာ ထိခိုက်ကြေစွာ ခံစားအရာထင်ခဲ့မှာ အသေအချာပါ။

ဒေါ်သီတာစကားကို အနီစက် ရှည်လျားစွာ ပြန်ပြောတော့။

“အချိန်စောပါသေးတယ်အနီတိ၊ လောလောဆယ် ဒီအတိုင်း နေနေကြတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

လင်မယားဆိုပြီး တစ်ခြံထဲမှာ တစ်ယောက်တစ်အိမ်။ ကိုယ်မွေးထားတဲ့သားသမီးကို မရွေးလုပ်သူကလည်း သမီးမတော်နိုင်ပါဘူး။

ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ကြားနေရသည်။

ဒါကိုပဲ ယောက်ျားလုပ်သူက ကျေနပ်နေပုံနှင့်။

ဘယ်လို အပေးအယူတွေ လုပ်ထားကြသည်မသိပါ။ အနီစက်စကားကို ဒေါ်သီတာ မကျေနပ်နိုင်ဖြစ်နေမိသည်။

မတော်လို့ အိမ်ထောင်ပျက်သွားလျှင်လည်း တစ်မျိုး၊ ခုတော့ အရပ်တကာကြားလို့မှမကောင်း။

“ဒါဆို အတော်ပဲ နွေးလည်း အိမ်မှာလာနေကြတဲ့ ဝမ်းကွဲသူမလေးနှစ်ယောက် ပြန်သွားကြလို့ ယှဉ်းနေတာ၊ သမီးလည်း အဖော်ရအောင် မကြာမကြာ လာလည်မယ်။ ကိုကို ကျေနပ်ရဲ့လားဆင်”

“ကျေနပ်ပါတယ်ဗျာ၊ သမီးတို့ တူဝရီးအဖော်ရတာပေါ့”

“အမလေး၊ မောင်နှမတွေ ခုမှ ပြန်တည်နေလိုက်ကြတာ၊ သမီးက သားလက်ထပ်သွားပြီဆိုတော့ စိတ်ထိခိုက်ပြီး ခရီးတောင် ဆွက်သေးတာကွဲ့”

“ဟာ မာမိကလဲ”

အနီစက် မျက်နှာပူသလို ဖြစ်သွားရသည်။
 တကယ်ဆို ဒေါ်သီတာ ဒီစကားတွေ မပြောသင့်တော့ဘူး
 ထင်သည်။ အစကတည်းက လူကြီးချင်း စကြနောက်ကြနှင့် စေ့စပ်
 တော့မလိုဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် အနီစက်ဘက်က တိမ်းညွတ်ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။
 နွေးသီတာ၏ သာသာထိုးထိုးလေး ဆက်ဆံပေးမှုကို သီပါ
 လျက် သူ့ဘာသိဘာသာပဲ နေခဲ့သည်။
 ကိုကိုခေါ်လျက် လိုတာထက်ပို၍ ရင်းနှီးစွာ နေထိုင်ခဲ့သူက
 သူမပင်..

“ကဲ အန်တီတို့ ပြန်ဦးမယ်သားရေ မင်းနှမကတော့ ကလေး
 ချစ်တတ်တာနဲ့ ချောင်းပေါက်အောင် လာထော့မှာ သေချာတယ်။
 မျက်စိနောက်ဖို့သာပြင်ထား”

တကယ့်ကို မျက်စိနောက်ရပါသည်။
 အလည်လာသည့်ဆိုပေမယ့် အိမ်မှာလိုလိုချည်းဖြစ်နေခဲ့၏။
 အဆိုးဆုံးက ဂရင်းအပေါ် အိမ်ဖော်တစ်ဦးလို ဆက်ဆံခြင်းပင်။
 “ဂရင်းက ခင်ရဲ့ ညီမအရင်းပဲနွေး။ အရမ်းလဲ ချမ်းသာကြ
 တာ၊ ခုတော့ တူမကိုပါ မခွဲနိုင်ဖြစ်ပြီး အနားကမခွာပဲ ပြုစုနေတာ”
 အနီစက်က ဂရင်းအကြောင်းကို တမင်ပြောပြလိုက်သည်။
 ဒီတော့မှ နည်းနည်းရှိန်သွားသလိုရှိကာ ဘာကြောင့်မှန်း
 မသိဘဲ အိမ်အလာကျသွားသည်။

လူရွေ့သူရွေ့မှာလည်း ကိုကိုဆိုတာ ပါးစပ်ဖျားကမခွာ

သည်မို့ အနီစက် အနေကျပ်ရ၊ မျက်နှာပူရနှင့် စိတ်မကြည်လင်
 တော့ဟာ အမှန်ပင်။

သူတိမ်ပေါ်ရောက်လာသည်နှင့် သမီးကို သူ့လက်ထဲ ထည့်
 ပေးကာ ဂရင်းက ရှောင်ထွက်သွားတတ်သည်မို့လည်း သမီးနဲ့သူ
 လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ နေနိုင်ခဲ့သည်။

နွေးသီတာအောင်ရှိနေလျှင် ကလေးက သူ့ဆီရောက်မလာ
 တတ်ဘဲ အနားမှာ သူမရှိနေတတ်တာ။

ကြာတော့ လူမှုရေးတွေ၊ ဘာတွေပင် သိပ်ထိန်းမနေချင်

x x x

“ဟား.. သိကြာမင်း ဦးမာယကြွလာပြီ ကြိုဆိုကြ၊ နေရာယူ
 ကြ”

စားပွဲတစ်လုံးမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေပါလျက် ရေခဲ
 အိုးတွေရွှေ့၊ လက်သုတ်ပုဝါနှင့် လှဲကျင်းလုပ်ရင်း ပျာယာခတ်သလို
 ထုပ်ပြနေသည့် နေထွန်းကို လှမ်းကြည့်၍ အနီစက်ပြုံးမိသည်။

“ရွှေလေးလုံး မလာဘူးလား”

မေးရင်း ခုံပုလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏

“မနေ့ကထိ လာသေးတယ်။ သူ့ရော၊ ငါ့ပါ ဝတ္ထုရားမပျက်
 ဘူး။ မင်းသာ တစ်ရက်လောက် လာထိုင်၊ တစ်ပတ်လောက်

ပျောက် လိုက်၊ ခုဆို လတော်တော်များများ ပျောက်နေတာ နေစမ်းပါဦး ကလေးလဲ ခုတိယတန်းတက်နေပြီဆို မင်းမှာ ခုထိ ပုဆိုးမခိုင်းဘူး ဘူးလား။

“ဘာဆိုလဲကွ၊ သမီးဘယ်အရွယ်ရောက်ရောက် ဝရစိုက် ရမှာ ငါ့တာဝန်။ အရွယ်ရောက်လေ၊ တာဝန်ရှိလေပေါ့”

“ထားပါတော့ မိန်းမငုတ်တုတ်နဲ့ တစ်ခုလပ်ကြီးရယ်၊ နှစ်တွေလဲ ကြာလှပြီ၊ ခုထိ မြင်သာမြင်ရ မကြင်ရသေးပါလား၊ ဘယ်လိုလဲ မင်းမှာတောင် နှလုံးသား မဲ့နေပြီလား။”

“မမဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ ဘာမှ သူနဲ့ထပ်ပြီး အတိုက်အခံ မလုပ်ချင်ဘူး။ ငါ့အရိပ်မှာ သူရှိနေတာပဲ ကျေနပ်နေတယ်”

“ဪ... ဪ... တော်ရှာပါပေ တစ်ခုလပ်ကြီးရယ်၊ မင်းတို့ ဟာက အရင်ကမှ ရန်တကျက်ကျက်ဖြစ်နေရင်း နီးစပ်လာဖို့ရှိသေး တယ်။ ကလေးရတာမှ သူလဲ သူ့နေရာသူနေ၊ ကိုယ်လဲ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ့်နေဆိုတာလို ဖြစ်နေပြီ။”

“ဟုတ်တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က သူခရီးထွက်သွား တယ်၊ ပြန်လာတာ နှစ်လလောက်ပဲရှိသေးတာ”

“မြတ်စွာဘုရား ခရီးထွက်တာ နှစ်နှစ်ကြီးတောင်”
အနီစက် ခေါင်းညိတ်သည်။

အဲဒီလို ကိုယ့်ခံစားချက်တွေပြောမိမှာစိုးလို့ သူငယ်ချင်းတွေ နှင့် တစ်ခါတလေ ဆုံမိတာတောင် ခုလို တဝိုင်းတည်း စကားထိုင်

က ရည်မှန်စာလေ

မပြောမိအောင် သူ့ရှောင်ခဲ့တာ။

နေထွန်းက တကယ့်ကို ဘဲဩနေဟန်ပါ။

“မင်းအဲဒီလောက်ထိ သဘောထားကြီးနေတာ သူ့ကို မချစ် လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်လာနေတဲ့ နွေးဆိုတာလေးကို ယိုင်နေလို့ လား။”

“ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာတုံးကွာ၊ စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ”

“အေးလေ၊ စိတ်ညစ်စရာတွေကို မင်းက ပျော်နေတတ်လို့ မေးတာပဲ”

“ငါ ဘယ်လောက်ဖြစ်၊ ကြေကွဲရတယ်ဆိုတာ ငါပဲသိတယ် နေထွန်း၊ အထူးသဖြင့် သမီးလေးကို သနားတာ၊ သမီးလေးက သိတတ်လာပြီး စကားလဲ သိပ်တတ်တယ်၊ မအေးကို တဖွဖွမေး တယ်ကွာ၊ ခင်မိန့်မိန့်ဆိုတာ သူ့အမေနာမည်မှန်းသိနေတော့ ခုလို သူ့အိမ်မှာ ပြန်ရောက်လာပြီဆိုတော့ ငါတို့တော်တော်ခုကွရောက် နေတယ်”

“ညီလေးရေ... ဝမ်းတီး... ပေါ့ကျလေး။”

နေထွန်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ကောင်လေးကို အနီစက် သောက်နေကျအတိုင်းလှမ်းမှာလိုက်ပြီး စီဘက်ပြန်လှည့် သကား၊

“ဒါ... ဒုက္ခရောက်စရာလား သူ့မအေးနဲ့ သူ့သမီးသိတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ မင်းဒီလောက်ထိ သူ့ကို လျှော့ပေးဖို့မကောင်းဘူး”

လွန်လေ

“ငါ့ သူ့ကို ကတိပေးထားတယ်။ ငါ့ကို ရင့်ရင့်သီးသီးစွပ်စွဲ လာမှာတွေလည်း ငါမခံနိုင်ဘူး”

“မင်းက ခုကျမှ မခံနိုင်ဖြစ်ရသလား၊ မင်းခံနိုင်တုန်းက တော့ ဓားနဲ့ထိုးတာခံနေပြီး ယောက်ျားဆိုတာ ရဲရင့်ရမယ်ကွ၊ ယောက်ျားဟာ ယောက်ျားအလုပ် လုပ်ရမှာပဲ။ သူကျေနပ်နပ်၊ မနပ် နပ် နောက်တော့လဲ ပြီးသွားကြတာပဲ၊ ပြီးတော့ သူ့နဲ့ကိုယ်က လင်မယားသက်တမ်းပဲ ကြာလှပြီ”

“သူက ငါ့ကို ပေါ့ပေါ့လေးမုန်းနေတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ဂရင်း သာ ရှိမနေခဲ့ရင် ခုလောက်ဆို ငါနဲ့အဝေးဆုံးကို ထွက်သွားပြီး လောက်ပြီ”

“သွားကွာ၊ ကွဲမှသာကွဲရော၊ ပေါင်းနေရလျှက်နဲ့ မကြင်နာရ ရင် ဘာအဓိပ္ပါယ်ရှိတော့မှာလဲ။ မင်း ပျော့ညှပ်နေစမ်းပါနဲ့”

x x x

“ဆရာ စောစောက စက်လေးဆီက ဖုန်းလာတယ်”

“ဟုတ်လား”

စားပွဲမှ ကပျာကယာထိုင်ချလိုက်ကာ အနီစက် ဖုန်းကိုင်၍ ပြန်ခေါ်သည်။

“ဟေ့ သမီးလား၊ သမီး ဖုန်းနားက ထိုင်စောင့်နေတယ်”

▣ ချစ်ဖွန်စာပေ

“ဖေဖေ အကြာကြီး ဘာလုပ်နေတာလဲဟင်”

“ဪ... ဧည့်သည်ကို ကားနားထိပို့ပေးရင်း စကားပြော နေမိလို့ပါ သမီးရယ်၊ ကဲသမီးပြော ဖေဖေဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ဘာဝယ်လာရမလဲ”

“ဘာမှ မလိုချင်ပါဘူး၊ အရင်ဆို သမီးကျောင်းပိတ်ရင် ဖေဖေ က အနားမှာ ရှိပြီးတော့ ဒီနေ့ သမီးတစ်ယောက်ထဲ ပျင်းတာပေါ့”

“အေး သမီးရယ်၊ ဆော့ရီးနော်၊ ဖေဖေ ဒီနေ့ နားလို့မဖြစ် လို့ပါ။ ဝါပေမဲ့ စောစောပြန်လာခဲ့မယ်၊ သမီးပျင်းရင် အန်တီဂရင်း နဲ့ ဆော့လေ”

“ဟင်း ဆော့ချင်ပါဘူး၊ အန်တီဂရင်းက သိုးမွေးထိုးနေတာ၊ သမီးကို အိပ်ခိုင်းပြီး ပြောပြတဲ့ပုံဖြစ်တွေကလည်း သမီး နားထောင် ပြီးသားတွေ”

ဖုန်းထဲကနေ ပွစိပွစိနှင့် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည် သမီး အသံလေးကြောင့် အနီစက် အသံထွက်အောင်ရယ်မိသည်။

ထိုစဉ် စားပွဲပေါ်မှ ဖုန်းတစ်လုံးကထပ်မြည်လာရာ၊ အတွင်း ဇနီးမလေး ထိုင်ရာမှ ထလာ၍ ကောက်ကိုင်သည်။

သမီးနဲ့ စကားပြောလျှင် အနီစက် တတ်နိုင်သမျှတော့ ဒီပြင် ကိစ္စနှင့် စကားပြောခြင်းကို မလုပ်တတ်။

“ဪ သမီးပျင်းရင် လက်ဆောင်ဥေးတွေသွားဖွင့်ပါလား။”

▣ ချစ်ဖွန်စာပေ

အန်တီဂင်းနဲ့လေ”

ငယ်ငယ်တုန်းက စကားမပီတပီနှင့် ဂရင်းကို အန်တီဂင်းဟု ခေါ်တတ်သည်က ခုချိန်ထိ ဂရင်းနှစ်လုံးကို တစ်လုံးထဲ ပေါင်း၍ ဂင်းဟုပင်ခေါ်ဆဲပါ။

“ဖေဖေ. ရေ . . ဘိုင်”

“ဘိုင်. . သမီး”

ဖုန်းကို ချက်ချင်း မချသေးဘဲ မျက်နှာကြီးပြုံးနေလျက် ခေါင်း တညိတ်ညိတ်ရှုံ့နေသေးတာကို မြင်ရလျှင် ဖုန်းထဲက ကိစ္စပြောဖို့ရာ အတွင်းရေမှူးမလေး ဆွဲအသွားပါ၏။

x x x

“ဟင် အဲဒီ နှစ် (၇) ပုံကြီးပို့ မဖွဲ့ချင်ပါဘူး။ အထဲမှာ အရုပ် တွေလဲ တစ်ခုမှ မပါဘူး”

“ဘယ်ပါမလဲစက်လေးရဲ့ ခုနစ်ပုံတ. စက်လေးမို့ပြီးခုနစ် ရက်ပဲရသေးတာကိုး ကင်ပွန်းတပ်မွေးနေ့ဆိုတော့ အရုပ်မပါ ပေမယ့် အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေပါတယ်၊ ဆုမွန်ကောင်းတွေ ပေးထား ဝံ့ မေတ္တာ စာတွေပါတယ်”

“အဲဒီ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေက ဖေဖေဆီမှာလည်းရှိတာပဲ။ စက်လေး အရုပ်တွေပဲလိုချင်တယ်”

၀၀၀ စက်လေးကလေး

တစ်နှစ်တစ်ခါ ကျင်းပခဲ့သော မွေးနေ့လက်ဆောင်တွေကို တစ်ခါမှ ပြီးဆုံးအောင် ဖွင့်ထုတ်မကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

“သမီးကြီးလာမှ သူငယ်စဉ်က လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ မွေးနေ့လက် ဆောင်တွေကို ဖွင့်ပစေပေါ့”

နောက်နှစ်ပိုင်းလက်ဆောင်ထုပ်တွေကျတော့ စက်လေးက ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ကြည့်ပါသည်။

သူသဘောကျသည့် ပစ္စည်းဆိုလျှင် အားရခန့်ပေါက်လျက်၊ အားတက်သရောဆက်ဖွင့်ရင်း မနှစ်ခြိုက်သည့် ပစ္စည်းတွေ ဆက် ဆက်မြင်လာရလျှင် လက်ဆောင်ထုပ်တွေ အပုံလိုက်ကြီးထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားတော့၏။

ဒါကို ဂရင်းက မဖွင့်ဖြစ်ခဲ့သည့် အထုပ်တွေကို သူ့အပုံနဲ့သူ မရောနှောစေပဲ နံပါတ်လေးတွေ မှတ်သားပေးခဲ့၏။

ကင်ပွန်းတပ်မွေးနေ့လက်ဆောင်ပုံကို ခုနစ် (၇) ဟု သတ် မှတ်ပေးထား၍ တစ်နှစ်သမီးမှ စတင်ကာ ‘တစ်’ ‘နှစ်’ စ၍ သတ် မှတ်ပေးထားသည်။

အိမ်မှာလည်း ဧည့်သည်က မလာသလောက်ပဲမို့ ဧည့်သည် အတွက် အခန်းလွတ်တစ်ခုထဲမှာ လက်ဆောင်ပုံတွေချည်းဖြစ်နေ သည်။ ခုလည်း ပလပ်စတစ်လေးတွေ၊ ဖိုက်ဘာဗူးတွေနှင့်၊ ကော် ဗူးတွေကအစ လှလို့ဖွင့်ကြည့်တိုင်း ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေချည်းဖြစ်နေ တတ်တာမို့ စက်လေး မျက်လုံးတွေ စုကျုံ့လျက် နှုတ်ခမ်းစုစုမြဲမြဲ။

၀၀၀ ရည်မွန်စာလေ

“ဟင် အရှင်လည်းမဟုတ်ဘူး”

“ကားလဲမဟုတ်ဘူး”

တစ်ခုပြီးတစ်ခုဖွင့်ကြည့်ရှုမဲ့ရင်း ရွှေဦးတွေဆိုလျှင် ဂရင်း ဘက်သို့ အကုန်ပို့လွှတ်နေသည်။

“စက်လေးနော်၊ အန်တီဂင်းစိတ်တိုလာပြီ၊ ဒီမှာ သိမ်းလို့ မနိုင်တော့တာ၊ အန်တီဂင်းကို မသနားဘူးလား”

“မသနားပါဘူး အန်တီဂင်းပဲ စက်လေးဆော့ချင်တာ လိုက် ဆော့ မပေးနိုင်လို့ ဒီအခန်းထဲ ပို့ပြီးတော့ . . .”

“ဒါဆို သွားတော့မယ်လား ဒါတွေမဖောက်နဲ့တော့ . . .”

“အန်တီဂင်းတက်ယ်နော် . . .”

“တကယ်”

“ဒါဆို နေဦး”

စက်လေးက သူ့ပေါင်ပေါ်မှာ အမှတ်တရ တင်ထားသည့် ဦးလေးတစ်ခုကို ဖွင့်တာ အတွင်းက ပစ္စည်းလေးကို ခွဲထုတ်လိုက် သည်။

ပြီးတော့ ဂရင်းရင်ခွင်ထဲ အကျအနစ်ထိုင်၍ ဂရင်း ရင်ဘတ် မှာ ထိုးပေး၏။

“ဘာလုပ်တာလဲ စက်လေး.. ဟာ နှင်ထိုးကြီး မထိုးပါနဲ့ စက်လေးရယ် . . . အဲဒါ ကစားစရာမဟုတ်ဘူး အဖိုးတန် တယ် . . .”

“စက်လေး ကစားတာမှ မဟုတ်တာ အန်တီဂင်းကို

❑ ရည်မွန်တပေ

ပေးတာပဲဟာ” “အဲဒါ စက်လေးအတွက် အမှတ်တရလက် ဆောင်ပေးကြတာ လေ..”

“ဟင်အင်း စက်လေးမလိုချင်ပါဘူး အန်တီဂင်းရဲ့ ရင်ဘတ်မှာ ကျောက်လေးတွေ လက်နေတော့ သိပ်လှတာပဲ . . .”

“ဗျတယ်လေ . . . အဲဒါ သမီးစက်လေးကို အန်တီဂင်းပြန် ထိုးပေးမယ်နော် . . .”

“ဟာ မထိုးနဲ့ အန်တီဂင်းနော် ဖေဖေနဲ့ စက်လေး တိုင်ပြောလိုက်မယ်”

“အမလေး အသံပြကြီးနဲ့ မအော်ပါနဲ့ ဘုရင်မရယ် ထထ သွားတော့မယ် . . .”

အခန်းတံခါးပြန်ပိတ်ခဲ့ပြီး နှစ်ယောက်သား ခြံထဲတွင် ဆင်းလာကြလျှင်”

“ဟင် မမ”

ဂန့်ဂေါ်ပင် အောက်ကခုံပိုင်းလေးမှာ တစ်ယောက်ထဲ ငေး လေးလေးထိုင်နေသည်။ ခင်မိန့်မိန့်ကို မြင်သည်နှင့် ဂရင်းခြေလှမ်း ဆွေ တဲ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“လာလေ အနုတီဂင်း ဘာရပ်နေတာလဲ . . .”

“အင်း ဟို ဟိုဘက်သွားဆော့မယ် လာ . . .”

“မဆော့ချင်ဘူး ဒီတက်မှာဘဲ ဆော့မယ် . . .”

“စက်လေးက လိမ္မာပါတယ်နော် . . .”

❑ ရည်မွန်တပေ

“မလိမ္မာဘူး၊ စက်လေး ဒီမှာပဲ ဆော့မယ် ဘာလဲ ဟိုမှာ မျက်မှန်နဲ့ ထိုင်နေတဲ့ အန်တီကြောင့်မို့လား၊ စက်လေးသိသား...”

“သိရင် အန်တီဂရင်းကို ဂျီမကျနဲ့ ကလေးရယ် လာနေ သူက ကလေးတွေဆို သိပ်မှန်းတာ မမ အဲ သူ့ကို စက်လေးပေး ရော အန်တီဂရင်းရော ကြောက်ရတယ်...”

“သူက ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်... ကလေးတွေကို ဘာလို့ မှန်းတာလဲ... စက်လေးတို့နဲ့ ဘာတော်တာလဲ အန်တီဂရင်းနဲ့ က တော့ခေါ်ပြီး ပေးပေးနဲ့ သမီးကိုတော့ သူကဘာလို့ မခေါ် တာလဲ...”

စကားတွေ များနေသည့် စက်လေး လက်ကလေးထဲ ကျစ်နေ အောင်ဆုပ်ကိုင်၍ ဂရင်းတိုက်ထဲ မရမက ဆွဲခေါ်လာ ခဲ့သည်။

“စက်လေးမှာသာ ဆော့မလို့ဟာကို အန်တီဂရင်းပဲ ဆော့ မယ်လို့ ပြောပြီး ဟိုအန်တီ မြင်တာနဲ့ မဆော့ရဘူးတဲ့ အန်တီဂရင်း ကလေးလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ညာပြောတယ်... ပေး ပေးနဲ့တိုင်ပြော မယ်...”

စက်လေး တအားအော်ပြောရင်း ရုန်းကန်နေသည်။

အုပ်ထိန်းသူတို့၏ စနစ်တကျ ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုများ ကြောင့် စက်လေးသည် စကားလည်း တတ်လှသလို အကင်းဝီ

▣ ရည်မှန်စာပေ

လှသည့် နေရာမှာလည်း ရွယ်တူကလေးများနှင့်မတူပါပေ။ တစ်ခါတစ်လေ စက်လေး စကားများကြောင့် လူကြီးတွေ အသက်ရှူမှားမတတ်ဖြစ်ကုန်ကြရသည့် အထိပင်၊ ဂရင်းစိတ်ရှည်လက်ရှည် ချောရပါအုံးမည်။

x x x

“ဟယ် ကိုမျိုးပါလား ဒီနေ့ အိမ်မှာ ကိုကိုရှိလားဟင်”

မောင်မျိုးစဉ်းစားချင့်ချိန်နေဆဲ

“ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ ဒီနေ့ ဆန်းဒေးလေ စက်လေး ကျောင်းပိတ်ရက် ကိုကိုအိမ်မှာရှိရမှာပေါ့”

“အင်း ရှိပါတယ် ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ နေ့တစ်ဝက်ပဲ အားမှာ လောက်ဆို အစ်ကိုလေးရှိချင်မှာရှိတော့မှာ”

နွေး မျက်နှာရှုံ့တွဲတွဲလေးဖြစ်သွားသည်။

“ဒါဆို ဟယ် ဟိုမှာကိုကို...”

အနီစက်ကလည်း မောင်မျိုးကို တွေ့လိုဝင်လာတာ ရပ်လုရပ်ဆဲ ကားရှေ့မှာ နွေးက ပိတ်ရပ်လိုက်၏။

“ကိုကို နားကိပ်မို့လား...”

“မဟုတ်ဘူး နီကံကလပ်ကို သွားမှာ...”

“ဟင် ဟုတ်ဘဲနဲ့...”

▣ ရည်မှန်စာပေ

“တကယ်ပြောတာ နိုင်ငံခြားနည်းသည်တွေနဲ့ တို့ အဲဒီမှာ ချိန်းထားလို့... နွေးက မျက်နှာလေးမဲ့၏။
“ဒါဆို နွေးလည်း အတွေ့အကြုံရတာပေါ့ လိုက်ခဲ့မယ် နော်..”

“ဟာ.. ဘယ်ကောင်းမလဲနွေးရယ် အဲဒီနေရာမျိုးက...
“ကိုကိုကလဲ ကိုကိုလိုလူတောင် အဲဒီမှာ ရှိနေသေးတာ နိုက်ကလပ်တက်တဲ့လူတိုင်း လူဆိုးတွေလို ပြောလို့ရမလား ပြီးတော့ ကိုကို အနားမှာ ရှိနေရင် နွေးမကြောက်ပါဘူး..”

မောင်မျိုး... ခေါင်းကုတ်နေမိသည်။
မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ဒုက္ခရောက်နေသည့် အစ်ကိုလေး အဖြစ်ကို ကယ်တင်နိုင်ဖို့ နည်းလမ်းက ရှာမတွေ့ပေ။

နွေးအမူအယာ ဆက်ဆံပုံတွေက သိသာလွန်းနေပေမယ့် နွေးလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မောင်မျိုးလက်လွတ်စေပေး စကားမပြောရဲ... ”

“ဒို့ အပြန်နောက်ကျဖို့များတယ် နွေးခုပဲ ညနေစောစော တော့မယ် နွေးလိုက်လို့မဖြစ်ဘူး... ”

“ဘယ်က ညနေစောင်းရမှာလဲ ဒုမ္မာ နှစ်နာရီတောင် မသေးဘူး ကိုကို အပြန်နောက်ကျလဲ မသကာ လေးငါးနာရီ ဆိုပြန်ရောက် မှာပဲ... ”

“မဟုတ်ဘူး အဲဒီအချိန်လောက်မှ အဲဒီကို သွားမှာ

အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ဒါရိုက်တာ တစ်ယောက်ဆီ သွားရမှာ... ”

“ဟာ ကိုကို သိပ်ရှောင်တာပဲကွာ မရဘူးလိုက်မှာပဲ ဦးဦးရေ ပြန်တော့ မာမီမေးရင် နွေး ကိုကိုနဲ့ ကားလျှောက်စီးတယ်လို့ ပြော လိုက်တော့... ”

သူ့အိမ်က ကားကို တစ်ဆက်တည်းလှည့်မှာ၍ အနီစက် နားမှာ ဝင်ထိုင်ပြီးသားဖြစ်နေပြီ.. ”

အနီစက် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

“မောင်မျိုး... ”

“ပြောပါ အစ်ကိုလေး... ”

“သမီးစီးဖို့ ကားလေးမှာထားတာ ကိုစိုးပြန်ရောက်နေပြီကွာ ဆဲဒါမင်းသွားယူလိုက်အုံးနော် ဒုချက်ချင်းသွား သမီးမျှော်နေ ဘယ်... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ခုသွားလိုက်ပါမယ်... ”

ဪ အစ်ကိုလေး အပြစ်ကလည်း သမီးက တစ်ဖက်သူတို့ တစ်ဖက်ပါလား။

x x x

သမီးလေးလည်း ဖအေကိုမျှော်ရင်း အိပ်ပျော်နေပြီ။

ဂရင်းလည်းအိပ်ချင်လာပြီမို့ ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကိုချကာ

သမီးကို ပွေ့မယ်အပြု . . .

“ကလေးကို . . . ငါပို့ပေးပါမယ် . . .”

“မလိုပါဘူး . . . ရှင့်ဟာရှင် အစ်ကိုလေးကို စောင့်ချင်စရာ၊ မစောင့်ချင် သွားအိပ်ပေါ့ . . .”

“ကလေးက အရင်လို သေးသေးလေးမဟုတ်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျား ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ ကျုပ်ကပြောရတာ စော်ကားဖို့ပဲ စိတ်ကူး”

“ပင်ပန်းမှာစိုးစရာကိုမလိုဘူး သမီးကို ကျွန်မတစ်သက်လုံး ချီပွေ့လာတာ ဘာမနိုင်စရာရှိသလဲ . . .”

“ဒါဆိုလဲ ကြ . . . ဟော အကိုလေးလာပြီ . . .”

နှစ်ယောက်သား ရန်ဖြစ်လို့ကောင်းတုန်း ဆင်ဝင် အောက်မှာ ကားလေးထိုးရပ်လာ၏။

ခြံသော့ရော ကားသော့ပါ အနီစက်မှာ အပိုရှိနေပါသည်။ သို့သော် ပြန်လာသည်က တစ်ယောက်တည်းမဟုတ် . . .

တစ်ဖက် တံခါးပွင့်၍ ဖျတ်ခနဲဆင်းလာသူက နွေး . . . အပြေးတစ်ပိုင်းလှုပ်ရှားလျက် အနီစက် ဘက်က တံခါးကို ပွင့်ပေးလို့

မောင်မျိုး ရုတ်တရက်မို့ သတိလက်လွတ်ကြည့်နေဆဲ . . .

“နေ . . . နေ . . . ရတယ်နွေး . . .”

ကားပေါ်ကအဆင်းမှာ ယိုင်ကျသွား၍ ကားနှင့်ကျောကပ်မိ သွားသော အနီစက်ကို နွေးက ပူးပူးတပ်တပ်ဖက်

သိန်းပေး ထားသည်။

“ရှင် . . . ဘာလုပ်နေတာလဲ . . .”

ဂရင်းကြိတ်အော်တော့မှ သူ အစ်ကိုလေးနား ပြေးလာခဲ့၏။ “အကိုလေး . . . နဲ့နဲ့ သောက်လာတယ်ထင်တယ် . . .”

သူ့အတင်းဝင်ကွဲပေမယ့် နွေးကမလွှတ်ဘဲ အနီစက်ကံမောင်းတစ်ဖက်ကို ကိုင်ထားလျက် အထဲဝင်လာကြသည်။

“ဖယ်ကြပါ . . . မောင်မျိုးနဲ့နွေး . . . ဖယ် ဖယ် . . .”

အိမ်ရှေ့ သမီးလေးအိပ်ပြီလား . . . ဟာ သမီးလေး ဒို့ကို ဆင့်ရင်း အိပ်ပျော် သွားတယ်ထင်တယ် . . .”

ဂရင်းနားက သမီးလေးဆီကပ်သွား၍ အနီစက်ဖွဖွလေး လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ကိုကြီးနီ မှာခဲ့ရက်နဲ့ သမီးက စောင့်မယ်၊ ပြောနေတာနဲ့ ဂရင်းပါ ထွက်ထိုင်နေရတာ . . .”

အိမ်ကစထွက်ကတည်းက

“ညကျ ဖေဖေ အိမ်ပြန်နောက်ကျမှာနော်သမီး . . . အကို မစောင့်နဲ့တော့” လို့ သူ တရရမှာခဲ့ပါသည်။

“ဆောရီး ညီမလေးရယ် ဒို့ဘယ်လိုမှငြင်းမရလို့ သောက်ခဲ့မယ်”

“ကဲပါ . . . ကိုကိုရယ်ပြောမနေပါနဲ့တော့။ ကိုမျိုးကိုကိုတို့”

အိပ်ခန်းထဲ ပို့ရအောင်”

“ရတယ် မနွေးနေခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်ပဲ ပို့လိုက်မယ်”

“အမလေး . . . ကိုမျိုးရယ် နွေးကို အားနာစရာကျလို့ . . .

ကံ သွားပါ . . .”

မောင်မျိုး ဂရင်းကို အကူအညီတောင်းသလို လှမ်းကြည့်သည်။ ဂရင်း မျက်နှာလွဲလိုက်ပါ၏။

မျက်စိရှက်ဖွယ်ပင်ကောင်းလောက်အောင် နွေး အဖြစ်နေတာ တစ်ဖက်သတ်ကြီးမှန်း ဂရင်းသိပါသည်။

ညနေကတည်းက ကိုကြီးနီ နိုက်ကလပ်အသွားမှာ ပေါ်သွားကြောင်း မောင်မျိုး လာပြောခဲ့သေးသည်။

ဘာကြောင့် ဤမျှဖြစ်နေရပါသနည်း . . .

ရုပ်ချောလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ၊ ဥစ္စာပေါ့လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ၊ အိမ်ထောင်ရှိထားသည့် ကလေးအဖေကို သူမ အဆင့်အတန်းမျိုးနှင့် ဤဖြစ်ဖွယ်မရှိပါ။

“အို . . . ခါတိုင်းလည်း အိပ်ဖူးတာပဲဟာ ကိုးနာရီထိုးခါးနေမှ နွေးမပြန်တော့ဘူး။ မာမီဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်။ ကိုယ့်ကို အခန်းစီစဉ်ပေးပါအုံး . . .”

လှေခါး တစ်လျှောက် မောင်မျိုးနှင့်အတူ ငါးလာကြစကားတွေဆိုလာကြရင်း ဂရင်းကိုပါ လှမ်းပြောလိုက်သေးသည်။

“ဟာ . . . မနွေး ၊ ဂရင်းကို မခိုင်းပါနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့

❏ ချည်ဖွင့်စာပေ

သားနဲ့ဟာ . . .” မောင်မျိုးအသံက မလိုသံ နည်းနည်းပါ ချင်သည်။

ဂရင်း ကလေးကိုပွေ့၍ အားလုံးကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ဘယ်သူဘာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ပါ။

ကိုယ်ချစ်တာက စက်လေး . . .

စက်လေးကြောင့် သူမ ဘဝကို ဒီတိုက်ကြီးပေါ်မှာ မြှပ်နှံခဲ့တာ . . . မမရဲ့သွေးလေး စက်လေးကို ချစ်လွန်းလို့ပါ။

x x x

“ဟယ် . . . စက်လေး ကြည့်စမ်း အန်တီဂင်းခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား . . . နောက်ဖေးဝရံတာထွက်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကြားသားပဲ . . . မထူးချင်လို့ မထူးတာ”

“ဪ . . . စက်လေးက အန်တီဂင်းကို စိတ်ကောက်နေတာကိုး . . . ကဲပြောစမ်း စက်လေး ဘာအလိုမကျတာလဲ . . . ကျောင်းက ပြန်လာပြီး ရှေ့တောင်မချိုးဘဲ ဒီမှာလာကောက်ရတဲ့ အကြောင်းကို . . .”

“စက်လေးက . . . ရန်ဖြစ်လာတယ် အန်တီဂင်းရဲ့ . . .”

“ဟင် ဟုတ်လား . . . ဘယ်သူနဲ့လဲ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်တာလဲ

❏ ချည်ဖွင့်စာပေ

စက်လေးကို ဘာလုပ်သွားသေးလဲ . . .

ဦးထောက်ထိုင်ချ ပန်းလေးကို ပွေ့ဖက်လှုပ်ခါရင်း မေးနေသည့် ဂရင်းမျက်နှာကို စိန်ကြည့်၍ စက်လေးမျက်လုံးလေးတွေ အရည်လုံလာကာ

“အန်တီဆိုတာ အဒေါ်တော်တယ်တဲ့ . . . အဒေါ်ဆိုတာ မေ့မေ့ဘက်က ညီမ အစ်မ . . . မေ့မေ့ဘက်က ညီမ အစ်မတဲ့ အန်တီဝင်းက ဘယ်သူ့ညီမလဲဟင် . . .”

ရုတ်တရက် ဂရင်းကြောင်သွားသည်။

“ဟို . . . ကိုကြီးနီလေ ကိုကြီးနီက . . . အန်တီဝင်းမမရဲ့ ယောက်ျား အန်တီဝင်းက စက်လေးမေမေရဲ့ညီမပေါ့ . . .”

“ဒါဆို အန်တီဝင်းက စက်လေးနဲ့နေပြီး မေမေက ဘာလို့ စက်လေးနဲ့မနေတာလဲ . . .”

“အော် . . . သမီးလေးရယ် စက်လေးမေမေက စက်လေးကို သိပ်ချစ်တာပါ။ ဒါပေမယ့် . . . အလုပ်က ဟိုးအဝေးကြီးမှာတာဝန် ကျတော့ သူလဲမသွားချင်ဘဲ သွားရတာ ပြန်လာတော့မှပဲ . . .”

“မဟုတ်ဘူး . . . အန်တီဝင်းညာတာ မေမေ ပြန်လာတော့မှာ ပြန်လာတော့မှာနဲ့ ဟုတ်လဲကတိဘဲနဲ့ ကေသီတို့ပြောသလို မေမေက ဖေဖေနဲ့ကွဲသွားတာမို့လား . . .”
“ . . . အို . . .”

▣ ရည်မှန်စာပေ

“မေမေ စက်လေးဆီ ဘယ်တော့မှပြန်မလာတော့ဘူး မို့လား”

“မဟုတ်ဘူး သမီး”

“ပေပေကလည်း နောက်မိန်းမ ထပ်ယူတော့မှာတဲ့ . . .

နွေးဆိုတဲ့ အန်တီနဲ့ ယူမှာတဲ့ . . . သမီးကို သူပဲ ကျောင်းမှာ သာလာကြိုတာ ဖေဖေနဲ့ယူတော့မှာဆိုတာ တကယ်ပဲနေမှာ”

စက်လေး . . . မိထွေး ရတော့မယ်တဲ့ . . . ”

“အို ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ သမီးလေးရယ် . . .

ကြည့်စမ်း ဒီခလေးတွေကလည်း ဒါသူတို့ပြောစရာလား . . . မယုံနဲ့ သမီးသူတို့ အလကားလျှောက်ပြောတာ သမီး မေမေက ဖေဖေနဲ့ကွဲတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို . . . မေမေက ဘယ်မှာလဲ . . . ခု ဖုန်းဆက်ခေါ်ပေး . . . မေမေနဲ့ စက်လေး စကားပြောရမှ ယုံမယ် . . .”

“ဟို . . . အဲ . . . စိတ်ချသမီး . . . နက်ဖြန်ကျ အန်တီဝင်း ဆက်ပေးမယ်”

“မရဘူး . . . ခုဆက်ပေး . . . နက်ဖြန်ဆို အန်တီဝင်းက ပြင် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ညာပြောခိုင်းမှာ စက်လေး ဆီတယ် . . . ခု ဆက်မယ်”

“စက်လေးကလဲ ကွယ် . . . ကဲ . . . ဒါဖြင့် တစ်နာရီလောက်တော့စောင့် အန်တီဝင်း ဖုန်းခေါ်ပေးမယ် . . .”

“တစ်နာရီ . . .”

▣ ရည်မှန်စာပေ

“အင်းပေါ့... မမက... ဟိုးအဝေးကြီးမှာဆိုတော့ ဖုန်းက ချက်ချင်းမရဘူး၊ အိတ်ချိန်းက ခေါ်ပေးမှရမှာ... ဆင်ရေသွားချိုး လိုက်နော်... အန်တီဂင်း သနပ်ခါးသွေးထား လိုက်မယ်...”

“အန်တီဂင်း မညာနဲ့နော်...”

“မညာဘူး စိတ်ချ...”

x x x

“ရက်စက်လိုက်တာ မမရယ်... မမ သမီးလေး ဂိုးငို ပက်စက် စိတ်ဆင်းရဲသွားမှာ မမ မစိုးရိမ်ဘူးပဲထား... ဂရင်းတောင်းပန်နေတာ မမလိုက်လျော့သင့်တယ်...”

“.....”

“မမ ဂရင်း မမကိုချစ်လွန်းလို့ -- မမရင်သွေးလေးကို...”

“.....”

“ရင်သွေးလို့တောင် ပြောတာမကြိုက်ဘူးဆိုမှတော့ ဂရင်းတာမှ ဆက်မပြောတော့ပါဘူး...”

“.....”

“သိပ်နားလည်တာပေါ့ မမရယ်... ဒါပေမယ့် အချိန်

❑ ရည်မှန်တလေ

ကာလ တွေလည်း မနည်းကြာခဲ့ပြီဆိုတော့... မမနဲ့လုံးသားတွေ ပြောင်းလဲ နေလောက်ပြီ ထင်ခဲ့တာ ဂရင်းမှားသွားပါတယ်...”

“.....”

“ဂရင်း မမကို မမုန်းနိုင်ပါဘူး မမရယ်... ဒါပေမယ့် သမီးလေးအပေါ် ဒီလောက်နေနိုင်တာတော့ ဂရင်း အံ့ဩတယ်”

ဒီအချိန်ဆို မမ ရုံးမှာပဲ ရှိနေမှာမို့ ဂရင်း သမီးမသိအောင် ဆက်လိုက်တာပါ။

ကျောဘက်က တက်ခေါက်လိုက်သံကြောင့် ဂရင်းလှည့် ကြည့်လိုက်တော့ အလုပ်ကပြန်လာသည့် အနီစက်ကို သုန်မှုန်သော မျက်နှာနှင့် မြင်လိုက်ရသည်။

ကိုကြီးနီ အားလုံးကြားသွားပြီ ထင်ပါသည်။ ဖုန်းကို ပုခက် ပေါ်ပြန်တင်၍ ဂရင်းလှည့်ထွက်လာခဲ့မိသည်။ သမီးလေးကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ...

တကယ်တော့ ပါးနပ်လွန်းသည့် စက်လေးတစ်ယောက် ဂရင်းကို နောက်က သွားလိုက်ချောင်းရင်း အားလုံးကို ကြားသိ သွားပြီးဆိုတာ ဘယ်... မသိလိုက်သည့်အဖြစ်။

x x x

❑ ရည်မှန်တလေ

“ဟင်”

မိမိဖက်နေသည့် သတင်းစာပေါ်သို့ ရွရွကလေး ကျလာသည့် စက္ကူစွန်လေးတစ်ခု၊ ပြုတင်းပေါက်မှာ မျက်နှာလေးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

ထူတန်းမဲနက်သည့် မျက်ခုံးနှင့် မျက်တောင်ကော့တို့ ထပ်ရံနေသည့် မျက်ဝန်းတောက်တောက်ကလေးတွေ

ထောင့်ချိုးညီ ပီရီသော နီထွေးစုဝန်းသည့် နှုတ်ခမ်းလေးက ပြုံးချိုလျက်

“အန်တီ ကျေးဇူးပြုပြီး စက်လေးရဲ့ စွန်လေး ကောက်ပေးပါနော် . . .”

အင်္ဂလိပ်လို လှမ်းပြောသည်။ မိမိဘာသာစကားကို ပြောလိုက်သည့်နယ် သွက်လက်ပီသလွန်းသည့် အသံလေးကို ငြိမ်သက်၍ တခွန်နားထောင်နေမိပြီးမှ စက္ကူစွန်လေးကို ကောက်ယူကာ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် သူမဆီလျှောက်လာနေသည့် တစ်ယောက်ကို စက်လေးကလည်း ပြုတင်းပေါက်မှာ ခိုတွဲရင်း ငေးကြည့်နေမိသည်။

အနားမှာလာ၍ ခြေစုံရပ်၏။ စက်လေးလို တလက်လက်တောက်သည့်မျက်ဝန်းများနှင့် နင့်နှင့်နဲနဲ စိုက်ကြည့်ပြီးမှ ကိုင်လာသည့် စွန်လေးကို ပြုတင်းပေါက်မှနေ၍ အောက်သို့ပစ်ချလိုက်၏။

▣ ရည်မှန်စာပေ

“သွား . . . ဝေးဝေးမှာသွားဆော့ . . . တော်တော်စိတ်ရွပ် ဖို့ ကောင်းတဲ့ကလေးတွေ နောက်ဘယ်တော့မှ ဒီနားမလာရဘူး . . . ကြားလား . . .”

လက်သုံးလုံးခန့်သာရှိသည့် အုတ်ပတ်လေးပေါ် ခြေထောက် လေးကုတ်၍ ပြုတင်းဘောင်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖက်တွယ်ထား လျက်မှ

စက်လေး အဲဒီတစ်ယောက်ကို မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် ကြည့်သည်။

“စက်လေးက စက်လေးခြံထဲမှာပဲ စက်လေးဆော့တာပါ . . . အန်တီလည်း စက်လေးတို့ခြံထဲမှာပဲ နေတာဥစ္စာ . . . စက်လေးက ဒီမှာမဆော့လို့ ဘယ်မှာ သွားဆော့ရမှာလဲ . . .”

“ဘယ်မှာပဲဆော့ဆော့ ဒီနားရောက်မလာစေနဲ့ . . . မင်းသိပ် စကားရှည်ပါလား . . . သွား . . . သွား . . .”

စက်လေး မျက်နှာညိုလျက် မြေသောက်ဆင်းနေရှာသည့် သူမ ရဲ့စက္ကူစွန်လေးကို ပခုံးမှကျော်၍ ငဲ့အကြည့်

“အား . . .”

သိပ်မမြင့်လှပေမယ့် ခြေချော်၍ အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

ရုတ်တရက် ခင်မိန့်မိန့် လက်တစ်ဖက် ပြုတင်းဘောင်ပေါ်မှဟုတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။

▣ ရည်မှန်စာပေ

သို့သော် ခြေစွဲ မြဲမြံစွာ ရပ်နေသည့် ကိုယ်လုံးသည် ပကတိ ငြိမ်သက်လျက်

“စက်လေး . . . သမီးလေး . . .”

စက်လေး အော်သံကြောင့် ထင်သည်။

ဆံပင်တိုလေးတွေ လွင့်ပျံ့နေသည်အထိ ဂရင်း ပြေးချ လာသည်။

“သမီးလေး . . . သမီး ဘယ်ထိသွားလဲ . . . ဘာဖြစ် တာလဲ”

သမီးကိုလည်း စိုးရိမ်တကြီး ပွေ့ထူ ပြုတင်းမှာ တင်းပြတ် သောမျက်နှာထားနှင့် ရပ်နေသည့် ခင်မိန့်မိန့်ကိုလည်း မော်ကြည့် နှင့် ဂရင်း မေးခြင်းအတွက် အဖြေမရပါ။

“အား . . . ခြေထောက်နာတယ် . . .”

“အို . . .”

“အန်တီဂင်း . . . စက်လေး . . . စွန်လေး . . .”

“အေး . . . အန်တီဂင်းကောက်ထားတယ် . . . လာသမီး”

လက်တစ်ဖက်က စွန်လေးကိုကောက်၍ တစ်ဖက်က ကလေးကို ချီပွေ့ကာ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီးမှ ခင်မိန့်မိန့်ကို ငေးခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဂရင်း ခပ်သွက်သွက်ကလေး ထွက်သွားပါလေ သည်။

ခင်မိန့်မိန့် စားပွဲဆီ ပြန်လျှောက်လာသည်။ စောစောက ကျွဲစွန်လေး ကျခဲ့သည့် သတင်းစာမျက်နှာအား အတန်ကြာ ငေး စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

နောက်ဆုံး နှုတ်ခမ်းတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်လာလျှက် သတင်း စာကို ဖျတ်ခနဲ ကေစက်ယူကာ တစ်စစီ ဆွဲဆုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

“ဂရင်းရယ် . . . မမကို မင်းလည်းနားမလည်ဘူး . . . မမ ဘယ်လောက်ထိ ခံစားနေရတယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူး . . . မုန်းတယ် အားလုံးကို မုန်းတယ် . . .”

စက်လေးချင်း မိုးမွန်အောင် ပြန်ပြောသွားသည့် အသံစွဲ ကြောင့် ခင်မိန့်မိန့် နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

x x x

“စက်လေး . . . ဘယ်မှမသွားရဘူးနော် . . .”

ကတိအထပ်ထပ် တောင်းသွားသည့် အန်တီဂင်းမျက်နှာကို ပြန်မြင်ကာ စက်လေးပြုံးလိုက်သည်။

အန်တီဂင်း၏ မျိုးလည်း ဒီနေ့ပြန် လာမှာမဟုတ် . . . သူလည်း ဖေဖေလောက်နီးနီး အလုပ်ရှုပ်နေတတ်သူ . . .

“စက်လေး . . . ဆူးလေက ဘရာကြော် စားချင်ပါသည်ဟု တအားဂျိတိုက်လိုက်သည်နှင့် အန်တီဂင်း

အဝယ်ထွက်သွားရပြီ...။

ဝေးဝေးရောက်သွားအောင် တမင်လုပ်လိုက်တာပါ...။

ဟိုနေ့က ပြုတ်ကျသည့်ဒဏ်ရာနှင့် စက်လေး ဒီနေ့ ကျောင်းမတက်နိုင်။

ဖေဖေ ဖုန်းခဏခဏ ဆက်မှာစိုးလို့ စက်လေးအိပ်ချင်လို့ ပြောထားလိုက်သည်။

ဖေဖေဆီက နောက်တစ်နာရီလောက်ထိ ဖုန်းထပ်မလာတော့မှာ သေချာသည်။

စိတ်ကူးထားသည့် အစီအစဉ်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် အန်တီဂင်းရဲ့ ကားသံ ပျောက်သွားသည်နှင့် အိပ်ရာပေါ်က ဆင်းလိုက်သည်။

ခြေဖမိုးဖောင်းဖောင်းလေးတွေပေါ်ထိ အိပ်နေသည့်ဘောင်း ဘီရှည်စကို ဖြစ်သလို လိမ်ခေါက်၍ ဂူးဆပ်ပေါ်ထိတင်၏။

အိပ်ခန်းတံခါးဝနားရောက်မှ ခြေကျင်းဝတ်က ဖျတ်ခနဲနာသည်။

စက်လေးခြေတောက်လေး တစ်ဖက်ဖော့၍ အပြင်ထွက်လာ ခဲ့၏။

“တင်းတောင်... တင်းတောင်”

“အယ်”

ဖေဖေ လား အန်ကယ်လ်မျိုးလား...

အိမ်ရှေ့မှာ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရောက်နေပြီ...

“တင်းတောင်... တင်းတောင်”

စက်လေး အပြင်သို့ အသာချောင်းကြည့်လိုက်၏...

“ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့”

ဘာဂျာတံခါးကိုကိုင်၍ အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်နေသည့် ဘယ်သူမှန်းမသိသူထံ စက်လေး ထော့နင်းထော့နင်းနှင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ အမိနဲ့ရှိပါရှင်...”

ကလေးလေးက အင်္ဂလိပ်စကားကို ဖွတ်နေအောင် ပြောလိုက်တာမို့ ရုတ်တရက် စိုးစိုး နားမလည်လိုက်ပေ...

ပြီးမှ...

“ဪ... ဟို... ဦးက မခင်မိနဲ့မိနဲ့ရဲ့ ဧည့်သည်ပါ

... ဒီကသမီးလေးက...”

“စက်လေး... ဒေါ်ခင်မိနဲ့မိနဲ့ရဲ့ သမီး...”

အင်္ဂလိပ်လိုပဲ ပြန်ပြောသည်။

စိုးစိုး သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“မီးလေးက သိပ်တော်တာပဲကွာ... ဒါနဲ့ မခင်မိနဲ့မိနဲ့မှာ

ကလေးရှိတာတော့ သိပ်အံ့ဩဖို့ကောင်းတယ်... ဦးတကယ်သိဘူး”

စက်လေးကလည်း တံခါးမဖွင့်...

စိုးစိုးကလည်း ဖွင့်ပါလို့ မပြောမိဘဲ တံခါးရဲ့တစ်ဖက်စီမှာ ရပ်၍ စကားပြောနေမိကြသည်။

အရင်တုန်းက ခင်မိန့်မိန့်အပေါ် သူ့ အရူးအမူး စွဲလမ်းခဲ့ဖူး သူပါ။ မပြောရဲ မဆိုရဲ မကြည့်ရဲလောက်အောင် တစ်ဖက်သတ် ချစ်ခဲ့မိသည်။

ရန်လေးဆိုသည့် အတော်ချောမောပြည့်စုံသည့် သင်္ဘော သားတစ်ယောက်နှင့် အနီစက်တို့ ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည့် တိတ်တ ဆိတ်ဇာတ်လမ်းအကြောင်း သိလိုက်ရပါမူ...

သူ့ခင်မင်သော အနီစက်နှင့် ခင်မိန့်မိန့်တို့ အကြင်လင်မယား မှန်း သိခွင့်ရခဲ့သည်။

ကိုယ်ကလည်း မိကောင်းမခင် သားသမီးပေမို့ အိမ်ထောင် ရှိပြီးသား မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် ပစ်မှားမိသည့်အတွက် ရှက်လို့ မဆုံး ဖြစ်ခဲ့မိသည်။

ခင်မိန့်မိန့်အိမ်သို့ပင် ရောက်ခဲ့သေးသည့် မဟုတ်ပါလား...

ဒီတုန်းကအနီစက် တမင်ထွက်မတွေ့တာလား... တိုက်ဆိုင်စွာ မတွေ့ခဲ့ကြတာလားတော့မသိ... တွေးမိတိုင်း သူ့ရှက်ခဲ့မိသည်။

ဒါကြောင့်... အကြောင်းရှာကာ နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ သူ

ရည်မွန်စာပေ

ခေါ်ထွက်ခဲ့လိုက်တာ... ဒီလောက်နှစ်တွေကြာနေမှ ကလေးရှိ နေနိုင်တာ မဆန်းပေမယ့် ဤမျှသွက်လက်ချက်ချာစွာ ချစ်ဖွယ် ကလေးလေးကိုမြင်တော့ အံ့ဩမိတာအမှန်။

"ဪ... မီးမီး... ဦးပြန်မယ်နော်... ဒီ ဆက်ဆောင်ပစ္စည်း တွေတော့ မီးမီးက မေမေ့ကိုယ်စား ဆွထားပေး ပေါ့... ကိုစိုး လာသွားတယ်ဆိုရင်... သူသိမှာပါ..."

လက်ဆောင်ဆိုသော အထုပ်တွေကိုကြည့်၍ စက်လေးဆို သည့် ကောင်မလေး နှာခေါင်းရှုံ့သွားသည်။

"တံခါးက... အန်တီဂင်းပိတ်သွားတယ်... ပြီးတော့ မေမေက အိမ်မှာမရှိဘူး... အဲဒီလက်ဆောင်တွေ အန်ကယ် မိယုသွားပါ..."

ခုချိန်ထိ မြန်မာ့စကားတစ်လုံးမှ မပြောသေးသည့် ကောင်မ လေးရဲ့ နီမြန်းမြန်းပါးမို့လေးကို တံခါးကြားမှ လက်သွင်း၍ သူမနေ နေထိုင်နိုင် ဖွယ်လေးလိမ်လိုက်မိသည်။

"ပြန်တော့ ယူမသွားပါရစေနဲ့ မီးလေးရယ်... ဒီဘေးနား ဆီ ပုံထားခဲ့မယ်နော်..."

ဒါနဲ့ မီးလေး မေမေက ဘယ်သွားတာလဲ...

"ဟိုးအဝေးကြီးမှာ အလုပ်သွားလုပ်နေတယ်..."

"ဘယ်လို... ဘယ်အဝေးကြီးလဲ... ဟုတ်ရဲ့လားကွ"

ရည်မွန်စာပေ

... မနေ့ကတောင် ရွှေတိဂုံဘုရား ခြေတော်ရင်း မြင်လိုက်သေး တယ်...

“ဟင် ...”

စိတ်မပါစွာ စကားပြောပေးနေရသည့် စက်လေးကို မတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ စိုးစိုး ပါးနပ်ပုံရသည့် ကလေးမလေး သေချာအကဲခတ်သည်။ ကလေးရဲ့မျက်ဝန်းတွေ တစ်စုံတစ်ရာကို သူတွေ့လိုက်ရပါ၏။

“မေမေ့ကို အန်ကယ်လ် သိနေသလား။”

နွေးနွေးပဲပြောပြော မြန်မြန်နဲ့ စိတ်တိုသံလေးနော့ချာ ပြောပြော အသံအနှုတ်အသိမ်းက သေသပ်ကျနလှသည်မို့ သဘောတကျရှိရရင်း စိုးစိုးခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မီးလေး ပေပေရော... မေမေရော ... ဦး... အန်ကယ်လ် နဲ့ သိပ်ခင်တာပဲ၊ မီးလေးမေမေ့ကို အန်ကယ်လ်မခနဲပါလား” ခါနဲ့ နေပါဦး... မေမေ အဝေးကြီးမှာ နေတယ် မီးလေးကို ဘယ်သူပြောလဲ ...”

ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ခု ပြောမည်ပြင်ပြန် စက်လေးပါးစပ် ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ကိုယ့်အိမ်တွင်းစေ အပြင်လူရေ့မှာ ဘာမှ မပြောရဘူးဆိုသည့် အန်တီဂင် ဆုံးမစကားကို သတိရလိုက်လို့ပါ။

ပြီးတော့ ... ကလေးပေမယ့် ဒီလူကြီးကို စက်လေး

ရည်မှန်တလေ

ငြိမ်းတာ ... ကိုယ့်အိမ်အကြောင်း တစ်ခါလူကို ပြန်မေးဖို့မသင့် ဟု ဉာဏ်မီသလောက် တွေးလိုက်မိသည်။

“အန်ကယ်လ် လက်ဆောင်တွေ ထားခဲ့ပြီး ပြန်နိုင်ပါပြီ”

“ဟ... ချက်ချင်းကြီးပါလား။ ဘာလဲ ... အန်ကယ်လ် ပြောတဲ့ စကားတွေထဲမှာ မီးလေး သဘောမကျတာ သွားလို့လား”

ခေါင်းပဲ ရမ်းပြကာ “ဘိုင့်” ဟု လက်ပြု၍ ကောင်မလေးက ခုကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွား လေသည်။

ဤအသက်အရွယ်လေးနှင့် ... သည်မျှပါးနပ်လိမ္မာ အာင်၊ သွက်လက်ထက်မြက်အောင် သင်ကြားပြုစုပေးထားသည့် ခုတ်ထိန်း သူတွေကိုပဲ စိုးစိုး ဂုဏ်ပြုချင်စိတ် ပေါက်လာမိရသည်။

မျက်တောင်ကော့ကော့ မျက်ဝန်းနက်နက်ကလေးများနှင့် ခပ်ဝေဖွယ် မျက်နှာလေးသည် မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခင်စိတ်ပေါက်လာ အောင် ဆုတောင်းကောင်းလှပါတိ ...

မအေတူ သမီးလေးပါတကား ...

x x x

မှန်းထားသည့် သစ်ကိုင်းဂွဆုံနေရာသို့ ကုတ်တွယ် ထိုင်မိပြီ ... အောက်ပြန်ငုံကြည့်လိုက်တော့ အတော်မြင့်နေသည်။

ရည်မှန်တလေ

နေရာမှာ ရောက်နေပြီကို သိလိုက်ရပြီး ရင်ထဲမှာ အေးခနဲ ဖြစ်၏။
စက်လေး . . . နှုတ်ခမ်းလေးကို ခပ်နာနာ မိကိုက်ကာ
အေးစက် နေသည့် လက်ကလေးနှစ်ဖက်နှင့် သစ်ကိုင်းကို ပို၍
အောင် ဖက်ထားလိုက်၏။

“ဟော . . .”

ပုဏ္ဏရုပ်တန်းကြားမှ ခပ်ငြိမ်ငြိမ်လေးထွက်လာသည်ကား
သစ်ပင်တွေကြားမှာ လှုပ်ရှားမှုလေး မြင်လိုက်ရသည်နှင့်
စက်လေး အသင့်ပင်ထောင်ထားသည့် ခြေထောက်နားက လှေခါး
ကို အားစိုက်၍ ကန်ချလိုက်၏။

စိတ်က ခြေထောက်ဆီ ရောက်သွားစဉ် ဖက်တွယ်ထားသည့်
ဟန်ချက်ပျက်၍ ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားသည်နှင့်

“အား . . .”

စက်လေး တကယ်လန့်ပျက်ကာ စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်
သည်။ သစ်ကိုင်းကို ဖရိုဖရဲ ဆွဲထားရင်း တအားငို၍

“အန်တီဂင်းရေ . . . လှေခါးလဲကျသွားပြီ . . . ဟီးဟီး
. . . အန်တီဂင်းရေ ကယ်ပါဦး . . . လာကြပါဦး . . . အန်တီဂင်း
. . . စက်လေးကျတော့မယ် . . .”

“ဟင် . . .”

ဒက်စတော့ကို အလိုလို နင်းလိုက်မိသည်။

ကားက တုံ့ခနဲ ထိုးရပ်သွား၏။

❏ ရည်မှန်စာပေ

“ဘုရား . . . ဘုရား”

ခင်မိန့်မိန့် ကားပေါ်က ဒရောသောပါး ပြေးဆင်းခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ . . . မြဲမြဲကိုင်ထားနော် . . .

အောက်ကို မကြည့်နဲ့ . . .”

ခင်မိန့်မိန့် သစ်သားလှေခါးရှည်ကြီးကို အဖော်မလိုဘဲ
ဘန်ယောက်ထဲ ဆွဲထောင်လိုက်တာ တကယ့်ခဏလေး . . .

“လှေခါးကို ခြေထောက်နဲ့ သေသေချာချာ ထိတင်ပြီး
သက်ကို ဖြည်းဖြည်းလွှတ် . . . တအားကြောက်မနေနဲ့ . . .
ဒူးတုန်ပြီး ကျသွားမယ် . . . ဖြည်းဖြည်း . . . ဟုတ်ပြီ
. . . လှေခါးကို မြဲမြဲကိုင်ပြီး တစ်ထစ်ချင်းဆင်း . . .”

တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ဆင်းလာသည့်
စက်လေး သူမနှင့် လက်တစ်ကမ်းလောက်အရောက်တွင် ခင်မိန့်မိန့်
အလျင်စလိုဆွဲပွေ့၍ အောက်ချပေးလိုက်လေသည်။

“ခြေထောက်ကလည်း ပုတ်တီးနှင့်ပါလား . . .

ကြည့်စမ်း . . . ခြေထောက်မှာဒဏ်ရာနှင့် ဒီလောက်မြင့်
သည့် သစ်ပင်ကြီးပေါ်ထိ တက်ဆော့ရသတဲ့ . . .

“စက်လေး လျှောက်လို့မရတော့ဘူး . . . ဟီး . . . ဟီး”

သူ့ချပေးလိုက်ကတည်းက ပုံခနဲ ထိုင်ကျသွားသည့်

စက်လေး က ဝိုပြန်ပါသည်။

ဒီလူရဲ့သွေး . . . ငါပူစရာလား . . .

❏ ရည်မှန်စာပေ

မာနက နားထင်မှာ လူ့သဘာဝပါ။ အမုန်းသွေးက ပွက်ပွက်ဆူလာ၏။ စောစောက စက်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပူပန်စိတ်များ ဘယ်ဆီရောက်ကုန်သနည်း...။

“အိမ်ပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူးလား...။”

စက်လေး သူမကို မရဲတရဲမော့ကြည့်၍ ခေါင်းခါပြသည်။

“သစ်ပင်ထိပ်များကောင် မင်းရောက်အောင် တက်နိုင်သေးတာပဲ...။ အိမ်ပေါ်ရောက်အောင် ပြန်ဖို့လည်း အကြံဉာဏ်တွေရှိအုံး မှာပါ...။”

ခပ်စိမ်းစိမ်း ကြည့်၍ပြောကာ ကားပေါ်တက်သွား၏။

ကားတံခါးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲပိတ်၍ ချွတ်ထားခဲ့မိသည့် မျက်မှန်နက်ကို ပြန်တပ်သည်။

နေ့နေညည ကောင်းစွာမြင်နိုင်သည့် သူမလွန်စွာမြတ်နိုးသော မျက်မှန်ကိုပင် ကျချင်ရာကျ သတိလက်လွတ် ပစ်ချထားခဲ့မိသည့် အတွက်ပင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဒေါသဖြစ်လို့မဆုံး။

စက်လေးကတော့ ငေးလို့မဆုံးပါ...။ ကားကို ဆောင့်ခတ်ထွက်သွားလျက် သူ့ကို တစ်ချက်ကလေးမှ ငဲ့ကြည့်သွားဖော် မရသော အနီမိန်းမကို အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိစွာ ချစ်ခင်နေမိသည်။

ကလေးတွေကို မုန်းပါသည်ဆိုသော အမည်မသိ ထိမိန်းမ၏ ဂရုစိုက်ကြင်နာမှုကို လိုချင်နေမိတာလည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိစွာပါပဲ ။

အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိတဲ့အချိန် ခြေထောက်မှာ နာနေပါလျက် ဤသို့မလုပ်သင့်သည့် ကာလ...။

စက်လေး...။ ဒီအကြံအစည်ကို အသက်စွန့်၍ အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့မိတာ ဘယ်တော့မှ နောင်တရမည်မဟုတ်ပါ။

စောစောက မထင်မှတ်စွာ တကယ့်ကို လန့်ဖျပ်သွားခဲ့၍ သရုပ်ပါသွားရသည်ကိုပင် ကျေနပ်လို့ ပြုံးလိုက်မိသေးသည်။

သိပ်လှတဲ့...။ စက်လေးခင်ချင်တဲ့ အဲဒီမိန်းမကြီး မျက်လုံးပြူးလျက် ကားပေါ်က ပြေးဆင်းလာလိုက်တာ ဒီရောသောပါး...။ ကြီးပဲလေ...။

ဒါပေမယ့်...။

အဲဒီခံစားချက်တွေ စက်လေးကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ဘာကြောင့် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားရတာလဲ...။

သူ့နာမည်ကို စက်လေး မသိခဲ့ရသလို အန်တီဂင်းနဲ့ ဖေဖေတို့နဲ့ ဒီအန်တီ ဘယ်လိုတော်သည်ကိုလည်း မသိခဲ့ပါ။

စက်လေးမျက်နှာမှာ အပြုံးလေးတွေ ပြန့်၍ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ပို၍ နာကျင်လာသည့် ခြေထောက်ကို အားတင်းထ၍ စက်လေး မတ်တပ်ရပ်ရင်း ငိုငဲ့နေမိပြန်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စက်လေးကတော့ သူ့ကိုချစ်ပါသည်။

x x x

“အန်တီဂင်းရေ . . . စက်လေးပြန်လာပြီ . . .”

စက်လေးအသံကြားသည်နှင့် လုပ်လက်စတွေ အားလုံး
ချထားခဲ့၍ ဂရင်းပြေးထွက်လိုက်ရသည်။

“ဟယ် . . . ဝယ်လာလိုက်တာ ပစ္စည်းတွေကလည်း မနည်း
ပါလား . . .”

“သိပ်မများပါဘူး ဂရင်းရဲ့ . . . သမီးလေးလိုချင်သမျှ
အားလုံးဝယ်ပေးမယ်လို့ ပြောပြီးခေါ်သွားတာပဲဟာ . . . နွေးက
စိတ်ကြိုက် ဝယ်ပေးရမှာပေါ့ . . .”

နွေးက နောက်မှ ကားသော့လေးကိုင်လျက် ဝင်လိုက်လာ
သည်။

“ကဲ . . . သမီးကဗိုက်ဆာလို့တဲ့ . . . ဂရင်းရေ . . .
အကောင်းဆုံး ဆိုင်မှာ ကျွေးချင်လို့ နွေးက ခေါ်တဲ့ဟာ . . .
သူ့အန်တီနွဲ့ကျွေးတာပဲ စားနေကျတဲ့လေ . . . ဘာမှစားမလာဘူး
. . . ကျွေးလိုက်ပါအုံး . . .”

သမီးမျက်နှာလေးကို ပင့်မောယူ၍ ဂရင်းကြည်နူးစွာ ကြည့်
လိုက်မိသည်။ ကလေးက အန်တီဂင်းကို အဲဒီလောက်ထိ ချစ်တာ
တဲ့လားကွယ် . . .

“ဪ . . . နွေးပါ သမီးနဲ့ဝင်စားပါလား . . .”

“မစားတော့ဘူး ဂရင်း . . .”

နွေးက လက်ကနာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၍

“ဒီအချိန်ဆို ကိုကိုလည်း ထမင်းစားနေမှာပဲ . . . ကိုကိုကို
ခေါ်ပြီး အပြင်မှာပဲ တစ်ခုခု စားလိုက်တော့မယ် . . . ကဲ . . .
သမီး အန်တီနွေး သွားမယ်နော် . . . သမီးလိုချင်တာရှိရင်
သွားချင်တာရှိ ရင် ဖုန်းဆက်လိုက် . . . အန်တီဂင်းမအားပေမယ့်
. . . အန်တီနွေး လိုက်ပို့ပေးမယ် . . .”

“ရပါတယ် . . . အန်တီနွေးရဲ့ . . . စက်လေး . . .
အန်တီဂင်း နဲ့ပဲ သွားနေကျပါ”

“အိုကွယ် . . . သမီးက ဒီလိုမပြောရဘူး”

“ရပါတယ် . . . သမီးကို ကိုကိုဆီက ခေါ်ထုတ်သွားရတာ
တောင် . . . ဖအေက မထည့်ချင် . . . သမီးက မလိုက်ချင်နဲ့
. . . အတော်ကြိုးစားခဲ့ရတာ . . . သမီးနဲ့ ဒီထက်ရင်းနှီးအောင်
နွေးတော်တော် ကြိုးစားရအုံးမှာ သိလား . . .”

ပါမောက္ခမဟာ ပါးချိုင့်လေး တစ်ဖက်နှင့် ချစ်စရာကောင်း
နေသည့် နွေးမျက်နှာလေးကို ဂရင်း တစ်ချက်ငင်းကြည့်လိုက်မိ
သည်။

အနီစက်နဲ့ ပတ်သက်မို့ နွေးဘက်က သိသိသာသာ လှုပ်ရှား
လာပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။

အနီစက်ကို တော်ရုံ အလှအပမာယူလောက်နှင့်
ဓနောင်ဘူး ဆိုတာ သဘောပေါက်၍ စက်လေးဘက်လှည့်လာ၍
. . .

“အန်တီဂင်း . . . ဒီဗူးလေး ဖွင့်ကြည့်စမ်း . . . ”

အတွေးနယ်ကျယ်ရင်း လက်ထဲလာထည့်ပေးသည့် ဗူးလေးကို အမှတ်တမဲ့ ဖွင့်လိုက်လျှင် . . .

‘အမလေး . . . ’

ခေါင်းငေါက်တောက်နှင့် မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့် ပုတ်သင်ညှိဗူးကို လွှတ်ချကာ နောက်သို့လည်း ခုန်ဆုတ်ရင်း ဂရင်းဩအား လန့်အော်တော့ စက်လေး လက်ခုပ်ကလေးတီး၍ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် ရယ်သည်။

“ဟား ဟား . . . အရုပ်ကလေးကို အန်တီဂင်း လန့်သွားတယ်ဟေ့ . . . ”

“ကြည့်စမ်း . . . ”

ကြောက်စိတ်မပြေရာသည့် ဂရင်းကို စက်လေးက ဩအား ပွေ့ဖက်၍ ပုတ်သင်ညှိလေးကို ပြန်ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကိုင်ကြည့်ပါအုံး အန်တီဂင်းရဲ့ -- အရုပ်ကလေးပါ”

“ဟဲ့-- ဟဲ့ -- ဘယ်နှယ် အတင်းကိုင်ခိုင်းနေတာလဲ . . . စက်လေးနော် . . . အန်တီဂင်း ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ . . . ”

“အန်တီဂင်းကလဲ . . . အရုပ်ပါဆိုမှ . . . ”

“ရုပ် ရုပ် မရုပ်ရုပ် . . . မရဘူး . . . အဲဒီအရုပ်ကြီး တခြား ယူသွားကွာ . . . ”

“ဒီအရုပ်မရှိလဲ စက်လေးမှာ မိချောင်းတို့ . . . မြွေတို့

... ဟားတို့ ကြွက်တို့ . . . အရုပ်တွေအများကြီး ရှိသေးတယ် . . . ”

“ဘုရားရေ . . . စက်လေး . . . ဗူးထဲကဝယ်လာတာတွေ . . . အဲဒါတွေပေါ့ . . . ”

“သတ် ရိုက်တ်”

“တော်ပြီ . . . စက်လေးနဲ့ အန်တီဂင်း မခေါ်တော့ဘူး”

“ခေါ်ပါ . . . အန်တီဂင်းကလဲ ”

“မခေါ်ဘူး သွား ”

အတင်းပုတ်ထုတ်နေသည့် ဂရင်းလက်တွေကို ဖက်တွယ်ရင်း စက်လေးက သဘောကျစွာ ရယ်နေသည်။

“အန်တီဂင်းကလဲ ဖေဖေနဲ့ အန်ကယ်လ်မျိုး အလုပ်သွားတိုင်း တစ်အိမ်လုံးမှာ စက်လေးနဲ့ အန်တီဂင်း နှစ်ယောက်ထဲ နေရ တာ . . . ပျင်းစရာကြီး . . . ခုလို စက်လေးခြေထောက် မကောင်း လို့ အိမ်မှာနေရတော့ ပျင်းတာ ပိုဆိုးတာပေါ့ . . . ဒီလိုကစားစရာ လေးတွေရှိမှ အစဉ်ပြေတာ . . . စက်လေး . . . ကျောင်းပြန်တက် ရတော့ အန်တီဂင်း ဆော့လို့ရတာပေါ့ ”

“ဆော့ပါဘူး . . . ရှင့်ပစ္စည်း အသည်းယားစရာတွေနဲ့ . . . ”

“ဖေဖေဆို စက်လေးကို ဒါမျိုးတွေ ဝယ်မပေးဘူးသိလား အန်တီဂင်းက ပိုးဟပ်တောင်မှကြောက်တယ်တဲ့ . . . တော်ကြာ . . . သမီးနား မကပ်ရဲတဲ့ နေမယ်တဲ့ ”

“ဒါကြောင့် . . . ရှင်လေးက . . . နွေးနဲ့သွားမှ စိတ်ကြိုက်

ပုဆိုး လိုက်တာပေါ့လေ . . .

“အင်းပေါ့ . . . အန်တီဂင်းရဲ့ . . . သူက ပိုက်ဆံအိတ်နဲ့ အပြည့် လွယ်ထားပြီး စက်လေးဝယ်သမျှ လိုက်ရှင်းပေးနေတော့ စက်လေး လဲ ဝယ်တာပေါ့ . . . ”

“အင်း . . . အင်း . . . ဒါနဲ့ပဲ . . . အန်တီနွေးကို ချစ်သွား ရော ဆိုပါတော့ ”

နှစ်ယောက်သား ထမင်းစားပွဲမှာ အတူ ထမင်းပွဲပြင်ရင်း စကားက မပြတ်နိုင် . . .

“စက်လေးက အန်တီဂင်းကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မချစ်သေးဘူး”

“အညာလေ . . . ”

“တကယ်ပြောတာ . . . အန်တီနွေးက စက်လေးကို ချစ်တာမှ မဟုတ်တာ . . . ဖေဖေကိုလိုချင်လို့ . . . စက်လေးကို ချောနေတာ . . . သိသားပဲ . . . ”

“အို . . . ဒီလိုမပြောရဘူးလေ . . . စက်လေး ”

စက်လေးက ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်

ဇွန်းနဲ့ခပ်ရမ်းကို တစ်ဖက်စီမှာကိုင်ရင်း ဂရင်းထည့်ပေး သမျှ ကို စောင့်နေသည်။

“ကိုယ့်ကိုချစ်တဲ့သူ မုန်းသွားအောင် စက်လေး ဒီလို မပြောရ ဘူးနော် . . . တော်ကြာ သမီး စကားမဆင်မခြင်ပြောလို့ ဖေဖေ

အရှက်ကွဲရရင် မကောင်းဘူး ”

“စက်လေးဖေဖေက ဘာလို့ အရှက်ကွဲရမှာလဲ . . . သူ့သာ ဖေဖေက မခေါ်ချင်မှန်း သိသားနဲ့ အတင်းလာလာခေါ်တာ . . . ပြီးတော့ . . . ဖေဖေကို ပြောသေးတယ် သိလား . . . ”

“ကိုကိုက ဒီအတိုင်းပဲ နေသွားတော့မှာလားတဲ့ . . . စက်လေး အတွက် မိခင်ကောင်းတစ်ယောက် အနီးကပ်လိုတယ် တဲ့ . . . ”

“ဟုတ်လား . . . ဖေဖေက ဘာပြန်ပြောလဲ . . . ”

ဒီတစ်ခါ ဟန်မဆောင်နိုင်သူက ဂရင်းပါ။

အနားမှာ တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာ သိရက်နဲ့ ပြောရက် လေခြင်းဟုတွေးကာ ဒေါသလည်း ဖြစ်မိသည်။

“ဖေဖေက သူ့အမေ ရှိလာပဲတဲ့ . . . တစ်နေ့ . . . သူ့ သမီးနား သူ့မအေ ပြန်ရောက်လာမှာပါ တဲ့ ”

“အင်း . . . ”

ဂရင်း မသိမသာ သက်ပြင်းချသည်။

အနီစက်ရဲ့ သမာဓိသစ္စာကို မမ သိနားလည်ဖို့ ဆင်ပါပြီ . . .

“အန်တီဂင်း ”

“ဟင် ”

“မေမေက စက်လေးတို့ဆီ ဘာလို့ ပြန်မလာတာလဲဟင် ”

“ပြန်လာမှာပါကွယ်... ”

“နောက်ဖေးတိုက်ကလေးက အန်တီက
ဘယ်သူလဲဟင်... သူ့နာမည်က ဘာတဲ့လဲ... ”
ဟင်

ဂရင်း ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားလျက် စက်လေးကို စိုးရိမ်မကင်း
ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ စက်လေး ဘာလို့ မေးတာလဲ
... ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို သတိတရ မေးရတာလဲ... ”

“ဟာ အန်တီဂင်းကလဲ တစ်ခြံတည်းနေကြပြီး... ခေါ်လဲ
မခေါ်ရဘူး... အိမ်လည်လို့လည်း မရဘူး... သူ့ကြည့်လိုက်
ရင် အမြဲပုတ်သိုးနေတာပဲ... စက်လေးကိုကို မုန်းရင်
သူ့ကဘာလို့ ဒီမှာ လာနေတာလဲ... ”

ဂရင်း ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ...
စက်လေးက ဂရင်းကို သေသေချာချာ ကြည့်နေ၏။

“သူ... သူက ဘယ်ကမှန်း အန်တီဂင်းလဲ မသိဘူး
... သမီး ဖေဖေမိတ်ဆွေရဲ့ အသိထဲကပဲ... တစ်ယောက်
တစ်ယောက် မကောင်းတတ်လို့ ပြန်ကူညီထားရတာ
... ငှားနေတဲ့သဘောပေါ့ ကွယ်... ”

“ငှားနေတယ်ဆိုပြီး စက်လေးတို့ကျတော့လည်း မုန်
နေလိုက်သေးတယ် မျက်နှာကြီးက ပုတ်သိုးသိုးနဲ့... ”

❑ ရည်မှန်စာပေ

“စက်လေးက သူ့ကို သူ့ကို မုန်းလို့လားဟင်... ”

ဂရင်း ရင်တွေ တစိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။

“ဟင့်တင်း... စက်လေးက ချစ်တယ်... သူ့ကို
အရမ်းခေါ် ချင်တာပဲ... ”

“သမီးလေးရယ် ”

ဂရင်း ထမင်းစားပွဲက ကုလားထိုင်မှာ နှမ်းခွေစွာ
သိုင်ချလိုက် မိပါ၏။

x x x

“အစ်ကိုလေး ခေါ်တယ်ဆို... ”

“အေး... ထိုင်... ”

မောင်မျိုးက စားပွဲရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မူဆယ်မှာ ဟိုတယ်ဖွင့်ဖို့ကိစ္စကို မင်းသိပြီးပြီနော်... ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟို... ကျွန်တော်တစ်ခုတော့ ပြောချင်
တယ် အစ်ကိုလေး... ”

“ပြော... ”

“သိပ်အလွမ်းဝေးတော့ အစ်ကိုလေး ပင်ပန်းမှာဦးလို့ပါ။
ဒီမှာလည်း ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေပါ အားလုံး အောင်မြင်

❑ ရည်မှန်စာပေ

နေတာပဲဟာ . . . ဟိုမှာ ထပ်ပြီး . . .”

အနီစက်က စားပွဲပေါ်က လူခေါ်ဘဲလဲလေးတစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ကာ ခေါင်းခါး၊

“အဲဒါတွေ့ ငါသိတယ် . . . ဒါကြောင့် . . . မင်းကို ခုလိုခေါ် လိုက်တာပေါ့ -- ခုဆို မင်းဘွဲ့ရတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ . . . ငါနဲ့အတူနေတာထက် ငါ့လုပ်ငန်းတွေမှာ မင်းတစ်ဖက် တစ်လမ်းက ဦးစီးပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ငါ့အတွက် အတူတညီရသလို မင်းရဲ့တက် လမ်းကောင်းဖို့ အများကြီးရှိလာမယ် . . .”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော်ကတော့ အစ်ကိုလေး... ဘာတာဝန်ပဲပေးပေး ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်မှာပါ . . . ဒီအတွက် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျိုးက အဓိက မကျမပါဘူး . . . အစ်ကိုလေးအတွက်ပဲ . . .”

“အေး . . . အဲဒါကြောင့် . . . မင်းမူဆယ်က ဟိုတယ် အတွက် လုံးဝတာဝန်ယူရမယ် . . . မင်းကိုယ်တိုင် မင်းရဲ့လုပ်ငန်း အနေနဲ့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် စနစ်တကျ ထောင့်စေ့အောင် အုပ်ချုပ်ရမယ် . . . ဦးနု ဒီလုပ်ငန်းက နည်းနည်း အလှမ်းဝေးပေမယ့် မင်းနဲ့တူပြီး ကူညီ ဆောင်ရွက်မယ့် လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်တဲ့ ဝါရင့်တွေအားလုံးက ငါ့ရဲ့ စိတ်အချရဆုံး မိတ်ဆွေတွေချည်းပဲ . . . ဒါပေမယ့် သူများကို စိတ်ချ ဖို့ထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ချနိုင်တဲ့ အရည်အချင်း ရှိတာ ရမယ်”

❑ ရည်မှန်စာပေ

“ စိတ်ချပါ အစ်ကိုလေး”

ထိုစဉ် စောစောက ခေါ်လိုက်၍ အနားမှာ လာရပ်နေသည့် နှံ့စောင့်ကောင်လေးကို မောင်မျိုးက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဒီတော့မှ သူ့ကိုယ်တိုင် ခေါ်ထားသည်ကို အနီစက် သတိရ တာ

“ဪ . . . မင်းဒီမှာ ငါ့ကို အလုပ်ရှုပ်မယ့် ဘယ်မိန်းမ ဟာလာ ငါ့အပြင်နဲ့သည် မတွေ့နိုင်ဘူးလို့ ပြောလွှတ်... ဤလား...”

“ဟုတ် . . .”

“အန်တီ မိုးနဲ့ ပြင်ဦးလွင်က ဦးမောက်ကို မင်းသိတယ်မို့ ဟား . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ် . . .”

“အေး . . . သူတို့ကလွဲလို့ ဘယ်မိန်းမလာလာ ငါ့ကို ဘမပြောနဲ့ . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ . . .”

“သွားတော့ . . .”

ခါးတစ်ချက် ညွတ်ကိုင်လိုက်ပြီး ရုံးစောင့်လေး ပြန်ထွက် နားသည်။

ရုံးခန်းပတ်လည်ကို မှန်တံခါးတွေချည်း တပ်ထားပေမယ့် ဝင်ဝမှနေ၍ လှမ်းမမြင်နိုင်ပါ။

❑ ရည်မှန်စာပေ

“ရော့ . . . ဒီမှာ . . . ဟိုတယ်ရဲ့ Form အသုံးပြုဖို့
 အခန်းနံပါတ်နဲ့ နာမည်တွေပါတဲ့ ရေးပေးထားတယ် . . .
 သေသေချာချာကြည့် . . . ဝန်ထမ်းတွေကတော့ . . .
 နီးနီးလောက်ပဲ ပြန်သုံး မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ် -- ဒါကလည်း
 ပိုအနေနဲ့ အသစ်တွေ နဲ့ချည်းဘဲ စခန်းသွားလို့ မရသေးဘူးလေ
 . . . ဝတ်စုံတွေကိုတော့ မျက်စိအေးအောင်၊ ယဉ်ကျေးမှုကိုလည်း
 မလွန်ကဲအောင်၊ မင်းစိတ် ကူးနဲ့ ဒီဇိုင်းထုတ် . . . တဖြည်းဖြည်း
 လုပ်ငန်းကို မင်းသဘော ပေါက်လာမှ . . . အလုပ်သမားကို
 စိတ်ကြိုက်ပြန်လုပ်ပေါ့ . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

“ဪ . . . မင်း လျှပ်နဲ့ စကားပြောသင်တန်း
 တက်ရမယ်”

“ဟုတ် . . .”

“အမြန်ဆုံးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“အင်္ဂလိပ် စပိကင်ကိုလည်း ထပ်လုပ်ထားဘူး . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ -- အစ်ကိုလေး မူဆယ်ကိုဘယ်တော့ . . .”

“လာမယ့် နှစ်ဆယ့်သုံးရက်နေ့ မင်းတစ်ယောက်တည်း
 သွားရမှာ . . .”

“ဟင် . . . အစ်ကိုလေး”

❑ ရည်မှန်စာပေ

“မင်းကို လွှဲလိုက်ပါမှ . . . ငါလိုသေးလို့လား”

“ဟို . . .”

“သွားတော့ . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

ပုံစံစာရွက်ကလေးကိုင်၍ မောင်မျိုး ထလိုက်ရပါသည်။

ဒီပြင်နေရာမှာဆို ပြောရဲဆိုးရဲ ရှိပေမယ့် ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ

မောင်မျိုး ပြန်လှန်မေးခွန်း မဆိုရဲတော့

မောင်မျိုးထွက်သွားသည်နှင့် တဲခါးရွက်က ချက်ချင်းပြန်ပွင့်

သွားကာ ရုံးစောင့်လေး ဝင်လာ၏။

“ဆရာ . . . အပြင်မှာ ဟို . . . အစ်မကြီးတစ်ယောက် . . .”

“ဘယ်သူလဲ”

မင်းကို

ဒါဘာပြောထားသလဲ . . . သွား . . . ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ရုံးခန်းထဲ

ဝယ်သူမှမလာစေနဲ့ . . .”

“မဟုတ်ဘူးဆရာ . . . ခုတစ်ယောက်က . . .

ခင်မိန့်မိန့်ကဲ့”

“ဘာ . . .”

အနီစက် ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသည်။

လက်ထပ်ခဲ့တာ ကာလတွေကြာခဲ့ပေမယ့် ဒီနေရာထိ

စစ်ခါ မှ မလာဖူးခဲ့သော ခင်မိန့်မိန့်ကို ရုံးစောင့်လေးမသိတာ

ဆန်းလှပါ။

❑ ရည်မှန်စာပေ

ပြီးတော့ သူက လူသစ်မို့ ခင်မိန့်မိန့်ဆိုတာ နာမည်လေး
သော်မှ သိသူမဟုတ် . . .

“ခင်မိန့်မိန့် လာတယ်လို့ သွားပြော . . . သူထွက်မတွေ့ရ
ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံး မီးနဲ့ရှို့သွားမယ် . . . ဘာမှတ်လဲ . . . ”

ရုံစောင့်လေးကို အဲဒီအတိုင်း ပြောလိုက်သည်မို့ ခမေ
ဝင်လာခဲ့ရပါသည်ဆိုတာတော့ . . . ဆရာရှေ့မှာ ပြန်ပြော
သတိ မရတော့ပါ ၊

သူသတိရတော့ အနီစက်က အပြင်ထွက်သွားခဲ့ပြီ။

အဖြူရောင်သမ်းနေသည့် အပြာရောင်နုနုဝမ်းဆက်နု
ကုတ်အင်္ကျီအနက်၊ မျက်မှန်နက်တပ်ထားသည့် ခင်မိန့်မိန့်ကို လှို
မြင်လိုက်၏။

ကားကို ခပ်နွဲ့နွဲ့မှီလျက် ပနောင့်ထောင်ရုံ ခြေဖျာ
ထောက်ရုံ လေးပြု၍ ခြေတစ်ဖက်က ကားဘီးကို နောက်ပြ
ထောက်ထားသည်။

လက်နှစ်ဖက် ကျစ်ကျစ်ပိုက်ရင်း ထွက်လာသည့်သွေး
စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေ၏။

“ကိစ္စရှိလို့လား”

“ရှိတယ်”

“ဒီမှာ လူတွေရှိတယ် . . . ဟိုနားသွားပြောတာပေါ့ . . .

ပြုတစ်ပြုတစ် လှမ်းကြည့်နေကြသည့် နှုတ်ဆင်းတွေ

တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၍ ခင်မိန့်မိန့် ဒီတစ်ခါ သူ့စကားကို လက်ခံ
လိုက်၏။

ရိုးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ တိုက်ခန်းလေးဆီ ရောက်လာတော့
ခင်မိန့်မိန့်လက်ထဲမှာ အထုပ်တစ်ထုပ် ပါလာတာ
တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကဲ . . . ထိုင် . . . ”

“မလိုပါဘူး . . . ကျွန်မ ရှင့်ဆီ ဧည့်သည်လုပ်ဖို့ လာတာမှ
မဟုတ်တာ . . . ”

“ဪ . . . ဆောရီး . . .

ကိုယ်မေ့သွားတယ် . . . မင်းက ကိုယ့် မိန်းမပဲဟာ . . . ”

“ရှင် လူကြီးလူကောင်းပီပီ စကားပြောဖို့ ကောင်းတယ်”

“ဖြစ်ပြန်ပြီ . . . ကဲ . . . ပြော . . .

ဧည့်သည်မဟုတ် . . . မိန်းမ မဟုတ်ဆိုတဲ့ မင်းလာကြစို့ . . . ”

“ဒီမှာ ရှင့်ပစ္စည်းတွေ . . . ”

မှောက်ချလိုက်သည့် အိတ်ထဲမှ ဆယ်လူလာဖုန်းတစ်လုံး
နှင့် သော့တွဲတစ်တွဲ ကျလာသည်။

ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်၍ အနီစက်မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ”

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲထဲ လက်နှစ်ဖက်သွင်း၍ အနီစက်
ခေါင်းမောရယ်သည်။

“မင်းကို ချစ်လွန်းလို့ . . . ငါရင်တွေ . . . တစ်ယှစ်ယှစ် ကွဲထွက် လာအုံးတာ မင်းရှေ့မှာ . . . ခူးထောက်ရင်ဖွင့်ပြီး မင် အချစ်ကို တောင်းလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝမထင်နဲ့ ခင်မိန့်မိန့် . . . မင်းမာနကြီးသလောက် ငါအချစ်ကလဲ မာနကြီးတယ် . . . မင်းကိုငါချစ်တာ . . . သီးသီးသန့်သန့် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်တာ . . . ပြင်းထန်တဲ့ အတ္တတွေ အောက်မှာ အစော်ကားခံပုံ မဟုတ်ဘူး”

“ငါချစ်နေတာ ငါရဲ့ခံစားချက် . . . မင်းပြန်ချစ်ဖို့ မလိုဘူး မင်းပျော်သလို နေနိုင်တယ် . . . ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်

“ရှင်ပြောတာတွေ သိပ်မများနေဘူးလား . . . ”

“ဒါတွေပြောဖို့ မင်းကို ငါတကူးတက ရင်ဆိုင်ဖို့ မကြိုးစားပါဘူး၊ အခြေအနေပေးလာဖို့ ပြောဖြစ်တဲ့သဘောပဲ . . . ငါပြောချင်တာက မင်းကို အားလုံးလွတ်လပ်သလို နေခွင့်ပေးထားတာဟာ မင်းနားမှာ ဒီပြင်ယောက်ျားတစ်ယောက် ချဉ်းကပ်နိုင်ရင် အခွင့်အရေး ပေးသလို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“ရှင် ကျွန်ုပ် သိက္ခာကို မစော်ကားနဲ့နော် . . . ရှင်လို မိန်းမတကာ ကားပေါ်တင်ပြီး ညဉ့်နက်သန်းခေါင် သွားလာနေတတ်ဝ သူမဟုတ်ဘူး”

အနီစက် ရုတ်တရက်ကြောင်သွားသည်။

မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်လျက် ခင်မိန့်မိန့်ကို ငေးခ

ဩဇာမိန်း

ရင်ထဲမှာ ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ခါသွားခဲ့တာ ဘာကြောင့်မှန်း သိ။

“ငါ ဘယ်သူနဲ့ပဲ ဘယ်သွားသွား . . . ငါက ယောက်ျားလေး ကိုယ်ကထိန်းသိမ်းနိုင်သရွေ့ ဘာမှ နားစရာမရှိဘူး . . . မင်းက မိန်းမလေး . . . မင်းနားမှာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ရှိနေတဲ့ အချိန်ဟာ မင်းအတွက် အန္တရာယ်ပဲ . . . မင်းသိက္ခာရှိရှိ မရှိရှိ . . . အဲဒီသိက္ခာတွေက လောလောဆယ်ရန်ကို ကာကွယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး . . . ”

“ကျွန်မဘဝနဲ့ ကျွန်မအကြောင်း ရှင်ပူစရာ မလိုပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မပူရမှာလဲ . . . မင်းက ငါမိန်းမ . . . အချိန်မတော် လမ်းမှာကားပျက် တစ်ယောက်ယောက်က ဝင်ကူညီ သလိုနဲ့ တခွင့်အရေးမယူဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား -- ”

“အားလုံးဟာ . . . ရှင်လိုလူချည်းပဲ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး . . . တစ်ယောက်တစ်လေတော့ လူကောင်းရှိအုံးမှာပါ . . . ”

“မင်း တော်စမ်း . . . ”

“ဘာဖြစ်လို့ တော်ရမှာလဲ . . . အဲဒီမှာ ရှင်ဟုန်းဖုန်းနဲ့ ကားသော့ . . . ကျွန်မ ကားစက် ဘယ်လောက်ပျက်ပျက် ရှင်ကား ဆိုမိန်းဘူး ဟုန်းဖုန်းကိုင်ပြီး သွားရင်းလာရင်း စကားပြောတတ်တဲ့ ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်မမှာ မရှိဘူး . . . ”

“ဟန်းဖုန်းကိုင်တာ အပျင်းပြေစကားပြောဖို့ မဟုတ်ဘူးကွ”
လမ်းမှာ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ရင် အကူအညီလိုရင်
ဆက်သွယ်လို့ ရတယ် ပြောလို့ရတယ် . . . ကားမလိုချင်တောင်
မင်း ဟန်းဖုန်း ကိုင်ရမယ် . . .”

“မကိုင်ဘူး . . .”

“တောက် . . . ဘာလဲ . . . မင်းက လမ်းမှာ ကားပျက်ပြီး
ဟို တစ်ညကလို စိုးစိုးကိုယ်တိုင် အိမ်ပြန်ဖို့တဲ့ အဖြစ်မျိုး ထပ်မျှော်
လင့် နေတာလား . . .”

ဘေးတိုက်အနေအထားမှ နေ၍ ခင်မိန့်မိန့် သူ့ဘက်ကို
တစ်ကိုယ်လုံး လှည့်ရင်ဆိုင်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဆိုရင်ကော . . .”

ဒေါသကြောင့် အသံက တုန်ခါနေ၏။

“မဟုတ်ရဘူး . . . မင်းဟာ သမီးရဲ့အမေ . . .
အိမ်ထောင် ရှိရက်နဲ့ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ အချိန်မတော်
လမ်းပေါ်မှာ ရှိနေလို့ သွားပုတ်လေလွင့် အပြောခံရတာမျိုး
ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ရဘူး . . .”

“မပြောနဲ့ . . . ဘာသမီးမှ ကျွန်မမှာမရှိဘူး . . .
ခင်မိန့်မိန့် မှာ ဘာအနှောင်အဖွဲ့မှ မရှိဘူး . . . ရှင်ဒီစကားမျိုး
ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံး ပြောတာဖြစ်ပါစေ . . .”

ပြောပြီး ခင်မိန့်မိန့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

အနီစက် ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“ရော . . .”

စားပွဲပေါ်က ဟန်းဖုန်းကို ယူ၍ သူမလက်ထဲ အတင်းထိုး
ထည့် ဆုပ်ကိုင်ထားစေ၍

“ဒီဖုန်းကို မင်းလက်မခံရင် ပိတ်ထားရင်
. . . မင်းမကြိုက်တာ မှန်သမျှ ငါအားလုံး လုပ်တော့မယ်ဆိုတာ
မင်းမှတ်ထားပါ . . .”

x x x

တကယ်ဆို အဲဒီနေ့က မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ နားရေး
ကြောင့် ပဲခူးကပြန်လာတာပါ . . .

ရန်ကုန်မြို့ထဲရောက်မှ ကားကပျက်သည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်
ဆိုင် ကိုစိုး ပေါက်ချလာသည်။ သူကိုယ်တိုင် ဝပ်ရှော့ဆီ လမ်းဆက်
သွယ်၍ ကားပြင်ပေးခဲ့သည်။

ကားပြီးတဲ့အထိ သူပါလိုက်စောင့်ပေးပြီး အိမ်ထိ လိုက်လာ
ခဲ့သည်။ ခြံဝမှာပဲ နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားခဲ့သည်ပင်။

ဒါကို . . . ဘယ်နေရာကကြည့်ပြီး ဘာတွေ့အတွေးပေါက်
ကာ ဖုန်းတွေ ကားတွေ စီစဉ်ပစ်လိုက်မှန်းမသိ . . .

အနက်ရောင် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော နောက်ဆုံးပေါ်

ကားသစ်ကြီး သူမဆီ ရောက်လာသည်။

ကားကို ပြန်ပေးနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ဖုန်းက ပြန်ပါလာသည်။

တွေးရင်း မကျေနပ်မိတ်တွေသာ မိစီးနေခဲ့သည်။

အလုပ်လုပ်ရတာမပင် စိတ်ကမပြောရဲ့... ခေါင်းထဲမှာ

အတွေးထဲမှာ သူ့မျက်နှာချည်း ဖြစ်နေသည်။

“ငါချစ်တာက ငါ့ခံစားချက် မင်းပြန်ချစ်ဖို့မလိုဘူး”

“မင်းမာနကြီးသလောက် ငါ့အချစ်ကလည်း မာနကြီးတယ်”

“တောက်...”

အနီစက်စကားတွေ နားထဲမှာ ကြားယောင်လျက် တောက်
ခေါက်လိုက်မိသည်အထိ...

ဒေါသတွေဖြစ်တိုင်း အလုပ်ထဲမှာ စိတ်မပါ...

စောစောအိမ်ပြန်၍ ကားရပ်ပြီး တိုက်ထဲပင်မဝင်ဘဲ ပန်းခြံ
ထဲမှာ လာထိုင်နေမိသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်နေတာတွေအတွက် မာနတွေတနင့်
တပိုးနဲ့ မချစ်မနှစ်သက်ဘဲ ဖျက်ဆီးစော်ကားခဲ့တဲ့သူ...

သဘောထားကြီးမာန်ဆောင်လျက် အပြစ်ကို ဆေးကြောခဲ့
သည်။

ကလေးကို အကြောင်းပြု၍ သူမအပေါ် ချိုးနှိမ်အနိုင်ကျင့်
ရန် အမြဲစိတ်ကူးနေသည်က ထင်ရှားလို့ပါ။

ဘာဆိုလို့လဲ သူမအလိုမတူစွာ ဖျက်ဆီးစော်ကားခံရ၍

ဖြစ်လာခဲ့သည့် ရင်သွေးအတွက် သူမမှာ ဘာမှထိခိုက်ခံစားဖို့မရှိ။

သူမအတွက် မုန်းစရာလူသားတစ်ဦး ထပ်တိုးလာပြီဆို
သော အသိသည်သာ။

“ဟင်...”

ခုံတန်းမှာထိုင်လျက် ငေးမောနေမိစဉ် ပေါင်ပေါ်သို့ ဘုတ်ခ
နဲကျလာသည့် မဲနက်သောအရာတစ်ခု...

ခင်မိန့်မိန့် အလန်တကြား ဝှံ့ကြည့်လိုက်လျှင်...

“အား...”

ဝုန်းခနဲ ထရပ်ကာ ပြေးထွက်လိုက်တော့ မြေချိုင့်တစ်ခု
ကြောင့် ခင်မိန့်မိန့် လဲကျသွားလေသည်။

“အန်တီ...”

အသံစူးစူးလေးတစ်ခု...

အနီနှင့် အဖြူစပ်ကျားထားသည့် စပို့ရှပ်ကိုယ်ကျပ်
ဘောင်းဘီတိုလေးနှင့် စက်လေး ပြေးထွက်လာသည်။

ခင်မိန့်မိန့်ပေါင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားသည့် မဲမြဲနက်လေးကို
ကောက်လိုက်ပြီး ခင်မိန့်မိန့်နား ပြေးလာထူသည်။

“အန်တီ ဘယ်နှာသွားလဲဟင်... စက်လေးက အန်တီ
ဒီလောက်ကြောက်မှန်း မသိလို့ပါ...”

ခုမှ... မြေဟာ အရပ်ကလေးမှန်း...

စက်လေးလက်ချက်မှန်း သိလိုက်ကာ ခင်မိန့်မိန့်မျက်လုံးတွေ

တလက်လက်တောက်သွားသည်။

“ဒါ . . . ဒါ မင်း တမင် ခို့ဆီ ပစ်လိုက်တာပေါ့ . . .”

“ဟုတ် . . .”

ကြည့်စမ်း ပြောရဲလိုက်တာ . . .

ဒေါသက-ဒိုင်းကနဲဆိုဖြစ်လျက် စက်လေးလက်မောင်း တိတိ
လေးတစ်ဖက်ကို မညှာမတာ ဆွဲဆောင့်ယူကာ တင်ပါးလေးကို
ဖျန်း ခနဲ ဖျန်းခနဲ ရိုက်ချပစ်လိုက်သည်။

“ပစ်အုံး . . . ပစ်အုံး . . . က . . . က . . .”

“အား . . . အန်တီ . . . စက်လေးကို မရိုက်ပါနဲ့ . . .

စက်လေး အန်တီကို ချစ်လို့ပါ . . .”

“တော် . . . မပြောနဲ့ . . . မပြောနဲ့ . . .”

ခင်မိန့်မိန့် ထိုင်လျက်နှင့်ပင် တအား ရိုက်နေမိသည်။

“မမ . . . မမ . . . မလုပ်ပါနဲ့ သမီးလေး သေပါပြီ . . .”

ဂရင်း အသံတွေပြာကုန်အောင် အာခေါင်ခြစ်အော်လျက်
အတင်းပြေးလာသည်။

“သမီးလေး . . . သမီးလေး”

စက်လေးကို အတင်းလှချီ၍ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်
ပေါက် ကျလာလေသည်။

တစ်ယောက်က ထိုင်လျက်၊

တစ်ယောက်က ကလေးကို ချီလျက် ခွေးထောက်၊

ရည်မွန်စာပေ

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စူးစိုက်ကြည့်

မျက်ရည်တွေ ကျဆင်းလျက် ဖြည်းဖြည်းစွာ ထ

စက်လေးရဲ့ ရှိုက်သံက သူမအသည်းကို

သလိုပါ . . .

က်စေလိုပါ။

သူမ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြင်းထန်စွာ ပြောတ်မည်ကို စိုးရိမ်
ပြောမိတော့ . . .

ကလေးကို တင်တင်ဖက်၍ ခင်မိန့်မိန့်ကို ကျောလည်း ဂရင်း

“ငါတို့ စွန့်စားကြည့်ရအောင် ဂရင်း . . . ဒီ

ညာမဟုတ်နဲ့ နှစ်တွေကြာလာအောင် နေသွားမယ့်အ

လုပ်ရှားလာစေချင်တယ် . . . သမီးကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်ပြ

နဲ့တွေ့ပေးကြည့်ရအောင် . . . သွေးက စကားပြောလာ မှာပါ . . .”

မောင်မျိုး ပြောခဲ့ဖူးသည်ကို သတိရမိသည်။

ဒီအဖြစ်တွေကို သူကမသိတော့ ပြောနိုင်ပေမည်။

ဤမျှ တင်းမာစိမ်းကားလှသည့် မမလက်ထဲသို့ သမီးကို

ဆုံးလွှတ်ဖို့ထိ ဂရင်းမစွန့်စားရဲ . . .

မမကို ချစ်တာထက် သမီးလေးအပေါ် ပိုခဲ့ပြီဆိုတာ

ကြာလေ သိလေ . . . တကယ်ဆို . . . မမရယ် . . .

သမီးလေးဟာ မမရဲ့ရှင်သွေးလေးမို့ ဂရင်းစောင့်ရှောက်

ချင်ခဲ့တာ . . .

x x x

ရည်မွန်စာပေ

တလက်လက်တောက်ကိုအောင်မျိုး . . . ရှင်ကလေးကိုဘယ်ခေါ်

“ဒါ . . .

“ဟုတ် . . . ပိတ်ထားတာပဲဟာ . . . ဘယ်ခေါ်ခေါ်ပေါ်

ကြည့်စမ်း လေများ ကလေးနဲ့ နေခွင့်မပေးတော့ဘူးလား . . .

ဒေါသက ခိုခွဲထဲမှာ ပန်းခူးနေရင်း မြင်လိုက်တာဖြစ်မည်။

လေးတစ်ဖက်ကို ကျားတစ်ဖက် ပန်းတွေတစ်ဖက်ကိုင်ရင်း ကားဆီမှ
ဖျန်း ခနဲ ဖျန်းခနဲ လျှောက်လာ၏။

“ပစ်ခန်းရှင်းပိတ်ရက်မှာ လျှောက်လည်ဖို့ ဒီလောက် တ

“အား တစ်ယောက် ခေါ်ထုတ်နေတဲ့ဟာ . . . သက်သက်

စက်လေးပဲ စိတ်လေအောင် အကျင့်ဖျက်နေတာ . . . ”

“ငါ ဘယ်တုန်းက ခေါ်လို့လဲ . . . ”

“နွေးခေါ်တာချည်းပဲ နှစ်ခေါက်လေ . . . ကျွန်မနဲ့သွား
တာ တစ်ခေါက် နေစမ်းပါအုံး . . . ကိုကြီးနီတောင် မခေါ်ဘဲ
ရှင် ကလေးကို ခေါ်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားတာ မရိုးသားဘူး . . .

“ဪ . . . မင်းက နွေးခေါ်တာကျတော့
ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ နဲ့ မစစ်ဆေးခဲ့ဘဲ ငါ့ကျမ မယုံသင်္ကာ ”

“ရှင်က ယုံစရာကောင်းလို့လား ရှုပ်ပါတယ် . . . ကလေး
ကို ထားခဲ့စမ်းပါ ”

“ဟင် အန်တီဂင်းကလဲ . . . ”

ဂရင်းလာတာ မြင်ကတည်းက ကားပေါ်တက်ထိုင်၍ စေ

ရည်မွန်စာပေ

နေခဲ့သည့် စက်လေးမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

မောင်မျိုးက တဟဲဟဲရယ်၏။

ဂရင်း . . . မောင်မျိုးနဲ့ ကလေးကို မလိုက်စေလိုပါ။

မမနဲ့ သမီးကြားမှာ ဖော်ကောင်လုပ်လိုက်မည်ကို စိုးရိမ်
သည်။

ရည်ရွယ်ချက်ရှိထားသည့် မောင်မျိုးကလည်း ဂရင်း
တာဖြစ် နေတာကို သိပြီးသား . . .

သူတို့ချင်းတော့ ခြေမြင်ကြသည်။

ကြားထဲက စက်လေးသည်သာ . . .

“အန်တီဂင်းကလည်း သီတင်းကျွတ်ကျောင်းပိတ်ရက် လေးပဲ
စက်လေးလည်ရတာ . . . မတားပါနဲ့နော် . . . နော် . . .
အန်တီဂင်းက လိမ္မာတယ် . . . စက်လေး အန်တီဂင်းအတွက်
ဆိုက်စကရင်မ် ဝယ်လာမယ် . . . ”

“ဟာ . . . သမီးကလဲ အန်တီဂင်း သမီးကို ဂျပန်စကား
ပြော သင်ပေးမလို့ ပြောထားတာ မေ့သွားပြီလား . . . ”

“ခင်ဗျားကလဲ ကလေးကို သင်ပေးလိုက်တဲ့ စပိကင်တွေ . . .
အခုဆိုကတည်းက ကလေးပါးစပ်က ဘွတ်တွေရွတ်တွေဆို ထွက်
လာတာ . . . ခုထိ လူမျိုးဘာသာတွေ မစုံနိုင်ဘူးလား . . . ဘာ
မျိုး စကားကျန်သေးလဲ ”

“ကျန်တယ် . . . ကျန်တယ် . . . အတတ်ပညာ အသိ

ရည်မွန်စာပေ

ပညာဆိုတာ လေ့လာနိုင်မှ မှတ်သားပွားများနိုင်မှ... တော်ကြာရှင့်လို့ ကြီးမှ လက်ပေးသင်နေရရင် မခက်ဘူးလား...

“သောက်ကျိုးနည်း... ငါ့ကိုမင်းက ခွေးနဲ့ နှိုင်းတာပေါ့”

“သိဘူးလေ... ရှင်တို့မြန်မာစကားက ဆိုထားတဲ့အတိုင်း ပြောရတာ...”

မောင်မျိုး စိတ်ဆိုးရခက် ရယ်ရခက်နှင့် စွေ့စွေ့ခုန်နေတော့သည်။ စောစောက ရွှံ့မဲ့နှင့် စက်လေးတစ်ယောက် မောင်မျိုးကို ကြည့်ကာ ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်နေလေသည်။

“မင်းဟာလေ... ကပြားမို့တော်တယ်... မြန်မာစစ်စစ်ဆို လို့ကဇံတော့ ဘယ်လောက်များ လှည့်ပတ်ပြောတတ်မလဲ မသိဘူး”

ဂရင်းက ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ပခုံးကိုတွန့်ကာ

“ဟုတ်တယ်... မြန်မာစကားက နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီပရိယာယ် ကြွယ်လွန်းလို့ သေသေချာချာကြီးကို လေ့လာထားတာ...”

ကိုယ့်လူမျိုးဘာသာစကားကို အမြတ်တနိုး ချီးမွမ်းလိုက်သည် နှင့်

မောင်မျိုးဒေါသတွေ မီးနှင့်တွေ့သည့် ဖယောင်းနယ်...

“ငါလည်း အစ်ကိုလေးနားမှာနေရလို့ အင်္ဂလိပ်စပိကတော့ ဟိုအရင်းကတည်းက ကျွမ်းပြီးသား... ဒု တိုးရ...”

ဟိုတယ်ကြီးကို အုပ်ချုပ်ရမှာမို့ ဂျပန်စကားနဲ့ ပြင်သစ်နှစ်မျိုးလုံး တစ်ပြိုင်နက် သင်နေတာလေ... ဟ... ဟဲ... မကြာခင် မင်းထက်သာ တော့မှာ”

မေးစေ့ကို လက်ညှိုးလက်မနှင့် ဟန်ပါပါပွတ်၍ တမင်ကြားနေသည့် မောင်မျိုးကို ဂရင်းက နှုတ်ခမ်းမဲ့ကြည့်ရင်း

“ဟင်း... အလုပ်ဖြင့် မလုပ်ရသေးဘူး အောက်ခြေလွတ်နေလိုက်တာ... ရှင်နားလည်ရင်လည်း ဟိုက ဆဲတာလောက်ပဲ ဘာသာပြန်နိုင်မှာပါ... ကိုကြီးနီက ကိုယ်စားလှယ်လွှဲလိုက်လို့ ငါ သူလောက်တော်လို့ပဲလို့ အဝင်လေဟပ် မသွားနဲ့... ကိုကြီးနီရဲ့ ခြေဖျားတောင် မှီမှာ မဟုတ်ဘူးသေချာတယ်...”

“ဪ... အစ်ကိုလေးက လူမျိုးပေါင်းစုံနဲ့ အမြဲဆက်ဆံနေရတာ ငါနဲ့ တူနိုင်ပါ့မလား... ဒါပေမယ့် မင်းထက်တော့ တော်မှာပါ... ဟဲ... ဟဲ...”

“ဘာ... ရှင်လေထွားလှချေလား...”

ဂရင်းဒေါသထွက်သွား၏။

“ဒါဖြင့် ရှင်ကို ကျွန်မ ပြင်သစ်ဘာသာနဲ့ စကားသုံးခွန်း၊ ဂျပန်ဘာသာနဲ့ ဝါကျသုံးကြောင်း ဒါပဲမေးမယ်... မပြောနိုင်ရင် စက်လေးကို ခေါ်မသွားရဘူး... ဘယ်နှယ်လဲ...”

“အစ်...”

မောင်မျိုး တွန့်သွားသည်။

ဒီကပြားမကို့ အထင်သေးလို့မရ... သမီးကို ဘာသာ စကားတွေ နေ့စဉ်အချိန်ယူ၍ သင်သင်ပေးနေတာ... ကိုယ်တိုင် ဂယဏန တတ်ထားလို့သာနေမှာ...

“ဟင်း ဟင်း... ရှင် စိန်မခေါ်ရဲဘူးမို့လား... ရှင့်ကို ကျန်မ ကိုယ်တိုင် မမေးပါဘူး... သမီးကို မေးခိုင်းမှာ... ဦးစားပေးတဲ့ သဘောပေါ့ ဘယ်နှယ်လဲ...”

မောင်မျိုး ဒေါသဖြစ်သော်လည်း စိန်မခေါ်ဝံ့ပဲရှိစဉ်...

“မခင်မိန့်မိန့် ရှိလားခင်ဗျ... ”

အနီစက်တို့အရွယ် လူတစ်ယောက်၊ ဖိတ်စာလိုလို စက္ကူအိတ် တစ်လုံးနှင့် လှပသေသပ်စွာ ထုပ်ပိုးထားသည့် ခပ်ရှည်ရှည် အနီကွက် ဗူးတစ်ဗူးကို ကိုင်ထားသည်။

မောင်မျိုးနှင့် ဂရင်းတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

သမီးကိုကြည့်လိုက်တော့ ကားဒတ်ရှ်တုတ်ပေါ်မှ မောင်မျိုး ရဲ့ လက်ဆွဲအိတ်ထဲကို တစ်စုံတစ်ခု ဖွရှာနေတာ တွေ့လိုက်ရင်...

တော်ပါသေးရဲ့...

ညှော်သည်ကို မျက်ရိပ်တစ်ချက်ပြကာ...

“မမ မရှိဘူးရှင်... မမက ဒီမှာမနေဘူးလေ...”

❏ ရည်မွန်စာပေ

ဒါပေမယ့်... ကိစ္စရှိရင် မှာထားခဲ့လို့ရပါတယ်... လာပါ...

စကားမမှားအောင် ထိန်း၍ပြောရင်း နေ့သည်ကို တိုက်ဆဲ ခေါ်လာခဲ့ရသည်။

မောင်မျိုးက ကားစက်နှိုး၍ ထွက်ဖို့ပြင်သည်။

“ဟင် အန်တီဂင်းက ဘာမှမပြောတော့ဘူးလား... အန်ကယ်မျိုး နေအုံးလေ... အန်တီဂင်းဆူလိမ့်မယ်...”

“ဟိုမှာ သူ့နည်းသည်ရောက်နေတယ်... အသာနေ... တော်ကြာ တားနေအုံးမယ်...”

စကားတွေ များများပြော၍ ကားကို အလျင်စလို မောင်း ထွက်လိုက်ရသည်။

ဂရင်း သူ့ကို စက်လေးနဲ့ အပြင်မထွက်စေချင်တာ သူသဘောပေါက်ပါသည်။

အစက ဖွင့်ပြောလိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့ပေမယ့် ဂရင်းနဲ့ အမ ကြားမှာ ညှိနှိုင်းမရတဲ့ ပြဿနာလေးတွေ ရှိနေလို့သာ ဂရင်းခွင့်မပြု နိုင်ခြင်းပဲဆိုတာ ရိပ်မိလိုက်သည်မို့ “အဒါ သမီးရဲ့မေမေ”လို့ ဖွင့်ပြော ပြမိတော့မည့် အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ပါသည်။

ဒါပေမယ့်...

ပါးနပ်လှသည့် စက်လေးသည်လည်း ‘မခင်မိန့်မိန့် ရှိလား’

❏ ရည်မွန်စာပေ

ခင်ဗျာ ' ဆိုကတည်းက နားရွက်ထောင်ပြီးသားပါ။

ဒါကို အန်တီဂင်း ညာလိုက်မှာစိုး၍ တမင် ဉာဏ်များနေခဲ့တာဖြစ်သည်။

သူလေးရင်ထဲမှာ အစကတည်းက သံသယများစွာ ရှိခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား ...

“ဟုတ်ရဲ့လားကွ ... သူ့ကို ရွှေတိဂုံဘုရားခြေတော်ရင်းမှာ တွေ့လိုက်ပါသေးတယ်” လို့ ပြောတဲ့သူက ပြောခဲ့ဖူးသည်ပဲ ...

အားလုံး ဝမ်းညာနေကြတာတော့ မဖြစ်နိုင်။

“မေမေ ခင်မိန့်မိန့် ဆိုသော မေမေ” သည် စက်လေးနားမှာ ရှိနေတာ သေချာပါသည်။

စက်လေး မှန်းဆ၍လည်း ချစ်နေမိပြီ ...

ဒါပေမယ့် ... ဟုတ်ရဲ့လားဆိုသော သံသယများစွာနဲ့ ထွေးလုံးရစ်ပတ်လျက်သာ ...

ဒါကို ဖော်ထုတ်ခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားရမည် ။

x x x

“ဟယ် သမီးဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်နေတာလဲ ... မောင်မျိုးလိုက်ဖို့သွားတာလား... ကားသံမကြား ဘာမကြား

ရည်မွန်စာပေ

ဘယ်ကြားမလဲ ... စက်လေး အန်ကယ်လ်မျိုး မအားတဲ့ အချိန်ကျမှ ငို၍ အတင်းပြန်မယ်လုပ်တော့ အန်ကယ်လ်မျိုးပဲ ပြန်လိုက်ဖို့ပေမယ့် ခြံစမှ ကမန်းကတန်း လှည့်ပြန်သွားရသည်။

စက်လေး တိုက်ထဲသို့ တိတ်တိတ်လေးဖွင့်ဝင်ကာ သူသိချင်သော ပစ္စည်းတစ်ခုကို ကြိတ်ရှာခဲ့သည်။
တွေ့ပါသည်။

စက်လေးမမြင်အောင် အန်တီဂင်း သိမ်းထားလိုက်တာ တကယ့်လုံလုံခြုံခြုံ ...

လက်ဆောင်လာပေးသူ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီပစ္စည်း ဘယ်ရောက်မလဲဆိုတာ စက်လေးသိရမှ ဖြစ်မည် ...

“ဟို ... စက်လေး ချွေးတွေနဲ့ပါလား ... ဘာလဲ ဗိုက်နာလို့လား ... အန်ကယ်လ်မျိုး ဘာတွေဝယ်ကျွေးလိုက်ပြီလဲ ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ ... အန်တီဂင်းကို ပြောစမ်း”

စိတ်ပူနေရှာသည့် အန်တီဂင်းရဲ့ နဖူးကို ရွတ်ကနဲ မွှေးလိုက်ပြီး စက်လေးက ပြုံးပြင်း။

“စက်လေး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အန်တီဂင်းရဲ့... ပြန်ချင်တယ်ဆိုတာ အန်ကယ်လ်မျိုးက ခဏနေအုံးဆိုလို့ အော်ခိုလိုက်တာနဲ့ ချွေးတွေပြန်လာတာ”

“ကြည့်စမ်း ... လူဆိုးလေး ... ဟိုမှာ အလုပ်သွားရှုပ်တယ်ပေါ့”

ရည်မွန်စာပေ

“အလုပ်ရှုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး အန်တီဂင်းရဲ့ စက်လေးက အပြင်ထွက်လည်ချင်ပေမယ့် ကြာကြာနေရင် အန်တီဂင်းကို သတိရတယ်... စက်လေးမှ အကြာကြီးမခွဲနိုင်တာ ငိုမှာပေါ့...”

“အညာမလေး” လို့ မပြောရက်ပါ။

စက်လေး သူ့အပေါ် ဘယ်လောက်တွယ်တာတယ်ဆိုတာ သူ့အသိဆုံး...

“အန်တီဂင်း စက်လေး ရေချိုးချင်တယ်”

“ချိုးရမှာပေါ့... စက်လေးရေချိုးပြီး အချိုးစားရအောင် အန်တီလေး နာနတ်သီးအခွံတွေ လှီးချထားတာ ပြီးအောင် သွားစိပ် ထားရအုံးမယ်...”

“ဟုတ်...”

အန်တီဂင်းက ဒီလိုပါပဲ... တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စက်လေး အပြင်ထွက်သွားလျှင်

ပြန်လာရင် ဘာလုပ်ဖို့ ဘာဝတ်ဖို့ ဘာစားဖို့...

အစီအစဉ်များစွာနှင့် စောင့်နေတတ်သူ...

အချိန်တွေက ကုန်ခဲပါတိုင်း...

နာရီကို လှမ်းကြည့်ကာ စက်လေး စာကြည့်စားပွဲမှာ ထိုင်သည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ သမီး စက်လေး”

“စက်လေး ပန်းချီဆွဲမလို့... အန်တီဂင်း အကျီတွေ

❑ ရည်မှန်စာပေ

မီးပူ တိုက်မလို့မို့လား”

“အေး... စက်လေးက သိပ်လိမ္မာတာပဲ... အဲဒီမှာ ငြိမ်ငြိမ် နေနေရ... အန်တီဂင်း အေးအေးဆေးဆေး လုပ်မယ်...”

“ဟုတ်...”

ဂရင်းနဲ့စက်လေး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ချောင်းရင်း အကြံထုတ်နေကြတာ အတော်ပီရိနေကြသည်။

စက်လေး တမင် အခန်းအောင်းပေးလိုက်သလို...

မမ ပြန်လာခါနီးမှ ပန်းချီဆွဲဖို့ အခန်းထဲဝင်နေသည့် စက်လေးကို ဂရင်းက ကျေနပ်နေပြန်သည်။

“ဟော...”

စက်လေး ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ ကားသံ... ပြီးမှ သတိရ၍ အသာပြန်ထိုင်လိုက်၏။

အန်တီဂင်း နောက်ဖေးဆင်းမည်ဆိုလျှင် စက်လေးရှိတဲ့ အခန်းဘေးက ဆင်းမှာပင်...

အိမ်ရှေ့က ပတ်သွားလည်း စက်လေးရဲ့မြင်ကွင်းထဲ ဝင်လာရမည်ပင်။ အခန်းတံခါးကို အသေပိတ်၍ စက်လေး ခုတင်ခေါင်းရင်းမှ တစ်ထစ်ချင်းတက်ကာ မျက်နှာကျက်အကာအပေါက်သေးသေးထိ ရောက်အောင်ကြိုးစားသည်။

ခြေရောလက်ပါ မြဲအောင်ကုတ်၍ အန်တီဂင်း ဆင်းအလာ...

❑ ရည်မှန်စာပေ

ကိုစောင့်ရသည်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ဝန်းခနဲပင် ပြုတ်ကျချင်လာ၏။
ရင်တွေလည်း တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေလိုက်တာ တဒိုင်းဒိုင်းပင်
မြည်ဟီးနေသလိုလို ...

အန်တီဂင်းသာ လက်ဆောင်ထုပ်နှင့် ဆင်းလာပြီး နောက်
ဖေးထွက်သွားလျှင် စက်လေးတွေရင်း လက်တွေပင် တုန်လာကာ
မြဲမြဲကိုင်လို့မရချင်တော့

အန်တီဂင်းက ထွက်မလာပါ။

ဒါဆို စက်လေးထင်တာ မဟုတ်ဘူးလား ...

ဒီလက်ဆောင်ထုပ်ဟာ မေမေရှိတဲ့နေရာကို သွားကိုသွား
မည်။

နောက်ဖေးကို မလာဘူးဆိုလျှင်

စက်လေးထင်တာ မှားသွားပြီးဆိုပါလျှင်

အန်တီဂင်း ကားမောင်း၍ မေမေဆီ သွားပြီလား ...

စက်လေး တောင်စဉ်ရေမရ တွေးရင်း ပြန်ဆင်းဖို့ ပြင်သင့်

တွင်

“ဟော ...”

အန်တီဂင်း

စက်လေး နှုတ်ခမ်းလေးဝိုင်း မျက်လုံးလေးပြူးလျက် အ
ပင်ထွက်သွားမိသည်။

လူနိုးလူမိမှာစိုးသည်နယ် အန်တီဂင်းက လက်ဆောင်ထုပ်

ရည်မွန်စာပေ

ကို ပိုက်လျက် အပြေးတဖိုင်းထွက်သွားသည်။

မေ... မေ ...

ဒါ ... ဒါ ... ဒေါ်ခင်မိန့်မိန့်ဆီသွားတာ ...

ဒေါ်ခင်မိန့်မိန့်ဟာ ငါ့မေမေ ...

မေမေက ငါ့ကို ဘာလို့မုန်းတာလဲ...

“အား ...”

သတိလက်လွတ်နှင့် စက်လေး ခြေပစ်လက်ပစ် ပြုတ်ကျ
သွားသည်။ ရင်ထဲမှာ အေးခနဲဖြစ်လျက် အော်လိုက်မိသော်လည်း
အိပ်ရာတည့်တည့် ကျသွားသည်မို့ တစ်ကိုယ်လုံး အိပ်ခနဲ
နစ်ဝင်သွား၏။ စက်လေး ဘာဒဏ်ရာမှ မရပါ။

ဒါပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ပြင်းထန်လှစွာ ...

x x x

“သမီး ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေကိုပြောလေ ”

စက်လေးနားမှာ လူတွေဝိုင်းနေကြသည်။

ဒေါက်တာ သန့်ဇင်တွတ်၊ ဖေဖေရယ်၊ အန်တီဂင်းရယ်၊

အန်ကယ်လ်မျိုးရယ် စက်လေး မပြောချင်တာတွေ မေးနေကြ၏။

စက်လေးကတော့ စေ့ပိတ်ထားသည့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို

ဖွင့်ဟဖို့ လုံးဝစိတ်မကူး ...

ရည်မွန်စာပေ

"မီးမီးက လိမ္မာပါတယ်ကွာ... ကိုယ်လည်းမပူဘူး... အဖျား လည်းမရှိဘူး... ဦးဦးက ဆေးအပ်ကြီးနဲ့ ဆေးထိုးပေးစရာ မလိုတော့ဘူး... ဒါပေမယ့် မီးမီး ပြောချင်နေတာတွေ ရှိတယ် မို့လား... ဦးဦးက ဆရာဝန်ဆိုတော့ ဆေးလဲထိုးကတ်တယ်... ကလေးတွေရဲ့ မျက်လုံး လေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်လဲ အဲဒီကလေး လေး ပြောချင်တဲ့ စကား တွေကို တန်းသိတယ်... ဘယ်နှယ်လဲ... သမီးပြောချင်တာတွေ အား လုံးရဲ့မှာ သမီးကိုယ်စား ဦးဦးက ပြောပြလိုက်ရမလား..."

အဲ့သြထိတ်လန့်ဟန်လေးနှင့် စက်လေးမျက်လုံးလေးတွေ ဒေါက်တာသန့်ဇင်တွတ်ဆီ တန်းခနဲ ရောက်လာသည်။

တကယ့် ခဏလေးပါ။

ခပ်တည်တည်လေးနှင့် ချက်ချင်း ပြန်လှည့်သွား၏။

သူမလက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ပူးယက်ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ဖေဖေလက်တွေထဲက ရုန်းဖယ်ထွက်၍ မျက်စိမိတ်ထားလိုက်သည်။

"သမီး... သမီးလေး... ဖေဖေကို တစ်ခုခု စိတ်ကောက်နေတာလား..."

စက်လေးကမပြေ...

"အန်တီဂင်း ကိုလားသမီး ပြောပါအုံးသမီးရယ်..."

တစ်ခါမှ ဤသို့ မဆက်ဆံခဲ့ဖူး စိတ်ကောက်တာရှည်ခဲ့ဖူးသူ မဟုတ်သည်မို့ ဂရင်း မျက်ရည်များပင် လည်မိရသည်။

၀၀၀၀၀

မနေ့ညက အိပ်ရာဝင်စဉ်ကတည်းက ခါတိုင်းလို နှစ်ယောက်သား နိုင်ငံခြားအာသာစကားတွေ တတွတ်တွတ် ပြောရင်း ကစားပြရင်း မအိပ်ခဲ့။

ဂရင်းပွေဖက်ထားမှ အိပ်တတ်သူက အစောကြီး အိပ်ရာ ဝင်၍ မအိပ်ဘဲ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်၍ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။

မနက်မိုးမလင်းခင်ထကာ သူ့အကျင့်အတိုင်း ရေမိုးချိုး၊ သနပ်ခါးလိမ်း၍ ဘာမှမစားဘဲ အိပ်ရာထဲပြန်ခွေနေလိုက်တာ ဖအေ အလုပ်သွားခါနီးပင် နှုတ်မဆက်တော့...

အနီစက် မောင်မျိုးကို မှာစရာရှိတာ မှာ၍ အလုပ်ကိစ္စတွေ အားလုံး လွှဲလိုက်ရသည်။

"ဒီနေ့တော့ ငါမလိုက်တော့ဘူး... အားလုံးငါစိတ်ချ မယ်"

"စိတ်ချပါ..."

ဂရင်းမှလွဲ၍ အားလုံး အခန်းပြင် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

"သူ့အဖေ၊ ရှိနေတာပဲကွာ... ပြီးတော့ ကလေးက ဈားတာမှမဟုတ်ဘဲ... အလုပ်အရေးကြီးရင် မင်းသွားလို့ရ ခါတယ်"

သန့်ဇင်တွတ်က ဝင်ပြောသည်။

"သမီးထက် ဘာမှ အရေးမကြီးပါဘူး လေးလုံးရာ... သမီးကိုငါအရမ်းစိတ်ပူတယ်... သူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု ထိခိုက်

ရည်မှန်စာပေ

နေပုံရတယ်... ဒီအရွယ်လေးနဲ့ ဒီလောက် ခံစားရတာ မကောင်းဘူး။

“ငါ့အထင်တော့ သူ့အမေနဲ့များ ”

“ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူးကွာ... သူ့အမေကလည်း ကင်းကင်း နေလိုက်တာမှ အလုပ်သွားအလုပ်ပြန် ဝင်တာထွက်တာတောင် ခြံတစ်ဖက်မှာ အပေါက်ဖောက်သွားတာ... ဒီရှေ့ကတောင် ဖြတ်လျှောက်တတ်တာမှတ်လို့... ”

ဒါပေမယ့် တစ်ခြံတည်းနေတော့ မင်းတို့ မသိတာတွေ ရှိချင် ရှိနေမှာပေါ့... ”

အနီစက် သန့်ဇင်တွတ်ကို အထူးတဆန်း ပြန်ကြည့်၍ ဘာ စကားမှ မဆိုနိုင်... ”

“မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ ဒါမျိုးဆိုတာ သွေးကစကားပြော တယ်ကွ... ခင်မိန့်မိန့်ပတ်သက်ပြီး ကလေးက မင်းကို ဘာတွေ မေးမြန်းဖူးလဲ... ”

အနီစက် တွေးတွေးဆဆပုံနှင့် ခေါင်းခါ၏။

“အဲဒါပေါ့ အဲဒါကိုက သူ့ရင်ထဲမှာ ခင်မိန့်မိန့်ဟာ လေးလေး နက်နက် နေရာယူထားခဲ့တယ်ဆိုတာ သေချာတာပဲ... စိတ်ရဲ့ သဘောကို မင်းက ငါ့ထက်ပိုမသိနိုင်ပါဘူး အနီစက်ရာ... ငါပြောတာကို မင်းဒီတစ်ခါ လက်ခံစမ်းပါ... ”

အနီစက် ဝိုင်နေမိသည်။

❑ ရည်မှန်တပေ

ခင်မိန့်မိန့်နဲ့ သမီး ဘယ်လိုအတိုင်းအတာအထိ ပတ်သက် ခဲ့ဖူးသလဲ... သူမသိပါ...။

တစ်ခါတစ်ခါ သမီး အဲဒီဘက်ရောက်သွားတတ်လို့ ခင်မိန့်မိန့် ရင်ရင့်သီးသီး ပြောဆိုလွတ်တတ်တဲ့ အကြောင်းတော့ သူမေးမိလျှင် ဂရင်းစိတ်မကောင်းစွာ ပြန်ပြောပြတတ်သည်။

သန့်ဇင်တွတ် ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုလျှင် ခင်မိန့်မိန့် ရှိတဲ့နေ ရာ သမီးရောက်သွားခြင်းသည် ကစားရင်း မတော်တဆ နယ်ကျွံ သွားတာမျိုး မဟုတ်ဘူးပေါ့...။

“ကိုကြီးနီ ”

ခေါ်သံလည်းကြား လူကလည်း အနားရောက်လာသည့် ဂရင်းမျက်နှာမှာ စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ အထင်းသား...။

“ဘာလဲ ဂရင်း... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ရန် လှည့်ထွက်လိုက်သည့် အနီစက် လက်မောင်းကို ဂရင်းက ကမန်းကတန်း ပြန်ဆွဲထား၍

“အန်တီခင့်ဆီက ဖုန်းလာတယ် ”

“ဟင်... ”

“သုံးရက်နေ့ မြန်မာနိုင်ငံလေဆိပ်ကို ရောက်မယ်တဲ့... အဲဒါ ကိုကြီးနဲ့ ဂရင်း လာကြိုရမယ်တဲ့... ”

အနီစက် သန့်ဇင်တွတ် ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“အဲဒါလဲ ကောင်းတာပဲ... ”

❑ ရည်မှန်တပေ

“ဘာကောင်းတာလဲ . . .”

“မင်းတို့ ဇာတ်ရှုပ်ကို ရှင်းပေးမယ့်သူ လာတော့မယ်လေ”
အနီစက်က ဂရင်းကို ပြန်ကြည့်ကာ . . .

“သူက ဘာဖြစ်လို့ သမီးတစ်ယောက်လုံးကို ကွက်ချန်ပြီး
ဒို့နှစ်ယောက်ကို လာကြိုခိုင်းတာလဲ . . .”

“အဲဒါကြောင့်ပေါ့ . . . ဟို . . .”

တစ်ခုခု ပြောမည်ပြင်ပြီးမှ သန့်ဇင်တွတ်ကြောင့် ဂရင်းက
တွန့်ဆုတ်သွား၏။

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ပြောပါညီမရယ် . . . သူကလည်း
ဒို့ရဲ့ ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းပဲ . . . အားလုံးကို သိနေတဲ့သူပါ”
ဂရင်းခေါင်းညိတ်လျက် အခန်းနှင့်ဝေးရာကို လျှောက်ထွက်
သွားသည်။

သုံးယောက်သား ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာကြ၏။

ခင်မိန့်မိန့် ခွဲထွက်နေကတည်းက အပေါ်ထပ် တစ်ထပ်လုံး
ကို အခန်းတွေအသေပိတ်ကာ သူတို့လေးယောက် အောက်ထပ်မှာ
ပဲ စည်းစည်းလုံးလုံး နေခဲ့ကြသည်။

အပေါ်ထပ်ကို သမီးတက်ဆော့ရင်တောင် ဖုန်ပေမှာစိုးလို့
တားဆီးထားခဲ့ရသည့်အဖြစ် . . .

လှေခါးမကြီးနှင့် လသာဆောင်လောက်သာ ဂရင်းသန့်ရှင်း
ပေးထားခဲ့နိုင်သည်။

သမီးက လသာဆောင်မှာ စာသွားဖတ်တတ်သလို နောက်
ဖေးခြံထဲကို ငေးမောနေတတ်သည်လေ . . .

ဒါတွေဟာ လသာဆောင်မှ လှမ်းမြင်နေရသည့် ခင်မိန့်မိန့်
ရဲ့ တိုက်ပုလေးဆီသို့ ငေးမောခြင်းရယ်လို့ မထင်မှတ်စွာဘဲ တွေ့
မကြည့်မိခဲ့တာ အမှန် . . .

“တကယ်တော့ မမ . . . ဒီလို ဒီအဖြစ်တွေ ဖန်တီးခဲ့တာ
အန်တီခင် ဘာမှမသိဘူး . . . တစ်ချိန်က အန်တီခင်က ကိုကြီးနီ
တို့မိသားစုအပေါ် စိတ်နာမိကောင်း နာလိမ့်မယ် . . . ဒါပေမယ့်
မေကို ကိုကြီးနီနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ မြန်မာနိုင်ငံကို လွှတ်နာကတော့
တကယ့် ဖြူဖြူစင်စင်နဲ့ပါ . . . မမကတော့ အမေတစ်ခု
သမီးတစ်ခုဘဝနဲ့ အပေခေါ်စရာ မရှိတဲ့ အဖြစ်ဆိုးတွေ ခါးစည်း
ခံစားခဲ့ရတော့ ငယ်ရွယ်သူပီပီ နာကျည်းစိတ်က တစ်ဖက်
စောင်းနင်း ဖြစ်သွားခဲ့ တယ် . . .”

အားလုံး ငြိမ်သက်နားထောင်နေကြသည်။

မောင်မျိုးတစ်ယောက် အလုပ်မသွားသေးတာ သိပါလျက်
သယ်နားရောက်သွားပြီလဲဟု တွေးမိဖို့ သူတို့ စိတ်ပင်မကူးမိကြ။

“မမဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက တော်တော်ကြီးကို ဒုက္ခဆင်းရဲ
တွေနဲ့ ကြုံခဲ့ရတာပါ . . . အန်တီခင်ဆိုရင် မရှိဆင်းရဲဘဝနဲ့ ဂုဏ်
ဦးကွာကျဆင်းအောင် ထိခိုက်နစ်နာခဲ့ရတယ် . . . ဂရင်း ဒက်ဒီနဲ့
အစ်မထပ်ခင်ထိပေါ့။ ဒက်ဒီနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တော့လည်း တစ်

ဖက်က အကောင်းရှိလာပေမယ့် . . . မချစ်မနှစ်သက်တဲ့ သူရဲ
ရင်ခွင် မှာ အန်တီခင် မပျော်ရွှာဘူး။ မမကလည်း အရွယ်ရောက်
နေပြီဆိုတော့ မအေလုပ်သူရဲ၊ ခုကွကို စာနာပေးတတ်နေပြီလေ
ဒါတွေကို ခံစားရလေ ကိုကြီးနီတို့ မိသားစုကို မမက စိတ်နာလေပဲ။

“ဒါတွေဟာ ဒွီနဲ့ တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ
ဂရင်းရယ် . . . သူကျေနပ်လောက်အောင်လဲ အခြေအနေတွေက
ဖြစ်ကုန်ခဲ့တာပဲ . . . ”

“ဒါပေမယ့် ကိုကြီးနီက သူ့ကို ဟို သူ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးတယ်
ပြီးတော့ ကိုကြီးနီဟာ ဘဝကို ရွှေ့တုပေါ်မှာ စံပြီး ကြီးပြင်းခဲ့ရပေမယ့်
မမကတော့ ကိုကြီးနီရဲ့ မိဘတွေကြောင့် ဘဝပျက်ခဲ့ရတယ် . . .
ဒါတွေ အားလုံးဟာ သူ့စေ့စေ့တွေးတိုင်း မပြေနိုင်တဲ့ အပြုံးတွေဘဲ။

“ကြောက်စရာပါလား။ ”

သန့်ခင်တွတ် သက်ပြင်းချလျက် ဆိုသည်။

“အန်တီခင်ကလည်း . . . ကိုကြီးနီတို့မိသားစုအပေါ်
တေးမှတ်ခဲ့ဖူးပါတယ် ဒါပေမယ့် . . . မမအတွက် . . . သူ
အားလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်တယ်။ မမကိုလည်း ဖြူစင်စွာ လက်ထပ်
နိုင်ဖို့ လေဆိပ်ကို လိုက်ပို့တဲ့အထိ တကွတ်တွတ် မှာလိုက်တာပါ။

“ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ မေးပါရစေ။ ”

“မေးပါ . . . ”

“ဒီလို မပြေမလည် ရှိခဲ့တဲ့ အနီစက်တို့မိသားစုထဲကို မသိ

မိန့်မိန့်ကို ထည့်ပေးဖို့ အစီအစဉ်က ဘယ်လိုဖြစ်လာခဲ့တာလဲ”
ဂရင်းက ခေါင်းညိတ်၏။

“အဓိက ကတော့ မမကို နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်နဲ့
လက် မထပ်စေချင်လို့ပဲ . . . ”

“ဪ . . . ”

“အန်တီခင်က နိုင်ငံခြားမှာ နေထိုင်ခွင့်ရက် ကုန်ဆုံးပြီး
ခုကွ ရောက်လို့ ဒက်ဒီနဲ့လက်ထပ်ပြီး ဟိုနိုင်ငံသား လုပ်နေရ
ပေမယ့် မမ အရွယ်ရောက်လာရင်တော့ နိုင်ငံခြားသားနဲ့ဘယ်တော့
လက်မ ထပ်ရစေဘူးဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က အစကတည်းက
ရှိခဲ့တာ . . . ”

အနီစက် အသက်ရှူဖို့ပင် မေ့နေမိပါ၏။

ဂရင်းက သမီးရှိတဲ့ အခန်းဆီ တစ်ချက်ပြန်ကြည့်ကာ

“မမက သိပ်လှတော့ ဟိုမှာလည်း စေ့စပ်ချင်သူ ငါ့ကထပ်
ချင်သူတွေ သိပ်များတာ။ အထူးသဖြင့် ဘင်နီဆင်ပေါ့ . . . ဘင်နီ
ဆင်က သိပ်ချမ်းသာတယ်၊ ရုပ်ချောတယ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း
လေ့ အင်ဂျင်နီယာပဲ။ လူကြီးတွေကလည်း မမကို အရမ်း လိုလား
ကြတယ်လေ . . . သူ့ဘက်က လူကြီးတွေက ဒက်ဒီနဲ့တစ်ဆင့်
စေ့စပ် လာရင် အန်တီခင်က ငြင်းရဲခက်တော့မယ်။ ဒါကြောင့်
အန်တီခင်ကလည်း စိတ်ပိုပြီး မမကို ပြန်သွတ်လိုက်တာပါ။ . . . ”

“သူတို့ချင်း ချစ်ခဲ့သေးလား . . . ”

အနီစက်အသံက တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားထားမှ သိသာ ပါ၏။ ဂရင်းက တစ်ခုခုကို ချင့်ချိန်နေဟန်နှင့်

“အဲဒါ ဂရင်းမသိဘူး... ဒါပေမယ့် ဘင်နဆင်ကဝေ မမကို သိပ်ချစ်တာ... ကျောင်းနေဘက်သူယေချင်းတွေဆိုဝေ ရင်းနီးမှု တော့ ရှိတာပေါ့...”

သူလည်း ချစ်ခဲ့မှာပါ...။

ရင်နာစွာ တွေးဖြစ်၏။

ချစ်သူ မရှိခဲ့ဖူးသူသည် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြာရှည် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလာလျှင် ချစ်ခင်မှုမရှိတာတေ ညင်သာ ပျော့ ပျောင်းလာမည်သာ...။

“ကိုကြီးနီ ဘယ်ကိုလဲ...”

ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိတာ ထိခိုက်လွန်းလို့ပါ...။

ဒါပေမယ့် အနီစက် ဟန်ဆောင်လိုက်သည်။

“သမီးကို သွားကြည့်မလို့ပါ...”

ဂရင်းမျက်နှာလေး ပျက်သွား၏။

သူမ စကားမှားသွားပြီဆိုတာ ချက်ချင်းသိလိုက်၏။

“ဂရင်းပြောချင်တဲ့ အဓိကကို မရောက်သေးဘူးလေ... အနီစက် ပြန်ထိုင်လိုက်၏။

သန့်ဇင်တွတ် အနီစက်ကို နားလည်ပါသည်။ ရင်ဝ

မငူကင်း...။

“ဒီမှာဖြစ်ပျက်သမျှအကြောင်းနဲ့ အခြေအနေတွေကို မမက အန်တီခင်ကို အာဖု မပြောခဲ့ဘူး။ ဂရင်းကိုလည်း မပြောရဘူးလို့ ဝါထားတာ။ အန်တီခင်ကလည်း မမဒီကိုရောက်ပြီး သုံးနှစ် ကြာတဲ့အထိ လုံးဝမဆက်သွယ်ဘူး။ မကျေနပ် ကျေနပ် ချစ်ချစ် ချစ်ချစ် ကျေနပ်လာအောင် ချစ်လာနိုင်အောင် ကြိုးစားနေဖို့ အစကတည်းက မှာလိုက်ပြီးသားမို့... ဘာသတင်းမှ တိုင်ကြား ပေးပို့လို့မရအောင် ဖုန်းလည်းမကိုင်ဘူး...”

“ခု အန်တီက အားလုံးသိနေပြီလား...”

အနီစက်က ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“သမီးလေး အတော်ကြီးလာမှ ဂရင်း အားလုံး ဖွင့်ပြောလိုက် ဘာ...”

“ခု လာမှာက...”

“အဲဒါ ဂရင်းမသိဘူး... ဒီအကြောင်းတွေ သိပြီးက တည်းက အန်တီခင်ဆီက ဆက်သွယ်မှု နည်းသွားခဲ့တယ်။ မမတောင် စိတ် မကောင်းဖြစ်လို့ ဂရင်းကို ပြန်ပြောခဲ့တာ။ ဂရင်းကတော့ သိနေတာပေါ့... ဂရင်းလေ ဂရင်းပြောပြလို့ အန်တီခင် မမတို့ ဒေါ်ပွဲနေတယ်ဆိုတာ... မမသိမှာ သိပ်ကြောက်တာ။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အလွမ်း ဝေးနေလို့ ဖြေခဲ့ရတယ်။ ခုတော့... အန်တီ ခင်ကိုယ်တိုင် ရောက်လာပြီး ဂရင်းပြောပြတာတွေ ပြန်ပြောဆူရင်... ဂရင်း

... ဂရင်းကို မမမုန်းတော့မှာ ... အဲဒါ ဂရင်း ဘာလုပ် ရမလဲဟင် ... "

ဒီတော့မှ ဂရင်း မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည့် အကြောင်းကို သိကြရတော့သည်။

"ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ... သူတို့အားလုံးဆုံပြီး ရှင်းကြမှာ ... ကပြီးမှာ ... ဂရင်း ဒီကိစ္စကို မျှီသိပ်မထားတာ မှန်တယ်"

ဂရင်းက အနီစက်ကို လှမ်းကြည့်၏။ အနီစက်မျက်နှာ မှန်ပိုင်းနေဆဲ ...။

"ကိုကြီးနီရော ... ဂရင်းကို အကြံပေးပါအုံး ... "

အနီစက် လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် မျက်နှာကို ပွတ်ပစ်လိုက်သည်။

"ညည်းတိုညီအစ်မချင်း ဒီလောက်ချစ်ကြတာ ... ဘာ ပြဿနာမှ မရှိနိုင်ပါဘူး ... "

စိတ်မပါသံနှင့် ဆိုသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်နာကျင်နေတာ တစ်ခုကလွဲလျှင် ဘာမှ မရှိ ...။

"မဟုတ်ဘူး ... မမရဲ့စိတ်ကို ဂရင်းသိတယ်။ အန်တီခင် စိတ်ကိုလည်း ဂရင်းသိတာပဲ။ သူတို့တွေကြရင် ပြဿနာတစ်ခု သေးမှာ မဟုတ်ဘူး ... "

အနီစက် ဆိုတာမှာ ခပ်ချော့လျော့မှီချ၍ လက်နှစ်ဖက်က

ခေါင်းအောက် သွင်းလိုက်သည်။

"မပူပါနဲ့ ညီမရယ် ... ညည်းမမ စိတ်ချမ်းသာရအောင် သူ့မေမေနဲ့ မျက်နှာစုံညီရဲ့မှာ ... ခွီး ... ရှင်းပေးလိုက်မှာပါ။ အဲဒီအခါ ခွီးဆန္ဒအရ ... ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ ညည်းတို့မှာ အပြစ်မ ရှိပါဘူး ... "

"အို ... ဂရင်းပြောချင်တာက အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။" အနီစက် မျက်လုံးတွေ မှိတ်ထားလိုက်သည်။ ချစ်စဖွယ် အပြစ်ကင်းစင်လှသည့် သမီးလေးမျက်နှာကိုသာ ဖြိုင်ယောင်ကာ ရင်ထဲမှာ နှင့်နေသည်။

သမီးဟာ သူ့ရင်သွေးပါ။
သမီးနဲ့ထပ်တူ ခင်မိန့်မိန့်ကို ချစ်နေမိခြင်းသည် သူ့အသက် လောက်မြတ်နိုးခြင်း ဖြစ်သည်ပင် ...။

ခင်မိန့်မိန့်ကို သူ့ချစ်လွန်း၍ မုန်းနေမိသည်။
နီးချင်လွန်းလို့ ဝေးဝေးနေခဲ့သည်။

ခုတော့ ... သူ့ရဲ့ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်ကို သူ့မြင်လိုက်ရ ပြီ။ အဲဒီတစ်ယောက်က ခင်မိန့်မိန့် ရင်ထဲမှာ ...။

သူကတော့ ... ခင်မိန့်မိန့်နဲ့ အနီးဆုံးမှာ ရှိနေပေမယ့် အဝေးဆုံးလူ ... ဘယ်သူနောက်ဆုတ်သင့်သလဲ ...။

“ဒါဆို . . . ဖေဖေကို စက်လေး မမုန်းတော့ဘူး . . . ”

“ဟင် သမီးက ဖေဖေကို မုန်းနေတယ် . . . ”

“ဟုတ်တယ် . . . ဖေဖေက မေမေနဲ့ရန်ဖြစ်လို့ . . .
မေမေနဲ့ စက်လေး မုန်းနေကြတာ . . . ဝေးရတာလို့ စက်လေး
တွေးပြီး ဖေဖေကိုမုန်းတာ . . . ”

“သမီးရယ် . . . ”

“ဖေဖေကို သနားပါတယ်နော် . . . ”

“ဟုတ်တာပေါ့ သမီးရယ် . . . ကဲ . . . ဒါတွေ
သမီးအားလုံး သိပြီဆိုရင် . . . အန်ကယ်လ်မျိုးစကားကို
နားထောင်နော် . . . စိတ်ညစ် စရာတွေ မတွေးနဲ့။ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ
မမုန်းရဘူး။ အရင်လိုပဲ ပြန်နေရမယ် . . . သမီးရဲ့ကြိုးစား
မှုကြောင့် ဖေဖေနဲ့မေမေ အဆင်ပြေသွားမယ်ဆိုရင်တော့ . . .
သမီးကို သိပ်တော်တယ်လို့ အန်ကယ်လ်မျိုး ချီးမွမ်းရမှာပဲ . . . ”

“စက်လေး မေမေ့ကို ချစ်တယ် ”

“သူမုန်းနေတာ သမီးဖေဖေကိုပါ။ စက်လေး မေမေ့ကို
စက်လေးချစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပေါ့။ ဒါဆို . . . ဖေဖေနဲ့လဲ
ပြေလည်သွားကြမှာပဲ . . . သိပ်တော့ အလောမကြီးနဲ့။ အချိန်နဲ့
အခြေအနေကို လိမ့်လိမ်မာမာ သုံးရမယ်။ အန်ကယ်လ်မျိုး ခုပြော
တာတွေကိုလည်း ရင်ထဲမှာပဲ ထားရမယ်နော်။ တကယ်ဆို

အန်ကယ်လ်မျိုးက ကုလေးကို ဒီလောက်ခရေစေတွင်းကျ မပြောသင့်
သေးဘူး။ ဒါပေမယ့် . . . ပြောပြချင်တာလည်း ကြာပြီ။ သမီးရဲ့
အန်တီဂင်းကြောင့် . . . ”

“ရှင်ကြီး . . . သူများအတင်းပြောရင် နာမည်ကြီးထဲ
ထည့်မ ပြောနဲ့ ”

“ဟောဗျာ . . . ”

မောင်မျိုး စက်လေးကို မျက်စေ့တစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်သည်။

“ပြောတယ်လေ . . . သမီး အန်တီဂင်းရဲ့ရှေ့မှာ ကြာကြာ
စိတ်မကောက်နဲ့လို့။ သူက စိတ်မရှည်ရင် ရိုက်တတ်တယ်လို့ . . .
စေတနာနဲ့ သတိပေးနေရတာ . . . ”

“ဟင်း . . . ရှင့်ကိုလည်း စေတနာမရှိစွာ သတိပေးလိုက်
မယ်။ ကလေးနား ကပ်ကပ်ပြီး မဟုတ်မဟတ်တွေ လျှောက်မပြော
ပါနဲ့ . . . ”

“မ . . . ပြော . . . ဘူး”

ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် ကပ်ပြော၍ မောင်မျိုး အပြင်
ထွက်သွားသည်။ ဂရင်း သမီးနားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“သမီးက ပြုံးလို့ပါလား . . . အန်တီဂင်းက အရိတ်ဖစ်
စားဖို့ စောင့်နေတာ သမီးမပါရင် ဘယ်လိုမှ မျှီမကျလို့လေ . . .
လာ သွားစားရအောင်နော် . . . ”

“စက်လေးမှ မစားချင်တာ ”

“လာပါ သမီးလေးရယ် ... ဟိုမှာ ဖေဖေလဲရှိနေတယ်
ဖေဖေက သမီးနေမကောင်းလို့ အလုပ်တောင်မသွားဘဲနေတာ။
လူကြီးမိတ်ညစ်အောင်လုပ်ရင် ငါ့ကြီးတတ်တယ် သမီးရဲ့ ထနော်...”

“ကပြားမက ဒါလည်း တတ်တာပဲ ...”

“ဟင် ... ရှင်”

အခန်းပြင်မှာကပ်၍ မောင်မျိုးချောင်းနေတာ သိလျှင်
ဂရင်း ဒေါသလည်းဖြစ် ရယ်လည်းရယ်ချင်လျက် ...။

“သူခိုး ... ဂျိုး...”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... မြန်မာတစ်ပိုင်း အင်္ဂလိပ်တစ်ဝက်
မဆဲနဲ့။ ဆဲတာတောင် ကပြားဆဲ ဆဲတယ် ...”

“သူ့မျှားစကားပြောတာလည်း ချောင်းနားထောင်
သေးရဲ့... သူကပဲ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် ဆဲတာ
ခံချင်သေးတယ် ... ကဲ ...”

“ဒေါင် ...”

မောင်မျိုးကပ်နေသည်ထင်ရသော တံခါးရွက်သို့
တစ်တောင် ခန့်ရှည်သော ပေါင်ဒါဗူးကြီး မိတ်ဆက်သွား၏။

စက်လေးထဲမှ တခစ်ခစ်ရယ်သံကြောင့် ဂရင်းပါ ဝမ်းသာ
အားရရယ်ရင်း စက်လေးကိုယ်လုံးလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဖွဲ့ဖက်
ထားလိုက်လေသည်။

x x x

ရေချိုးရုံမှာ ဒီနေ့မှ အေးနေသလိုလို
ခလုတ်ပိတ်၍ ရေချိုးခြင်းကို အမြန်လက်စသိမ်းကာ
သဘက်ကလေးခြုံ၍ အပြင်ထွက်လိုက်သည်။

“ဟင် ...”

ရေချိုးခန်းရှေ့မှာ ရပ်နေသူကို ခင်မိနဲ့မိန့် မျက်စိစူးအပြုံး
သားနှင့် ကြည့်မိသည်။

“မေ ... မေ”

“ဟင် ...”

အံ့အားသင့်သွားခြင်းနှင့်အတူ ဒေါသက ဒိုင်းကနဲ ဆောင့်
တိုး၏။

“မင်း ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ ... ဒီကို ဘာလာလုပ်တာ
လဲ။ သွား ... ခုချက်ချင်း ထွက်သွားစမ်း ...”

စက်လေး နောက်မဆုတ်ပါ။

ဒေါသကြီးနေသည့် မျက်နှာလှလှလေးကို ဝေးဝေးလေး
ကြည့်ရင်း ရှေ့တိုး၏။

“စက်လေးကို မေမေဘာလို့ မုန်းတာလဲဟင် ...”

ကြည့်စမ်း ...

ဒေါသဖြစ်ရလွန်းလျက် ဘာပြောရမှန်းပင်မသိ။

ဒါတွေ ဒီကလေးကို ဘယ်သူပြောလိုက်တာလဲ ...။

အနီစက်လား ... ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ

သိနေသည်။

ဂရင်းလား . . . လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ ဂရင်းသည် သူမစိတ်ကို အသိဆုံး အဲဒီတိမ်ပေါ်မှ ကျန်သည့် နောက်ဆုံးလူသည် ဖြစ်နိုင်ခြေ အရှိဆုံး . . . ။

အပြေးအလွှား တွေးယူရင်း . . . ခင်မိန့်မိန့် တက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။

တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ ခပ်ဆတ်ဆတ် လျှောက်သွားလိုက်၏။

စက်လေးကိုယ်လုံးလေး ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဒါတွေ သူသိနေပြီဆိုတာ အန်တီဂင်းသိသွားလျှင် ဒီထက်ပို၍ နယ်ကျဉ်းသွားမည်။

မသိသလို ပုံစံမပျက် နေသွားနိုင်မှ မေမေ့နားကို သူလွတ်လပ် စွာ ကပ်ခွင့်ရမှာပါ။ စက်လေး၊ မှားသွားပြီ . . . ။

“မေမေ . . . မေမေ . . . ဖေဖေကို သွားမပြောပါနဲ့။

စက်လေး သိတာတွေ ဖေဖေရော အန်တီဂင်းရော . . . ဘယ်သူမှ သိပါဘူး။ စက်လေးကို သနားရင် ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့နော် . . . ”

“ဖယ်စမ်း . . . ”

ခြေထောက်ကို လာဖက်သည့် လက်တွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲချပစ်လိုက်၏။

စက်လေး ဖင်ထိုင်လျက်လေး လန်ကျသွား၏။

ဖုန်းကို ငိုလိုက်ပြီးမှ ခင်မိန့်မိန့် စက်လေးရှိရာသို့

ရည်မှန်စာပေ

တစ်ချက်ပြန် ငဲ့ကြည့်သည်။

ယပ်တောင်လေးတွေ ဖွင့်ယှက်ထားသလို ကော့ရွန်းနက် မှောင်သော မျက်တောင်ရှည်တွေ ရံသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်တိုင်လျက် သူမကို စိုးရိမ်မျက်ဝန်းလေးများနှင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ခင်မိန့်မိန့် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် တွန့်ကုတ်နေရာမှ အနည်းငယ် ပြေသွား၏။

နှုတ်ခမ်းနားမှာ တွေ့ကပ်ထားပြီးသည့် ဖုန်းကို ပုခက်ပေါ် ပြန်တင်လိုက်သည်။

“ပြောစမ်း . . . မင်းကို မဟုတ်တရုတ်စကားတွေ ဘယ်သူ ပြောလိုက်တာလဲ” . . . ”

စက်လေးမျက်နှာ ဝင်းပသွားလျက် ဖင်ထိုင်လဲနေရာမှ ကမန်းကတန်း ထရပ်သည်။

“စက်လေးဟာသာ သိတာပါ . . . ”

“တော်စမ်း . . . မင်း ငါ့ကို လိမ်ပြန်ပြီလား . . . ”

“တကယ်ပြောတာပါ မေမေ . . . ဟိုတစ်နေ့က ခင်မိန့်မိန့် ဆိုတဲ့ နာမည်တပ်ထားတဲ့ လက်ဆောင်ထုပ်တစ်ထုပ် အန်တီဂင်း မေမေ့ဆီ . . . ”

“မခေါ်နဲ့ . . . ဘာမေမေလဲ။ ငါ မင်းအမေမဟုတ်ဘူး . . . သွား . . . မင်းပြန်တော့ . . . ”

ရည်မှန်စာပေ

“မေ . . . မေ . . .”

“တိတ်စမ်း . . .”

ခင်မိန့်မိန့် ဦးထောက်ထိုင်ချကာ ကလေးပခုံးပြည့်ပြည့်လေး နှစ်ဖက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲခါပစ်လိုက်သည်။

“မှတ်ထား . . . နောက်ကို . . . မင်းငါ့ကို ဘယ်တော့မှ မေမေ လို့မခေါ်နဲ့ . . . ဒီကိုလဲ လုံးဝမလာရဘူး။ -- ငါ့နောက်ဆုံး ဖြစ်ပစေ . . . သွား . . .”

ခင်မိန့်မိန့် ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်မို့ စက်လေး ခြေလှမ်း နှစ်လှမ်းခန့် နောက်ပြန်ဆုတ်သွားရှာသည်။

ပြန်ထွက်သွားမို့ စက်လေး စိတ်မကူးပါ။

“ဟေ့ . . . သွားလို့ ပြောနေတာ ဘာလုပ်နေတာလဲ . . .”

သူမအပေါ် စူးစမ်းနေသည့် မျက်လုံးလေးတွေက ဖယ်ခွာ မသွားပါ . . .။

စက်လေး မေမေ့ကို ချစ်မြတ်နိုးမဝစွာ တစ်မိမိန့် ငေးကြည့် နေချင်သည်။

“စက်လေး မေမေက သိပ်လှတာ . . . အို . . . ကုန်တိုင်း တို့လို ဘယ်ဟုတ်လေ။ အန်တီနွေးဆိုတာ သမီးမေမေရဲ့ ခြေဖျား လေးလောက်တောင် မလှဘူး။ စက်လေးမေမေက လှလည်းလှ တယ်။ ခန့်လည်းခန့်တယ် . . . ယဉ်တယ် . . . ချောတယ် . . . ကျက်သရေရှိတယ် . . .”

သူမေးသမျှကို အန်တီကလေးက မေမေ့အလှူတွေကို မဆုံးနိုင် အောင် ချီးမွမ်းနေတတ်သူပါ . . .။

တကယ့်ကို စက်လေးမေမေက လှနေသည်။

ရေချိုးထားပြီးစ ခြယ်သခြင်းကင်းသော မျက်နှာလေး ပင်လျှင် ပြည့်တင်းဝင်းမွတ်လျက် ရှိနေသမျှ ကောက်ကြောင်း လေးတွေက မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ထင်းနေသည်။

စက်လေးကိုယ်လေး စွေ့ခနဲ မြောက်ကြသွား၏။

တစ်နေရာအရောက်ထိ မြောက်ကြွပါသွားကာ စက်လေး သတိရလာတော့ ဂျိမ်းခနဲပိတ်သွားသည့် တံခါးနှစ်ချပ်သည်သာ . . .

စက်လေးကို မေမေ ဘယ်လိုပဲ စိတ်ဆိုးဆိုး ကိုင်ဆောင် ဆောင် စက်လေး စိတ်မပျက် . . .။

စေ့ပိတ်နေသည့် တံခါးနှစ်ချပ်ကို လက်ဖဝါးလေးနှစ်ဖက်နှင့် တယုတယ ထိကပ်ကာ စက်လေး မေမေ့မျက်နှာကို မြင်နေရသလို ငေးမောနေမိသည်။

“စက်လေး မေမေ့ကို ချစ်တယ် . . . စက်လေး မေမေ့နဲ့ တူတူ နေချင်တယ်။ မေမေ့ပါးကို တအားမွှေးချင်တယ်။ မေမေ့ ခင်ခွင်ထဲမှာ အိပ်ချင်တယ်။ စက်လေးကို ပြန်ချစ်ပါ မေမေ့ရယ်။ စက်လေးကို ဘာလို့ မုန်းတာလဲဟင် . . .”

တစ်ယောက်တည်း စကားတွေဆိုရင်း စက်လေးမျက်လုံးမှ

မျက်ရည်စက်လေးတွေ ဖောင်းအစ်အစ် ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက်ပေါ်
ဖြတ်ဆင်းသွားကြသည်။

ဘုံမလေးတွေလို ရွှေရောင်လက်နေသည့် ဆံပင်ခက်
ကလေး တွေ နဖူးပေါ်မှာ ကပိုကရိုကျလျက် ခြေအိတ်အဖြူ
ရှားဖိနပ်အဖြူ လေးနှင့် ဖြူစွတ်သော ဒေါဂါဝန်ဖြူလေး
ဝတ်ထားသည့် စက်လေး အသွင်က နိုင်ငံခြားပို့စတာလေး တစ်ချပ်
ထောင်ထားသလိုပင် . . .

အမှတ်တမဲ့ ဝေးကြည့်နေမိပြီးမှ နံရံနှင့်ကိုယ်ကို ဖျတ်ခနဲ
ကွယ်ထားလိုက်ရသည်။

တံခါးပိတ်ခဲ့ပြီးမှ စိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခု နှိုးဆော်နေသလို
မို့ ဘေးဖက်အခန်းပြုတင်းမှ လှမ်းကြည့်မိခြင်းပါ . . . ။

စက်လေးပြောသမျှ ခင်မိန့်မိန့် အားလုံးကြားသည်။

အားလုံးကိုလည်း မြင်နေရသည်။ ဘယ်ဆီကို ဦးတည်ရမှန်း
မသိသည့် ဒေါသများနှင့်အတူ ခင်မိန့်မိန့်ရင်ထဲမှာ ပေါက်ကွဲထွက်
တော့မတတ် ပူပြင်းလာ၏။

တလိုက်လို့က် လစ်ဟာခြင်းသည် ရင်ထဲမှာ ဘာမှမကျန်
တော့သလို အသားများပင် တုန်ယင်လာသည်။

မေမေ့ကို စက်လေး ချစ်တယ် . . . ။

စက်လေးကို ပြန်ချစ်ပါ မေမေရယ် . . . ။

စက်လေးကို ဘာလို့ မုန်းတာလဲဟင် . . . ။

ဘုရား . . . ဘုရား . . .

ခင်မိန့်မိန့် နားတွေကို စုံပိတ်၍ တလွင့်လွင့်လှုပ်ခါနေသော
ပြာလွင့်လွင့်ခန်းဆီးစလေးကို ပြူးကြောင်ကြောင် ကြည့်နေမိသည်။

“မဟုတ်ဘူး . . . ဘယ်တော့မှ မချစ်ရဘူး။ မချစ်နိုင်ဘူး
သူတို့အားလုံးကို ငါတမြ မုန်းနေရမယ်။ ငါ့ကိုလည်း ဘယ်သူမှ
မချစ်ရဘူး . . . ”

x x x

“ဟုတ်ပါပြီ . . . မမဖြစ်ချင်တာတွေ အားလုံးဖြစ်ရပါမယ်
ဒီကနေတော့ ဘယ်မှထွက်မသွားပါနဲ့ မမရယ် ဂရင်းတောင်းပန်
ပါတယ် . . . ”

“ ----- ”

“အဲဒါ ဂရင်းဘာမှ မသိဘူးဆိုတာ ယုံပါ . . .
ဘိုကြီးနီလည်း ဘာမှမသိဘူး။ စက်လေးက အရမ်းကို ထက်မြက်တဲ့
ကလေးပါ မမ . . . သူ့အသိပိုင်းဆိုင်ရာက မေမေ ဆိုတာကို
အစိုက်မတ်မတ် ဦးတည်စွာဖွေလာတဲ့ အချိန်မှာ ဂရင်းတို့
အစ်သက်လုံး ဖုံးဖိထားဖို့ ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး . . . ”

“ ----- ”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . ဂရင်းပြောတာ မမနားထောင်ပါအုံး”

မမနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်စေရပါဘူး။ ဒါတွေအားလုံး ပေါ်သွားတော့
လည်း ဂရင်းတို့ ပြတ်ပြတ်သားသား တားမြစ်ဖို့ စီစဉ်ပါမယ်
မမရယ်။

ဖုန်းကို တင်းကျပ်စွာကိုင်ရင်း ဂရင်း အင်ခနဲ ရှိုက်သည်။
“ဂရင်း . . . ကိုကြီးနီနဲ့ချက်ချင်းတိုင်ပင်ပြီး မမစိတ်ကြိုက်
အားလုံး လုပ်ပါမယ် . . . ဘယ်မှတော့ မမထွက်မသွားပါနဲ့။
ဂရင်း ဟာ မမမျက်နှာနဲ့ ဒီမှာနေတာပါ --စက်လေးနဲ့ ဂရင်းရဲ့
သံယောဇဉ်ကို မမခွဲမယ်ဆိုရင် ဂရင်း ရှင်ကွဲနာကျရမှာပါ မမရယ်
စက်လေးကိုတော့ ဂရင်းပြုစုပါရစေ . . . ချစ်ပါရစေ . . . မမ
ဘယ်မှ မသွားပါနဲ့နော် . . .”

“-----”

“မမ . . . မမ . . . မလုပ်ပါနဲ့ . . . မသွားပါနဲ့ မမရယ်
မမ . . . ဟင့် . . .”

ဖုန်းကိုင်ရင်း ဂရင်း ပုံကျသွားပါတော့သည်။
အားရပါးရ ငိုချလိုက်ရင်း ဂရင်းပျော့ခွေနေစဉ် လက်ထဲက
ဖုန်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖြေယူလိုက်သည်မို့ မျက်လုံးတွေ
ဖွင့်လိုက်မိ၏။

“ဟင် . . . သမီး . . . စက်လေး။”

စက်လေး ပါးမို့လေးနှစ်ဖက်မှာလည်း မျက်ရည်တွေစိစိ
လျက်ပါ။ စက်လေးက ဖုန်းကို ပြန်တင်၍ တောင့်တောင့်လေး

ရပ်ကြည့်နေ၏။

“စက် . . . စက်လေး . . . သမီးရယ်။”

စက်လေးကိုယ်လုံးလေးကို ပွေ့ဖက်ကာ ဂရင်းထပ်၍ ငိုမိ
ပြန်သည်။ ဒီအကြောင်းတွေ ကလေးဘယ်လိုသိသွားတယ်ဆိုတာ
မရင်းသိနေသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်တင်လို့ မရပါ။

သွေးသားဟူသည် မတော်စပ်ချင်လို့ ရတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ
ဘစ်နေ . . . ဒီလိုဖြစ်လာမှာပဲဆိုတာ အားလုံးသိကြပြီးသား . . .။
ဒါပေမယ့် . . .။

မထင်မှတ်သေးသည့် အချိန် . . .။

ဒါတွေကို သိခဲ့သည့် စက်လေးအရွယ်က သိပ်ကိုငယ်လွန်း
နေသည်။

နားလည်အောင် ပြောပြထိန်းချုပ်၍ မရနိုင်သည့်အရွယ်။
မိဘနှစ်ပါးနှင့် မုန်းမာနတွေကြားမှာ မိခင်မေတ္တာ
ငတ်နေရှာ သည့် စက်လေးကို သနားလို့ မဆုံးနိုင် . . .။

ခုတော့ . . . မိခင်ဖြစ်သူသည် အဝေးသို့ပင် အပြီးတိုင်
သွားတော့မည်တဲ့ . . .။

“အန်တီဂင်း . . . မေမေက ဒီမှာမနေတော့ဘူးတဲ့လား
စက်လေးကို မခေါ်ချင်လို့တဲ့လား။ ဟုတ်လား . . . အန်တီဂင်း
ပြောပါ . . . စက်လေး . . . မသွားတော့ဘူးဆိုရင် . . . မေမေ
အာပဲ နေမှာပေါ့ . . . ဟုတ်လား . . .”

တရစပ်မေးရင်း သူ့ကို တွန်းထိုးလှုပ်ခါနေသည့် စက်လေး
လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ပူးယက်၍ ဂရင်း ရှိုက်နမ်းလိုက်စဉ်
မျက်ရည်စက်တွေ ကြွေရပြန်သည်။

ဂရင်း ခေါင်းမညိတ်ရက်သလို ခေါင်းခါလို့လည်းမရ...
တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း အတန်ကြာ
ငေးနေမိကြ၏။

“အန်တီဂင်း ပြောလေ ... ဟုတ်တယ်မို့လား။ ဒါဆို
စက်လေး နောက်မခေါ်တော့ဘူးလို့ မေမေ့ကို သွားပြောမယ်။
မေမေ ဘယ်မှမသွားအောင် စက်လေး တားမယ်”

“အို ... မသွားနဲ့”
လျှင်မြန်လွန်းသည့် စက်လေးနောက်သို့ ထချိန်ပင်မ
ဂရင်း လေးဘက်ထောက်လျက် အသည်းအသန် လိုက်ဆွဲရသည်။

“မသွားနဲ့သမီး ... စက်လေးပေးဖို့ကို အန်တီဂင်းဖြေ
မယ်။ သူတို့ချင်းပြောကြလိမ့်မယ်။ စက်လေးမေမေ ဘယ်မှမသွား
စေရဘူး ... နော် ...”

“ဟင့်အင်း ... မေမေက ဖေဖေ့ကို ကြောက်တာ
မဟုတ် တာ။ ဖေဖေနဲ့ပြောလည်း ရန်ဖြစ်ပြီး ဆင်းသွားမှား
စက်လေး သွားပြောမယ်”

“သမီး ...”
ဂရင်းလေသံကို တမင်မာလိုက်ရပေမယ့် ရစ်သီနေသည့်

▣ ရည်မွန်တပေ

မျက်ရည်စတွေက ဆင်းကျနေဆဲ ...။

“ဒီလိုတွေဖြစ်လာရတာ ... သမီးကြောင့် ... သမီးထပ်
ပါလို့မရဘူး။ ခဏလေး ဘေးထွက်နေလိုက်ပါ။ အန်တီဂင်း
ပြောတာကို နားထောင် ...”

စက်လေး မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် ဂရင်းကိုကြည့်သည်။

“စက်လေးကြောင့် ...”

နီသွေးသော နှုတ်ခမ်းလေးမှ တီးတိုးဆို၏။

ပြီးတော့ ခဏလေးငေးဝိုင်းကာ စက်လေး ချာခနဲ
လှည့်ပြေး သွားရလေသည်။

“သမီး စက်လေး”

စက်လေး အပေါ်ထပ်သို့ တောက်လျှောက်ပြေးတက်ခဲ့
သည်။

တံခါးမကြီးကို ဆွဲဖွင့်ကာ နောက်ဖေး လသာဆောင်ပေါ်
ပြေးလွှတ်လိုက်၏။

“ဟင် ... မေမေ ...”

ကားထဲကို လက်ဆွဲအိတ်အနက်လေးနှင့် ဖိုင်ဟစ်ထပ် ပစ်
ဆည်းပြီး တိုက်တံခါးကို အသေအချာ ဂီတ်နေသည်။

စက်လေး ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေ၏ ...။

မေမေ အလုပ်သွားမလိုလား ... ဒီကနေ အပြီးထွက်သွား
သို့လား ... အပြေးအလွှား စဉ်းစားရင်း ခေါင်းတွေပင် ထူလာသည်။

▣ ရည်မွန်တပေ

စက်လေးကြောင့် ထွက်သွားမှာ . . . ။

စက်လေးကို မုန်းလို့တဲ့ . . . ။

ဟင့်အင်း . . . မေမေ မသွားရဘူး . . . ။

ဘာလုပ်ရမလဲ . . . ။

စက်လေး ရင်ဘတ်ကလေးတစ်ပြင်လုံး နိမ့်ချမြင့်ချီ လှုပ်ရှားနေလျက် အသက်ရှူသံတွေ ပြင်းလာ၏။

အောက်နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ခုလုံးကို ဖိကိုက်ထားကာ တစ်ခုတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မေမေ . . . ဘယ်မှ မသွားရဘူး . . . ။

စက်လေး အောက်ထပ်သို့ အတွင်းလှေခါးမှ မဆင်းဘဲ အောက်ပတ်ကြောင်လိမ်လှေခါးလေးမှ မမှီတမှီ အသည်းယားဘွယ် ဆင်းသည်။

အနီစက်ထဲ ဖုန်းဆက်နေသည့် ဂရင်းတစ်ယောက် မသိပ်ချေ။

x x x

ဟော . . . ။

ပုဏ္ဏရိပ်တန်းနှင့် ဝိန်းပင်တန်းတို့အကြား နှင်းဆီနှစ်ပင်ကြား သည်ကြားမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လိမ့်ထွက်လာသည့် ကားဦးပိုင်း၏

ရည်မွန်စာပေ

တစ်ပိုင်းတစ်စ မြင်လိုက်ရသည်။

စက်လေးတစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်လျက် ရင်ထဲက နှလုံးခုန်သံက ရင်ဘတ်ကို တူနှင့်ထူနှက်နေသလို ခုန်ပေါက်ပြင်းထန်နေ၏။

ကားက ပုဏ္ဏရိပ်ပင်တန်းမှာ ဦးတည်ပြီးသည်နှင့် အရှိန်အနည်းငယ် မြှင့်၍ ထိုးတက်လာ၏။

စက်လေး လက်သီးလေးနှစ်ဖက်ဆုပ်၍ အံ့ကြိတ်သည်။

မေမေ . . . မေမေ မသွားရဘူး . . . ။

မေမေဆိုသော အသံနှင့် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်၍ ကားရှေ့ပြေးထွက်လိုက်လေသည်။

“အမလေး . . . ”

“ကျီ . . . ”

“အား . . . ”

အီလန်တကြားနှင့် ဒုတ်စတော့ပ်ကို တအားနင်းချလိုက်၏။ မျက်လုံးထဲမှာ ဖြူဖြူလေး ခိုဝှဲနေ ပြေးဝင်လာသည်နှင့် ကားရပ်ခြင်းသည် တစ်ပြိုင်နက် . . . ။

မျက်လုံးတွေ ပြာသွားကာ ခင်မိန့်မိန့် စက္ကန့်များစွာ ကြက်သေ သေသွား၏။ ဒုတ်စတော့ပ်ကို တအားနင်းချလိုက်သည်မှီ ကားက အရှိန်နှင့် တပြိုင်နက် ခုန်နေဆဲ . . . ။

သူနောက်ကျသွားခဲ့သလား . . . ။

မြင်ကွင်းကို သွားမကြည့်ရဲ . . . ။

ရည်မွန်စာပေ

ကားအောက်ရှေ့မှာ ဘာဖြစ်နေပြီဆိုတာ ခင်မိန့်မိန့်သိနေသည်။
 “ဘုရား . . . ဘုရား . . . ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မဖြစ်ပါစေနဲ့”
 တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ပထမဆုံးသော
 ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ ချိနဲ့အေးစက်ခြင်းတို့ဖြင့် ကားပေါ်မှ
 ကမန်းတတန်း ဆင်းလိုက် သည်။

“ဟင် . . .”

ဂါဝန်ဖြူဖြူလေးမှာ သွေးတွေ စွန်းတွက်လျက် စက်လေး
 ပုံပုံလေး လဲကျနေသည်။

“စက်လေး . . .”

နဖူးမှ သွေးတို့ကလည်း ယိုစိန်လျက် . . . ။

“စက်လေး စက်လေး . . .”

သူ့အတင်းလှုပ်ခေါ်နေပေမယ့် ကလေးက ငြိမ်သက်နေဆဲ

“အမလေး . . . သမီး သမီး ဘာဖြစ်တာလဲ . . . မမ

. . . မမ ဘာလုပ် . . .”

“ဟာ . . . မဟုတ်တာ . . . ဘာမှမဆိုင်ဘူး . . .”

ခင်မိန့်မိန့် အလန့်တကြား ငြင်းသည်။

ဂရင်းမျက်လုံးတွေက ယုံကြည်ဟန်မရှိ။

နှစ်ယောက်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လျက် တစ်ယောက်မျက်လုံး
 ကိုတစ်ယောက် စူးစိုက်ကြည့်မိကြ၏။

ဂရင်း သမီးကို တင်းတင်းပိုက်ထားရင်း မျက်လုံးတွေ ခုံမှိတ်

ပစ်လိုက်သည်။

“ရက်စက်တယ် . . . မမဟာ ဂရင်းထင်တာထက် ပိုပြီး
 ရက်စက်နိုင်တယ် . . .”

ဂရင်း အပြေးတပိုင်းထွက်သွား၏။

ခင်မိန့်မိန့် တစ်စုံတစ်ခု ဖြေရှင်းမှုမျိုးတောင် ပြုချိန်မရလိုက်

ကလေးတစ်ယောက်လုံးကို သွေးအေးအေးနဲ့ ကားနဲ့
 တိုက်သတ်ရလောက်အောင် ငါဟာ ရက်စက်နိုင်တယ်လို့ မင်းထင်
 ရက်တယ် . . . ။

ဒီတစ်ခါ ဂရင်းအထင်လွှဲမှုနဲ့ခြင်းအတွက် ခင်မိန့်မိန့်
 နာကျင်စွာ ခံစားလိုက်ရသည်။

ထိုစဉ် ခြံထဲသို့ အနီစက်ကားလေး ခပ်ပြင်းပြင်း ဝင်ချလာ
 တာ မြင်လိုက်ရ၏။

ခင်မိန့်မိန့် ကွန်ကရစ်လမ်းမပေါ်မှ စွန်းကျန်ခဲ့သည့် သွေး
 တွက်ကို တစ်ချက်ငုံကြည့်ကာ ချာခနဲ လှည့်၍ ကားပေါ် ပြန်
 တက်သည်။ ကားဘော်ဒီတစ်ခုလုံး တုန်ခါသွားသည်အထိ တံခါးကို
 ဆောင့်ပိတ်၏။

ကားလေးက သိမ့်ခနဲ ဆောင့်ထွက်လေသည်။

နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ဖက်ကိုက်လျက် ပူနွေးသော မျက်ရည်
 စက် နှစ်စက်သည် သခင်ခွင့်မပြုပါဘဲ ပါးပြင်မှ မဝံ့မရဲ ဖြတ်ပြေး
 သွားကြ၏ . . . ။

ဒီမျက်ရည်ဟာ ဘာကြောင့်ကျသလဲဆိုတာ မသိ ...။

x x x

ဒီနေ့ပါဆို နှစ်ရက်ပင်ရှိနေပြီ ...။^၆

ဂရင်း သူမထံ လုံးဝရောက်မလာခဲ့ ...။

ခါတိုင်းဆို ညဆယ်နာရီထိုး စက်လေးအိပ်ပြီးသည်နှင့်

စားစရာ တစ်ခုခု လုပ်လာပြီး စကားပြောနေကျ။

စက်လေး ကျောင်းတက်သွားတိုင်း သူမ ရှိရှိ မရှိရှိ လာ၍ လုပ်စရာရှိသမျှ လုပ်ကိုင်ပေးသွားတတ်သည်။

အထူးသဖြင့် ညနေစာစားဖို့ တစ်ခုခု စီစဉ်ပေးခဲ့တတ်သူ။

တစ်နေ့နှစ်ချိန်လောက်တော့ ပုံမှန်လာသူပါ ...။

ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်တင်း၍ အလုပ်ကို ပုံမှန်ဆင်းနေရပေမယ့် စိတ်ကမပါ ... အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း စိတ်မဝလှ။

စက်လေး ဘာဖြစ်နေပါသနည်း ...။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပင် ဝန်မခံနိုင်ပေမယ့် စက်လေး အသက် အန္တရာယ်ထိ ဖြစ်မသွားစေဖို့ ခင်မိနဲ့မိန့် အံ့ချိန်တိုင်း ဆုတောင်း နေမိသည်။

အဲဒီအကြောင်း ဂရင်းတစ်ခုခု ပြောလာစေချင်သည်။

ဒီနေ့ထိ ဘာမှမသိခဲ့ရပေ။

📖 ရည်မှန်စာပေ

သူမ တစ်ထစ်ချ ထင်ခဲ့သည်။

ဒေါ်တွေ မာန်တွေ စကားလုံးတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နှင့်

အနီစက် သူထံ ရောက်ချလွှာမည်ဟု ...။

သူကလည်း စကားလုံးတွေစီ၍ စောင့်နေတာပါ။

ဒါပေမယ့် အနီစက်ကို အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ခဲ့ရ။

ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ ...။

ဂရင်းကတောင် အထင်မြင်လွဲခဲ့လျှင် အနီစက် မလွဲသင့်

ဘူးလား။ မုချဧကန် သူမထံလာ၍ စွပ်စွဲ ပြောဆိုရမည်သာ။

အနီစက် အဲဒီလိုပြောလာလျှင် သူမ ပြေရှင်းဖို့ စိတ်မကူးခဲ့

ပါ။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ... ပြေရှင်းလို့မရနိုင်မှန်း သိမှတော့

အနီစက် ရှေ့မှာ ဘာမှ ဝန်ချတောင်းပန်ဖို့ မလို ...။

ခုတော့ ... ထင်တာတွေ ဘာမှ ဖြစ်မလာခဲ့ ...။

ခင်မိနဲ့မိန့်တစ်ယောက်ထဲ အင်အားမဲ့သလို မရေရာသော

အတွေးနယ်မှာ မှန်းဆကူးခတ်ရင်း မောဟိုက်လာရသည်။

ဖြစ်ခဲ့သည့်ကိစ္စအပေါ် အနီစက် မည်သို့ သတ်မှတ်လိုက်

ပါသနည်း။ ဒါကိုပဲ ထပ်တလဲလဲ တွေးနေမိသည်။

ထိုစဉ် တိုးလျှသော ခြေသံလေးတစ်ခု ...။

အချိန်က ညရှစ်နာရီ

လာနေကျအချိန်မဟုတ်ပေမယ့် ဂရင်းပဲဆိုတာ သိလိုက်၏။

ဖျော်လက်စ ဂေါ်ဖီပန်းကန်လေးကို ဇွန်းနှင့်ခေါက်မွှေရင်း ချထားခဲ့

📖 ရည်မှန်စာပေ

ဖို့ပင် သက်မရနိုင် . . .

တံခါးကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ကပျာကယား
ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“ဟင် . . .”

“ခွမ်း . . .”

ကော်ဖီပန်းကန် လှုတ်ကျသွား၏။

အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ရုတ်တရက် ဝေးကြောင်ကြည့်နေမိလေ
သည်။

“မေမေ . . . မေ . . . မေ ဟုတ်ပါတယ်နော် . . .”

ခင်မိန့်မိန့် အသံတွေ တိုးတိတ်တုန်ခါလျက်

ဆံပင်အားလုံးကို နောက်လှန်၍ ရှင်းလင်းစွာ ထုံးဖွဲ့ထား
လျက် နားမှာပန်ထားသည့် နားကပ်က စိန်ပွင့်နှင့်အပြိုင် စူးလက်
နေသော မေမေမျက်လုံးဟန်ပန်တွေက အားလုံးမပြောင်းလဲ . . .

ဒါပေမယ့် တင်းတင်းစေ့စေ့သည့် နှုတ်ခမ်းနှင့် အကြည့်
ကြောင့် လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည့် ခင်မိန့်မိန့် မျက်နှာခိုင်သွား၏။

“မေ . . . မေ . . . လာလေ . . .”

ခင်မိန့်မိန့် တိုက်ခန်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် လိုက်ကြည့်ရင်း
ဆက်တီမှာ ထိုင်သည်။

ခုချိန်ထိ ကြည်လင်ခြင်းမရှိ . . .

စကားတစ်လုံးမှ မဆိုသေး။

❏ ရည်မှန်စာပေ

မနက်ကတည်းက မေမေရောက်နေတာ ဖြစ်မည်။

ည ရှစ်နာရီထိုးမှ သူမဆီရောက်လာခြင်းက . . .

“မေမေ နေကောင်းတယ်နော် . . .”

မေမေအကြည့်က တန်းခနဲ ရောက်လာ၏။

“သမီးရှေ့မှာ ရောက်နေတဲ့သူကို မေးမယ့်အစား ဒဏ်ရာ
အပြင်းအထန် ရထားတဲ့ သမီးရဲ့ရင်သွေးလေးကို မေးသင့်တယ်”
ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခတ်သွား၏။

ဂရင်းကိုပြောသလို . . . မေမေစကားလုံးတွေအပေါ် သူမ
ကျော်လွှားနိုင်ဖို့ မလွယ်ပါ . . .

ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိ

“မေမေဟာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဆင်းရဲပင်ပန်းခဲ့တယ်။

မေမေနဲ့အတူ သမီးလည်း ဆင်းရဲခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့
ဒီဘဝမျိုးရောက်အောင် မေမေကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒီတိုက်နဲ့ခြံ
ကားတစ်စီးဟာ သမီးဘဝတစ်လျှောက်လုံးအပေါ် မေမေတုဝန်
ကျေလိုက်တာပဲ . . .”

ဒါတွေ ခင်မိန့်မိန့် သိပါသည်။

မေမေသည် မစ္စတာဂျိမ်းစ်ရဲ့ ဇနီးအဖြစ် ခံယူပြီးခဲ့ပေမယ့်
သမီးအပေါ် သူမ၏ ခွန်အားနှင့်တာဝန်ကျေချင်သူ . . .

ကိုယ့်ခွန်ကိုယ်အား ရှိထားမှ . . . သမီးဘဝဟာ
ကိုယ်လက်ထဲမှာ ရှိမည်။ သမီး၏နောင်ရေးကို နှစ်များစွာ

❏ ရည်မှန်စာပေ

ကတည်းက ကြိုတင် စဉ်းစားခဲ့၏။

သူမသည် မစွတာဂျိမ်းစ်၏ ဇနီးဖြစ်သော်ငြား ခင်မိန့်မိန့် သည် ကိုခင်ညို၏ သမီး။

သမီးဘဝကို ဘယ်သူလွှမ်းမိုးမှုကြောင့်မှ အပျက်အစီး မခံနိုင်သူပါ။ နေ့ရောညပါ သမီးအတွက် သူမ ကြိုးစားခဲ့သည်။

သမီးအပေါ် သွန်သင်ပို့ချမှု၊ ဆုံးမဝါဒဆိုလည်း သမီးနားမှာ ပြီးငွေ့မသွားနိုင်အောင် ပြောပြဆုံးမတတ်လှသည်။

ကျောင်းနားသည်နှင့် သမီးကို သင်တန်းမျိုးစုံ တက်ခိုင်းသည်။ တတ်သင့်သမျှ လက်မှုကျွမ်းကျင်ပညာမှန်သမျှ သင်စေခဲ့၏။

သိတတ်သည့်အရွယ် ရောက်နေပြီမို့ ခင်မိန့်မိန့်သည်လည်း လွန်စွာ သိတတ်လိမ္မာလှသည်။

ခင်မိန့်မိန့် ကွဲနစ်ခဲ့ယူပြီးသည့်အချိန်တွင် ဒေါ်ခင်ခင်စိုးမှာ သိန်းပေါင်းများစွာ ပိုက်နိုင်ခဲ့ပြီ။

သမီးဘဝအရေးကို ဒီလိုဒီပို ဖန်တီးဖို့ ဖွင့်ဟချိန်မှာ မစွတာဂျိမ်းစ် လွန်မင်းစွာ အံ့သြခဲ့၏။

ဘယ်သူနဲ့မှ မတူခဲ့သည့် ဒေါ်ခင်ခင်စိုး၏စိတ်ကို နားလည်သည်မို့လည်း အလွယ်တကူပင် ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

“ခုတော့ တစ်ဘဝတစ်ခါ တဒင်္ဂလေးအတွက် မေမေနှစ်ပေါင်းများစွာ စုဆောင်းလက်ဖွဲ့ခဲ့တဲ့ ဒီတိုက်ကြီးဟာ မိသားစုတစ်ခုအပေါ် လက်မထောင်ပြီး သမီးရိုင်းပျနိုင်ဖို့ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ မေမေ

ရည်မွန်စာပေ

သိပ်မှားသွားပြီပေါ့ . . .

“ဒီလိုပါ မေမေ”

“မေမေ အားလုံး သိပြီးပြီ . . .”

“သမီးဘက်ကလည်း ပြောစရာရှိပါတယ် မေမေ”

“ချီးကျူးတယ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆို မုန်းတာနဲ့ပဲ ကိုယ့်ရင်သွေးတစ်ယောက်လုံးကို ရက်စက်နိုင်တာ . . .”

“မတုတ်ဘူး မေမေ . . . သမီး”

“ကိုခင်ညိုဟာ သူ့မိဘအတွက် ငဲ့ညှာပြီး သူ့ကိုယ်သူ ထောင်ထဲမှာပဲ ဆုံးပါးစေခဲ့တယ်။ ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်နိုင်တဲ့အမှုကို မေမေတို့သားအမိ မျက်နှာ လုံးဝမထောက်ဘဲ သူ့အမေအတွက် အသက်ပေးပြီး သေတဲ့အထိ အပြစ်မှန်ကို ရေငုံနှုတ်ပိတ်သွားခဲ့တာ”

ဒေါ်ခင်ခင်စိုး မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စတို ဝေ့တက်လာသည်။

“ကိုယ့်သားသမီး သားမယားမျက်နှာကိုကျတော့ မငဲ့ရကောင်းလားဆိုပြီး မေမေနာကျည်းလိုက်လို့ရတယ်။ အဲဒီစိတ် သေးသေးလေးလည်း မေမေဝင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် သမီး မျက်နှာလေးကို မြင်လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ သူ့ကို မေမေ ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့တယ်။ နားလည်ပေးခဲ့တယ် . . . ဘာဖြစ်လို့လည်း ဆိုတော့ မေမေက ဒီဘာ ဖြစ်လာခဲ့လို့ပဲ . . .”

ရည်မွန်စာပေ

“သားသမီးရဲ့ သိတတ်မှုကို ခံယူလိုက်ရတဲ့ မိဘရဲ့ရင်ထဲက
ဝိဘိကို မေမေကိုယ်ချင်းစာပေးခဲ့တာပေါ့ . . .”

“သမီး မေမေစကားကို မပယ်ရှားခဲ့လို့ ခုထိ ဒီမိသားစုနဲ့
ပတ်သက်နေတာပါ မေမေ . . . အနီစက်ဆိုတဲ့လူဟာ သမီးရဲ့
သိက္ခာ သမီးရဲ့မာနတွေကို ပါးစပ်နဲ့ရော ကိုယ်ထိလက်ရောက်ရော
ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့သူ . . . သူ့ကို သမီးပြောမပြောတတ်အောင်
မုန်းတယ် . . .”

ဒေါ်ခင်ခင်စိုး မျက်နှာတင်းသွားသည်။

“ကိုယ်ချစ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို သဘောကျနေစေပြီး
ဝိတ်ကြိုက်လုပ်ခွင့်ပေးထားတာ . . . အလှကြည့်ရုံသက်သက်
နေပေးခဲ့ တာ . . . နည်းတဲ့မေတ္တာလား”

“ဒါ . . . သူ့အမှားအတွက် သူပေးဆပ်ခဲ့တာ . . .
အချစ်မမဲ့ဘဲ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ကျကျနန ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့
သူ့အပြစ် အတွက် သူဒက်ခံရတာ . . .”

“ဒါဆို သူနဲ့သမီးက ဘာမှမဆိုင်ဘူးပေါ့ . . .”

ခင်မိန့်မိန့် ငြိမ်ကျသွားသည်။

“သူ့ဘက်က ရိုင်းပျသလိုဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ဒါဟာ အပြစ်မဟုတ်
ဘူး ပုဆိုးတန်းတင် အကြင်လင်မယားဆိုတာ . . .”

“မဟုတ်ဘူးမေမေ . . . သူနဲ့သမီးက ဘာမှမဆိုင်ဘူး။
သူ့ကိုယ်တိုင် သူ့ပါးစပ်က သမီးကို မချစ်နိုင်ပါဘူး။ လင်မယား

❑ ရည်မှန်စာပေ

အပြစ် မပေါင်းသင်းနိုင်ပါဘူးလို့ ပြောခဲ့တာ . . .”

“သူ့ဘက်က စကြေငြာတာပေါ့ . . .”

— “ဟုတ်တယ်”

“သမီးဘက်က သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာ စော်ကားသလိုမျိုး ပြော
လိုက်မိတာ ရှိမယ်လို့ မေမေထင်တယ် . . .”

ခင်မိန့်မိန့် မေမေ့ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိသည်။

မေမေက ဘာမှမဖြစ်သလို မျက်နှာလွှဲလျက်

“သူ့အပြစ်တွေကိုချည်း တွေးနေမယ့်အစား ခုချိန်မှာ ကိုယ်
ဘက်ကရော ဘာတွေ ကျူးလွန်ခဲ့သလဲဆိုတာ သမီးပြန်တွေးရမယ်
သူနဲ့သမီးကြားမှာ . . . ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်လို့ မရနိုင်တော့တဲ့
ကြိုး တစ်ချောင်း ရှိနေပြီ . . .”

“အဲဒီကလေးရဲ့ အသံကြားတိုင်း . . . မျက်နှာမြင်ရတိုင်း
သူ့ရဲ့ စော်ကားမှုကို ပိုပိုပြီး နာကျည်းမိလေပဲ။ သူ့တို့အားလုံးကို
သမီး သိပ်မုန်းတယ် . . .”

— “ဘယ်တော့မှ မပြေတော့ဘူးပေါ့ . . .”

“သူလည်း ဒီတိုင်းပဲ ရှိမှာပါ မေမေ . . .”

“သူက သိပ်ချစ်လို့ ခွင့်လွှတ်ထားခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်
. . .”

ခင်မိန့်မိန့် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ခွင့်လွှတ်ထားတယ်တဲ့ . . .

❑ ရည်မှန်စာပေ

ဒီစကားထစ်လုံးကြောင့် ခင်မိန့်မိန့်ဟာ တစ်လျှောက်တည်း ဆိုးသွမ်းနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီပေါ့...။

“မင်းကို သားမယားအဖြစ် ဘယ်တော့မှ ပေါင်းသင်း မဟုတ်လို့ပဲ...”

“မင်းကိုလည်း ငါလုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး...”

မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်၍ မထီမမြင်ပြီး၍ သူ့ကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့တာ...

ကိုယ်ဟာ သူ့မိသားစုအပေါ် ငြိုးအာယာတတွေ ရှိခဲ့ပေမယ့် သူနဲ့ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရတော့မည်ဟု စိတ်ဇိုးဇိုးချခဲ့ပြီးသား...

ဒါပေမယ့်...

ရိုက်တာထက် နာခွေနိုင်တဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ တစ်ရစ်ခွေတုတ်နှောင်ထိုးနှက်သွားဖို့ စိတ်ကူးရှိခဲ့တာလည်း အမှန်...

အနီစက်ဆိုသည့်လူနှင့် ပထမဆုံး ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်လိုက်သည့်ပွဲမှာပဲ သရေဖြစ်သွားခဲ့သည်။

အနိုင်လိုချင်သူသည် အနိုင်မရသမျှ မကျေနိုင်ပါ။

“အနီစက်သည် သူမဘဝအပေါ် ထင်ရှားစွာ စွန်းထင်ခဲ့သည့် အစက်အပြောက်တစ်ခု...”

သူဟာ မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် ချစ်ဖို့ထက် အနိုင်ရတတ်ခဲ့ကိုသာ ရှေ့တန်းတင်လျက် သူမဘဝကို ဖျက်ဆီးခဲ့သူ၊ ကိုယ်တိုင် တားခဲ့သည့်စည်းကို ကိုယ်တိုင်ဖျက်ရသူ...

ကိုယ်က မချစ်မနှစ်သက်ဘဲ ကိုယ့်ကို မချစ်မနှစ်သက်ပါဘဲ အနိုင်ကျင့်ခံရခြင်းထက် နာကျည်းကြေကွဲဖွယ် မရှိပါပေ...

မုန်းသည့်စိတ်သည် သူ့မျက်နှာကိုဖြင့်ရတိုင်း...

အနီစက်ဆိုသည့် အသံကြားရတိုင်း...

လေတင်ခဲ့လေအောက် မရပ်ချင်ရလောက်အောင် မုန်းနေသည်။

သူမ ဒီမှာ မနေချင်ပါ...

ဒါပေမယ့် မေမေဆန္ဒနဲ့ အမှာစကား

ဂရင်းကို ခေါ်မရတဲ့အဖြစ်

ခင်မိန့်မိန့် ဂရင်းကို ပြစ်မထားခဲ့နိုင်

နိုင်ငံရပ်ခြားမှ သူမတစ်မျက်နှာတည်းနှင့် သူမမျှာ လိုက်ခဲ့ရှာသူ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီး ဒီက မခွာခဲ့နိုင်ဘူး... ဒါဟာ သံယောဇဉ်ပဲ...”

“ဂရင်းကြောင့်...”

“ကဲ... ကောင်းပြီ...”

ဒေါ်ခင်ခင်စိုး ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

နူးညံ့နေသည့် မျက်နှာက အေးစက်မှုမှိုင်းသွား၏။

“မေမေနဲ့ ဂျိမ်းစ်တို့ မနက်ကရောက်တယ်။ ဂျိမ်းစ်ကတော့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့နဲ့ ထွက်သွားပြီ။ မေမေက သမီးနဲ့ ပြောဆိုတိုင်ပင်

ချင်လို့ သူပြန်လာမှ ပြန်လိုက်သွားမယ်ပေါ့ . . . "

ဒေါ်ခင်ခင်စိုး ပင့်သက်ရှိက်သည်။

"ဒီရောက်တော့ မြေးလေးရဲ့အဖြစ်ဆိုးနဲ့ ကြုံရတယ်"

"သူ ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ မေမေ . . . "

ဒေါ်ခင်ခင်စိုး ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်၏။

ခင်မိန့်မိန့် မျက်လွှာမချပါ။

"အဲဒါဟာ တကယ့်မတော်တဆပါ မေမေ . . . "

"မေမေသိတယ် ဒါပေမယ့် မေမေ သမီးကို စိတ်ဆိုးတာ အမှန်ပဲ . . . မြေးလေးဟာ ကယောင်ကတန်းနဲ့ 'မေမေ မသွားပါနဲ့ စက်လေးတို့နဲ့ ခွဲမသွားပါနဲ့' နဲ့ အော်နေတာ တွေကြားတော့ သမီးနဲ့ ရင်ဆိုင်စကားမပြောချင်လောက်အောင် စိတ်ဆိုးတယ် . . . "

ခင်မိန့်မိန့် ပြည်းညှင်းစွာ ထရပ်၍ စကားတစ်ခွန်းမှမဆို

"လာမယ့်အင်္ဂါနေ့ မေမေတို့ပြန်မယ် . . . သမီး ဒီလောက်ထိ စိတ်ဆင်းရဲသောက ရောက်နေရတဲ့နေရာမှာ ဆက်နေပါလို့ မေမေ မတိုက်တွန်းတော့ဘူး။ ဒီမှာလည်း မေမေ တည်းမှာမဟုတ်ဘူး . . . "

"မေ . . . မေ . . . "

ခင်မိန့်မိန့်ကို ဘာမှမပြောရန် မေမေက လက်ကာသည်

"ကိုယ့်သားသမီးကိုတောင်မှ ပိုင်နိုင်အောင် မဆုံးမနိုင်"

▣ ရည်မျှ၊ မေ

မအေတစ်ယောက်အဖြစ် ဒီအခြေအနေတွေကြားမှာ မေမေ မနေချင်ဘူး။ ဒီတော့ . . . ပြန်လည်မှာ မေမေရှိနေမယ်။ သမီးနဲ့ ဝရင်း . . . အနုပညာ . . . ပြန်လိုက်မယ်ဆိုရင် ကြားရကိစ္စမှာ အနုပညာပြင်ဆင်ပြီး လာခဲ့ကြပေတော့ . . . "

"မေ . . . မေ"

လှည့်ထွက်သွားသည့် မေမေလက်ကို ခင်မိန့်မိန့် အတင်း လိုက်ဆွဲသည်။

"သွားရင်လဲ တူတူပေါ့ မေမေရယ် . . . မေမေ ဒီတိုက်ထဲမှာ ပဲ သမီးနဲ့နေပါ "

ခေါင်းခါရင်း ခင်မိန့်မိန့်လက်ကိုပါ ဖြေချသည်။

"မေမေပြောပြီးပြီ . . . မပြည့်စုံသေးလို့လား . . . "

"သမီး . . . "

"မေမေဟာ တွေဝေတတ်တဲ့ မိန်းမမဟုတ်ဘူး သမီးသိတယ်နော် . . . "

ခင်မိန့်မိန့် မျက်နှာရှေ့ ဆံပင်အချို့ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် သိမ်းလှန်ရင်း ခေါင်းငုံ့သွားလေသည်။

သမီးမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ဒေါ်ခင်ခင်စိုး သေတ္တာမှ ငြိမ်သက်နေ၏။ ပြီး နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

အားလုံးသော်လည်း ပြီးဆုံးသွားခဲ့လေပြီ။

မေမေက အနုပညာတွက် လွတ်လပ်ခြင်းလက်ဆောင်တွေ

▣ ရည်မွန်တလေ

ပေးထားခဲ့ပြီ။

ဂရင်းမည်သို့ရှိမည်နည်း။ သူ့ဖခင်အကိုယ်တိုင် ပါလာသည်မို့ ပြန်လိုက်တော့မည်မှာ သေချာသည်။

စက်လေးကို အလွယ်တကူ ထားခဲ့နိုင်ပါ့မလား

အနီစက်ကရော . . .

“ခင်မိန့်မိန့်”

“ဟင်”

မေမေထွက်သွားပြီး ပွင့်နေဆဲရှိသည့် တံခါးဝမှာ အနီစက် ပန်းမှာ ဖောင်းလိုင်းပါသည့် မိတ်ကပ်ရောင် စပွင့်ရှပ်လက်တို့ အုန်းခွဲရောင် အပြာနုကွက်စိပ်လေးတွေပါသည့် တက်ထရက်ပုဆိုး နှင့် ဆံပင်တွေက ခါတိုင်းလို ကရင်မိတ်မျိုးမျိုးနှင့် စတိုင်လ်ကျကျ ပြီးတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဖြစ်သလို နောက်လှန်ထိုးသိပ်ထားသည့်နှယ် “ရော”

ခပ်တောင့်တောင့် စာရွက်နှစ်ရွက်ကို လှမ်းပေး၏။

ခင်မိန့်မိန့် မလှုပ်မယှက်နေဆဲ

အနီစက် ခြေနှစ်လှမ်းခန့် တိုးလျှောက်လာလျက် သူမ စိတ်တိုင်းကျ ဖန်တီးထားသော သူတစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မဝင်ခဲ့ဖူး သေးသော ပတ်ဝန်းကျင် အခင်းအကျင်းတို့ကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်၏။

“ရော ဒါ မင်းဆိပ်လိုချင်တဲ့ ကွာရှင်းစာချုပ်ပဲ”

သူမလှမ်းယူလိုက်၏။

ထူထဲနက်မှောင်သည့် အနီစက်မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က ခပ်တွန့် တွန့်

“မင်းဖြစ်ချင်တာအားလုံး ဖြစ်ခွင့်ရအောင် ငါအရှုံးပေး တယ်။ ကျေနပ်ရဲ့လား”

ခင်မိန့်မိန့် မျက်လုံးစိမ်းတွေက တိမ်းဖယ်ခြင်းမရှိ

အနီစက် တည်တည်ပြန်စိုက်ကြည့်ကာ

“မင်းကို ငါသိပ်ချစ်တယ် ငါချစ်သလောက် ငါပစ်သမျှ ချားတွေဟာ မင်းရဲ့ အစိမ်းရောင်ရပ်ဝန်းထဲမှာချည်း စိုက်ဝင်ခဲ့ကြ တယ်။ အဲဒီအတွက် ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် နှစ်ဦး နှစ်ဖက် အထိမနာရအောင် ဒို့သားအဖ . . . မင်းရှေ့က ဖယ်ပေးတယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး မင်းစိတ်ကြိုက် လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားလို့ ရပြီ”

မချီတရိ အပြုံးတစ်စနှင့် အနီစက် လှည့်ထွက်သွားလေ သည်။ ခင်မိန့်မိန့် ဆက်တိုရှိရာ ပြန်လျှောက်လာလျက် လေးဖင့်စွာ ဆိုင်ချလိုက်သည်။

သူမ စိတ်ချမ်းသာဖို့တဲ့

အားလုံးက လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ဖောဖောသီသီ ပေးနေလိုက် ကြတာ

မေမေသည်လည်းကောင်း အနီစက်သည်လည်း

ကောင်း စက်လေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာတစ်ခုနဲ့တစ်ခုမှ မဟာခဲ့ကြ။
မည်သို့သော အခြေအနေတွင် ရှိနေပါသနည်း
ခြေလက်အင်္ဂါ တစ်ခုခုပဲ ချို့ယွင်းသွားလေပြီလား
အသက်လူနေရတဲ့ အနေအထားမျိုးလား။
အနီစက် မျက်ဝန်းမှ နာကျည်းရိပ်တွေကိုမြင်လျှင် တစ်စုံ
တစ်ခုကြောင့်များလားဟု တွေးဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် အိမ်မှာပဲ ကုနေတာဆိုတော့ ဒီလောက်ထိ မဖြစ်
တန်ကောင်းဘူးထင်ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကြောင့်ဖြစ်ရတာမို့ စက်လေး အခြေ
အနေကို သိချင်သေးသည်။ စိတ်တို့က ယောက်ယက်ခတ်လျက်
ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေသည်။

ဘာဆိုလဲ ဘာဆိုတော့လို့လဲ။ ငါက နိုင်ငံခြားပြန်
တော့မှာပဲ။ ခင်မိန့်မိန့် ဆက်တိုက်နောက်မှီမှာ နောက်လှန် ခေါင်း
တင်လျက် မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ပစ်လိုက်သည်။

x x x

“မေမေ . . . မေမေ မသွားပါနဲ့ . . . မေမေ ပြန်လာခဲ့ပါ
မေမေရယ် . . . မေမေ”

“ဟယ် . . . မေမေ ဟိုကောင်မလေး တောထဲမှာကွင်းထဲ

၂၃ မှတ်တမ်း

ပြေး လိုက်လာပြီ”

“စက်လေး . . . စက်လေး မလာနဲ့ သမီး”

ဂရင်း အသံပြောအောင် လှမ်းအော်၏။

စက်လေး ဂါဝန်ဖြူဖြူလေးနှင့် လေယာဉ်တံခါးဝရောက်
အောင် ပြေးတက်လာတော့ တံခါးက ပိတ်သွားခဲ့ပြီ

စက်လေးငိုရင်း တံခါးကို လက်သီးဆုပ်လေးတွေနှင့် ထုနှက်
နေသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ”

“မမ . . . မမ သမီးကို လုပ်ပါဦး မမရယ်”

“မေမေ . . . မေမေနေခဲ့ပါ။ တံခါးဖွင့်ပေးပါ

မေမေ့ကို ထုတ်ပေးပါ . . . မေမေ မေမေရေ”

“ဟင်”

အိပ်ယာထမှ ဖျတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်မိသည်။

“မေမေ မေမေ စက်လေးကို တံခါးဖွင့်ပေးပါ”

အိပ်မက်ထဲမှာ လေယာဉ်ပေါ်မှာ

စက်လေး တအားခေါ်နေသံ အခု အိပ်ယာထက်မှာ

ဒါပေမယ့် အိပ်မက်က နီးထသွားချိန်ထိ စက်လေးခေါ်သံ
ကို ကြားနေရဆဲ ဒါ အပြင်က တကယ်ခေါ်နေတာ --

ခင်မိန့်မိန့် နဖူးနှင့်လည်တိုင်မှာ စေးကပ်နေသည့် ခြောက်လှန့်
ပွတ်သုတ်ကာ အိပ်ယာထက်မှ ကပွာကယာ ဆင်းလိုက်သည်။

၂၄ မှတ်တမ်း

အားနည်းသည့် အလင်းရောင်အောက်မှာ နှာရံကို ကြည့်
လိုက်တော့ နံနက် ခြောက်နာရီပင် ခွဲလှပြီ...။

တံခါးနားရောက်၍ အလျင်စလို ဆွဲဖွင့်လိုက်လျှင်

“မေမေ...”

“စက်လေး...”

သူမခြေထောက်တွေကို ပြေး၍ စုကျုံးဖက်လိုက်သည့်
စက်လေးကို စာအံ့တပြု ခုံကြည့်ရင်း ဘာပြောရမှန်းမသိ...။

လည်ပင်းနှင့်လက်မှာ တွဲလျက် ပတ်တီးသိုင်းကြိုးနှင့် နဖူး
မှာလည်း ပတ်တီးဖြူဖြူ...။

“မင်း... မင်းမှာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ နေလည်းမကောင်းဘဲနဲ့
ဘာလာလုပ်တာလဲ...”

“မေ... မေ...”

“ဟင်...”

သတိတစ်ချက်လွတ်၍ ထူးလိုက်မိသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေကို
ချက်ချင်း ပြန်ပိတ်ပစ်လိုက်ကာ မျက်ရည်ရစ်ဝဲစွာ မော့ကြည့်နေ
သော မျက်နှာလေးဆီမှ အကြည့်ကို လွှဲပစ်လိုက်၏။

“သမီး... သမီးလေး... လာ ဖေဖေဆီ ပြန်လာခဲ့
သမီး... သမီးပဲဖေဖေနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ဇနီးဝင်ပြီး အရပ်တွေအများကြီး
ဝယ်အုံးမယ်ဆို... တော်ကြာ... ရထားထွက်ချိန်နီးသွားလို့
ဈေးမဝင်ရဘဲ နေအုံးမယ်... လာ... သမီး...”

အနီစက်စကားတွေ

တရဝပ်ပြောရင်း

အနားရောက်လာ၏။

စက်လေး ခင်မိန့်မိန့်ပေါင်တံသွယ်သွယ်ကို ပို၍ ကျစ်လစ်
အောင် ကျုံးဖက်ရင်း နောက်မှာ ပုန်းကွယ်လိုက်၏။

“မလိုက်ဘူး... မဟုတ်ဘူး... စက်လေးကို ဖေဖေ
ညာတာ”

“မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်... ဖေဖေဘယ်တုန်းက ညာဖူး
လို့လဲ...”

သားအဖနှစ်ယောက်ကြားမှာ ခင်မိန့်မိန့် ဘာလုပ်ရမှန်း
မသိ။

သူနဲ့ဂရင်းတို့ မထွက်မီ... သူတို့သားအဖ အပြီးထွက်
ကော့မည်ဆိုတာ မနေ့က ဂရင်းပြောပြ၍ ခင်မိန့်မိန့် သိခဲ့ပါသည်။

“သမီးအခြေအနေက ခရီးထွက်ဖို့တော့ မကောင်းသေးဘူး
ဒါပေမယ့် မကြင်နာတတ်တဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ကို လူးလှိမ့်တမ်းတ
ပြီး ငိုကျန်ခဲ့မှာကို မကြည့်ရက်ဘူးဂရင်း... ဒါကြောင့် ခုလိုစီစဉ်
တာ အကောင်းဆုံးပဲ...”

အဲဒီလို အနီစက်ပြောသမျှ ဂရင်းက သူမကို ပြန်ပြောပြခဲ့
သည်။ ဒါပေမယ့် မနေ့ကပြော၍ ဒီနေ့ချက်ချင်း သွားလိမ့်မည်ဟု
ဆောင်ခဲ့တာ အမှန်...။

ကားပေါ်တက်ကြခါနီးမှ စက်လေးဒီဘက်ထွက်ပြေးလာ

တာဖြစ်မည်။

စက်လေးက ပန်းချိတ်ဘောင်းဘီ အနီရဲ့ရဲ့ စပို့ရှပ်လက်ဖျံ၊
ဖွေးဖွေးလေးနဲ့ အနီစက်က ဘောင်းဘီရှည်အနက် စပို့ရှပ် အဖြူ
ပေါ်မှာ ဂျာကင်အစိမ်းပုတ်ကို ထပ်ပတ်ထားသည်။

မျက်နှာမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိဟန်များနှင့် တင်းမာ
သယောင် ဖြစ်နေသည့်တိုင် ပါးစပ်ကတော့ စက်လေးကို မရမက
ချော့နေဆဲ ...။

စက်လေးကလည်း ဘယ်လို ချော့လို့မှမရ ...။

“မေမေ ... မေမေက စက်လေးတို့ကို ခွဲသွားမှာမို့လား။

စက်လေးတို့ ထွက်သွားတာနဲ့ မေမေ သွားတော့မှာမို့လားဟင်။
ဟင် ... မေမေ”

ခေါင်းညိတ် ခေါင်းခါလည်း မလုပ်မိ ...။

လက်တွေကဲ့ ဖြုတ်ချချောင်ထွက်ရန် မျက်နှာကို
တင်းမာပြတ် သားရန် ဘာလုပ်ဖို့မှ သတိမရမိဘဲ ရှိစဉ် ...။

“သမီး ...”

“ရှင် ... ဟီး ... ဟီး ...”

“သမီး ဖေဖေကို မချစ်ဘူးလား ...”

“ချစ်တယ် ... မေမေ့ကိုလည်းချစ်တယ်။ မေမေ့ကိုပါခေါ်
မှ စက်လေးလိုက်မှာ ...”

“ဘာဆိုလဲ ... သမီးခေါင်းကဒဏ်ရာကို သွားစစ်ဆေးရ

❑ ရည်မှန်တပေ

မှာ ဒီပြင်လူတွေနဲ့ ဘာဆိုလဲ ...”

စက်လေး ခေါင်းတွင်တွင်ခါလျက် ခင်မိန့်မိန့်ကို မော့ကြည့်
၏။

“မေမေ စက်လေးလေ မေမေထွက်မသွားအောင်လို့ မေမေ
ကားရှေ့ တမင်ပြေးဝင်ခဲ့တာ။ စက်လေး အနာတွေဖြစ်ကုန်ရင်
မေမေစိုးရိမ်ပြီး ဘယ်မှမသွားအောင် တမင်အတိုက်ခံတာ ...”

“ဘုရား ...”

“စက်လေးကို မေမေ မချစ်ဘူးလားဟင်။ စက်လေးဒဏ်ရာ
တွေရတာ မေမေ မသနားဘူးလား။ စက်လေး ဆေးကုသွားတဲ့ဆီ
လိုက်ခဲ့ပါ မေမေရယ်နော် ...”

အနီစက်နှင့် ခင်မိန့်မိန့် ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးချင်း
ဖျတ်ခနဲ ဆုံကြ၏။ သမီး မိုက်ကန်းစွာ ကြံစည်ခဲ့ခြင်းကို
သိလိုက်ရသည်နှင့် အနီစက်မျက်လုံးတွေက ပိုမိုအေးစက်သွား၏။

ဒီလိုမအေးမျိုးအတွက် သမီးက အသက်ကိုတောင် မဝံ့ဘဲ
ချစ်ရသတဲ့လား မာနနှင့်ဒေါသက ဒိုင်းကနဲ ဆောင့်တက်သွား၏။

“ဘာမှပြောမနေနဲ့တော့ သမီး ... ဖေဖေနဲ့လိုက်ခဲ့ ...
လာ ...”

အနီစက် စက်လေးလက်ကလေးတွေကို အတင်းဖြုတ်ချ၍
ဇွတ်ပဲ ဆွဲချီပစ်သည်။

“အား ... အား ... နာတယ် ... ဖေဖေ ...”

❑ ရည်မှန်တပေ

စက်လေးနာတယ်”

ဒေါသနှင့် သတိလက်လွတ် ဆွဲဖွေလိုက်သည်မို့ စက်လေး ဒဏ်ရာတွေကို ထိခိုက်မိသွားရှာသည်။

နာကျင်စွာ စူးစူးရှရှ အော်လိုက်သည် စက်လေးအသံ ကြောင့် ခင်မိန့်မိန့် ဖျင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဒဏ်ရာနဲ့ကလေးကို ရှင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

အနီစက်မျက်ဝန်းများမှ အကြည်တို့သည် မီးတောက်မီးလွှဲ များဆိုပါလျှင် ခင်မိန့်မိန့် တစ်ချက်တည်း ပြာကျသွားနိုင်ပါ၏။

ကိုယ်ကရော ကြောက်စရာလား...။

ခင်မိန့်မိန့် နှုတ်ခမ်းတို့သည်လည်း ဒေါသကြောင့် ဆတ်ဆတ် တုန်လျက် နာကျည်းချက်များနှင့် မျက်ဝန်းတို့ ဆုံဆည်းမှုက ပြင်းထန်လှသည်။

“ဒါငါ့သမီး... တစ်ချက်တည်း အသေရိုက်သတ်ပစ်လိုက် လို့ရတယ် မင်းနဲ့ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

စကားကို အဆုံးစွန်ထိပြော၍ အနီစက် ချာခနဲ လှည့်သွား လေသည်။

“ရှင်... ရှင်...”

ခင်မိန့်မိန့် မချေပနိုင် ကတုန်ကယင်ကြီးဖြစ်လျက် ခြေ လှမ်းခနဲ တိုးလိုက်မိသေးသည်။

ဘာဖြစ်တာလဲ...။

ရည်မွန်စာပေ

လမ်းလက်စခြေလှင်းတို့ကို ရပ်ပစ်လိုက်၏။

ဘာမှမဆိုင်ဘူး... သူတို့နဲ့ ငါဘာမှ မပတ်သက်ဘူး၊ နောက်ဆုံးရက်ဆို ငါက အပေးကြီးကို သွားတော့မှာ...။

မေမေရေ -- ခေါ်သော စက်လေးရဲ့ ငိုသံလေးက ပျောက် ကွယ်သွားသည်။

x x x

“အန်တီဂင်း... မေမေ ဘယ်မှမသွားစေနဲ့နော်... စက်လေး အမြန်ဆုံးပြန်လာမှာလို့ ပြောပေးနော်...”

“အင်း... အင်းပါ သမီးရယ်”

ဂရင်းငိုချင်ပေမယ့် စက်လေးသံသယဖြစ်သွားမည်စိုး၍ ထိန်းချုပ်ထားရသည်။

“အန်ကယ်လ်မျိုး... အန်ကယ်လ်မျိုးလည်း ကြည့်ပေး ထားနော်။ စက်လေးတစ်နေ့ကို ဖုန်းငါးခါဆက်မယ်... မေမေ အကြောင်းပြန်ဆက်”

မောင်မျိုး ခေါင်းသာငြိမ်ပြနိုင်ပါ၏။

အနီစက် သားရေသေတ္တာကို ဆွဲလျက် အနားရောက်လာ လျှင် မောင်မျိုးက လက်ဆင့်ကမ်းယူ၍ ကားဆီသွားနှင့်၏။

အနီစက် သမီးကို သနားကြင်နာစွာ နူးညံ့ပြင်နှုန်းလေးကို

ရည်မွန်စာပေ

မွေးလိုက်မိသည်။ သည်တော့မှ စက်လေးမျက်ရည်တွေ ချက်ချင်း ပြည့်တိုင်လာလျက် ပေါက်ခဲ ကျလေသည်။

“ဖေဖေ စက်လေးဒဏ်ရာတွေကို ဒီမှာပဲ ကုလို့မရဘူးလား ဟင် . . .”

“မရလို့ပေါ့ သမီးရယ် . . . မငိုနဲ့တော့နော် . . . ဖေဖေနဲ့ သမီးနဲ့ ခိုလ်ချုပ်ဈေးကို ဝင်မယ် . . . သမီးလေးစားချင်တာစား . . . ဝယ်ချင်တာ အားလုံးဝယ် . . . ဟုတ်ပြီလား . . .”

“စက်လေး မေမေ့ကိုပဲ လိုချင်တယ်”

အနီစက် မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားလျှင် စက်လေးမျက်လွှာလေး ချ၍ အင့်ခနဲ ကြိတ်၍ ရှိုက်သည်။

မြင်ကွင်းကို မမြင်ရက်စွာ ဂရင်း မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ အလှည့် . . .

“ဟင် . . .”

ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ မြည်ဟီးသွား၏။

“မမ . . .”

စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ခေါ်သံက ကျယ်လောင်သွားသည်။ အားလုံး အကြည့်တွေ စုပြုံလာ၏။

နောက်ဖေးဆင်းသည် တံခါးဝမှာ ရပ်နေသည့် ခင်မိန့်မိန့်က တစ်လှမ်းချင်း တိုးလာလျက် . . .

“မေမေ . . .”

စက်လေး လက်ကလေးတစ်ဖက် ကမ်း၍ တအားပြေးသွား၏။ ခင်မိန့်မိန့်၏ မီးလျှပ်လိုက်သော နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြူးလာသည်။

“မေမေ . . .”

မုဆိုးဦးထောက် ထိုင်ချလိုက်ကာ သမီးကိုယ်လုံးလေးကို ကြင်နာစွာ ထွေးပွေ့လိုက်၏။

“သမီးရယ် . . .”

“မေမေ . . . မေမေ သမီးကိုချစ်ပြီနော် . . . သမီးတို့နဲ့ လိုက်တော့မှာပေါ့နော် . . .”

သမီးပါးလေးကို ဟန်ဆောင်ခြင်းကင်းစွာ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ထမဆုံး ဖိနမ်းလိုက်တာ စက္ကန့်များစွာ ကြာပါ၏။

ဒီကလေးအပေါ်မှာ ဖြစ်တည်နေခဲ့သော ခံယောဇဉ်တွေကို သူမမိုက်မဲစွာ အကျာခိုင်းထားခဲ့မိသည် တုတ်ပါလား . . .

သူမအပေါ် အသက်နှင့်ရင်း၍ ချစ်ပြုခဲ့သည့် သမီးလွေ့ရဲ့ အတ္တာတွေကို ဘယ်လိုမှ ဥပေက္ခာ မထားနိုင်ခဲ့သောအခါ . . .

“သမီး . . .”

“မေမေ . . .”

“မေမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ သမီးရယ်”

စက်လေး နားမလည်နိုင်စွာ . . .

မအေကို အထပ်ထပ်နမ်းရင်း ငိုထားသည့် မျက်ရည်ကြောင်း လေးတွေ စက်လက်နှင့် တခပ်ခပ်ရယ်နေသည်။

တင်းမာခြင်း ပျော့ပျောင်းခြင်းမမည်သော မျက်နှာနှင့် အနီစက် နေရာမှ ထရပ်သည်။ ကားဆီသို့ ရောက်သည်နှင့် . . .

“သမီးရဲ့အဝတ်သေတ္တာ ပြန်ချလိုက် မောင်မျိုး . . .”

မောင်မျိုးက သူ့သေတ္တာပါ ဆွဲထုတ်ပြီးတန်းလန်းနှင့် “အစ်ကိုလေး သေတ္တာပါ ထုတ်လိုက်မယ်လေ . . .”

ပြေလည်နေသော သားအမိကို လှမ်းကြည့်၍ ဆို၏။

အနီစက် မောင်းသည့်နေရာမှာဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် မောင်မျိုး ဆက်မပြောရဲတော့ . . .

သေတ္တာကို နောက်ဖုံးထဲ ပြန်ထည့်ပေး၍ ပိတ်လိုက်ရသည်။

“အစ်ကိုလေး . . . ကျွန်တော်”

“မလိုတော့ဘူး . . . မင်းမလိုက်နဲ့တော့”

“ဒါဆို . . . ကျွန်တော်”

“မင်း . . . အိမ်ပြန်နေနှင့်။ နောက်တော့ ငါဖုန်းဆက်မယ်”

“ရဟေ . . . ဖေဖေ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဖေဖေသွားတော့လည်းမကြိုက် . . . စက်လေးရယ်နေသည့် မျက်နှာလေး ချက်ချင်းပျက်ကျသွားသည်။

ဖေဖေဆီသွားမည်ပြင်တော့ ခင်မိန့်မိန့်က လွှတ်မပေးဘဲ ခပ် တင်းတင်းဖက်ထားသည်မို့ မအေမျက်နှာကို ငိုမဲ့မဲ့လေ

ရည်မွန်တလေ

ပြန်ကြည့် ကာ . . .

“ဟိုမှာ ဖေဖေ ဘယ်သွားမှာလဲ မသိဘူး မေမေ . . .

ဖေဖေ ကို စက်လေးသွားခေါ်ပါရစေ . . . ဖေဖေ . . .

ဖေဖေဘယ်သွား မလို့လဲဟင်”

စက်လေးအသံလေးက ငိုသံစွတ်လာရှာသည်။

သမီးလေး လာမရချာတာကို တစ်ချက်ဝေကြည့်ရင်း

အနီစက် အံ့ကြိတ်သည်။

အံ့ကြိတ်သည့်ကြားက မျက်ရည်က စိန်ချင်သည်။

ကားကို ဝေါခနဲ ဆောင့်ထွက်ခဲ့မိလေသည်။ ခြံပြင်ရောက်

သည်နှင့် မျက်ရည်က ပူနွေးစွာ စီးကျလာခဲ့သည်။

သူ့ဘဝမှာ ဘာမဆို ပြည့်စုံကြွယ်ဝနေပြီးသား . . .

ချမ်းသာ တယ်ဆိုတာတွေထက် သူကပိုသူပါ . . .

ဒီမျှ ပူပြင်းလောင်ကျွမ်းလောက်အောင် ခံစားငိုကြွေးရလိမ့်

မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးမိခဲ့ . . .

နားထဲမှာ သမီးငိုသံလေးသည်သာ . . .

x x x

“သမီးကို မမငဲ့သင့်ပါတယ် မမရယ် . . . သမီးလေးဟာ

နွယ်နဲ့မမျှ ခံစားနေရရှာပါပြီ။ ဖေဖေတော့ မအေမရှိ

ရည်မွန်တလေ

မအေ ရှိတော့ မအေကသွား ခေါင်းမှာလည်း ဒဏ်ရာနဲ့
မမ နည်းနည်း စဉ်းစားကြည့်ပါဦး . . . ”

ကားကို တဟူးဟူးမြည်အောင် မောင်းနေရာမှ
အရှိန်အနည်းငယ် လျော့ချလိုက်ရင်း ပင့်သက်ဖြာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မမလေးရယ် . . . မမလေးကို
အစ်ကိုလေး သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ယုံပါဗျာ။ အစ်ကိုလေးက
မမလေးစိတ်ကြိုက် တသီးတခြား နေခွင့်ပေးထားခဲ့ပေမယ့်
မမလေးကို မျက်လုံးဒေါက် ထောက် ကြည့်နေခဲ့တယ်
ပရိုစိုက်ခဲ့တယ် . . . မမလေးလိုအပ် သမျှ မမလေးမသိအောင်
နည်းမျိုးစုံနဲ့ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာပါ။ သမီး လေးအပေါ်
ငဲ့တဲ့အနေနဲ့ မမလေး အစ်ကိုလေးကို နားလည်ပေးပါ နော် . . .
သူတို့ပြောသမျှကားတွေကို ဖြန်ကြားမိရင်း

ခင်မိန့်မိန့် လမ်းကြောင်းလွန်သည်နှင့် ကားကို အရှိန်ထပ်
မြှင့်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် လက်တစ်ဖက်က ဒဏ်ရှိတုတ်ပေါ်
တင်ထား နေသည့် ဟန်းဖုန်းဆီသို့ . . . ”

x x x

“ဟိ ဟိ . . . ”

ဈာကင်အိတ်ထဲမှ ဖုန်းကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ထုတ်ယူ၍

📖 ရည်မှန်စာပေ

နားထောင်လိုက်သည်။

“အနီစက်”

“ဟင် . . . ”

ခင်မိန့်မိန့်အသံ . . .

အနီစက် မျက်မှောင်ကုတ်သွားမိလျက် သမီးအတွက် စိုးရိမ်
စိတ်ကြောင့် ကားကို အေးလွတ်ရာသို့ ဆွဲချ၍ ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“အနီစက် . . . ရှင် ကြားပါတယ်နော် ”

“ကြားတယ် . . . သမီးဘာဖြစ်လို့လဲ . . . မင်းဘာပြော
မလို့လဲ”

ခံစားရလွန်း၍ သမီးလေးများ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် . . .

“ရှင် ခုဘယ်မှာလဲ”

“ကားပေါ်မှာ . . . ”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ . . . ”

“စိတ်အေးလက်အေးနေလို့ရတဲ့နေရာ . . . ”

“ကန်တော်ကြီးစောင်းကို မောင်းပါ . . . ”

ဖုန်းပိတ်သွားပြီ။

သမီးအတွက် အနည်းငယ် စိတ်အေးသွားသည်နှင့်
ခင်မိန့်မိန့်မျက်နှာက ပြန်ပေါ်လာသည်။

ဒီမိန်းမနှင့် ပတ်သက်လာတိုင်း သူ့ရင်မှာ နာကျင်နေကြတဲ့
လောင်မြိုက်မှုများသည်သာ။

📖 ရည်မှန်စာပေ

ကန်တော်ကြီးစပ်မှာ ကားရပ်လိုက်ပြီးချိန်အထိ ကိုယ့်စိတ်
ကိုယ်နားမလည်နိုင်သေး။ သူမညွှန်ပြရာနေရာကို သူလာသင့်ပါ
သလား...။

ထူးဆန်းစွာ ဤနေရာမှာ ချိန်းဆိုခြင်းသည် ဘယ်အတွက်
ကြောင့်မှန်းမသိ။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ အေးငြိမ်းဖွယ်ရာမရှိ သည်မှာ
တော့ အဓိကအချာပါ။

စိတ်ကို အဆုံးစွန်ထိ လျှော့ချထားလိုက်၍ ကားပေါ်မှ
မဆင်းဘဲ ဒီအတိုင်းထိုင်နေလျက် ကန်ရေပြင်ကို ငေးနေ
လိုက်သည်။

သမီးနဲ့ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုလာနိုင်ဖွယ်တို့ကို
စဉ်းစားရင်း ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာရပြန်သည်။

တွေ့ဆုံစကားပြောဖို့ပင် စိတ်မပါသလို ရှိလာကာ
တစ်နေရာ သို့ မောင်းထွက်သွားချင်စိတ်တို့ ပေါက်လာရသည်
အထိပင် နှလုံးသားက တားဆီးမောင်းထုတ်နေသည်။

ဆယ်မိနစ်တိတိကြာလျှင် ခင်မိန့်မိန့်ကားလေးမောင်း
ဝင်လာ တာကိုမြင်လိုက်ရင်း...။

သူကားနှင့်ဘေးချင်းယှဉ်လျက်ရပ်တန့်၏

တံခါးဖွင့်သေးဘဲ ပါဝါဝင်းဒိုးက လျော့ကျသွားသည်။
ရွှေအိုရောင်ပြောင်နေသည့် နက်ရွှေရောင်ဆံနွယ်လေးတွေ ပခုံး
အောက်နားမှာ ပုံကျလှပစွာ ဝေဝိုက်သွယ်ပျောင်းစွာ ကျဆင်း

ရည်မွန်စာပေ

လျက် ကကြီးပုံနဖူးပြေပြေလေးက ပြုနဝင်းမွတ်နေသည်။

- မျက်မှန်နက်ကြောင့် မျက်ဝန်းတွေကို မမြင်ရပေမယ့် ချွန်
ကျောနေသည့်နှုတ်ပေါ်ပေါ်နှင့် နီထွေးစိုလက်နေသည့်နှုတ်ခမ်း
လေးကိုအနီစက်မလွှဲတမ်းစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ခင်မိန့်မိန့်သည် ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် အိမ်မှာဘဲနေနေ
ပွဲလမ်းသဘင်ဘဲသွားသွား... အထူးတလည်ပြင်ဆင်တက်သူမဟုတ်
သလို မပြင်လည်းဘဲအမြဲလှနေသည်သား...

ဝင်းမွတ်ချွန်းတောက်သော သူမအလှနှင့် ဝတ်စား
နေထိုင်ပုံ ကဘယ်သူနဲ့မှမတူဘဲ ထူးခြားသပ်ယပ်သည်...

ကလက်တက်တက်အလှမဟုတ်သည့် ကျက်သရေရှိသော
တည်ငြိမ်ထည်ဝါသော ကောင်းခြင်းများစွာပြည့်စုံသည့်အလှ
အနီစက် မျက်လုံးတွေပိတ်ပစ်လိုက်သည်...

“မင်းဘာပြောချင်လို့လဲ ခင်မိန့်မိန့်...”

ခင်မိန့်မိန့်ကသူ့ကိုအတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ
မျက်မှန်ကို သာသာလေး ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။

“ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး ကလေးငိုနေလို့ ကလေးအပေကို
လာခေါ်တာ...”

“ဟင်...”

အနီစက်မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ကျွန်မက... ကလေးအငိုတိတ်အောင်ထိန်းတက်တဲ့

ရည်မွန်စာပေ

ပညာရှင်လောက်မတတ်ဘူးလေ . . . အဲဒီတော့ . . . ကလေး
နားမှာ ရှင်ရှိနေမှဖြစ်မယ်။ ကျွန်မနဲ့ရှင်ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ။

ပြောပြီးမှန်တံခါးပြန်တင်သွားသည်။

ကားတံခါးဟဟလေးပွင့်သွား၏။ ထိုကြားမှ ဖွေးနုလှပသည့်
ခြေထောက်တစ်ဖက်အရင်ချလာလျက် ခင်မိန့်မိန့်ကား ပေါ်က
ဆင်းလေသည်။

မြေပြင်မှာခြေစုံရပ်ပြီးလျှင် မျက်နှာပေါ်အုပ်ဝဲကျနေသည့်
ဆံနွယ်တွေကိုလက်တစ်ဖက်နှင့်နောက်သို့သိမ်းတင်၍

“အနီစက် . . . ကျွန်မ ရှင်အဖြေကိုစောင့်နေတယ် . . .

“ခချိန်မှာ သမီးနားမှာမင်းရှိနေတာက ပိုအဆင်ပြေမှာ
အခိုက်အတန့်အားဖြင့်တော့ စိတ်ညစ်ကြရမှာပေါ့ . . .”

အနီစက်ကားပေါ်မှဆင်းဘဲ ရှေ့သို့သွားနေမိသည်။

“ကျွန်မရဲ့တုတ်နဲ့ ကျွန်မကို ပြန်ရိုက်တာလား . . .”

“ငါ့မှာ မင်းနဲ့တူတဲ့ အတ္တမျိုးမရှိဘူး ခင်မိန့်မိန့် . . .
အားလုံးစိတ်ချမ်းသာဖို့ ငါဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ။ အဓိက က မင်းအတွက်
ပဲ။ ငါ့ကိုမမြင်ရမှ မင်းစိတ်ချမ်းသာမှာမို့လား။ ကဲ . . . ဒါပဲဆို
. . . ငါသွားမယ်”

“သွားလို့မဖြစ်ဘူး . . . ရှင်ကိုခေါ်လာခဲ့မယ်လို့ သမီးတွေ
ကို ကျွန်မ ပြောထားခဲ့တယ် . . .”

အနီစက် မျက်ခနဲလှည့်ကြည့်၍ မျက်နှာကြီးတင်

သွားသည်။

ပြီးတော့ . . . ကားပေါ်မှဆင်း၍ ခင်မိန့်မိန့်နားမှာ ရပ်လိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ ခုလိုမူတွေအတ္တတွေအတွက် ပေးဆပ်ခြင်း အားလုံး

ကို . . . ဟိုမှာအပြီးသတ်ပေးထားခဲ့ပြီးပြီ နောက်ထပ် ဆိုတာ
ရှိလာမှာမဟုတ်ဘူး ခင်မိန့်မိန့် သမီးကိုချစ်ပေမယ့် . . . မင်းနဲ့နီးနီး
နေဖို့ ငါမလိုက်နိုင်ဘူး”

ခင်မိန့်မိန့်က လှပစွာပြုံး၏။ အနီစက်အံ့သြသလိုရှိရင်း
ငေးကြည့်နေမိ၏။

“ရှင်က ကျွန်မကို မုန်းတယ်လို့ပြောလိုက်တာလား . . .”

“ဖြစ်နိုင်မယ်ထင်တယ် . . .”

“စိတ်နာတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ် . . . နေ့စမ်းဝါအုံး ငါစိတ်ဆိုးတာ
မုန်းတီးတာက မင်းအတွက် အရေးပါနေလို့လား . . .”

“ပါတယ် . . .”

ခင်မိန့်မိန့်မျက်နှာမူနီမိုင်းသွားသည်။

“ကျွန်မ မေမေ့ကိုချစ်တယ် . . . မေမေ . . . စိတ်ဆိုးမှာ
မုန်းမှာကို ဘယ်လိုမှမခံစားနိုင်ဘူး။ ကျွန်မချစ်တဲ့ မေမေကလည်း
ရှင်ကို ကျေနပ်ကြည်ဖြူနေတယ်။ ပြီးတော့ . . . သမီးပေါ့ . . .
ကျွန်မရဲ့ အမုန်းတွေထဲမှာသမီးက လူမမယ်ဘဝနဲ့ တော်တော်လေး
နစ်မွန်းခဲ့ရတယ် . . .”

“အဲဒါနဲ့... ငါနဲ့မင်းကြားက အငြိုးတေးတွေကို
ဖျောက်ပစ်ဖို့ မင်းကြိုးစားခဲ့တာလား...”

“ကျွန်မ တပက်သားအပေါ်တူးတူးခါးခါးမုန်းတက်သလို
ကျွန်မကို ဘယ်သူဘယ်လိုပဲမြင်မြင်... ဘယ်လောက်မုန်းမုန်း
ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ဘူး... ဒါပေမယ့်... မေမေစိတ်ဆိုးတာလေး
လောက်တောင် ကျွန်မ မခံနိုင်ဘူး...”

အနီစက် ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးလျက် ဘောင်းဘီအိတ်တွေထဲလက်နှစ်
ဖက် သွင်းထားလိုက်သည်။

“မင်းမေမေက ငါ့အပေါ်သဘောထားပြောင်းလဲဖို့ မင်းကို
တိုက်တွန်းခဲ့တယ်ပေါ့...”

“နိုး... မေမေက... ကျွန်မဆန္ဒနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ဘယ်တော့မှ ချုပ်ကိုင် ကန့်ကွက်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်စေချင်တာ
ကို ညွှန်ပြတာ မျိုးပဲရှိတယ်။ ဒါပေမယ့်... ခုကိစ္စမှာတော့
မေမေ တော်တော် စိတ်ထိခိုက်သွားတယ်။ သမီးလေးကိုတွေ့ရပြီး
ကျွန်မရဲ့စိတ်တွေ ပြင်းထန်နေတာကို တော်တော်စိတ်ပျက်သွား
ခဲ့တာ။ ရှင်တို့နဲ့ တွေ့ပြီးမြဲရိပ်ညိုရောက်သွားကတည်းက လုံးဝ
ထပ်မလာဘူး။ သွားတော့လည်း ထွက်မတွေ့ဘူး။ မုန်းတောင်
လာမကိုင်တဲ့ အထိဘဲ...”

“ဒီတော့... မင်းမေမေ စိတ်ချမ်းသာသွားရအောင် ချစ်
ပြန်လိုက်ခဲ့ရမယ်ဆိုပါတော့...”

ခင်မိန့်မိန့်ခေါင်းခါသည်။

“မေမေက... သူပြန်မယ့်ရက်စေ့ရင် ပြန်မယ့်သူပဲ။
ကျွန်မကို လည်းတစ်ခါတည်းပြန်လိုက်ဖို့ပြောပြီးသား။ ကျွန်မလည်း
သမီးကို ခေါ်ပြီးပြန်လိုက်သွားဖို့ပဲ...”

အနီစက် ခင်မိန့်မိန့် မျက်ဝန်းတွေကို အဖြေရှာ
သလိုကြည့်၏။

“ကျွန်မက စပြီးအဖေမဲ့တဲ့မျိုးဆက်တွေ ထပ်မဖြစ်စေရဘူး
လို့ သမီးရှင်ကို ခေါ်ပြီးငိုတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မတစ်ချက်တည်း
ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ”

အနီစက် မျက်နှာမှာ ခပ်မဲ့မဲ့အပြုံးကနိတ်နေဆဲ။

“ကျွန်မမှန်တယ်ထင်ရင် လုပ်ရဲသလို မှားသွားရင်လဲ
တောင်းပန်ရဲတယ်။ ဒီမှာ အနီစက်... ခုကိစ္စတွေမှာ ရှင်နဲ့ကျွန်မ
ဘယ်သူမှန်တယ် ထင်လဲ...”

“မင်းအတ္တက မှန်ပါတယ်...”

ခင်မိန့်မိန့် ဟင့်ခနဲရယ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မကဝေ... မှားတယ်လို့ဝန်မခံနိုင်ပေမယ့်
ရှင်ဘက်ကလည်းမှန်တယ်လို့မြင်ပေးလိုက်တယ်။ ရှင်နဲ့ကျွန်မ
ကျေအေးလို့ ရပြီလား...”

“မရဘူး... မင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့အရာတွေ ငါ့ရင်ထဲမှာ
ပြည့်ကျပ်နေပြီ မင်းကိုလွယ်လွယ်လေး ကျေအေးလိုက်နိုင်ဖို့မလွယ်

ဘူး... "

"ရှင်ဇေဇဲ ကျွန်မက စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့စောင့်မယ် ..."

အနီစက်ပြုံးသည်။ ယောက်ျားပီသစွာ လွန်စွာတင့်တယ်သူပါလားဆိုသောအမြင်နှင့် ခင်မိန့်မိန့်မလွဲဖယ်ဘဲ ငေးကြည့်လိုက်မိသည်။

အနီစက်အပေါ် သာယာကြည်နူးစွာ ခံစားရင်ခွန်မိခြင်းသည် ဒါပထမဆုံးဆိုပေမယ့် ... တစ်သက်တာစွဲစွဲနစ်နစ်ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

"ရှင် ကျွန်မနဲ့ ပြန်လိုက်ဖို့သဘောတူပြီလား ..."

"မဖြစ်သေးဘူး မင်းပြောသမျှအကြောင်းတွေက သိပ်များနေပေမယ့် ငါလိုချင်တာမပါဘူး ..."

ခင်မိန့်မိန့်က လက်နှစ်ဖက်ပိုက်၍ တစ်ဖက်သို့စောင်းလှည့်လျက်ရယ်သည်။

"ပေးတယ်ဆိုတာ ဟောင်းသူကတောင်းမှ ပေးလို့ရတာရှင်ပဲ ဘယ်တော့မှ မတောင်းခံဘူးဆို ..."

အနီစက် ခင်မိန့်မိန့်ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို သူ့ဘက်ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

"မင်းကို ငါသိပ်ချစ်တယ်။ မင်းရင်ထဲက လိုလိုလားလား အပ်နှင်းလာမယ့်အချစ်ကို ငါ့မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး သေသေချာချာ ပြောစမ်းပါ ..."

ရည်မွန်စာပေ

ခင်မိန့်မိန့် သူ့လက်တွေကို ဖယ်ချလိုက်သည်။ အတင်းအကျပ်ပဲ သူ့ကိုင်ထားလိုက်သည်။ အမြဲမြင်နေရသည့် ဒေါသမျက်နှာအစား ပန်းသွေးစို့လျက် ရှက်သွေးကြွယ်နေသော မျက်နှာလေးက အစွမ်းကုန်လှနေလျက် ...။

"ခင်မိန့်မိန့် ... ကိုယ် ... မင်းအချစ်ကို လိုချင်တယ်"

ခင်မိန့်မိန့် မျက်နှာလေးမော့လာလျက် သူ့ကို ရှုန်းလဲ့စွာ စိုက်ကြည့်သည်။

"ရှင်ယုံမလား ..."

"ယုံမယ် ..."

"ခုချိန်မှာ ... ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်က အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုခုနဲ့ ရှင်ကိုလဲယူရမယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်မ ရှင်ကိုပဲရအောင်ယူမှာယုံလား ..."

အနီစက် ကြည်ကြည်နူးနူးပြုံးသည်။

"ကိုယ် ... အဲဒီလောက်ထိကံကောင်းနိုင်ပါ့မလား။"

တကယ် မထင်ခဲ့ဘူးကွာ ... "

ခင်မိန့်မိန့်ပခုံးပြည့်ပြည့်လေးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူကာ ရင်ခွင်ထဲမှာ မြတ်နိုးစွာ ထွေးပွေ့ထားလိုက်သည်။ ရင်ခွန်ကြည်နူးခြင်းက ဆိုဖွယ်ရာမရှိ တစ်ယောက်ရင်ခွန်သံတစ်ယောက်ကြားရလျက် မျက်လုံးလေးတွေမှေးမှိတ်၍ ငြိမ်သက်နေမိကြတာ စက္ကန့်ပေါင်းများစွာ ...

ရည်မွန်စာပေ

“ဟေး . . . ဟိုမှာ မေမေနဲ့မေမေ ဖက်ထားကြတယ်...”

လက်ခုပ်တီးသံနှင့် အသံစူးစူးလေးတစ်ခုကြောင့် ခင်မိန့်မိန့်ချွန်းလျှက် အနီစက်အသာလွတ်ပေးလိုက်၏

“ဟင် . . . မေမေ . . .”

မောင်မျိုး ဂရင်းနှင့်အတူ မေမေက စက်လေးကိုချီထားလို့ မေမေနှုတ်ခမ်းမှာ ကျေနပ်သောအပြုံးများနှင့် . . .။

အနီစက် သမီးကိုပြောင်းယူချီလိုက်တော့ . . . စက်လေးက ဖခင်ဖြစ်သူကို တရွတ်ရွတ်နမ်း၏။

“သားနဲ့သမီးကိုခုလိုမြင်ရတာ မေမေဝမ်းသာတယ်။ ကျေးဇူးလည်းတင်တယ် . . .”

“ကျေးဇူးတင်ရင် . . . နိုင်ငံခြားမပြန်ပါနဲ့ဘူး။ ဒီမှာ အန်တီ သမီးနဲ့ မြေးနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေပါဘူး။ ပြီးတော့ . . . ဟိုဟို . . .”

အနီစက် ခင်မိန့်မိန့်လက်ကလေးတစ်ဖက်ကိုလှမ်းဆွဲ၍

“ကျွန်တော်တို့မင်္ဂလာပြန်ဆောင်မယ် . . . အဲဒီပွဲမှာ အန်တီ ကို ရှိစေချင်ပါတယ် . . .”

သူ့ရင်ထဲက ပထမဆုံးဖွင့်ချလိုက်သည့် အစီအစဉ်သစ်ကြောင့် အားလုံးမျက်နှာမှာ အံ့သြဟုန်တွေ ပြုံးစေတွေဖြစ်ကုန်ကြ၏

“မင်းကျေနပ်ရဲ့လား . . .” တိုးတိုးလေးကပ်မေးတော့

ရည်မွန်စာပေ

အနီစက်လက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်၍ ခင်မိန့်မိန့်အပြုံးလဲ့လဲ့နှင့် ခေါင်းညိတ်၏။

“ရှင့် သဘောပါ . . .”

ဆို၍ သူ့လက်မောင်းနဲ့ နဖူးလေးကိုထိကပ်လိုက်၏။

မောင်မျိုးက မျက်စိပစ်ပြုရင်း ပြုံးနေသလို ဂရင်းမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေဝဲနေသည်။ ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါ ဒီလိုဖြစ်ချင် ဖြစ်စေချင် ခဲ့တာ နှစ်တွေဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ . . .။

သမီးလေးဘဝ အေးချမ်းခဲ့ရပြီ . . .။

“မေမေပြောလေ . . . သူပြောသလို . . . မေမေ နေမှာလား။ နေမယ်လို့ ပြန်ပြောပါမေမေရယ် . . .”

ဒေါ်ခင်ခင်စိုးက ခပ်ဟဟရယ်လျက်

“နေချင်တာပေါ့သမီးရယ် . . . မေမေနေချင်တိုင်းနေလို့ မေယ်ဆိုရင်”

“ဒီအတွက် မပူပါနဲ့အန်တီ . . . ကျွန်တော့်တာဝန်ထားပါ။ အန်တီသာ အန်ကယ်ဂျမ်း(စ်)ကို ရအောင်ပြောပါ . . .”

“ဒယ်ဒီကို ဂရင်းရအောင်ပြောမယ် . . .”

အားလုံး ကျေနပ်ကြည်နူးလျက် နှုတ်ခမ်းမှာပြုံးပန်းတွေ ဝေနေသည်။

“ဒီကိစ္စတွေပြီးရင်မေမေလည်း . . . မစနီဆီသွားမယ်လို့

ရည်မွန်စာပေ

၃၅၂

အချစ်နဲ့ ၂၃ ° / ၅၈၇

စိတ်ကူးထား တာပါ ခုတော့... အေးအေးဆေးဆေး သွားလို့ရ တာပေါ့ ..."

ခင်မိန့်မိန့် အနီစက်ကို နားလည်စွာ မော့ကြည့်သည်။

"သမီးတို့လည်း လိုက်မှာပါမေမေ ..."

အနီစက် ခင်မိန့်မိန့်ကို မြတ်နိုးမဝကြည့်နေမိလေသည်။
ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်းဆိုသည်ကို ဖန်တီးလုပ်ယူလို့ မရနိုင်သလို
အလိုအ လျောက် ထူးဆန်းစွာ ခိုင်မြဲစွာ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်ကြောင်း
လေးနက် စွာ ယုံကြည်လိုက်ပါပြီ။

မောင်မျိုးမျက်နှာ ပြုံးပြုံးကြီးရှိလျက် တစ်စုံတစ်ခုပြောလိုက်
သည်တွင် ဂရင်းမျက်စောင်းလှလှထိုးရင်း နှုတ်ခမ်းလေးလည်းပြုံး
နေရင်း မျက်ရည်စတွေ သုတ်မစ်နေတာ မြင်ရ၏။

အမြဲရန်ဖြစ်နေတတ်သော သူတို့၏ရင်ထဲမှာလည်း

ထူးဆန်းစွာ-----

x x x

ရည်စွန်စာပေ

BURMESE
CLASSIC